

Filologia

K.00001533287

F.A. 053

NIZOLIVS,

SIVE

THESAVRVS CICERONIANVS,

IN VSVM STUDIOSE
iuuentutis collectus.

CÆLII SECVNDI CVRIONIS LABORE IAM OLIM
auctus, Marcelli subinde Squarcialupi studio mactus digestusque.

*Nunc verò multo quàm antehac locupletior factus, & ad Sectiones, in quas Ciceroniana opera sunt distincta,
accommodatus: Nominibus quoque, sua Epitheta; Verbis autem, Aduerbia subiecta sunt.*

Operâ & labore ALEX. SCOT, Scoti; Artium liberalium Magistri, ac Iuris vtriusque Doctoris.

*Accessit ad calcem totius operis, FRANCISCI SYLVII Progymnasmatum in artem
Oratoriam libellus, suo etiam INDICE illustratus.*

LVGDVNI,
APVD THOMAM SOVBRON.

CIS. MDVIII.

1875

MILZOLIVS

SIVE

THESSALVS

CICERONIVS

Collegium

1875

ILLVSTRISSIMO
DOMINO D. CAROLO
CLAVESONIO, CHRISTIANISSIMI

GALLIARVM REGIS TORQVATÆ

Militiæ Equiti, Clavesonis, Hosteduni, Mercurollij

& Murelli Baroni nobilissimo

Alexander Scot

S. P.

PRVDENTER Princeps ille ingenij & doctrinæ Plato. (Baro illustrissime) oculorum, inquit, est in nobis sensus acerrimus, quibus virtutem non cernimus, quàm illa ardentis amores excitaret sui, si videretur. Hæc siquidem in humanis rebus vna latenti quadam vi, & energia nobis ne facie quidem (vt inquit Orator) nota, ad intimos vsque animi sensus permeans, non secus ac ferrum magnes, in sui contemplationem mentes nostras rapit & erigit: suoque splendore in se animos ducit: nullo prorsus extrinsecus posito commodo & quasi lenocinante mercede: habetque hoc virtus, vt species eius & pulchritudo viros fortes etiam in hoste posita delectet: hinc fit, vt quoties eorum, qui rerum gestarum gloria claruerunt, præclara virtutis munera memoria ipsi per nos recolimus, aut Historiæ monumentis eadem consecrata cernimus, non modò egregiè hæc gesta imitandi studio teneamur, sed & ætiori quodam benevolentia signo viuam hanc eorum memoriam prosequamur, & veneremur. Cùm itaque Turnonum non longè ab arce tua Clavesonia disiunctum ante paucos abhinc annos venissem, Academiam magna omnis generis discipulorum nobilitate tum florentem, & virorum doctrinæ laude insignium multitudine illustrem & splendescentem, otiumque in ea & moderatum & honestum (quandiu feruor diuinæ indignationis, quæ annis elapsis in nos conspirasse visa, nec sine dolore recolo, inconcussam non illam modò urbem, sed totas prouincias sanas & incolumes esse voluit) D. Mich. Coyssardi eius Lycæi Rectoris prudentissimi, & de re literaria (vt priuata eius in me beneficia, quæ quanta sunt ipse mihi sum testis, fileam) optimè meriti benevolentia nactus, quarum artium singularis pulchritudo mentem meam vsque à puero admirabili sui desiderio incenderat tractare & persequi cœpissim, hæc me prima ratio in tui absentis adhuc & nondum noti traxit admirationem, colique à me & obseruari primi isti animi motus coegerunt. Nam &

Turnoni & vbicunq; mihi esse contigit, doctissimus quisque tuam eximiam humanitatem, incredibilem & in omnibus gratam pietatem prædicabat, egregia tua dicta & facta in ore semper habebat, tui recordatione mirum in modum lætabatur, amoréque & acri & honesto, studioque ad amplificationem honoris & gloriæ tuæ prompto & parato flagrabat, adeò vt ipse aliis dicentibus filere vix possem. Sed cum memè diligentius applicassem propiùsque admouissem, studio perspecto, vsu & consuetudine adiuncta, multò maiora & nobilitate tua digniora docuit experientia. Ad rei enim militaris, qua excellis, peritiam, & in rebus gerendis raram prudentiam, quam optimorum virorum concitata sermonibus fama personabat, hoc quoque, quod rarius est, eoque præclarius existimandum, tuis laudibus adiungis, quòd ita faueas literatis viris, vt foueas ipse mirificè studia literarum, ita disciplinas colas, vt non modò ingenium, sed ipsas etiam excolas, & inter tot tam graues, tam multiplices curas, tantoperè ad tranquillitatem & salutem publicam pertinentes quibus te rerum humanarum prouidentia districtum teneri voluit, nunquàm ita dimittas studia literarum, quin quotidie aliquid temporis bonarum artium cultui impertias, atque ita impertias, vt qui sæpe profuisti ciuibus tuis occupatus, prudentia, eruditione adeò & scriptis, vt nos non ita pridem vidimus, æquè prois otiosus. Cyrum Regem Persarum narrat Xenophon, cum Lyfander Lacedæmonius ad eum Sardis venisset, quendam ei conscriptum agrum diligenter consitum ostendisse: cum autem admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiam solertiam eius à quo essent illa dimensa: & ei Cyrum respondisse: Atque ego ista sum dimensus: Tum Lyfandrum: Rectè verò te, Cyre, beatum ferunt, quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta est. Quantò tu Cyro beatior, qui non arborum furculos, aut in quincuncem dispositos ordines, sed longius quiddam, quàm vitæ termini ferunt, spe atque animo de tua gloria cogitans, doctorum virorum syluas, literarumque & doctrinæ monumenta tua manu fata esse, iure quodam tuo possis gloriari. Huius porrò Academiæ viros, ita priuato quodam animi affectu colis, & quoties te præsentem præsentem videre volunt, beneuolè acceptos dimittis, vt meritò dubitemus vtrùm pietatem magis tuam, an singularem munificentiam admirari debeamus. Qui tuus erga nos animus eò est omnibus charior, quò manifestiùs eum ab ardente Catholicæ religionis tuendæ, ac propagandæ studio, cui non parum confert iste locus, scimus proficisci. Eæ me omnes causæ impulerunt, vt lucubrationes meas, quas in *Nizolium hunc, siue Thesaurum Ciceronianum* congeffi, tui nominis gloria tutas emittere potissimùm iudicari, nec tanquàm munusculum tibi spontè consecrare, sed veluti iure debitum offerre. Quid est enim quod tuo celeberrimo nomini pro eximia tua in literatos omnes voluntate non debeat? Vel quis non æquissimum arbitretur, vt qui huius Academiæ patronorum vnus optimus, eiusdemque Rectoris amantissimus, existiteris, eiusdem auspiciis susceptæ lucubrationes (quod nos & fecimus, & vt nostræ fortunæ modus tulit, perfecimus) in tuam fidem ac patrocinium commendentur? Accipe igitur hoc nostrum siue grati animi pignus, siue fidei monumentum obseruantiaq; testimonium: quòd, si quando in eomentem tuam reficere libuerit, Romanæ illi, puræq; Latinæ dictioni illustranda

stranda

strandæ & propagandæ non parum adferet adiumenti. Sin autem grauiora,
quibus tuus est occupatus animus, hisce leuioribus Musis oblectari non per-
mittunt, habes veræ paternæ virtutis æmulum Florifellum Clauesonium, ad
optima quæque natum filium tuum, in his ipsis Eloquentiæ castris iam iam
militantem, cui nec ingratus, nec inutilis meus iste sit futurus labor.

Quòd verò sub tui nominis splendore prodeant, non
dubito quin omnibus, qui nobiscum sunt,

Eloquentiæ studiosis multò sint gra-

tiores. LVG. IIII. ID. MAR.

CIO IO XXCVII.

* * *

† 3

AD OPERIS HVIVS
LECTOREM ERVDITVM.

*Dunsius arguto vixit pronomine Scotus,
Hincque diu constat percelebrasse Sophos.
Mortuus, an viuus? viuus, quoque mortuus extat,
Mortuus ille quidem: viuus at alter adest.
Mortuus, an fallor? fallor. Manet ille superstes.
Scripta (vides?) Teius, nomen & iste nouat.*

A. Guerinus Lugd. Art. Mag.

E I V S D E M A D
V N I V E R S I T A T I S
T V R N O N E N S I S S T V -
D I O S A M I V V E N T V T E M
P R Æ F A T I O .

Q U O N T E M P L A T V S Aristoteles orbis molem uniuersi, cum suis quæque locis disposita apteque collocata cerneret, summum illius bonum, atque idcirco maximum diuina sapientia opus esse τὸν τὰξιν affirmauit. Hoc etiam pacto egregie dispositum eloquentis viri ingenium licet intueri, diuini que operis fidelem eum comitem dicere, qui uerba & sententias, rerum prima signa mentisque expressas imagines, quas cogitationum humanarum nuntium uocat idem Aristoteles, in orbem & disciplinam redigit, animique conceptus ordine congruenti, oratione qua humanos quocumque libet animos flectit distincta & ornata potest efferre. Atque huius quidem sapientia laudem sicut inter Philosophos omnium plane iudicio sibi vindicauit Aristoteles: ita inter Oratores qui se M. Tullio Ciceroni præferre, imò vel adæquare possit, inuenietis neminem. Nam cum ante illum multi, cum Græci tum Latini præstantes ingenio uiri discretis de rebus, & Remp. administrantibus, perquam necessarijs, ornatè & copiosè scripsissent, perfectam illam Eloquentiam, quam ille ingenij lumen solet vocare, M. Tullius Iurisconsultus, idem Philosophus, omniumque disciplinarum peritissimus (his enim terminis Oratorem definit Quintilianus) primus illustrauit. Siue enim quietem & otium quis sequatur, & à regendis ciuitatibus liber totum se ad cognitionem rerum transtulerit, quæ uita, inquit idem, propter tranquillitatem, & propter ipsius scientia suauitatem, qua nihil est hominibus iucundius, plures quam utile fuit Rebus publicis delectauit, quam in omni Philosophia parte uersatus extiterit Cicero obscurissimi ab eo loci doctè & copiosè tractati testantur. Annon Academica quæstiones, Tusculana magna ex parte disputationes, de Natura deorum, de Uniuersitate sublime eius in physicis ingenij acumen, & in natura obscuritate accuratam cognitionem demonstrant: Quæ uerò de morum ratione, rerumque publicarum rectione tractat, partem eam nonne quinque de finibus bonorum & malorum libris, tribus de Legibus, totidem de Officijs, de Somnio Scipionis (nam de Repub. sex illi, à doctis uiris nunquam satis laudati libri, quorum hoc est fragmentum, temporis iniuria hominumque inertia perierunt) dialogis de Amicitia, de Senectute, Paradoxis, doctè & concinnè est persecutus? Quid de quæstionibus illis omnium difficillimis & obscurissimis, de Diuinatione, de Fato, dicam? quas ita Cicero tractauit, ut inter omnes omnium sectarum Philosophos honorarius arbiter uenisse uideatur.

Sin autem eadem prudentia, sed consilio ad vite studia dispari, qui habet à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cunctatione, suscipiendos magistratus, gerendam sibi Rempub. arbitretur, plurimæ eius Epistolæ de rebus bellicis & Urbanis prudenter scriptæ Imperatorem, militem, priuatum, publicumque informabunt. Sive denique rerum forensium capiat oblectatio, vna eius pro Cæcinnâ oratio, & Topica ad Trebatium Iuriconsultum ostendunt, qualis quantusque in iuris prudentia fuerit Cicero. Nihil hic de ratione differendi, in qua vna ita videtur excelluisse & omnes tum Græcos, tum Latinos superasse, ut vnum omnium oratorum Latine loqui elegantissime, acerrimus æstimator ipse Cæsar iudicavit. Quò magis mirum videatur, in tanta cuiusque generis locorum copia, qui ab hoc diuini ingenij viro, tanta facundia, sententiarumque libertate sunt tractati, ita nos in clara luce cæcutire, ut ne tria quidem verba, sine orationis vitio possimus vel scribere vel proferre. Quod cum idè fieri, quia ad hunc virum rarè diuertimus, & cum eo non sæpe loquamur, viri plerique docti iudicassent, laborem qui tanto huic malo consuleret, vel quòd grauior aut diuturnior per se videretur, vel quòd ad altiora spiraret animus, nulli susceperunt. Donec tandem Marius Nizolius, vir Italus, (& vel hoc vno nomine de re literaria optimè meritis) viam quandam, quæ ad hunc eloquentiæ fontem ducat, breuem & quasi compendiariam adinuenit: is siquidem arduo conatu, felicique successu Ciceroniana quæque tam simplicia quàm coniuncta verba, quorum delectus origo est Eloquentia, in vnum quoddam opus collegit, ut qui ætatis, ingenique tenuitate Ciceroniana dictionis ornatum nondum assèqui, aut qui plurimorum indies autorum volumina tractant, Ciceronis dicendi filum memoria retinere non possunt, quæ inter scribendum aut loquendum usurpant, an in Cicerone inueniantur nullo statim negotio agnoscant. Neque ea industria, quæ per se maxima summæque laude digna contentus fuit, sed & quot modis vnâ rem M. Cicero extulerit, & quomodo pro aliorum autorum verbis, qui longè ab illo fonte discrepant, Ciceroniana possent substitui, pulchrè edocuit. Sicque & ornandæ, idem & variandæ dictionis viam demonstrauit. Cuius studium Cælius Secundus Curio, & Marcellus Squarcialupus viri eloquentissimi egregiè adauxerunt, in meliorem ordinem digesserunt, multisque modis locupletarunt. Sed cum multa ad tanti operis perfectionem adhuc deesse cernerem, & ex indicibus ad Ciceronis opera non satis bona fide collatis multa, ex aliorum in Ciceronem commentarijs quedam barbara, aut tanto viro non satis digna, quæ vix ferendos in iuuentutis animis errores procreant, huc irrepssisse, denique Aldini exemplaris desiderium, cuius paginas secutus est Nizolius, quod nusquam apud nos inuenitur, agelli toties bene culti fructum sustulisse. Quod multi agrè, id ego molesto animo tuli, eoque maxime, quòd videbam neminem in hoc tanto malo adeo & molestia opem iuuentuti vel ferre vel moliri. In hoc ergo studij genere communis, & imprimis vestri emolumenti spes, & ingrauescens indies desiderium aliquid conari hortabatur, Academiæ verò Rectoris prudentissimi, utilitatisque vestræ perquam studiosi mandatum (cui me quicquam denegare priuata eius in me studia prohibent) cunctantem, & propter grauitatem oneris differentem penè coëgit. Suscepi itaque hoc munus, & ut ingenij tenuitas tulit aliarumque occupationum onus permisit, Dei Op. Max. beneficio perfundus sum. Ciceronis ergo in primis Opera cum Rhetorica & Philosophica, tum quæ orationes continent, ne paginarum tanta in posterum diuersitas nos retardet, in periodos (Sectiones vel rursus appellemus licet) breues & succinctas diuisimus, ad quas quæcumque hic citantur testimonia, & dicendi rationes, tam quæ incerta pagina legebantur (ut quæcumque Curio Secundus in hoc opus contulit) quàm quæ Aldi Mantij pagina notabantur, diligenter adaptauimus. Epistolarum verò, quòd pleraque breuiores sint, quàm ut huiusmodi distinctiones commodè patiantur, librum & eiusdem epistolam ex

D. Lambini emendatione (quam nos maxime sumus secuti) tantum indicauimus. Voces quae vel non satis obuium, vel à vulgi consuetudine abhorrentem, sed ornatiorem usum habere visae sunt, succinctis in principio statim verbi Scholijs illustrauimus, verborum cum simplicium tum coniuكتورorum, Φρασεων Ciceronianarum, quae prius non animaduersae, vel praeiunctae, non tenui supellectile locupletauimus. Adulterinis multis, quae ex indicibus aut commentarijs hoc opus inuasferant sublatis, Ciceronis verba substituimus. Totum denique opus ita ad meliorum codicum, praesertim Lambini, Fuluij Vrsini, & Caroli Stephani fidem emendauimus, ut ne uoculam quidem, nisi prius ad ipsum M. Tullij fontem collatam sciens praeieterim. Porro quò facilius, ut phraseων, ita & dictionum ad rem exprimendam, suisque coloribus depingendam appositarum delectu adhibeatis, substantiuus ἐπιθέτων (nos adiuncta uocauimus) εὐνοπίαν ἀπὲρ (inquit Plutarchus) ἐνέως ἤδη ἀεσοφῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡμεροσύνετα δύναμιν ἴσῃ ἔχει τοῖς κρυπτοῖς ὀνόμασι, obseruata operum Ciceronis literarumque serie subiunximus; uerba uero suis Aduerbijs, eodem ordine & studio decorauimus: & quò facilius equus aestimator quid nos hic praestiterimus agnoscat, quae sunt nostro Marte addita hoc crucis † & trifolij ‡ signo denotauimus. Haec autem singula quantum momenti ad rectè & expedite Romanam elocutionem, dicendique peritiam comparandam & conseruandam ualeant, neminem esse arbitror uestrum, qui non satis, me tacente, per se ipse intelligat. Quòd si quis propter communem utilitatem, tum literarum dignitatem, tum ut amici satisfacere uoluntati iure susceptum hoc munus à me, & perfectum concedat, in alieno tamen opere tantum studij tantamque operam non esse consumendam arbitretur, imò (quae est à summis ingenijs, exquisitaque doctrina uiris probata ratio) iustioribus utatur ijs qui se omnino à scribendo auocent, quam qui alienae industriae uolunt modum statuere. Ab hoc ego eò lubentius dissentio, quòd neque quemquam adhuc fuisse iudicem, in quo perfecta fuerint omnia: neque modum esse ullum inuestigandi ueri, nisi inueneris. Quis enim aliquid simul & inuenit & expoliuit? Rhetorica annon ab Empedocle, Tysia & Corace multò antè non inuenta modò, sed etiam perfecta, quam à Demosthene & Cicerone haec est elaborata dicendi uis & copia? Thucydides primus instituit dilatare uerbis, & mollioribus numeris explere sententias: num propterea aut à scribendo deterrendus Isocrates, aut aspernandus melle dulcior Xenophon? Zeno, Empedocles, Demosthenes Dialecticam inuenerunt, quam tamen aureum ille flumen fundens Aristoteles, & qui à diuinitate loquendi nomen sortitus est Theophrastus, excoluerunt. Accedit quòd in toto hoc negotio ita ego integrè sum uersatus, ut neque desint aliorum, qui in hac palaestra desudarunt, laudatores, & uos ex agro tam feraci & fertili prius negatas fruges percipietis uberiores. Nam cum saepe in promptu essent dicendi formulae, quam Nizoliana fortè non minus nostro instituto accommodata, sartam tectam tamen eius industriam semper reseruauimus, quòd quanti fuerit laboris, norunt qui noctes & dies in hoc ludo uersantur, & qui me neque Aldinas, nec quae ad eas accederent paginas unquam potuisse nancisci intelligunt, donec iam immineret operis fastigium, cum est ad me allatus Geneuensis quidam Codex, qui non Manutij, ut illius titulus affirmat, sed Colinei, nec eas ubique, neue fideliter annotatas paginas in margine referebat. Iacobi Cellarij opera ex Ciceronis Fragmentis huc translata * asterisco, ut idem ille instituit, sunt signata. Et cum nonnulli dum se maiorum gentium Ciceronianos uolunt uocari Nizolium, & Curionem ob id inscitiae & socordiae accusent, quòd cum singulis uocabulis (hoc se praestitisse Curio affirmat) breuem & concinnam interpretationem apponunt, aut ex ipsa uerbi, reue natura petitam, aut ex optimis authoribus assumptam, aut similibus & penè idipsum significantibus Ciceronis uerbis adornatam, plerasque (inquiunt) uoces pro Synonymis quae nihil minus quam Synonyma, plerasque pro contrarijs, quae

nihil

nihil sunt minus quam contraria, posuerunt. Horum ego sententiam tantisper confector, dum verba, quæ rerum signa vocat Aristoteles, pauca, addo ego etiam nulla, in eadem lingua, idem signare concludentes, se Philosophos profitentur: Curionem tamen, qui hanc Varianda & exornanda dictionis rationem demonstravit, cum M. Tullium habeat autorem, inscitie condemnare non auderem. Nam & ipse Cicero honestatem, laudem, decus, quæ qua ratione Synonyma dici possunt non inuenio, vnam rem declarare voluit: domum, agrum, doctrinam, artem fidelem posse dici. Varietas, inquit idem, Latinum verbum est, idque proprie in disparibus coloribus dicitur: sed transfertur in multa disparia, varium poema, varia oratio, varij mores, varia fortuna, voluptas etiam varia dici solet, adeo ut hanc dicendi libertatem qui perneget, modò ea cautè vtamur, & inspecta prius propria verbi significatione, idem Ciceronem Latine lingue parentem, vt bene dicendi hostem excludat necesse est. Synonyma verò Græca Latinis correspondentia passim inserere cum in principio operis constituissem, operarum, qui omnia alienis locis collocarunt, temeritate & ignavia reuocatus, rem in secundos typos, quæ iuuante diuino numine, & limatiorem hanc operam accipient, & quæ incuria alienis locis irrepserunt sedulo resarcient, totam distulimus. Quòd autem tardius quam quorundam ferebat opinio, hæc nostras lucubrations emiserim, id partim ipsius operis granditati, quæ nec vnius mensis vel anni, neue mediocrem diligentiam postulabat, partim temporum calamitati, quæ semel & iterum ab incepto iam labore reuocauit, & à studio perficiendi animum prorsus abalienauit, Typographorum denique cum iam excudere conarer, cursum reuocauit, ingenuè tribuatis. Si quid denique cessatum aut industria minus elaboratum, vel etiam erratum cognoueritis, id nostræ mentis imbecillitati,

vel temporis, quæ nos aliò vocauerat, angustie condonate. Quòd si quis

ἐν ἀγλείῳ τῆν τὴν ὀφθαλμῶν ἐχῶν (vt de Lamia Plutarchus)

seuerius institerit: non aliena industria detrectatorem,

sed Christianum correctorem expetimus.

Lugd. decimo Calend. April.

CIO IO XXCVIII.

* * *

OPERVM

OPERV M CICERONIS, QVIBVS IN HOC OPERE
 VSI SVMVS, ELENCHVS: EX QVO ETIAM, QVÆ VNA AVT
 altera litera feu nota citantur, propter breuitatem,
 facile intelligi possunt.

AD Herennium libri IIII.
 Cornificij, non Ciceronis.
 De Inventione lib. II.
 De Oratore lib. III.
 Brutus, siue de Claris oratoribus.
 Orator.
 Topica.
 Partitiones Oratoria.
 De optimo genere Oratorum.
 Pro P. Quintio.
 Pro Sex. Roscio.
 Pro Roscio Comædo.
 In C. Verrem act. VII.
 Pro M. Fonteio.
 Pro A. Cecinna.
 Pro Lege Manilia.
 Pro A. Cluentio.
 Contra Rullum orationes III.
 Pro C. Rabirio.
 In L. Catilinam orationes IIII.
 Pro L. Muræna.
 Pro L. Flacco.
 Pro P. Sylla.
 Pro Archia poeta.

Antequam iret in exilium, I. Declamatoris cuiuspiam, non Cic.
 Post reditum. II.
 Pro domo sua.
 De Aruspicio responsis.
 Pro Cn. Plancio.
 Pro P. Sestio.
 In Vatinius.
 Pro Calio.
 Pro Cornelio Balbo.
 De Prouinciis consularibus.
 In L. Pisonem.
 Pro Milone.
 Pro Rabirio Posthumo.
 Pro M. Marcello.
 Pro Q. Ligario.
 Pro Deiotaro.
 In M. Antonij Philippicæ XIII.
 Salusti in }
 Ciceronē. } Amba Declamatoris
 Cicero in } alicuius, non Cice-
 Salustium. } ronis.
 Epistola Famil. lib. XVI.
 Ad Atticum lib. XVI.

Ad Brutum lib. I.
 Ad Qu. fratrem lib. III.
 Ad Brutum non ita pridem inuenta epistola septem.
 Ad Octavianum epistola.
 Academica quaestiones.
 De Finibus libri V.
 Tusculan. quaest. lib. V.
 De Natura deorum lib. III.
 De Diuinatione lib. II.
 De Fato liber.
 De Legibus libri III.
 De Vniuersitate liber.
 De Petitione consulatus.
 De officijs lib. III.
 Lelius, siue de Amicitia dialogus.
 Cato, siue de Senectute dialogus.
 Paradoxa.
 Somnium Scipionis, è sexto de Repu.
 Aratus, è Græco versus.
 De rep. li. VI. ex alijs: nã nõ extãt)
 (.nota contrarij).
 L. Lege.
 * Alicuius defectus indicium.

Orationes Ciceronis, ex quibus fragmenta sunt reliqua.

Pro M. Tullio.
 L. Vareno.
 P. Oppio.
 M. Fundanio.
 C. Cornelio II.
 In Competitores.
 Pro Q. Gallo.

De Proscriptorum liberis.
 Contra Q. Metelli concionem.
 De consulatu suo.
 In Clodium & Curionem.
 De rege Ptolemao.
 Pro M. Emilio Scauro.
 A Gabinio.

Fragmenta orationum.
 Pro P. Quintio.
 M. Fonteio.
 De lege Agraria.
 In L. Pisonem.
 Ex commentarijs Caesarum.

Fragmenta librorum Philosophicorum M.T.C.

Oeconomica è Xenophonte.
 Protagoras è Platone.
 De iure Ciuili.
 De Augurijs.
 Hortensius, vel,
 De Philosophia.
 M. Cato, seu, Laus M. Catonis.

De Gloria lib. II.
 De Consolatione.
 De suis consilijs.
 De virtutibus.
 De notis.
 Chorographia.
 Fragmenta librorum.

Academicorum.
 De Natura Deorum.
 De Diuinatione.
 De Legibus.
 De Fato.
 Timæi, ex Platone.

Index fragmentorum ex Epistolis M.T.C.

Ad M. Tuinium.
 Ad Cornelium Nepotem lib. II.
 Ad C. Casarem lib. III.
 Ad Casarem iuniorem lib. III.
 Ad C. Pansam lib. III.

Ad A. Hirtium lib. IX.
 Ad M. Brutum lib. VIII.
 Ad M. filium lib. II.
 Ad M. Licinium Caluum.
 Ad Qu. Axium.

Ad Catonem.
 Ad Cerelliam.
 Ad L. Plancum.

Fragmenta Poëmatum M.T.C.

Phænomena ex Arato.
 Alcyones.
 Limon.

Marius.
 Prognostica.
 De Consulatu suo lib. III.

De suis temporibus.
 Elegia Tamelastis.
 Iocularis libellus.

Ceterum

Ceterum ne quem Epistola à Dionysio Lambino, alieno nonnunquam à vulgarij librorum ordine disposita remoretur, ab illo immutatas, aut aliter ac communis habet editio privato quodam iudicio diuisas, è vulgarij regione in subiecta tabella paucis descripsimus.

Epist. quæ ad Familiares lib. sexto.

Editio { ep. 8. } Lamb. { ep. 8. & ep. 9. }
 Vulg. { ep. 9. & 10. } Lamb. { ep. 10. }

Libro octauo.

Vulg. { ep. 6. } Lamb. { ep. 9. }
 { ep. 7. } { ep. 8. }
 { ep. 8. } { ep. 10. }
 { ep. 9. } { ep. 6. }
 { ep. 10. } { ep. 7. }
 { ep. 11. } { ep. 13. }

Libro decimo.

Vulg. { ep. 34. } Lamb. { Ep. 35. }
 { ep. 35. } Lamb. { Ep. 34. }

Libro decimo quinto.

Vulg. { ep. 7. } Lamb. { ep. 9. }
 { ep. 9. } Lamb. { ep. 7. }

Libro decimo sexto.

Vulg. { ep. 1. } Lamb. { ep. 5. }
 { ep. 2. } { ep. 7. }
 { ep. 3. } { ep. 1. }
 { ep. 4. } { ep. 2. }
 { ep. 5. } { ep. 3. }
 { ep. 6. } { ep. 4. }
 { ep. 7. } { ep. 6. }
 { ep. 10. } { ep. 11. }
 { ep. 12. } { ep. 10. }
 { ep. 13. } { ep. 15. }
 { ep. 15. } { ep. 13. }

Epistolarum ad Atticum libro primo.

Vulg. { ep. 2. & 3. } Lamb. { ep. 2. }
 { ep. 4. } { ep. 3. }
 { ep. 5. } { ep. 4. }
 { ep. 6. } { ep. 5. }
 { ep. 7. } { ep. 6. }
 { ep. 8. } { ep. 7. }
 { ep. 9. } { ep. 8. }
 { ep. 10. & 11. } { ep. 9. }
 { ep. 12. } { ep. 10. }
 { ep. 13. } { ep. 11. }
 { ep. 14. } { ep. 12. }
 { ep. 15. } { ep. 13. }
 { ep. 16. } { ep. 14. }
 { ep. 17. } { ep. 15. }
 { ep. 18. } { ep. 16. }
 { ep. 19. } { ep. 17. }

Libro secundo.

Vulg. { ep. 8. } Lamb. { ep. 9. }
 { ep. 9. } { ep. 10. }
 { ep. 10. } { ep. 11. }
 { ep. 11. } { ep. 12. }
 { ep. 12. } { ep. 8. }

Libro tertio.

Vulg. { ep. 1. } Lamb. { ep. 4. }
 { ep. 3. } { ep. 1. }
 { ep. 4. } { ep. 3. }
 { ep. 13. } { ep. 14. }
 { ep. 14. } { ep. 13. }

Libro decimo.

Vulg. { ep. 4. } Lamb. { ep. 4. & 5. }
 { ep. 5. } { ep. 6. }
 { ep. 6. } { ep. 7. }
 { ep. 7. } { ep. 8. }
 { ep. 8. } { ep. 9. }
 { ep. 9. } { ep. 10. }
 { ep. 10. } { ep. 11. }
 { ep. 11. } { ep. 12. }

& sic deinceps.

Libro undecimo.

Vulg. { ep. 19. } Lamb. { ep. 21. }
 { ep. 20. } { ep. 23. }
 { ep. 21. } { ep. 24. }
 { ep. 22. } { ep. 25. }
 { ep. 23. } { ep. 20. }
 { ep. 24. } { ep. 22. }
 { ep. 25. } { ep. 19. }

Libro duodecimo.

Vulg. { ep. 13. } Lamb. { ep. 13. & 14. }
 { ep. 14. } { ep. 15. }
 { ep. 15. } { ep. 16. }
 { ep. 16. } { ep. 17. }
 { ep. 17. } { ep. 18. }
 { ep. 18. } { ep. 19. }
 { ep. 19. } { ep. 20. }
 { ep. 20. } { ep. 21. & 22. }
 { ep. 21. } { ep. 24. }
 { ep. 22. & 23. } { ep. 25. }
 { ep. 24. & 25. }
 { ep. 34. cui⁹ }
 { pm. Tu tñ. }
 { ep. 43. }
 { ep. 44. }
 { ep. 34. paulò infer. }
 { Hircij epistolam }
 { ep. 34. & 44. }
 { altera pars 44. }

Libro decimo tertio.

Vulg. { ep. 35. & 36. } Lamb. { ep. 35. }
 { ep. 37. } { ep. 36. }
 { ep. 38. } { ep. 37. }
 { ep. 39. } { ep. 38. }
 { ep. 40. } { ep. 39. }
 { ep. 41. } { ep. 40. }
 { ep. 46. } { ep. 45. & 46. }
 { ep. 49. initiu }
 { ad Cæsare. } { initiu Quæris quid }
 { } { cogitem. }

Libro decimo quarto.

Vulg. { ep. 13. & 14. } Lamb. { ep. 13. }
 { ep. 15. } { ep. 14. }
 { ep. 16. } { ep. 15. }
 { ep. 17. } { ep. 16. }
 { ep. 18. } { ep. 17. }
 { ep. 19. } { ep. 18. }
 { ep. 20. } { ep. 19. }
 { ep. 21. } { ep. 20. }
 { ep. 22. } { ep. 21. }
 { ep. 22. } { ep. 22. }

Libro decimo quinto.

Vulg. — ep. 26. — Lamb. — ep. 26. ep. 27. ep. 28.

Libro decimo sexto.

Vulg. { ep. 13. } Lamb. { ep. 13. }
 { ep. 14. } { ep. 13. }
 { ep. 15. } { ep. 14. }
 { ep. 16. } { ep. 15. }
 { ep. 17. } { ep. 16. }
 { ep. 18. } { ep. 17. }
 { ep. 19. } { ep. 18. }
 { ep. 20. } { ep. 19. }
 { ep. 21. } { ep. 20. }
 { ep. 22. } { ep. 21. }

Ad Brutum.

Vulg. { ep. 1. } Lamb. { ep. 1. ep. 2. }
 { ep. 2. } { ep. 3. }
 { ep. 3. } { ep. 4. }

Et deinceps.

APPARATUS LATINÆ LOCUTIONIS, EX M. T. CICERONIS LIB.

OLIM A MARIO NIZOLIO INCHOATUS,

NUNC VERO ALEXANDRI SCOTI OPERA

in iuuentutis purioris dictionis studiosæ gratiam

absolutus, in quo omnia, quæ sunt ad

perfectum orationis ornatum

necessaria continentur.

A.

CVM LATINORVM, tum Graecorum, & Hebraeorum litera princeps, quam hi $\aleph$, illi α vocant, estque utrisque primum in numeris, & tunc secundum, & sic deinceps, ut ordine litera 10. subsequuntur, postea verò per denaria, centenaria, vel millenaria, connumeranda erunt. 1. de Diu. 23. Sus rostro si humi A, literam impresserit, nonne propterea suspicari poteris,

Andromacham Ennij ab ea posse describi? pro Milo. 15. Nec vobis tam salutarem hanc in iudicando literam, nec illis tam tristem dedisset. Romanis enim in iudicio absolutionis nota erat.

† **P**repositio, cuius varios usus qui vulgarem cognitionem videntur fugere, ab eloquentia parente emendatè repetimus, eiusdem cum ab *abs* virtutis. Ora. 158. Vna prepositio est A, ab, vel abs: eaque nunc tantum in acceptis tabulis manet, ne his quidè omnium, in reliquo sermone mutata est. Nam amouit dicimus, & abegit, & abstulit, ut iam nescias, ab ne verum sit an abs. Quid si etiam abfugit turpe visum est: & abfert noluerunt, aufert maluerunt? Quæ prepositio præter hæc duo verba nullo alio in verbo reperitur.

† **R**emotio. 2. Fa. 1. Te abfuisse tandiu à nobis & doleo, quòd carui fructu iucundissimæ consuetudinis tuæ. 2. Diu. 95. Quis enim non videt & formas & mores & plerosque status ac motus, affingere à parentibus liberos.

† **H**inc dicendi illa formula, accipere ab aliquo literas, & qua verbo constant passivo. 2. Qu. Fr. 15. Sic enim habeto me nunquam à causis iudiciumque districtiorem fuisse, de Arusp. 29. Cerimonias ab omni vetustate acceptas. 15. Att. 27. Minimè totum amorem ab ea mecum abstuli. * pro C. Corn. 1. Quòd passus esset à populari confesso Senatoria subsellia separari. cont. C. Ant. Caput ad Syllam vsque à Ianiculo ad ædem Apollinis detulit. In Clod. Longe te à pulchris abesse sensisti. Prot. Vnde tandem appares, Socrates? an id quidem dubium non est, quin ab Alcibiade? Ac. An Arcesilam à quo audit tu fortasse verum dicis.

† **L**atini hæc prepositione idem significauerunt quod voce pro, præsertim cum ea qua aut proficit alicui, aut in defensione sint, volunt exprimere, quis enim ex vulgo sic loquitur: ab aliquo esse, dicere, facere. 1. de Or. 55. Vide ne hoc totum Scæuola sit à me, id est, pro me, vel mecum. 2. Tusc. 7. Qui sunt ab ea disciplina. pro Clu. 93. Non modò dicendi ab reo, sed ne surgendi quidem potestas erat. 1. ad Her. 9. A testibus dicemus, secundum auctoritatem & vitam testium. 1. de Inu. 90. Commune est, quod nihilo magis ab aduersariis quam à nobis facit. & 81. Ait à se potius quam ab aduersariis stare. 4. ad Her. 4. Illud enim veremur, ne cui satis sit ad contrariam rationem probandam, quòd ab ea steterint ij, qui & inuentores huius artificij fuerunt.

† **I**unctum cum verbis significatibus solutionem, medium aliquem significat, per quem creditori pecunia numeratur, ut ab aliquo soluere, persolvere, dare, representare, numerare, suppeditare quempiam dicit Cicero, quòd Barbari, alicui satisfacere per aliquem. 7. Attic. 17. Frater laborat ut tibi quod debet, ab Egnatio soluar. pro Cec. 17. Pecunia soluitur à Cæstia. pro Pla. 103. Sinite me quod vobis

A.

fretus, huic sæpe promissi, id à vobis ei persolvere. pro Flac. 35. Ab A. Sextilio dicit se dedisse. 5. Attic. 21. Se à me soluere, quod enim prætori dare consueverat, quoniam ego non acceperam, se à me quodammodò dare. 12. At. 25. Reliquæ pecuniæ vsuram Sillio pendemus, dum à Faberio representabimus. pro Flac. 44. Si prætor dedit, à quæstore numerauit, quæstor à mensa publica. con. Rull. 32. Sumptum haurit ex ærario, suppeditat à focis. & 41. Misimus qui ab illo pecuniam depositam nostris recuperarent. pro Mil. 57. Mars communis, qui sapius spoliandem iam & exultantem euertit, & perculit ab obiecto. 2. de Orat. 7. Ab obliuione hominum atque à silentio vindicare.

† **H**ac prepositione (inquit Schorus) efferimus ea, quæ vulgò significatur per *Quantum* pertinet ad, ut. 10. Fa. 15. Antonius ab equitatu firmus dicebatur. 8. 10. Paratus ab exercitu. 7. Att. 15. Summus flagitiosè imparati, cum à militibus, tum à pecunia. de Cl. or. 63. Ille Græcus ab omni laude felicior. pro S. R. 85. Vir ab innocentia clementissimus. de Cl. 161. Instructus à philosophia, à iure ciuili, ab historia. 233. Mediocriter à doctrina instructus. 1. Acad. 29. Nihil enim valentius esse à quo intereat. 7. V. 32. Denudus à pectore. Postq. ad Quir. 15. Nudus à propinquis, nulla cognatione munitus. pro Dom. 58. Tam inops eram ab amicis: tam nuda responsio à magistratibus? de Cla. 227. Tum erat ab oratoribus quædam in foro solitudo. pro Flac. 54. Orba ab optimatibus concio. 4. Ac. 105. Quod (mare) nunc, quia à sole collucet, albescit & vibrat. 1. Att. 1. Qui sic inopes & ab amicis & æstimatione sunt.

† **A** seriem temporis notat. 3. de Or. 7. Qui annus ei primus ab honorum perfuntione fuit, id est, post. 13. Attic. 30. Ab ea igitur, ut scribis, id est, post eam auctorem venies. || Pro Clu. 142. Neque ab illo tempore quod tum erat, neque ab ea causa quæ tum agebatur aliena fuerunt. 3. de Nat. 11. Homerus qui reces ab illorum ætate fuit. 4. V. 30. Ab illo tempore secus illos habuit. 2. 1A. 04. Ab hora tertia bibebatur. de Sen. 19. Cuius à morte tertius est annus. || 1. de Diu. 115. Viget enim animus in somnis, liberque sensibus, ab omni impeditioe curarum iacente & mortuo penè corpore, qui quia vixit ab omni æternitate, versatusq. est cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum sunt videt. 125. Ea est ex omni æternitate fluens sempiterna veritas.

† **P**erquam ornati dicendi modi: à principio, ab initio, à primo. quorum loco, iniuria multam Barbariem supplent. 10. Att. 1. Nosmet ipsi qui Lycurgæi à principio fuissetus, item vellem te à principio audisse. 1. Qu. Fr. 19. Quod tibi esset antiquissimum & ab initio fuisse, ut primum Asiæ attigisti constante fama atque omnium sermone celebratum est. vide Hadrianum Card. pag. 74.

† **A**nte, Orat. 217. Proximus à postremo, id est, ante postremum. † **V**erbò. 1. de Or. 111. Non ego hæc à me prompsi, sed fortuito inciidi in hunc sermonem. 2. de Fin. 78. Sed ipsum à se oritur, & sua sponte nascitur. inde dicendi rationes, à se aliquid facere.

† **R**egiones & situs hoc modo significat. 1. de Diu. 3. Bacillum leuiter à summo inflexum. 3. A. 32. Antonius à fronte, à tergo, à lateribus tenetur. 1. de Diu. 12. Iupiter cornicem à læua, coruum à dextra canere iussit. 2. cont. Rull. 65. Ab alea porta Capenas ager est. Quint. de pet. 8. Cum capillum eius à vertice teneretis. In Pis. 26. At tu illo ipso tempore apud socrum tuam prope à

A

meis adibus sedebas. 2. de Nat. 129. Si calor est à sole, se opponunt. 4. Aca. 105. Mare nunc, quia à sole collucet, albescit. 11. ad Br. Firmos & duces habemus ab occidente, & exercitus. 3. de Ora. 218. Laterum inflexio non ab scena & histrionibus, sed ab armis aut etiam à palestra. 12. A. 22. Tres viæ sunt ad Mutinam, à supero mari Flaminia, ab Infero Aurelia, media Cassia. 2. de Inu. 154. Funiculus à puppi relegatus.

¶ *Muneris*. 8. At. 5. Pollucem seruum à pedibus meum Romam misi. *huiusmodi seruus Itali, un stasero; & Galli un laquay; Germani ein lakey; Angliani fit boys; appellant.*

¶ *Promiscua*. pro Mil. 97. Siquidem nihil sit præstabilius viro, quam periculis patriam liberare: beatos esse quibus ea res honori fuerit, à suis ciuibus. 5. At. 21. Velim tranquillè à Parthis. 7. A. 3. Multi præterea improbi (quos quidam à se primùm numerare possunt) qui hæc loquuntur. 9. At. 9. Illud certè scio, me ab singulari amore, quæcunque scribo, tibi scribere. 12. 7. Tantùmne est otij ab re tua tibi, vt etiam oratorem legas; 3. de Leg. 35. Cui ne reditus quidem ad bonos, salutem à bonis poruit auferre. 2. de Fin. 61. Locus communis à translatione, & contra eum qui translationem inducit. 2. ad Her. 9. Loci communes sunt à testibus contra testes, à quæstionibus, contra quæstiones, ab argumentis, contra argumenta, à rumoribus, contra rumores. 1. de Leg. 17. Natura iuris explicanda nobis est, & eaque ab hominis repetenda natura. Ibid. 18. Altè verò & vt oportet, à capite repetis quod quærimus. & 19. Ab illa summa lege capiamus exordium. Ibid. A lege ducendum est exordium. & 20. Iuris ortum à fonte repetamus. Ibid. repetam stirpem Iuris à natura. 2. de Leg. 7. Ab Ioue Musarum primordia. *Lamb. legit, maiore Musarum primordio.* 1. Acad. 4. Sin à Græcorum artibus & disciplinis abhorrenter. 2. Off. 63. A litibus abhorrens. Para. 1. Locus graues ex Philosophia tractare, abhorrentes ab hoc vsu forensi & publico. Pro C. Corn. Vt ab Ioue Opt. Max. cæterisque diis deabusque omnibus, opem & auxilium petamus. 2. de Orat. 276. Etique ab ostio quærenti Ennium ancilla dixisset. Ibid. Eum à Ianua quæreret. 2. V. 181. Diligentia quam à me expectari maximè puto.

¶ *Syntaxis*. Legare, esse, dicere, facere, stare, soluere, persoluere, dare, representare, numerare, suppeditare ab aliquo, depositum recuperare alicui, is illum à victo perculit infirmus, paratus, firmus, imparatus ab exercitu, militibus, pecunia: à laude, felix ab innocentia, clemens à scientijs ac virtutibus, à natura instructus, à propinquis nudus, ab amicis inops. A bonis solitudo, orba ab optimatibus concio, à causis distractus, ab illo tempore, ab ea atate, quis recens ab omni aternitate, proximus à postremo, à se promit, orditur, facit, propè à meis adibus, à pedibus, manibus. Effingere mores, à parentibus, à te legi epistolam, à frumento copiosus ager, à primo, à capite securus, ab aliquo legere alicuius literas, ab aliquo silentium esse, à vero sensu iudicare, ab aliqua re copiosus locus, à mane cenà quarere, ab se calamitatem deprecari, ab aliqua parte securus, à suspitione purus, ab humili ad summum, ab infinis o tempore aternitas, à suspitione se sustinere & ab omni assensu.

¶ *ABACTVS*, dicitur propriè de pecore ad prædam actò. 4. V. 20. Greges equarum abactos.

¶ *ABACVS*, mensa fructoria, vasorum receptaculum, & ad usum & ad pompam. 6. V. 35. Ab hoc, iste abaci vasa omnia vt exposita fuerant, abstulit. 57. Cùm aliquot abacorum faceret vasa aurea. 5. Tusc. 61. Abacos quam plures ornauit, argento, auroque cætrato.

† *ADVNCT*. Complures, 5. Tusc.

¶ *ABALIENATIO*. Top. 28. Abalienatio est eius rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri possunt.

¶ *ABALIENATVS*. ¶ 1. Famil. 7. Virum excellentem, non nihil suspicantem propter aliquorum opinionem suæ cupiditatis, te ab se alienatum, illa epistola retinuit. 2. de Ora. 200. Iudices erant à Capione, propter iudicia abalienati. 6. V. 60. Abalienati scelere istius à nobis reges amicissimi. 1. At. 2. Esse animo abalienato. 2. cont. Rul. 71. Vectigalibus abalienatis.

¶ *ABALIENO*, alieno, disungo, reijcio. 2. cont. Rull. 63. Idemque agros vectigales pop. Rom. abalienaret. 2. P. 38. At verò Pompeij voluntatem à me abalienabat oratio mea. 14. At. 20. Totum se à te abalienauit Dolabella. 2. de Ora. 182. Eaque omnia valdè benevolentiam conciliant, abalienantque ab iis, in quibus hæc non sunt. 1. Fa. 7. Qui nos quos in communi causa fauendo retinere potuerunt, inuidendo abalienarunt. Ibid. 8. Qui à Senatu & ordinem coniunctissimum & hominè clarissimum abalienauerunt. 2. de Ora. 304. Nonne abs te iudices abalienes? Pro C. Cornel.

¶ 1. Vt omninò ne illius potestatem abalienemur. ¶ Quint. de Pet. Conf. 37. Sin id neges, certè abalienes statim.

† *ADVERB*. Celerrimè, 3. de Orat. 96. Statim, de Pet. Valdè, 2. de Ora.

¶ *Syntaxis*. Aliquid alicuius, & ab aliquo, & aliquid absolutè ab alienare.

¶ *ABAZE*, vel Sabazea, Instituta Dionysij. 3. de Nat. 58.

¶ *ABAVVS*, nostri auus. de Cla. 2. 12. Nam & de duobus auis iam diximus Scipione & Crasso, & de tribus proavis, &c. Ibi. 2. 13. Iam dgorum abauorum quam est illustre nomen. & pro Mur. 15.

† *ADVNCT*. Sapientissimus.

¶ *ABDERA*, Thracia urbs.

¶ *ABDERITES*. 1. de Nat. 63. 3. de Ora. 126. Ora. 31.

¶ *ABDERITICVS*. 7. At. 7. Quod iam multis audio constitutum esse Pompeio, & eius consilio in Ciliciam me mittere, quod imperiū habeat, id est, Abderiticum. Abderiticum, id est, stultū.

¶ *ABDICO*, alium, aut me magistratu depono, me vel alium aliquo bono spolio. ¶ *Veteres Romani non minùs propriè quàm ornatè significarunt, tamen vulgus nunc communiter per tradere effert, quod hoc fortasse propriè ad vernaculam linguam accedat. Sic nos cum Cicero ne dicamus.* 2. de Nat. 11. Senatus vt abdicarent: Conf. abdicauerunt. 2. de Leg. 31. Quid magnificentius quam posse decernere vt se magistratu abdicent. Conf. 3. P. 12. Antonius eo die non modò Consulatu, sed etiam libertate se abdicauit. 6. At. 1. Itaque tutela cogito me abdicare. 3. C. 15. Tamen magistratu se abdicauit. *Legè, ABVDICO.*

¶ *Syntaxis*. Prisci Romani tam propriè quàm ornatè hoc verbo cum significare vellent, aliquem munus suum deponere, abdicare, aliquem, se, absolutè, & cum septimo casu vsi sunt.

¶ *ABDICO*, repudiò, reijcio. 1. de Diu. 31. Cùmque in quatuor partes vineam diuisisset, tresque partes aues abdidissent, quarta parte quæ erat reliqua, in regiones distributa, mirabili magnitudine vnam, vt scriptum videmus, inuenit.

¶ *ABDITE*, occultè, clam, in occulto. 2. V. 181. Quæ remota de medio atque erepta vobis sunt, omnia ita condita fuisse atque ita abditè latuisse videantur, vt hanc diligentiam, quam ego à me expectari maximè puto, nihil horum inuestigari, nihil assequi poterit.

¶ *ABDITVS*, reconditus, absconditus, occultus, retrusus, abstrusus, ab arbitris liber. ¶ *(. peruulgatus.* 2. Off. 13. Nec ferram, aurum, æs, argentum, effoderentur penitus abdita. 2. de Nat. 151. Venæ auri penitus abdita. 1. de Nat. 49. Res penitus abdita. 15. At. 16. Hæc loca venusta sunt, abdita certè, & si quid scribere velis, ab arbitris libera. 3. V. 7. Simulachra retrusa atque abdita in tenebris. de Arusp. 57. Peruertit abditos & penetrales focos. Quint. de pet. Consul. 34. Quæ significant voluntatem esse abditam & retrusam, parui referat patere ostium. 2. Tusc. 61. Audisne Amphiaræ sub terram abdite. 1. de In. 2. Qui dispersos homines in agris, & in rectis syluestribus abditos, ratione quadam compulsi in vnum.

† *ADVERB*. Penitus, 2. Offic.

¶ *Syntax*. Res abdita, & res occulta, retrusum, abditū ac penetrabile. Sub terram abditū, & abditum in tenebris, in syluis abditū homines.

¶ *ABDO*, occulto, retrudo, recondo. ¶ *(. patefacio, aperio, peruulgatum facio.* ¶ *εὐθύτως, ἀπορρητός, & α. quotus quisque est qui hoc verbum accusatiuo iungat, vix tamen aliter vsus Cicero inuenimus: sic ergo obscuratam sermonis Latini integritatem restituiamus.* 4. Att. 3. Ille se in interiorē partem ædium abdidit. 13. Famil. 29. Itaque abdidit se in intimam Macedoniam. 9. 9. Et sese abdidit in classē. 1. Off. 126. Natura eas partes contextit atque abdidit. 9. At. 4. Neq; me in Arpinum hoc tempore abdam. Pro Mil. 41. Cùm se ille fugiens in scalarum tenebris abdidisset. aliàs, tenebras. In Pifo. 39. An amici tui tabulas abdididerint. pro Arch. 12. Si qui ita se literis abdididerunt. 2. de Diuin. 64. Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem abdidit. In Pif. 92. Is domum se abdidit. 7. Famil. 33. Ac me totum in literas abdere. ¶ *Ibidem.* 28. Abdo me in bibliothecam, & alibi: de vxore Tiberonis non possum iam abdere, est enim res peruulgata. 16. At. 11. Ego me, vt scripseram, in Pompeianum non abdidit.

† *ADVERB*. Latentiùs, pro Cluent. Longissimè à castris, 13. Fam. Penitus, 2. Offic.

¶ *Syntaxis*. Abdere se in domum intimam, Rhetiam, & in tenebris. De hac re non abdam, id est, non tacebo, abdere se in syluam & literis & in literas.

¶ *ABDOMEN*, non gula vitium vti Nizol. sed pars ab imo pectore ad pubem. pro Sest. 110. Manebat insaturabile abdomen, copiarum deficiebant. in Pi. 41. Ille gurgis, natus abdomini suo, non laudi atque gloriæ. & 66. Oculorum delectationi abdominis voluptates anteferre.

† *ADVNCT*. Insaturabile, pro Sest.

¶ *Syntaxis*. Natus abdomini, & abdominis voluptates.

¶ *ABDVCO*, remoueo, aufero, auerto. ¶ *(. traduco, vulgus religiosè nimis hoc verbum simplici astringit, quasi solum ad animata mouentia se referretur, cum toties prisci Romani, pro amouere vsurparint, animo, sensibus & similibus attribuerint. vt 2. de Nat. 45. Nihil est difficilius, quàm à consuetudine oculorum aciem mentis abducere.* 2. de Ora. 293. Abducere animos à contraria defensione, & ad nostram conor traducere. 3. de Nat. 20. A consuetudine oculorum animam abducere. pro Cæl. 22. Equidem vos abducere à testibus. 5. V. 78. Hic est Decimus, qui ad istum deduxerat Terriam Isidori mimi filiam, vi abductam ab Rhodio tibicine. 2. de Orat. 40. Heri enim mihi hoc proposueram, vt si te reselisset, hos à te discipulos abducerem. pro Deiot. 30. Seruum sollicitare verbis, spe, promissisque corrumpere, domum abducere.

ducere. 11. A. 27. Brutus equitatum ad se abduxit Dolabella. 10. P. 9. Summumque praesidium ei pollicetur, quod qui ab illo abducit, exercitum pulcherrimum & praesidium firmissimum admittit reipub. 4. Fam. 3. Abducere animum à sollicitudine, id est, remouere. 5. 13. Ita ut mones, quantum potero, me ab omnibus molestiis & angoribus abducam. 1. Tusc. 37. Abducere aliquem à studiis, 4. Fa. 4. & 5. 1. Me nec domesticus dolor nec, &c. à Rep. abducet, pro Quint. 84. Id auferre & abducere. 2. A. 44. Curio interuenit qui te à meretricio quaestu abduxit. de Cl. 22. 2. Quin etiam Catulum filium abducamus ex acie, id est, à iudiciis. 3. Q. Fr. 5. Abduco me ab omni reip. cura, dedoque literis. 1. de Diuin. 92. Ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis auctoritate abduceretur ad mercedem & quaestum. Ibid. 35. Nec abducar, vt reat totam Hetruriam in extis delirare. 5. V. 2. 10. Ab illis hominibus, qui tum in rep. versati sunt, ad hanc hominum licentiam & libidinem me abducis, id est, inuitas & allicis. de Amic. 8. Nec ab isto officio abduci debui. pro Fl. 83. Abducere se à fide. 10. P. 13. Alterum (puta equitatum) in Macedonia Cn. Domitius adolescens, summa virtute & constantia, ab legato Syriaco abduxit. 2. de Di. 13. Sed animaduertit caute te ab iis rebus quae sensibus percipiuntur abducere diuinationem. 1. Tusc. 75. Animum à corpore abducere.

† A D V E R B. Cautè, 2. de Diu. 13.

† Synt. *Acie mentis, animum, animos, homines abducere à, aliquem ab aliquo, ad se, vi abducere seruum ab, ad se, legiones ab aliquo. A sollicitudine, virtus, molestiis, aliquem ex acie abducere, abducere se à, & ad aliquid traducere, abduci, non abduci ab officio, se à fide abducere, id est, fidem frangere, abducere equitatum, diuinationem, animum abducere.*

A B D U C O R, auocor, arceor, deducor. 6. V. 12. Abducuntur homines nonnunquam magnitudine pecuniae ab institutis suis. 5. de Fi. 87. Vt quam minimè animus à cogitationibus abduceretur. 7. V. 146. Ipsos in latomias abduci imperabat.

A B E O, discedo, concedo, faceo. (accedo, appropinquo, maneo. Eleganter tribuitur hoc verbum rebus motum non significantibus, cum pro desistere aut desinere usurpatur. 13. A. 48. Quin tu abis in malam pestem makumque cruciatum? 14. Att. 10. Naufca iam planè abiit. 14. Famil. 1. De loco nunc quidem abiit pestilentia. pro Mur. 7. Abiit illud tempus, mutata ratio est. 6. V. 146. Praetor de sella furrexit, atque abiit. pro Q. R. 41. Num quid causae est, quin ab iudicio abeam turpissimè victus. pro Ceciu. 95. Vt ne longius abeam. 14. At. 1. Ad summam non posse isthæc sic abire. 1. Tusc. 74. Cato autem sic abiit à vita. 5. Fa. 2. Atque abeuntem, magistratu concionis habendam potestate priuauit. 1. At. 13. Quacum abiens consularu fum domum reductus. 5. Ver. 147. Ne res abiret ab Apronio. 10. Fa. 32. Abi nunc, populi fidem implora. 2. de Nat. 52. Tum abeunt, tum recedunt stellæ. 4. de Fi. 7. Iidem abeunt qui venerant.

† Euanescio, accedo. 1. Tusc. 32. Abiit ad deos Hercules. 7. Famil. 19. Non longè abieris num ius ciuile vestrum? &c. 5. de Fin. 117. Etsi hoc fortasse non poterit sic abire cum adfit, tamen audebo. 9. Fam. 20. Illa mea quæ solebas antea laudare, ô hominem facilem, ô hospitem non grauem, abierunt, id est, euauerunt. 3. Offi. 84. Nunc abeo ad vulgi opinionem. id est, accedo. 3. V. 114. De suis bonis ita dat, vt ab iure non abeat. pro S. R. 46. Quid ad istas ineptias bis, inquis. 1. pro Sex. 71. Abiit ille annus, respirasse homines videbantur.

† A D V E R B. Longè, 9. Fam. Longius, pro Cec. parumper, de Clar. Planè, sic, 14. Att.

† Synt. *Abire in malâ pestem, morbus abiit, ab iudicio abire, abeo ad, abire & non abire ab iure, non sic magistratu abire, pronunciat Cicero hoc verbum de morbo, de actione, de persona, abire, de, è loco.*

A B E R R A T I O, auocatio. 12. At. 37. Siue hanc aberrationem à dolore delegerim, laudari me etiam oportere. 15. Fa. 18. Verumtamen aliam aberrationem à molestiis nullam habemus.

† A D I V N C T. Liberalissima, doctoque homine dignissima, At. 12.

† Syntaxis. *Aberratio à dolore, deligere, & habere aberrationem à molestiis.*

A B E R R O, deerro, recedo. 4. Acad. 140. Hanc normam, hanc regulam, hanc praescriptionem esse naturæ, à qua qui aberrauisset, eum nunquam quid in vita sequatur habiturum. 5. Tusc. 65. Sed redeat vnde aberrauit oratio. 3. Tusc. 80. Sed nescio quo pacto ab eo quod propositum erat, aberrauit oratio. 11. pro Cec. 55. Ne ab eo quod praepositum est, longius aberraret oratio. 2. de Orat. 152. A quo homine iam dudum non aberrat oratio tua. 1. Offi. 135. Si aberrare ad alia coeperit, ad hæc reuocetur oratio. 2. de Or. 160. A cuius inuentis ego tibi videor non longè aberrare. de Aruf. 23. Si edilis verbo, aut si nupti aberrauit, non sunt ludicri facti. 1. Tusc. 81. Sed te de æternitate dicentem aberrare proposito facile patiebar. 5. de Fin. 83. Tamen à proposito, inquam, aberrauimus. 14. At. 25. Vercoer ne nihil coniectura aberrarem. pro Lig. 19. Partim consiliis, partim studiis à communi utilitate aberrantibus. Qu. de Pet. 38. Aberrare à distributione. 4. de Fin. 40. Non multum ab Herilli leuitate aberrabimus. 7. A. 1.

Animus aberrat à sententia, suspensus curis maioribus. 12. P. 23. Attendite, quæso, non aberreret à coniectura suspicio periculi mei. 1. de Nat. 10. 1. Qui etiam si aberrant à coniectura, utcumque animum à molestiis abduco. 12. At. 37. At ego hic scribendo dies totos, nihil equidem leuor, sed tamen aberro.

† A D V E R B. Longè, 2. de Orat. Iam dudum, Ibid. Partim, pro Lig. Longius, pro Cec. 55. & 5. de Fin. Multum, 4. de Fin.

† Synt. *Ab illo non aberrare orationem, est continenter de aliquo loqui, aberrare ad aliqua, verbo, & nutu aberrare, aberrare absolute, id est, utcumque minus afficior. De hoc aberrare proposito, coniectura.*

† A B F E R. Orat. 158. Abfer noluerunt, aufer maluerunt.

A B H I N C, ex hac die vel tempore, respicit praeteritum. 11. Vim huius particula ignorant, qui futuro tempore attribuent, semperque cum ablatiuo iungunt, cum aurea Ciceronis atas semper hac voce tempus praeteritum notet, & quâdoque accusatiuo, quandoque ablatiuo coniungat. sic enim Cicero 2. Phil. 119. Etiam si abhinc annos propè xx. hoc ipso in templo negauit posse mortem immaturam esse consulari. 11. Ver. 33. Quaestor Cn. Papirio consule fuiti abhinc quatuordecim annos. 4. V. 25. Horum pater abhinc duos & viginti annos est mortuus. 2. At. 18. Abhinc annis xxv. pro Cornificio sponendi. pro Quint. 37. Quo tempore abhinc annis xxv. In Pis. 61. Mihi libertus domum ex hac die biduo antè conduxerat. 4. V. 130. Offendit eum mensam comitalem, comitiis iam abhinc triginta diebus habitis.

† Syntaxis. *Abhinc annis & annos amplius & sine amplius, cum septimo casu.*

A B H O R R E N S, alienus, inimicus, aduersus. (.amans, cupidus, studiosus. 7. Att. 13. Delectus quidem adhuc inuitorum est, & à pugando abhorrentium. pro Flac. 9. Nam si quis vnquam de nostris hominibus ab hoc genere, studio ac voluntate abhorrens fuit. 1. de Or. 179. Homo à iuris studio non abhorrens. 3. 63. Abhorrens ab auribus vulgi. 13. Fa. 12. Est praeterea Suffidius, quod apud te valet plurimum à studiis nostris non abhorrens. 12. Offi. 63. A litibus abhorrens. Parad. 1. Locos graues ex Philosophia tractare, abhorrentes ab vsu forensi & publico.

A B H O R R E O, Affernor, fugio, religioni habeo, discrepo, sum alienus, absom, longè absum à voluntate aliquid agendi. pro Sest. 71. Et pertinere ad concordiam ciuium putauit, & ad perficiendam facultatem, animum Celsaris à causa non abhorrente. ibid. 112. Cum ipse lator nihil ab horum turpitudine, audacia, sordibus abhorret. 1. de Orat. 83. Sed hæc erat spinosa quædam & exilis oratio, longèque à nostris sensibus abhorrebat. 2. Fa. 17. Quam valdè Bibuli voluntas à me sine causa abhorrebat. 11. 7. 3. Cum ab ea sententia Pompeius valdè abhorret. 1. 9. Libri de oratore abhorrent à communibus præceptis. 2. 17. Quam abhorrens ab vrbe relinquenda. 2. de Orator. 85. Sin planè abhorrebit & erit absurdus, vt se contineat admonebo. 1. 12. Abhorre à consuetudine communis sensus. ibidem 224. 11. Vtque eò quæ dicenda de Iustitia putabat, à vitæ consuetudine & ciuitatum moribus abhorrebant. pro Clu. 41. Nemo illum aditu, nemo congressione, nemo sermone dignum iudicabat, omnes vt aliquam immanem & perniciosam bestiam pestemque fugiebant. 167. Quid vnquam Auitus in se admisit, vt hoc tantum facinus ab eo non abhorre videretur? pro Cæl. 10. Cælius longè ab ista suspitione abhorre debet. 14. Attic. 13. Quinatus à dudenda vxore abhorret. de Fat. 8. Alij à talibus virtus abhorrent. de Opr. 20. Causa quidem abhorret ab illa ipsa formula consuetudinis nostræ. pro S. R. 68. Tanta temeritas, vt non procul abhorreat ab infania. pro Clu. 27. Seque ab his nuptiis abhorre respondit. 2. de Diuin. 125. Quod abhorret etiam ab hominis constantia. 7. A. 4. Animo illos abhorruisse semper ab optimo ciuitatis statu. Oct. ep. Nisi forte frustra deos appello, quorum auris atque animus à nobis abhorret. Hæc tamen epistola Ciceroni falsè tribuitur. 1. Offi. 128. Et ab omni quod abhorret ab ipsa oculorum auriumque comprobatione fugiamus. pro Sest. 96. Nec ab utilitate eorum qui audient, nec ab officio nostro, nec ab ipsa causa P. Sextij abhorrebit oratio mea. pro Deiot. 17. Id etsi à veritate longè, tamen à consuetudine criminandi non multum abhorrebat. 4. V. 10. A quo mea longissimè ratio voluntasque abhorrebat. 2. At. 6. A scribendo prorsus abhorret animus. 1. Ac. 4. Sin à Græcorum artibus, & disciplinis abhorrent.

† A D V E R B. Longè, in Pis. A sensibus, 1. de Ora. A suspitione, pro Clu. Longè à veritate, multum à consuetudine, pro Deiot. Longissimè, 4. Ver. Planè, 2. de Or. Plurimum, 4. Ac. Prorsus à scribendo, 2. Atr. Valdè, 3. de Or. A sententia, 7. Fa. Valdè voluntatè ab aliquo, 2. Fam.

† Syntaxis. *Abhorre à legendo, nuptiis, ab aliquo, vitio, & vitium, abhorre absolute, à suspitione, à ratione, ab illo facinus hoc abhorret, animo abhorre, studio & voluntate abhorrens.*

A B I E C T E, Vis patet. 3. A. 28. Nec abiectè, nec sine aliqua dignitate casum illum temporum tuli. 2. Tusc. 55. Ne quid abiectè, ne quid timidè, ne quid ignauè, ne quid seruiliter muliebriterue faciamus.

A B I E C T I O, reiectio, eiectio. (.adiectio. 1. ad Her. 10. Abiectio,

literarum mutatio. In Pis. 88. Debitatio atque abiectio animi.

ABIECTVS, *demissus, humilis, contemptus, summissus, afflictus, fractus, percussus, desertus.* || 3. cont. Rull. 2. Paruam exigui temporis vsuram bene de me opinionis postulo, vt eam, si qua dixerō vobis probabo, perpetuō retineatis, sin aliter, hoc ipso in loco depositam atque abiectam relinquatis. pro Sest. 74. Ad pedes abiectus. 9. At. 9. Tam abiectam compositionis spem. 4. Fa. 13. Pari fortuna abiectus. pro Planc. 100. Abiecta quæstoria persona comitumque sumpta. 7. V. 139. Ad Tribunal ante pedes tuos, ad terram virgis & verberibus abiectus. 3. Tusc. 26. Tam fractus, tamque abiectus. || Pro Clu. 94. Non quod illi causam pecuniæ publicæ contemptam & abiectam putarent. 1. At. 13. Senatum ad pristinam suam seueritatem reuocauit, atq; abiectam excitauit. 3. de Fin. 66. Cùm ipsi inter nos abiecti neglectiq; summus. 5. 57. Nihil abiectum, nihil humile cogitant. de Clar. 233. Verba non abiecta, res compositæ diligenter. 4. C. 3. Exanimata vxor, abiecta metu filia. pro Cæl. 79. Hic abiectus non tam ad pedes, quàm ad mores sensusque nostros. de Amic. 59. Sæpe in quibusdam est animus abiector, & spes amplificandæ fortunæ fractior. 3. At. 2. Sum enim animo percusso atque abiecto. Or. 192. Oratio humilis, abiecta. (Alta atque exaggerata. 2. cont. Rul. 93. Homo grandi macie torridus, contemptus & abiectus. 1. Fam. 5. Desertus & abiectus. 2. Off. 114. Summissus & abiectus.) (se efferens. In Pis. 31. Abiectus & semiuuius. Orat. 184. Comitorum senarij abiecti.

† **ADVERB.** Omnino, 5. Ver. Planè, 1. Fam. Tam, pro Cæl. & 3. Tusc.

✧ **Syntaxis.** *Contemptus & abiectus, inter nos abiecti neglectique, abiectum & humile cogitare, abiecta verba, ad pedes moresq; & sensus abiectus, animus abiector, idem percussus & abiectus, humilis & abiecta oratio, desertus & abiectus, abiectus & semiuuius, abiecti Senarij.*

ABIEGNVS, *ex abiere.* 2. ad Her. 34. Abiegnæ trabes. Top. 61. Nisi enim cecidissent abiegnæ ad terram trabes, Argo illa facta non esset.

ABIES, *Alpina & procerior arbor.* 3. Tusc. 44. Tosti alti stant parietes deformati, atque abiete crispa. *Poeta.*

† **ADIVNCT.** Crispa, 3. Tusc.

ABIGENDVS, 3. V. 28. Iste greges equarum abigendos curat.

ABIGO, *pellō, expello, eijcio.* 2. de Orat. 247. Puer abige muscas. pro Clu. 32. Mulier partum sibi ipsa medicamentis abegisset. In Pis. 84. Illi familias arripuerunt, pecus abegerunt. 4. Acad. 89. Pestem abige à me. || 1. Tusc. 104. Bacillum prope me quo abigam ponitote.

✧ **Syntaxis.** *Abigere muscas, partum medicamentis, pecus, pestem, absolutè abigere.*

ABIICIENDVS, 5. Fa. 13. Abiiciendus dolor.

ABIICIO, *depono, reijcio, relinquo: cùm despectum vel desperationem significarent, hoc verbo utebantur Romani.* pro Sext. 58.

✧ *Atque insigne regium, quod de suo capite abiecerat, reposuit.* || 13. Famil. 1. Quod te abiecisse illam ædificationem constabat inter omnes amicos tuos. 16. Attic. 28. Abicere scutum. 9. Famil. 24. Abiecisse curam Reip. 6. Attic. 1. Sed noli me putare, ἐγχειρίσθητα illa tua abiecisse. 2. C. 14. Consilium belli faciendi abiecerit. 8. Ant. 32. Beneficiorum memoriam abiecerit. 1. Ant. 30. Significauerunt se nouo beneficio memoriam veteris doloris abiecisse. 7. Attic. 3. Non dubitabo rem tantam abicere. 13. Famil. 15. Omisi ea quæ in manibus habebam, abieci. 4. Famil. 7. Cum spe vincendi simul, abiecisti etiam certandi cupiditatem. 8. 11. Cæteras suas abiecit actiones. ibidem 6. Triumphus postulationem abiecerat. 13. Attic. 31. Obsecro abiiciamus ista & semiliberi saltem simus. 10. 7. Arma Pompeium abiecturum putas. 3. 19. Vitam vel sustentabo, vel, quod multò est melius, abiecerō. Pro Lig. 16. Suam citius abiiciet humanitatem, quàm extorquebit tuam. 3. Tusc. 27. Aegritudinem nisi sic exuimus vt abiiciamus, miseria carere non possumus. & 66. Ergo in potestate est abicere dolorem temporis seruientem. de Prouinc. 6. Virgines se in puteos abiecerunt. 5. de Finib. 92. Policrates anulum quo delectabatur in mare abiecit. pro Sext. Rosc. 10. Id quod semel mihi fide impositum est, aut propter perfidiam abicere, aut propter imbecillitatem animi deponere. 1. Offic. 102. Relinquent enim & abiiciunt obedientiam. 2. de Orat. 210. Gloria parta non delectari, sed totam abicere atque deponere. pro Sest. 79. Hic se abiecit exanimatus. Par. 1. Abicere se & prosternere. 4. Attic. 2. Clodius abiecta toga se ad generi pedes abiecit. *Deijcio, refello, vel refuso.* 1. de Leg. 26. Natura cùm cæteras animantes abiecisset ad pastum, solum hominem erexit. 16. Att. 5. Quæ minùs antea ob infirmitatem ætatis constanter ab eo fieri videbantur, ea ille abiecit. de Am. 31. Qui omnes suas cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tamq; contemptam. 11. Fa. 2. Abicere omnem timorem. pro Mur. 45. Abicere hastas. 1. Off. 72. Abiecta omni cunctatione, adipiscendi magistratus sunt. 2. A. 77. Omnem se amorem abiecisse illinc, atq; in hanc transfudisse. 10. Fa. 12. Quantaque contentione Titium inter-

cessorem abiecerunt, ex aliorum te literis malo cognoscere. 2. de Or. 132. Abicere voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi. 5. At. 11. Memmius ædificandi consilium abiecerat. 9. Fa. 20. Nam omnem nostram de Rep. curam, cogitationem de dicenda sententia, commentationem causarum abieciimus.

† **ADVERB.** Citius, pro Lig. Libenter ad pedes, 8. Attic. Libenter ad triumphum, 9. Attic. Negliger, 4. Ver. Prorsus, 3. de Orat.

✧ **Syntaxis.** *Abicere aliquid de manu, capite, &c. se abicere in, abicere onus, abicere se absolutè, ad pedes, abicere cogitationes in rem. Supplicem se pro alio abicere. Senatus auctoritatem abiecit. Scaurum Pompeius abiecit. Abicere se atque prosternere, abicere adificationem, id est, consilium ædificandi, famam ingenij abicere, abicere Italiam, memoriam, humanitatem, id est, aspernari.*

ABITVS, *discessus, recessus, profectio.* 5. V. 125. Ne post abitum quidem importunissimæ pestis.

ABIUDICO, *as, rem alicui ablatam iudex alteri do.* || *Et si huius verbi vis non valde lateat, tamen eius usus cum præpositione à vel ab, à multis ignoratur.* 2. V. 13. Nulla res cuiusquam tam patria atque auita fuit, quæ non ab eo imperio istius abiudicaretur. pro Cec. 99. Eum qui, cùm liber esset, censerī noluit, populus iudicat ipsum sibi libertatem abiudicasse. 2. con. Rul. 42. Indicabit, Alexandriam regis esse, à populo Romano abiudicabit.

✧ *Citra iudicium remoueo.* 2. de Or. 102. Vbi plus mali quàm boni reperiō, id totum abiudico atque reijcio. *Budaus legit, abidico.* 3. V. 4. Rationem veritatis ab hoc ordine abiudicari.

✧ **Syntaxis.** *Abiudicare bona, abiudicari ab aliquo, libertatem sibi abiudicare, id est, per se amittere, abiudico & reijcio.*

ABIUNGGO, *remoueo, separo.* 2. At. 1. Demosthenes, & quod se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat.

ABIURO, *aliquid me non habere vel promississe iuro, periuro, nego quod habeo, quod verbum, inquit Scorus, cùm vulgus ignoret, dicit iurare se non habere, iuramentum præstare.* 1. At. 6. Mihi abiurare certius est quàm dependere.

ABŪCŪA, 3. Tusc. 16. **LEGE INNOCENTIA.**

ABLEGATVS, *dimissus.* 4. V. 73. Dimisso & ablegato consilio. 7. V. 81. Remoto atque ablegato viro.

ABLEGO, *amando, dimitto, remoueo* || *huius verbi usus, vt & allegare & legare à multis ignorari notat Cardinalis, est, inquit, ablegare, ferè in exiliū iicere et è conspectu remouere.* 4. V. 74. Post illis adhibitis quos ablegarat. ibid. 79. Qui honestos homines, qui causam norint, ablegerat. 2. At. 18. Hæc legatio à fratris aduentu me ablegat.

✧ **Syntaxis.** *Ablegare aliquem, consilium hoc me ablegat ab, dimittere & ablegare.*

ABLVO, *at, stergo, eluo, purgo.* pro S. R. 72. Ita iactantur fluctibus, vt nunquam abluantur. 4. Tusc. 60. Perturbatio animi placatione abluatur. ibid. 46. Vlysi pedes abluens. 4. ad Her. 23. Tui clarissimi nepotes suo sanguine abluerunt inimicorum crudelitatem.

✧ **Syntaxis.** *Abluo absolutè, abluo perturbationes animi, pedes alicui abluo, suo sanguine abluere à crudelitate inimicorum.*

ABVVO, *nego, recuso,* (concedo, aio, annuo. de Fat. 4. Nihil enim abnuit voluntas tua, studio meo. 2. de Finib. 3. Et intelligas quid quisque concedat, quid abnuat. Pro Mil. 101. Non abnuo, non recuso. 1. de Leg. 40. Quorum nemo vnquam tam audax fuit, quin abnuerit à se commissum facinus.

✧ **Syntaxis.** *Abnuo aliquid, nihil alicui. Voluntas mea hoc tuo abnuit stuido. Abnuo & recuso, hinc abnuto.*

ABVVTOS, *s. pitis abnuo, vcto.* 3. de Orat. 162. Quid te adiri abnutas? *Poeta.*

ABORTIO, *immaturus partus.* Pro Clu. 34. Si hæc solutio legatorum, & non merces abortionis appellanda est.

ABORTVS, *intempestiuus ortus.* 14. At. 23. Tertullæ nollem abortum; tam enim Cassij sunt iam, quàm Bruti ferendi.

ABRADO, *aufero, subripio, metaphoricè.* Pro Cec. 19. Posteaquàm videt nihil se ab Cecinna posse litium terrore abraderi.

ABRASVS, pro Qu. R. 20. Supercilia illa penitus abrafa olere maritaliam, & clamitare calliditatem videntur.

ABREPTVS, *raptus.* 5. V. 163. Frumentum auersum abreptum ab aratoribus. pro Lig. 35. Tempestate abreptus est vnus. || 3. Ver. 7. Abreptos filios ad necem duceret.

ABRIPIO, *abstraho.* 6. V. 111. Verres abripuisse Cererem videtur. 3. de Orat. 143. Te quasi quidam ætus ingenij tui procul à terra

✧ abripuit. || 7. V. 30. Etiam si natura à parentis similitudine abriperet, cōsuetudo tamen ac disciplina patri similem esse cogeret.

ABRIPIOR, *abstrahor, vi arceor & rapior.* Anteq. 29. A coniuge abripi, à liberis abstrahi, ab aris focisque proiici. 6. V. 24. Quem in vincula atque in tenebras abripi iussit.

† **ADVERB.** Repentè, Procul, 3. de Orat.

✧ **Syntaxis.** *Abripi à suis atque in vincula.*

ABROGANDVS, pro C. Corn. 1. De legibus abrogandis ipse ad

✧ Senatum tulit. || 5. A. 16. Hanc ego & reliquas eiusmodi leges, etiam si sine vi, saluis auspiciis, essent rogatæ, censerem tamen abrogandas.

ABROGATIO, *dissolutio, antiquatio.* 3. Attic. 23. Nulla lex est

que

quæ non ipsa se sepiat difficultate abrogationis. 2. ad Heren. 15. Nam quæ abrogatio aut derogatio sit legis.

ABROGATIO, antiquari, de lege ac dignitate, & spoliatus dignitatis ratione. pro Dom. 183. Etque imperium est abrogatum. 2. ad Heren. 15. Cui legi abrogatum vel derogatum sit. Pro C. Cor. 1. M. Cortæ lex de iudicijs priuatis anno postquam lata sit, à fratre eius abrogata.

ABROGO, aufero vel adimo, minuo, vel interdico, resigno, abduco, abscindo, dissoluo, irritum facio, ne lex aliqua valeat legem ferre, anti-quo. *nostra ætatis vulgus* (inquit Schorus) cum significare vult rogando auctoritatem alicui detrabere, dicit deponere aliquem de officio, quod barbarum est, pro legi aut legem abrogare, sic abolere fidem. Cicero verò Abrogare. De Clar. 2. 2. M. Octavius legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragijs abrogauit. 2. de Inu. 13. 4. Abrogare legem, derogare aliquid de lege, & commutare legem aliqua ex parte. pro Q. R. 44. Si tibi iam deliberatum est, quibus abrogas fidem iurifurandi, responde. 1. ad Her. 17. Quæ res fidem abrogat oratori, & abrogare fidem famæ. 4. V. 140. Si tibi magistratum abrogasset, minore ignominia te affecisset. pro Mil. 73. Qui collegæ magistratum per seditionem abrogauit. 3. de Leg. 24. Gracchus potestatem intercedendi collegæ abrogauit. 1. Off. 40. Tarquinio collegæ Brurus imperium abrogauit. 3. Att. 23. Legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare.

† **ADVERB.** Aequaliter, de Clar. & 4. Acad.

† **Syntaxis.** Legem abrogare, & legi imperium alicui abrogare, alicui fidem iurifurandi abrogare, hoc tibi fidem, aut orationi abrogat, & fidem fama, abrogare alicui magistratum per seditionem, potestatem alicui abrogare aliquid faciendi.

ABROGOR, rescindor, dissolvor, de lege remoueor, vel spoliator dignitatis ratione. 3. Att. 23. Cum lex abrogatur. 4. Ac. 36. Aequaliter omnibus abrogatur fides.

ABRUMPO, libero, ἀπορῶνυμι. 14. A. 31. Hæc se prima latrocinio abrupti Antonij.

ABRUPTIO, fractio, disruptio. 2. de Diu. 84. Abruptio corrigiæ, *Disortium*. 11. Att. 3. Vtrumque graue est, & tam graui tempore periculum tantæ pecuniæ, & dubio rerum exitu ista, quam scribis, abruptio.

ABS, ἀπό. Orat. 158. Vt iam nescias ab ne verum sit, an abs. *Lege, A & B.*

ABSCEDO, abeo, recedo. 2. de Diu. 37. Caput est in iecore, cor in extis iam abscedet, simul ac molam & vinum insperferis.

ABSCISSIO, abissus, abscissus, discessus. de Vni. 38. Cum ad corpora tum accessio fieret, tum abscissio.

ABSCISSVS, abscissio, discessus. 1. de N. 24. Abscissus solis à nobis. (Appulsus ad nos.

ABSCINDO, discindo, lacero, amputo. 2. Att. 7. Orationes à me duas postulas: quarum alteram non libebat mihi scribere, quia abscederem: alteram, &c. 7. V. 3. Aquilium constituit in conspectu omnium, tunicamque eius à pectore abscedit. 11. A. 5. Post autem ceruicibus caput abscedit.

† **Syntaxis.** Epistolam abscondere. A pectore alicuius tunicam abscondere. Caput abscondere ceruicibus.

ABSCISSIO, precisio, figura. 4. ad Her. 67. Per abscissionem, si, cum incipimus aliquid dicere, præcedimus.

ABSCISSVS, rescissus, laceratus, amputatus. de Pro. 34. Quamquam sunt abscissæ, tamen efferent se aliquando.

ABSCONDIRI, abditè, olam. (patentiùs. 2. de In. 69. Absoluta est, quæ ipsa in se, non vt negotialis implicitè & absconditè, sed parentiùs & expeditiùs, rectè & non rectè questionem continet. 3. de Fin. 2. Quæ enim de voluptate dicuntur, ea nec acutissimè, nec absconditè differuntur.

ABSCONDIRVS, reconditus, abstrusus, abditus. 2. A. 108. Erant fortasse gladij, sed ij absconditi. 3. in Cic. 13. In tantis tamque absconditis infidijs. pro Do. 138. Nihil de abscondito iure pontificum dicam. 4. ad Her. 10. Aperire fontes penitus absconditos.

† **Syntaxis.** Gladius, infidè, iura, fontes absconditi.

ABSCONDO, occulto, celo, abdo, abstrudo, retrudo, opprimo. (aperio, retero, recludo.

ABSCONDOR, vis patet ex agente verbo. (emineo, appareo. pro S. R. 121. Quod quò studiosius ab ipsis opprimitur, & absconditur, eò magis eminet & apparet.

ABSENS, remotus, non præsens. 3. Off. 121. Et præsens tecum prodiem (vt spero) & dum abers, absens loquar. 16. Famil. 21. Vt utriusq; nostrum absentis desiderium, crebris & longis epistolis leniatur. 7. Att. 15. Vt loquerer tecum absens, quo mihi, cum eoràm id non liceret, nihil est iucundius. 4. V. 41. De absente secundum præsentem iudicare. 4. V. 59. Ostendit enim nouo modo, si quis quid ab absente peteret, se auditorum. ad Brut. 6. Existimo omnino absentium rationem sacerdotum comitibus posse haberi: nam etiam factum est antè. C. enim Marius cum esset in Cappadocia, lege Domitia factus est augur. & infra, Quæ verba aperte indicant, posse rationem haberi etiam non præsentis. 2. A. 24. Non patiar fieri, vt absentis eius ratio habeatur.

de Am. 23. Quocirca & absentes amici adfunt, & egentes abundant.

† **Syntaxis.** Absens loquor tecum. De absente secundum præsentem iudicare. Absentis rationem habere, & haberi.

ABSENTIA, non, vt Niz. vel desiderium, vel discessus. de Am. 77. & I. P. 37. Confer, si audes, absentiam tuam cum mea. 14. Att. 14. Vercor, ne absentia mea leuior sit apud te.

† **ADIVNCT.** Leuior, Att. 14.

ABSOLVO, perficio, conficco, transigo, ad exitum perduco. 13. Att. 19. Dialogos confeci & absolui. 4. Famil. 12. Reliquamque iurisdictionem absoluerem. 3. Off. 10. Nemo pictor inuentus est, qui Veneris eam partem, quam Apelles inchoatam reliquit, absolueret. 1. de Leg. 9. Nec tam facile interrupta contexo, quam absoluo instituta.

† **Libero. soluo.** 4. V. 22. Hunc hominem Veneri absoluit: sibi condemnat. 2. Q. Fr. 5. Senatorum vna copiose absolui. pro Q. R. 35. Vt ne Roscium stipulatione alliget, neque à Fannio iudicio se absoluat. 2. ad Her. 19. Absolueret aliquem iniuriarum.

† **Syntaxis.** Absolueret opus. Iurisdictionem reliquam absolueret. Alicui absolueret aliquem. Se ab aliquo absolueret iudicio: id est, per iudicium. De crimine absoluit. Iniuriarum aliquem absolueret. Instituta absolueret.

ABSOLVOR, perficior & liberor. 6. V. 100. Seruus ille innocens omnibus sententijs absoluitur. 2. de Fin. 106. Vita beata sapientis absolui non potest, nec ad exitum perducit. 4. 3. In natura necesse est aliquid perfici, & absolui. 1. de Le. 9. Historia nec institui potest, nisi præparato otio, nec exiguo tempore absolui.

† **pro Qu. R.** 35 & 40. Neque iudicio absolueretur à Fannio.

† **ADVERB.** Apertè, & 3. Copiose, 2. ad Q. Fr. Bene, At. 13. Honestè, pro Clu. Honestissime, facile, 1. Leg.

ABSOLVTE, perfectè: itam sine conditione. ad Her. 18. Breuiter & absolutè. Top. 34. Subiungitur absolutè.

ABSOLVTIO, perfectio. 11. Attic. 15. Habes, vt breuissime potui, genus iudicij & causam absolutiois. 16. Sed posteaquam primum Clodij absoluteione lenitatem, infirmitatemque iudiciorum perspexi. 1. de Ora. 130. Hanc ego absoluteionem, perfectionemque in Oratore desidero. 2. de In. 30. Habitus in aliqua perfecta & constanti animi aut corporis absoluteione consistit. de Va. 36. Quibus prætermisissis, cæli absoluteio perfecta est.

† **Liberalio.** 3. Qu. Fr. 9. Gabinij absoluteio, lex impunitatis putatur. 3. C. 9. Decimus annus post virginum absoluteionem. pro Clu. 74. Sententijs xvi. absoluteio fieri poterat. * con C. Antonium. Cum est absoluteus: si illa absoluteio nominanda est.

† **Oratoria figura.** 1. de In. 32. Absoluteio in partitione.

ABSOLVTVS, perfectus. 2. de In. 171. Simplex & absoluta necessitudo. (cum adiunctione. 2. de Fin. 87. Vita beata, confecta & absoluta per se. 2. ad Her. 37. Ratio vniuersalis & absoluta. 4. de Fi. 18. His initijs omnis honestas perfectè absoluta est. Par. 94. Conficiens autem causa alia est absoluta & perfecta per se.

† **Iudicio dimissus.** 9. Fa. 2. 1. Iam pater eius accusatus à M. Antonio, lutorio atramento absoluteus putatur. 3. V. 72. Non tu absoluteus improbitatis, sed ille damnatus est ædis. pro Cl. 67. Cum esset Scamander vnus Staleni sententia absoluteus.

† **ADVERB.** Perfectè, 4. de Fin. Planè, 3. Tusc.

† **Syntaxis.** Simplex & absoluta necessitudo. Vita confecta & absoluteuta. Per se absoluteuta. Vniuersalis ratio & absoluteuta.

ABSONVS, priuatus sono, malè sonans. 3. de Or. 38. Vox extra modum absona & absurda. 1. de Orat. 115. Sunt quidam ita lingua hæsitantes, ita voce absoni, vt, &c.

ABSORBEO, verè exhaurio, rapio, absumo: translatione. 2. de Leg. 9. Ne æstus nos consuetudinis absorbeat. pro Sext. 13. Quodammodo absorbet orationem meam. de Cl. 281. Sed hunc quoque absorbit æstus quidam gloriæ. 2. A. 67. Quæ Charybdis tam vorax, tot res tam citò absorbere potuisset?

† **ADVERB.** Quodammodo, pro S. R. Citò, 2. Phil.

ABSTYRE, manifesta prepositio.

ABSTERGENS, quod abluat: translatione, quod remouet, ardet, sedat.

ABSTERGEO, deleo, diluo: translatione, sedo, fugo. 2. Qu. Fr. 9. Consolabor te, & omnem abstergebo dolorem. de Sen. 2. Confectio huius libri omnes absterfit senectutis molestias. Top. 86. Oratio ægritudinem abstergens. 14. A. 34. Atque vtinam his omnibus abstergere stertum sententijs nostris consultiq; possimus. 7. Fam. 14. Si timidus essem, tum ista epistola mihi omnem metum absterfisset. 3. Tusc. 43. Tum planè luctum omnem absterferis.

† **ADVERB.** Planè, 3. Tusc.

† **Syntaxis.** Abstergere molestias, ægritudinem, lacrymas, metum, luctum, epistola, oratione, sententijs, consultijs.

ABSTERVS, demptus, remotus. 2. A. 91. Idem tamen quasi fuligine absterfa, reliquis diebus in Capitolio præclata Senatus consulta fecisti.

† **Pronunciat Cic. epist. de re inficiente.** Absterfa caligine.

ABSTERFEO, deterreo, terreo, insuper arceo, prohibeo. 4. V. 142.

Ve videantur à pecuniis capiendis homines absterre. Antequam 24. Aliquem supplicem à se absterre & excludere. 3. de Or. 1.62. Quid re adiri abnuas: melius esset, vetas, prohibes, absterres. pro Planc. 66. Eorum neminem à congressu meo, neque ianitor meus, neque somnus absteruit.

† Syntaxis. *Ab aliqua re aliquem absterre. A se absterre. & excludere. Vetare. prohibere, absterre.*

ABSTINENS, suo contentus, continens, temperans, modestus. 5. Att. 21. Homo mirificè abstinens. 1. Offic. 76. Laudat Africanum Panætius, quod fuerit abstinens. 1. Q. Fr. 1. Nam esse abstinentem, continere omnes cupiditates, præclarum est. 1. Offic. 144. Prætorum Sophocles decet, non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere.

† ADVERB. Cæteroquin, mirificè, 5. Att.

† Syntaxis. *Non solum manus, sed oculos abstinentes habere.*

ABSTINENTER, temperanter, moderate, in Sallust. 19. At in prætura modestè se gessit, & abstinenter. pro Sest. 37. Et in causa populari, si non moderate, at certè populariter abstinenterque verlatò cessit.

ABSTINENTIA, modestia, continentia. In prædè multi hoc nomine ea offerunt quæ continentia significat, nimirum temperantiam in voluptatibus: nam abstinentia us tantum tribuitur, qui manus ab alienis abstinent, cui oppositè a rapacitas. 5. Att. 17. Sic in provincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, ut nullus terentius insumatur in quenquam. || Ibid. 21. Vicimus omnes (hoc tu reperies) cum abstinentia, tum iustitia, facilitate, clementia. Ibid. 16. Etiam aduentu nostro reuiuiscunt, iustitia, clementia, abstinentia. Ibidem 9. Faciam denique ut summa abstinentia munus hoc extraordinarium traducamus. Ibidem 15. Admirabilis abstinentia ex præceptis tuis. 2. Offic. 77. Nulla re facilius conciliatur beneuolentia multitudinis, quam abstinentia & continentia. pro Sest. 7. Possum multa dicere de provinciali eius in eò magistratu abstinentia. 2. Off. 49. Laus abstinentiæ est temporu illorum.

† ADIVNCT. Admirabilis, summa, incredibilis, 5. Attic. Provincialis, pro Sest.

ABSTINEO, cohibeo, tempero, contineo. || Latius multò patet quam abstinentia, ex quo facile perspicimus, ornatum sermonis Romani ex arbitrio eorum, qui eius lingue habitus sunt doctores, omnino dependere, diligentius ergo huius verbi usus admodum variis spectandus est. Nam & ablatiu sine præpositione & cum præpositione, & omisso aliquando accusatio se, aliquando addito iungitur. 4. Aca. 55. Confugis ad Phyticos eos qui maximè in Academia iridentur, à quibus ne tu quidem iam te abstinebis. 5. V. 4. Quod ita postulat ab omnibus, ut ab iis se abstineant maximè vitii, in quibus alterum reprehenderunt. 5. Tusc. 94. Ab iisque (pura voluptatibus) abstinere minimè difficile est. 3. de Fin. 38. Homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se abstineant. 4. Tusc. 79. Ut Alexandrùm regem videmus, qui cum inecremisset familiarem vix à se manus abstinuit. In Vat. 10. Manus à te homines vix abstinere possunt. 6. V. 35. Hunc in provincia prætorum quicquam putabit, à sicularum argento cupiditatem aut manus abstinere potuisse. Ibid. 71. Qui à Capitolio manus abstinere non potuerit. 3. V. 93. Manus à tutela, manus à pupillo, &c. abstinere non potuerit. 7. Fam. 26. Qui me ostres & murænis facile abstinerebam. 3. At. 7. Quod me ad vitam reuocas, vnum efficit vna me manus abstinere. ad Brut. 17. Is se maledictis non abstinere. 6. V. 146. Nihil ægrius factum est multo labore meo, quam ut manus ab illo appellatore absterentur. || Abstinere maledicto. 2. & 12. P. 27. Nunquam à me sacrilegas manus atque impias abstinere. Corn. N. in vita Attic. Sic cum biduum cibo se abstinuisset, subito febris decessit. 3. V. 36. Abstineant in hoc iudicio manus animosque, ab hoc scelere nefario. 2. A. 5. Abstinere se à nefario scelere. 7. V. 4. Abstinere manus ab alienis pecuniis. pro Syl. 80. Nos qui à cæteris causis conuersionis abstinuimus. 1. de D. 102. Ut iurgis & litibus se abstinerent. 2. de Diu. 119. Faba Pythagorei se abstinuerunt. 9. Att. 6. Pecuniis locupletum non abstinere. 1. de Ora. 194. Ab alienis mentes, oculos, manus abstinere. 3. Offic. 72. Quotus enim quisque reperietur, &c. qui abstinere possit iniuria?

† ADVERB. Facile, 7. Pam. Vix, 5. Tusc. in Vat.

† Syntaxis. *A se manus abstinere: id est, non se iugulare, vel necare. Abstinere maledicto, cibo, iniuria. Ab aliquo manus abstinere. Manus mente, se, animum abstinere à scelere. In hoc te abstine.*

ABSTRACTVS, auulsus, disunctus, abductus. 1. de Diu. 66. Cum à corpore animus abstractus diuino instinctu concitaretur. 4. Tusc. 38. Abstractus à ratione. Antequam. 29. A liberis suis abstractum, à coniuge abreptum, ab aris focique proiectum.

ABSTRAHO, abripio, auello, auoco, abduco. pro Deior. 38. Ab omni sollicitudine abstraxi. de Clar. 259. Corra se valde dilatandis literis, à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat. Ibid. 239. Pompeium maioris gloriæ cupiditas ad bellicas laudes abstraxit. de Diu. 80. In Aesclopo saepe vidi tantum ardorem vultuum atque motuum, vt cum vix quædam abstraxisset à sensu mentis videretur. de Senect. 30. Senectus abstrahit à rebus agendis. 10. Fa. 18. Si quos milites à Lepido abstraxissent. pro A. 12. A nul-

lius me vnquam tempore aut commodum, aut ocium abstraxit, aut voluptas auocauit, aut denique somnus retardauit. de Somn. 21. Quam maximè se à corpore abstrahere. pro Syl. 9. † Quare nihil est quod à comitatu vitorum amplissimorum me vnum abstrahas. 3. de Orat. 143. Atque in altum à conspectu penè omnium abstraxit.

ABSTRAHOR, abripior, auellor. 1. de Orat. 81. Deinde illud verendum, ne abstrahamur à consuetudine dicendi. pro Cæl. 59. E sinu gremioque patriæ abstrahi.

† ADVERB. Valdè de Clar.

† Syntaxis. *Abstrahere. & abstrahi à se abstrahere à. Hoc istum abstrahit ad. Consilio abstrahi & à sinu, &c. Se à corpore abstrahere. In altum abstrahere.*

ABSTRVDO, abscondo, abdo, recondo, occulto. 4. Acad. 32. Natura in profundo veritatem, vt ait Democritus, penitus abstruxit. 12. At. 16. Cum manè me in syluam abstruxi densam atque asperam, non inde exeo ante vesperum.

ABSTRVSVS, laiens, occultus, abditus, reconditus. 1. cont. Rull. 11. Nullus numerus tam abstrusus est, quem architecti huius legis non olfecerint. Ibidem. Penitus abstrusas infidias alicui ponere. pro Dom. 25. Nimiùm diu reconditus & penitus abstrusus animi dolor. || 4. Acad. 30. Sequitur disputatio copiosa quidem, sed paulò abstrusior.

† ADVERB. Penitus, 4. Acad. pro Dom. 2. cont. Rul.

† Syntax. *Penitus abstrusus. Reconditus, & penitus abstrusus. Profert Cic. epithetum de numero, disputatione, infidias, dolore.*

ABSVM, remotus sum, ac disunctus, disto, fessio, desum. 2. Fam. 1.

Ego te abfuisse tam diu à nobis dolco. 4. 3. Longè abfuturus sum. || 7. V. 31. Ius abesse à foro. 4. Fa. 6. Abesse domo & foro. 6. 15. Abesse vrbe. 6. V. 39. Abesse ab domo paulisper maluit, quam argentum illud amittere. 3. Famil. 5. Procul absum ab re ipsa & locis. pro Cecin. 57. Qui in Italia non sit, abfuit Reipublicæ causa. 13. Attic. 22. Nunquam ab oculis abfuerunt. pro Syll. 74. P. Sylla abfuit ab oculis vestris ab Brut. 6. Filius tuus à me abest. pro Pl. 17. Longissimè abesse ab aliquo. pro Sest. 29. Edixitque vt ab vrbe abesset mille passus. 5. At. 17. Cum in castra proficiscerer, à quibus aberam bidui. Ibid. 16. In castra properant, quæ bidui aberant. pro Cecin. 28. Interrogatus quot millia fundus suus abesset ab vrbe, nam cum dixisset minus 111. pro Cæl. 18. Domus patris à foro longè abesset. || 1. At. 1. Illam manum tu mihi cura vt præstes, quoniam propè abes. Ibidem. Loca, quæ à Bruduo propius abfunt, quam tu, biduum aut triduum. 15. Fa. 4. Aberam ab Amano iter vnus diei. pro Clu. 28. Theani appuli, quod abest à Larino xvii. millia passuum. 4. Acad. 81. Mille & dccc. stadia, quod abesset, videbat. 11. Fam. 13. Abesse ab aliquo loco millia passuum xxx. Topic. 81. Abesse, longè que disunctum esse. 4. Fa. 3. Abfui magnam partem consulatus tui. 6. At. 2. Longè absum. Ibid. 3. Quippe res est in manibus, tu autem abes longè gentium. || pro C. Cor. Cæsar longissimè abest. 5. Tusc. 92. Nunc quidem parumper à sole abis. de Clar. 22. Multum ab his aberat L. Fufius: id est, inferior erat. * in Clod. Longè te à pulchris abesse sensisti. 4. Fa. 3. Quod eodem tempore à multis ac magnis molestis abes. Pro Pl. 62. Qui abfuisse ab iis studiis continentur. Ibid. 67. Nunquam ex vrbe abfuit. 15. Fa. 4. Non videri esse causam cur abesset à regno. 11. 2. Quid enim abest à tua virtute & fide. 10. 23. Viginti millia passuum cum abessent. 1. Acad. 14. Imò vero & istam & totam veterem Academiam, à qua absum tam diu, renouari à te, nisi molestum est, velim.

Abhorreo. 9. At. 19. Nihil à me abest longius crudelitate. 10. Fa. 23. Dum si quid acciderit mihi à reprehensione temeritatis abfui. 13. At. 30. Ista autem καλῶν non longè abfuit à scelere. 8. 15. Et illi ciues optimi sunt, & ego ab ista laude non absum. de Cla. 318. Eloquentia, vnde longè absum. 6. Fa. 2. Ferendam esse fortunam, præsertim quæ abit à culpa. 2. ad Her. 5. Amalefcio non abesse. 8. At. 23. A consilio fugiendi absum. 10. A. 15. Aberat à bello: id est, animum à bello alienum habebat. 3. de Fin. 6. Sed ab eo plurimum absum. 1. de Orat. 255. Equidem tantum absum ab ista sententia, vt &c.

Non defendo. pro Syl. 14. Vt mirari Torquatus desinat, me qui Antonio abfuerim, Syllam defendere.

Vario. 1. de Diu. 43. Hæc etiam ficta sunt à poeta, non abfunt tamen à consuetudine somniorum. || 1. Qu. Fr. 1. Neque discordiarum domesticarum calamitas abfutura est. 2. Offic. 64. Auaritiæque abfit suspicio. pro Flac. 97. Vis abfit, &c. pro Rab. 16. Nomen ipsum crucis abfit non modo à corpore ciuium Ro. sed etiam à cogitatione, oculis, auribus, &c. Orat. 233. Abesse non potest, quin eiusdem hominis sit, &c. 9. Attic. 11. Abfit non longè, quin, &c. || Orat. 231. A forma veritatis & à norma Atticorum abfunt. 9. Attic. 11. Ne fore absum cum veniet. 13. 21. Tantum porro aberat, vt binos scriberent, vix singulos confecerunt. de Cl. 277. Tantum abfuit, vt inflamare nos, utros animos, somnum isto loco vix tenebamus. 11. A. 36. Ego verò istos tantum abest vt ornem, vt &c. 1. Off. 43. Id autem tantum abest

abest ab officio, vt nihil officio magis possit esse contrarium. 1. Tul. 76. Tantum abest ab eo vt malu mors sit, vt. &c. Or. 2. 29. Tantum abest, ne eneructur oratio cōpositione verborum, vt, &c. & alibi. Parum abfuit quin occideretur de Cl. 2. 75. Hoc vnū illi, si nihil vtilitatis attulit, abfuit: si opus erat, defuit. 1. de Or. 48. Quid huic abesse poterit de maximatum rerum scientia. 1. de Leg. 5. Abest enim historia literis nostris: id est, deest. de Cla. 175. Aberat tertia illa laus, quæ permoueret animos.

† **ADVERB.** Diutius, 2. de Or. Diutius ex vrbe, Postq. in Sen. Diutius frustra, 7. Fa. Dolenter, pro Dom. Haud procul a morte, de Sen. Longè à crimine, pro S. R. Longè ab eloquentia, mulcūm, de Cl. Longè à perfectione, 1. de Or. Longè à scelere. Longè ætate, à sepulchro, 13. & 16. Attic. Longè à spe, 2. Offic. Longè gentium, 6. Att. Longius à natura ferarum, 1. Offic. Non longè, pro Pomp. Paulisper, 6. V. Perpetuo, 4. Fam. Plurimum à suspitione, 4. V. Procul, 13. Fa. Propius, 1. Att. Proflus nihil, 11. Attic.

✚ **Syntaxis & phrasia vera.** Abesse ab persona, loco. Abesse domo, à suis, à miseriis, ab re ipsa, ab oculis. Abesse ab, mille passus, tridui. Propius abesse à Longè, longissimè abesse. à scelere: suspitione, laude, à bello, à sententia. Alicui abesse: id est, non hunc defendere. Tantum abest, vt, &c. Sed quia phrasia est dignissima, explicetur. Tantum abest nos inflammas, vix attingis, & somnum hoc loco vix tenemus. Et tantum abest vt mala sit mori, vt potius: vel, vt verar, ne. Parum abfuit, quin occideretur.

ABSUMO, consumo, contero, conficio, perdo. pro Quin. 34. Hortensius à me petit, ne dicendo tempus absumam.

✚ **ABSUMPTVS.** 2. Tusc. 20. Sic corpus clade horribili absumptum extrahit.

ABVRDE, ineptè, iniquè, turpiter, nefariè. 2. Tusc. 12. Aut si absurdè canat, is qui se haberi velit musicum. 1. cōt. Rul. 28. Prætori imperat, quam id ipsum absurdè, nihil ad me. 2. de Diu. 119. Nihil tam absurdè dici potest, quod non dicatur ab aliquo Philosophorum. 2. de Fin. 21. Si sapientes sicut dicit absurdè. 8. P. 4. Quo quid absurdum dici aut existimari potest?

ABVRDVS, ineptus, turpis, inconueniens, minimè consentaneus, alienus, absonus, quod omnium mentes aspernentur ac respiciant. (conueniens, aptus, accommodatus, tempestiuus. 2. de Orat. 85. Sin planè abhorrebit, & erit absurdus, vt se contineat, admonebo. 3. de Or. 38. Vox extra modum absona & absurda, pro Syl. 57. Iam verò illud quàm incredibile, quàm absurdum? qui, &c. pro Cor. 37. Et simul absurda res est, caueri federe, vt, &c. de Pro. 37. Nam & non fortiori absurdum est, &c. 7. At. 13. L. Cæarem vidi cum absurdissimis mandatis, non hominem, sed fœpas solutas, pro Q. R. 19. Et hoc auribus animisque hominum absurdum. 4. Acad. 132. Modò ne quis illud tam ineruditum, absurdumque respondeat. 2. de Fin. 39. Quo nihil mihi videtur esse absurdius. 1. de Diu. 15. Absurdoque sono fontes & stagna cietis. 16. At. 3. Tempus discessus * absurdum: id est, alienum, siue in tempestiuum.

✚ **nonnulli legunt, subabsurdum, vt Lamb.**

† **ADVERB.** Planè, Part. Valde, 3. de Orat.

✚ **Syntaxis.** Homo absurdus, & abhorrens: id est, infestus. Absonum, & absurdum. Increabile, & absurdum. Absurda res est agere, &c. Absurdus homo, res, vox, sonus, factum, tempus.

ABYR TVS, frater Medæe. apud Pac. Aegialeus. 3. de N. 48.

ABUNDANS, affluens, circumfluens, copiosus, diues. (inops, expers, deficiens. 1. de Nat. 115. Vita abundans bonis. 1. de Or. 85. Homo abundanti doctrina incredibili quadam varietate rerum & copia. ibid. 22. Græci non solum ingenio & doctrina, sed etiam otio studioque abundantes. 2. 58. Timæus rerum copia, & sententiarum varietate abundantissimus. de Clar. 238. Non erat abundans, non inops tamen, pro Qu. 40. Neos non adefa iam, sed abundanti pecunia. 1. Off. 78. Vir abundans bellicis laudibus Cn. Pompeius. 2. A. 66. Multa & lauta supellex, non illa quidem luxuriosi hominis, sed tamen abundantis. 7. pro C. Cornel. 2. Quis tam abundans copiis? In Pifo 62. Abundantior consilio, ingenio, sapientia. 2. de Orat. 120. Homines abundantes otio. 3. Off. Abundans copiis, Para. Hæc vtrum abundantis an egentis signa sunt?

✚ **Syntaxis.** Homo abundans doctrina, rerum copia, ingenio, otio, studio, bellicis laudibus. Homo abundanti pecunia.

ABUNDANTER, abundè, uberius, affluenter, redundanter, plena manu, magna copia, satis superq, copiosè, largè, largiter. (angustè. 2. de Or. 115. Copiosè & abundanter loqui de aliqua re. 3. ad Her. 1. Satis abundanter demonstratū est. 3. de Or. 50. Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè & rebus & verbis dicit, & in ipsa oratione quasi numerum, verumq; conficitur.

ABUNDANTIA, vti, numerus, vt pecoris copia, vbertas, affluètia, magnitudo, copia rerum. (tenuitas, angustia, inopia. 2. de Cl. 166. Aliquarū copiarum magna abundantia. 3. de Or. 123. Rerū abundantia. de Op. Ge. 8. Quorum vitiosa abundantia est. 7. Fa. 2. Abundantia otij, alibi, Abundantia quadam amoris erga me tui. 1. cōt. Rul. 18. Qui locus propter vbertatem agrorum, abundantia rerū omnium, superbiā & crudelitatem genuisse dicitur. 3. de Fin. 65. Ne cū infinita quidem voluptatum abundantia facile intelligitur. de Amic. 52. Circumfluere omnibus copiis, atque in om-

nium rerum abundantia viuere. 89. Suppeditare alicui omnium rerum, quas natura desiderat, abundantiam & copiam.

† **ADVERB.** Infinita, 2. de Fin. Vitiosa, de Opt. Magna, 2. de Inu.

✚ **Syntaxis.** Copiarū abundantia magna. Amoris & otij abundantia. Vbertas, & abundantia. In abundantia viuere omnium rerū. Præstare ingenij abundantia. Abundantia infinita. Abundantia in aliqua re.

ABVNDÈ, affatim, largiter, copiosè, plena manu. (tenuiter, parcè, ieiunè. ad Br. 4. Omnia alia sic abundè adfunt, vt cū quolibet antiquorum comparari possit. 2. de D. 3. Erit abundè satisfactum toti huic quæstioni. 2. At. 25. Plena manu aliquem laudare.

ABVNDOS, sum diues, affluo, redundo, circumfluo, magnam copiam habeo. (deficio, egeo, deest mihi. 2. de Or. 151. Nam orationis quidem copia videmus vt abundet Philosophi. 10. Fa. 10. Omnibus (mihi credè) amplissimis honoribus abundabis. Cat. 56. Abundat porco, hædo, agno, gallina. Parad. 1. Num domesticis exemplis abundamus. 10. Fa. 16. Tu consilio non egēs, vel abundas potius.

1. Off. 1. Quanquam te, M. Fili, annum iam audientem Cratippū, abundare oportet præceptis institutisque Philosophic. 3. de Or. 56. Cū ipsi doctrina & ingenijs abundarent, pro Corn. 17. Cuius oratio omnibus ornamentis abundauit. 5. V. 9. Circumfluere & abundare omnibus rebus. 3. de Leg. 14. in cod. Germ. Theophrastus verò, vt scitis, abundauit in eo genere rerum. 15. At. 15. Cū ex reliquis, quæ Nonis April. fecit, abundare debeam, cogor mutuari. 1. 3. Caietam, si quando abundare coepero, ornabo. 2. de In. 143. Cum æquitate causa abundabit. 4. Fa. 8. Abundare ingenio. 2. Off. 13. Earum rerum quibus abundare exportatio, & earum quibus egeremus inuectio nulla esset. 7. At. 3. Causam solum illa causa non habet, cæteris rebus abundat. 1. de Diu. 61. Siue deest naturæ quippiam, siue abundat atque effluit. de Am. 23. Amici egentes abundant. pro Clu. 183. Mulier abundat audacia, consilio, rationeque deficitur. * Horrens. Prædis quæstuosissimis, amicis iucundissimis, quantum libuit, abundauit.

✚ **Syntax.** Consilio, ingenio, audacia, otio, doctrina, in situ uris, omnibus rebus abundare. Circumfluo, & abundo. Abundo in, cum septimo casu: & ex. Abundare, absolutè: id est, diuitiis affluere. Abundo, & effluo.

ABVOTO, fugio, fluo, euanesco. 2. de Fin. 106. Fluit igitur corporis voluptas & prima quæque abuolat. aliter atque etiam auolat, legitur: & pro prima, prona: sed prima, non displicet, propter illud Virgili Georg. 4.

Optima quæque dies miseris mortalibus aus Prima fugit.

ABVYSIO, oratoria figura. Orat. 94. Abusio, quam catachresin vocant, vt eum minutum animum dicimus, pro paruo: & abutimur verbis propinquis. 4. Ad Her. 46. Abusio est, quæ verbo simili & propinquo, pro certo & proprio abutitur, hoc modo: Vires hominis breues sunt.

ABVVSVS, malus vsus. Top. 17. Non debet mulier, cui vir bonorum suorum vnum fructum legauit, cellis viniatis & oleariis plenis relictis, putare id ad se pertinere: vsus enim, non abusus legatus est: id est, non vt vrendo consumat legatum.

ABVTOR, non rectè, vel non suo loco vtor. Non solum vitij, vt vulgus hodie arbitratur, sed laudis quoque est hoc verbum apud disertos lingua Latina auctores. 3. At. 14. Vt omni suo scelere & perfidia abuteretur, ad exitium meum. 1. Q. Fr. 1. Vt potestate, quam tæ ad dignitatem permisisses, abuteretur. 9. Fa. 6. Quæ igitur studia magnorum hominum sententia, vacationem habent etiam publici muneris, iis concedentè Rep. cur non abutamus. 3. de Or. 167. Abutimur verbo, sapè non tam eleganter. 1. Tusc. 6. Abuti imperanter. 1. de N. 65. Abuteris ad omnia atomorum regno atque licentia. pro Mil. 6. Quanquam in hac causa, iudices, T. Annij tribunatu, rebus omnibus pro salute reipub. gestis, ad huius criminis defensionem non abutemur, pro Lig. 1. Vt ignorantia tua ad hominis miserè salutem abuterer, pro S. R. 59. Prorsus vt vestro confessu pro summa solitudine abutatur. pro Qu. 99. Ornamentis alicuius pro spoliis abuti. 7. At. 13. Et hic sermone aliquo arrepto pro mandatis abusus est, pro S. R. 54. Abuti legibus & maiestate iudicum ad quæstum, atque ad libidinè.

1. C. 1. Quouique tandem abuterè Catilina patientia nostra, de Fat. 24. Comuni igitur consuetudine sermonis abutimur, cum ita dicimus, &c. 12. Fam. 1. Sed immoderatè quidam & ingrati nostra facilitate abutantur. ad Br. 3. Vt non fore illi abutendū gloria tua vt adipiscatur honores paternos. 11. Fa. 12. In eo potissimum abuti libertate, per quam eam consequutus est. 10. 15. Obsequioque meo, si ita faceret, ad omnes res abuteretur.

✚ **Vtor.** 2. de Nat. 151. Nos sagacitate canum ad vtilitatem nostram abutimur: id est, vtimur.

† **ADVERB.** Eleganter, impudenter, licentiùs, 3. de Or. Insolentius, Orat. Imperanter otio, 1. Tusc. Peruersè, priuatim, publicè, 4. de Inuent. Proflus, pro S. R.

✚ **Syntaxis.** Aliqua re ad vtilitatem abuti. Legibus ad quæstum, ac libidinem abuti. Facilitate immoderatè abuti, ac insolentius. Hoc abuti pro illo. Alieno abuti nomine.

ABYDOS, vrbs Asia, cui Sestos obicitur in Europa ad fretum Hellesp. 4. ad Her. 68. Statim potitur Abydo.

A C, & *aque, item, idem, nec non. Accommodata uocula in ijs comprehensio, dum sequitur consonans.* pro Do. 128. Si illa lex est, ac non vox sceleris. Ibid. Sit sanè hoc de nostris ædibus, ac non de publicis tēplis. 1. C. 33. Cum tua peste ac pernicie. Ibid. Proficiscere ad impium bellum ac nefarium. 1. de Orat. 4. Ac mihi quidem repetenda est veteris cuiusdam memoriæ, non sanè factis explicata recordatio. *ibid.* 6. Ac mihi quidem sæpenuerò in summos homines ac fumis ingenijs præditos intuenti, quærendum esse visum est. *ibid.* 8. Ac ne quis fortè cum alijs studijs, &c. *ibid.* 13. Ac ne illud quidem verè dici potest. 1. de Ora. 98. Et longè Academiæ illi ac lycio tuum hoc suburbanum Gymnasium anteponom. 12. Fam. 17. Faebam & reip. cui semper faui, & dignitari ac gloriæ tuæ. 1. C. 33. Hunc à tuis aris, caterisque templis ac tectis vrbis ac mœnibus arcebis. 1. de Ora. 247. Virtutem non minis & vñ ac meru tradi. pro Mur. 6. Ac de officio defensionis meæ, ac de ratione accusationis tuæ, fortasse etiam alia in parte orationis dicendum nobis erit. 1. de Or. 1. Ac fuit tempus, cum, &c. *ibid.* 14. Ac primò quidem. 1. V. 61. Ac vide quid differat. *ibid.* 35. Ac vide quantum. 5. Fa. 12. Ac ne fortè videre cur. *ibid.* Ac nò vereor ne. 1. de In. 3. Ac mihi quidè videtur. *ibid.* 1. Ac me quidè. *ibid.* 2. Ac si volumus. *ibid.* 3. Ac si primò sic. ¶ *Quam.* 3. V. 120. Contrarium decernis, ac paulò antè decreueras. Orat. 137. Vt contrà dicat, ac accipi, ac sentiri velit. 3. de Or. 201. Alia dicentis ac significantis dissimulatio. 1. de Diu. 45. Hebes æquè ac pecus. 6. V. 11. Si hæc contra ac dico essent omnia. 6. At. 3. Quò maiorem spem habeo, nihil fore aliter ac deceat. ¶ *Vt.* 3. de Nat. 2. Non mihi par ratio cum Lucullo est, ac tecum fuit.

ΑΚΑΚΙΑ, *animus terrore liber.* 5. de Fin. 87.

ACADEMIA, *Gymnasium Athenis Ceramicæ, Græcè, ἀκαδημία vel ἀκαδημία, ex Step.* 1. de Ora. 98. Et longè Academiæ illi ac Lycio tuum hoc suburbanum gymnasium anteponom. 3. 59. Ab ipso Platone Aristoteles & Xenocrates, quorum alter Peripateticorum, alter Academiæ nomen obtinuit. de Clar. 120. Brutus ex vetere Academia Philosophorum sectam secutus est. 9. Fa. 8. Nostri enim profectò os, id est, mores, institutum, ingenium, adolescentioris Academiæ: ex ea enim media. 1. de Ora. 43. Instaret Academia, quæ quicquid dixisset, id ipsum te negare cogeret. 5. de Fin. 8. Que sit istius quam commemoras Academiæ de finibus bonorum Peripateticorumque sententia. 1. de Leg. Perturbatrix harum omnium rerum Academia. 1. de Or. 84. Hic mos erat patrii Academiæ aduersari semper omnibus in disputando. 13. Att. 15. O Academiæ volaticam & sui similem, modò huc, modò illuc. 3. Off. 20. Nobis autè nostra Academia magnam licentiam dat, vt quodcumque maximè probabile occurrat, id nostro iure liceat defendere. Or. 12. Omnis vbertas & quasi sylua dicendi ducta ab illis est. Ibid. Fateor me Oratorem, si modò sim, aut etiam quicumque sim, non ex Rhetoricæ officinis, sed ex Academiæ spacijs extritisse. 2. de Diu. 151. Cum proprium sit Academiæ, iudicium suum nullum interponere, ea probare quæ simillima veri videantur, conferre causas, & quicquid in quanq; partem dici possit, expromere, nulla adhibita sua autoritate, iudicium audentium relinquere integrum ac liberum, tenebimus hanc consuetudinem à Socrate traditam. 1. 22. Inque Academia umbrifera, nitidoq; Lycæo, Versus. 5. de Fin. 7. Academiæ noua & verus quid. *ibid.* Aristoteles in Academia veterere numeratur: id est, inter Academicos. Ibid. 1. Constituiumus inter nos, vt ambulationem postmeridianam conficeremus in Academia. Ibidem. Inde vario sermone sex illa à Dipylo stadia confecimus: cum autem venissemus in Academiæ non sine causa nobilitata spacia, solitudo erat ea, quam volueramus. 3. de Ora. 65. Ab Arcefila recentior Academia emanauit. 4. Fam. 12. In nobilissimo orbis terrarum Gymnasio Academiæ locum delegimus. 9. 8. Nostri enim profectò os adolescentioris Academiæ: 13. At. 13. Totam Academiæ ab hominibus nobilissimis abstuli. 4. Acad. 63. Nunquam arbitror contra Academiæ dictum esse subtilius. 1. 45. Hanc Academiæ nouam appellabant, quæ mihi vetus videtur. 1. de Leg. 53. Ego planè vellem me arbitrum inter antiquam Academiæ & Zenonem datum. 1. Aca. 34. Post hos Polemo & Crates, vñaque Crantor in Academia congregari. *ibid.* 33. Præclare enim explicat Peripateticorum & Academiæ veteris autoritas. de Clar. 306. Eodèmq; tempore cum princeps Academiæ Philo cum Antheniensium primatibus domo profugisset. 1. Aca. Illi autem qui platonis instituto in Academia, quod est alterum Gymnasium. 13. At. 25. O Academiæ volaticam.

† **ADIVN**, Adolescentior, 9. Fam. Antiqua, proca, recens. 1. de Leg. Or. Florens, 1. de Or. Media, noua, 1. Acad. Recens, 3. de Or. popularis, 1. ad Q. Frat. Umbrifera, 1. de Diu. Volatica, 13. Attic.

¶ **Syntaxis.** Ex Academia veterere sectam sequi. Ex Academia spacijs extare. In Academia numerari id est, inter Academicos. Ab aliquo emanat Academia. Academia veteris, adolescentior, antiqua, noua, recentior, perturbatrix rerum, volatica modò huc, modò illuc: sui similis, umbrifera, ad Att. lib. 1. Academia, pro in Academia.

ACADEMICI, sapientes qui in Academia docebant, vel eorum sub-

ve sectatores. Prudenter Academicì à rebus incertis assensionem cohibuerunt. 1. de Nat. 1. Academicì antiqui, quod secundum naturam esset, quo iuaremur in vita, bonum esse decreuerunt: Zeno nisi quod honestum esset, nihil putauit bonum. 1. de Leg. Academicì bona corporis alia ponebant esse in toto, alia in partibus. 1. Acad. 19. Academicì conantur ostendere multa posse videri esse, quæ omninò nulla sunt, quam animi inaniter moueantur, eodem modo rebus ijs, quæ nulla sunt, vt ijs, quæ sunt. 4. Aca. 20. 30. 31. &c. Academicì constituebant summum bonum esse extremum rerum expectandarum. 1. Acad. 19. Academicì dicebant permotiones, *περὶ τὴν*, vtiliter à natura animis nostris datas. 4. 135. Academicì & Peripateticì quondam *ijdem.* 3. Off. Academicì & Peripateticì rebus congruentes, nominibus differabant. 1. Acad. 17. Academicì ex loco vocabulo, nempe Academia, quæ gymnasium erat, nomen habuerunt. *ibidem.* Academicì forenses causas agrestioribus Musis relinquebant. Or. 7. Academicì noui contra omnes dicere solent, qui scire sibi videntur. 4. Acad. 7. Academicì noui, verum sine vlla contentione inuenire volunt, idque summa cura studioque conquirunt. *Ibidem.* Academicì summum bonum à natura perebant. 1. 14. Academicì summum bonum, quò omnia referrentur, nulla alia in re, nisi in natura quærendum esse, eique parendum dicebant. *Ibidem.* Academicì id habebant decretum, nihil posse percipi. 4. 29. Academicì mundum ex ijs quæ qualia appellant, in natura coherente, & continuata cum omnibus suis partibus effectum esse volunt. 2. 29. Academicì nihil affirmant, & quasi desperata cognitione certi id sequi volunt, quodcumque verisimile videatur. 2. de Finib. 43. Academicì veri esse aliquid non negant, percipi posse negant. 4. Acad. 73. Academicì veteres mediocritates probant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. *Ibidem.* 135. Academicì volunt probabile aliquid esse, & quasi verisimile: ipsumque probabile vnicam esse regulam & in agenda vita, & in quærendo ac disputando, hoc est, in omni disputatione ac consideratione veri & falsi. *Ibid.* 32. Academicì volentes perspicua à perceptis distinguere, in errore versantur, vt sentit Lucullus. *Ibid.* 124. Academicì vtramque artem, dicendi scilicet & disserendi, vim vnam esse putant. 1. 5. Academicorum alij omnia incerta esse dicebant, alij verò inter incertum, & id quod percipi non possit, distinguere conabantur. 4. 32. Plato Academicorum & Peripateticorum author. 1. de Natur. 20. Facilius effugiunt Academicorum calumniam, quæ vberius disputantur & fusiùs. 2. 19. Academicorum & aliorum differentia. 4. Acad. 7. Academicorum disputationes nihil aliud agunt, nisi vt in vtramque partem dicendo & audiendo eliciant, & tanquam exprimant aliquid, quod aut verum sit, aut ad id quàm proximè accedat. *Ibidem.* Academicorum more pugnare. 3. de Natur. 72. Academicorum nomen vnum, sententiæ duæ. 3. de Orat. Academicorum oratio nihil ipsa iudicat, sed habetur in omnes partes, vt ab alijs possit ipsa per sese nullius autoritate adiuncta iudicare. 5. Tul. 83. Academicorum Philosophiam confundere vera cum falsis, spoliare nos iudicio, priuare approbatione, omnibus orbare sensibus. 4. Acad. 61. Contra Academicos differendum sit, nec ne. *Ibid.* 17. Academicos, dum visum definiunt, partiuntur, & virorum genera declarant, *καὶ τὴν* efficere, quam tamen inueniri posse negant, probat Lucullus. 4. 43. Vidène quanta fuerit apud Academicos verecundia? 4. Tul. 46. Cum Academicis incerta luctatio est. 2. de Finib. 43. Inter Academicos & reliquos Philosophos discrimen. 4. Acad. 8. Academicæ quæstionis libri quatuor. 13. Attic. 19. Academicì tertij proœmium. 16. 19. Academicos libros Cicero ex duobus ijs quatuor contulit. 13. 19. In Academicis libris quatuor ostendit Cicero, quod genus philosophandi minimè arrogans, maximèque & constans & elegans arbitraretur. 2. de Diu. 1. *Acad. Academicò sapienti ab omnibus cæterarum sectarum secundæ partes dantur. *Ibidem.* Contra eos Stoicos potissimum Academicorum exarsit ingenium. *Ibidem.* In quorum rixam si Academicus incurreret. *Ibidem.* Nemo dubitat Academicorum prælatum iri. *Ibidem.* Academicos præ illis modestos cautosque homines visum iri Epicuro. *Ibidem.* Mos fuit Academicis occultandi sententiam suam, nec eam cuiquam, nisi qui secum ad senectutem vsque vixissent, aperienti.

† **ADIVN**, Disertus, 2. de Nat. Verus, noui, 4. Acad.

ACARNANIA regio, & in Epiro, & in Aegypto. I. P. 96.

ΑΚΑΙΡΟΣ, *ribi sim.* 9. Attic. 3.

ΑΚΑΤΑΛΗΤΟΝ, *Leges, incomprehensivæ.*

ΑΚΑΤΑΛΗΤΑ, *incomprehensio.* 13. Attic. 19.

ACCEDENS, quod accedit, adiungitur. 2. de Nat. 102. Sol modò accedens, modò recedens, binas in singulis annis reuersiones ab extremo contrarias facit.

ACCEDO, adeo, venio, appropinquo, contingo, transeo, addor, cum vi & vocis. (abeo, decedo. ¶ *Surparant Latini hoc verbum cum significare vellent ex iis quæ ponebantur aliquid eligere, vt vulgò dicunt, in aliquid consentire: nonniquàm eū datiuo, nonnunquam addita præpositione ad. Sic enim Marcus 4. Fa. 4. Ad Cæsare supplex accederet.*

3.6. Et ad eos fugatos accedere, quos resistentes sequi nolueris.
 2. At. 1. Si muli barbati in piscinis sint, qui ad manum accedant.
 11. Fa. 10. Huc accessit manus Ventidij. 7. At. 2. Et si altera quartanam Pamphilus tuus mihi dixit deceffisse, & alteram leuiore accedere. 11. Fa. 29. Magnum pondus accessit ad tollendam dubitationem. 2. V. 2. Huic ego causa, iudices, cum summa voluntate & expectatione Pop. Rom. actor accessi. 12. At. 29. Ad hæc officia, vel potius merita iucundissima consuetudo accedit. 1. V. 63. Sic tum ille ab Sardis rogatus ad causam accessit. Ibidem. Ad periculum accedere. pro Quint. 76. Cur ex tot creditoribus ad hanc rationem nemo accesserit? 1. Offic. 73. Ad rem autem gerendam qui accedit. pro S. R. Nondum ad Remp. accessi. Ibid. 4. Accedit illa quoque causa. 2. P. 64. Qui ad illud scelus sectionis auderet accedere, inuentus est nemo præter Antonium. 4. de Fin. 68. Quia ne ad finem quidem bonorum eum quem vos facitis quidquam potest accedere. Ibid. 67. Ad virtutis autem summam accedere nihil potest. 10. P. 13. Aut certe homo verecundus in Macedoniam non accedit. 5. At. 16. Bibulus ne cogitabit quidem etiam nunc, in provinciam suam accedere. de Senec. 16. Ad App. Claudij senectutem accedebat etiam vt cæcus esset. 11. Fa. 2. 1. Sed velim tibi persuadeas, cum te constet excellere hoc genere virtutis, vt nūquam extimescas, nūquam perturbare, me huic tuæ virtuti proximè accedere. de Aruf. Si quis liber aut spectandi, aut etiã religionis causa accedat. 8. At. 18. Sin autè ille circū isthæc loca commoraretur, te ei, si propius accessisset, resistere velle. Ibid. Vt pars exercitus ad Albam mittatur, pars ad te accedat. 6. V. 109. Qui accessistis Ennã, vidistis simulacrū Cæceris. 8. At. 3. Sed hoc malle quàm ad patriæ mœnia armatū accedere. pro Cæc. 46. Neq; illum si eò accessisset abiturum. Ibid. Omnis enim vis est quæ periculo aut decedere alicuius cogit, aut prohibet accedere. Ibid. 48. In fundum accedere. Ibid. Aut tu dic quamobrem cum vellet accedere non accesserit. Ibidem 49. Deiectus quemadmodum sit qui non accesserit, id quæritur. I. P. 65. Non audebat accedere ad ludos. 7. V. 94. Prædones accedere incipiunt ad Syracusas. 6. V. 52. Ipse in oppidum accedere noluit. 8. At. 17. Non est nobis committendum, vt has legiones, quas dubio animo habeo, hostis accedere aut itinere me consequi possit. 2. de Leg. 65. Pittacus omnino accedere quempiam vetat in funus alioi. 7. V. 128. Cùm ego noctu ad Heracliam accederem. 2. A. 106. Cùm inde Romam proficiscens ad Aquinum accederet, obuiam ei processit magna sanè multitudo. 12. A. 23. Poterone Ariminum tutò accedere? 1. Fa. 10. Accedere in Apuliam. 4. 1. Accedere ad urbem. 7. At. 4. Ne antè in Senatum accederem, quàm rem consecissem. 2. de Leg. 6. Nullum frigidius flumen arigis, cùm ad multa accesserit. 2. Att. 2. Ad te vt video, cominùs accessit. I. P. 50. In regnum iniussu populi aut Senatus accedere. 3. Q. Fr. 2. Confurrexit Senatus cum clamore ad vnum, sic vt ad corpus eius accederet. Par. 3. Causa, quæ quando accedit alteri, id fit propensius. de Clar. Ora. 173. Antonio Philippus proximè accedebat, sed longo interuallo, tamen proximè. 1. de Nat. 97. Ad similitudinem Deo propius accedit humana virtus. 7. At. 2. Nam Alexidis manum amabam, quòd tam propè accedebat ad similitudinem literæ tuæ. 4. V. 7. Siculi proximè accedebat ad nostram disciplinam. 5. V. 69. Condemnari malebant quàm ad eius condiciones pactionesq; accedere. pro Quint. 76. Cur ex tot creditoribus aliis ad istam rationem nemo accesserit? 4. Acad. 36. Si magna parte ad verum ipsum aut quàm proximè accedat. 3. de Ora. 262. Sanè dubitare visus est Sulpitius, vtrius oratio propius ad veritatem accederet. pro Mil. 60. Proximè accessit ad deos Clodius, propius quàm tum, cùm ad ipsos penetrarât. in Vat. 4. Non putas fas esse verbum ex ore exire cuiusquam, quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat.
 ¶ *Contingit.* pro Clu. 10. Huic nihil potest offensionis accedere sine acerbissimo animi sensu ac dolore.
 ¶ *Adiungor insuper.* 1. At. 10. Accedit eò, quòd, &c. 10. Famil. 21. Accessit eò, vt, &c. 1. Att. 11. Accedit eòdem etiam noster Hortentius. 4. Fa. 13. Accedit eodem vulgi voluntas. 2. de Ora. 197. Accedit vt ego, &c. tu autem, &c. 13. Att. 21. Accedit enim quòd patrem, &c. Ibidem. De Scrofa etiam proximè accedit. 1. Qu. Fr. 1. Annus tertius accessit desiderio nostro, & labori tuo. || de Harusp. 6. Accedit etiam, quòd expectatione omnium fortissimo & clarissimo viro T. Annio constituta & deuota ista hostia videatur. 2. Att. 2. Ad te, vt video, cominùs accessit. 13. Famil. 17. Quàm maximus postea commendatione nostra cumulus accedat. pro Clu. 167. An vt de causa eius periculi nihil decederet, ad causam nouum crimen accederet? 2. cont. Rul. 61. Postremò etiam vestigialia vestra venierint, accesserint in cumulum manubiæ vestrorum Imperatorum. ad Brut. 15. Accedebat ad beneficij memoriam gratam ratio illa, quæ, &c. id est, addebatur. 1. A. 39. Huc si quid accesserit, non tam mihi quàm vobis accesserit. 6. At. 3. Iis se solis non inuidere, quibus nihil, aut non multum ad dignitatem potest accedere. de Aruf. 5. Non multum mihi sanè post ad odium accessit. In Clod. Dolor accessit bonis viris. 1. de Ora. 254. Quò plus cuique ætatis accedit, eò fit tar-

dior. pro Cælio 37. Gùm paulum iam roboris accessisset ætati. 5. At. 20. Cassio, qui Antiochia tenebatur, animus accessit. 14. 15. Accedit, vt ne in ipsum quidem Clodium meū insigne odium, fuerit. 12. Fam. 26. Vt quàm maximus his literis cumulus accedat. de Cla. 126. Manus extrema non accessit operibus eius. pro Quin. 3. Illud quoque nobis accedit incommodum, quòd, &c. Orat. 198. Id ad numeros proximè accedit. *pro C. Cor. 1. Nisi pœna accessisset in diuiores.

† **A D V E R B.** Callidè, pro Flac. Extrinsecus, de Fat. Magis, & propius, in Par. Maturissimè ad causas, 3. de Or. Multum sanè post, de Aruf. Occultius, 11. Att. Omnino non, pro S. R. Pressius, quàm proximè, 4. Ac. Promptius ad causam, propius ad voluntatem, temerè ad maleficium, 2. de Inu. Propius ad deos, pro Q. Lig. Propius ad munitiones, 13. Phil. Propius ad mortem, Propius paulò, pro Sest. Propius ad veritatem, timidè ad dicendum, 1. de Ora. Proximè ad deos, pro Mil. Proximè ad numen deorum, pro C. Rab. Proximè ad numeros, Orat. Proximè ad sapiens vitam, de Senec. Proximè virtuti, 11. Fa. Proximè voluntate, 3. Offic. Prudentius ad genus sermonis, 2. de Ora. Tutò Ariminum, 12. Phil.

¶ **Syntaxis.** *Accedere in oppidum, in Senatū, in Apuliam, in regnum. Alicui proximè accedere: id est, eundem ferè esse. Id illi accedit. Ad similitudinem Deo accedere, quippiam in cumulum. Dolorem alicui accedere. Quò plus ætatis alicui accedit. Paulum roboris ætatis accedit. Animus recedit: id est, augetur. Verba iucunda ad aures accedere. Accedere ad disciplinam: id est, similes habere mores. Ad verum magna ex parte, aut quàm proximè accedere. Huc, si quid accedat, id tibi accedit. Accedit eò, quòd. Accessit eò, vt. Accedebat ad hoc ratio illa. Accedit eòdem. Accedit vt ego. De Tullio proximè accedit. Accedere ad condiciones & pactiones: id est, accipere. Ad causam accedere crimen nouum. Ad alia accedo. Multum illi ad odium accessit. Offensionem accedere: id est, accidero.*

A C C E L E R A T I O, festinatio. 3. ad Her. 2. 3. Continuatio est, orationis enunciandæ acceleratio clamosa.

A C C E L E R O, maturo, celero, propero, celeritatem adhibeo. 2. C. 6. Si accelerare volent, ad vesperam eum consequentur.

A C C E N D O, inflammo, illumino, illustro. 1. Off. 51. Quasi lumen de suo lumine accendat, facit vt nihilominus ipsi luceat, cùm illi accenderit. de Vn. 28. Deus ipsi solem, quasi lumen accendit, ad secundum supra terram ambitum. pro Arc. 14. Quæ iacerent in tenebris omnia, nisi literarum lumen accenderet.

A C C E N D O R, incendor, illustor. 1. de Or. 114. Præclarè se res habet, si hæc accendi aut commoueri arte possint.

† **A D V E R B.** Leniter, sensim, pro Cæl.

A C C E N S V S, incensus, ardens, flagrans. I. P. 5. Ego faces iam accensas ad huius urbis incendium extinxi. || de Som. 10. Luna radiis solis accensa.

A C C E N S V S, vt inquit Asconius, nomen est ordinis in militia. Erant etiam accensi milites, qui supplendis militibus, seu legionibus quasi ad legionum censum adscribebantur: bique vel in demortuorum locum surrogabantur, vel ad necessarias res accensebantur. Verum ex ipsomet Cice. discimus, accensos parum ab ordine seruorum abfuisse. 3. V. 71. P. Tertius qui tum accensus C. Neroni fuit. 1. Qu. Fr. 1. Accensus sit eo etiam numero, quo eum maiores nostri esse voluerunt, qui hoc non in beneficij loco, sed in laboris ac muneris, non temerè nisi liberis suis deferebant, quibus illi quidem non multò secus ac feruis imperabant. 2. de Leg. 61. Vtatur accenso, atque licitoribus. || 4. Ver. 69. Interead istius libertus, & accensus idem Timarchides, qui est, quod ex pluribus testibus priori actione didicistis, rerum huiusmodi omnium transactor & minister, ad Sopatrum venit.

A C C E P T I O, accipiendi actio. Top. 37. Neque deditioem, neque donationem sine accipiente intelligi posse.

A C C E P T V S, qui accipitur, & receptus, exceptus, q3 in ratione commercij. (expensum ac datum).

¶ *Acceptus, simpliciter.* 3. Offic. 109. Rogationem suavitè eam, quæ accepta est hostibus deditus. pro Arch. 32. Ea iudices spero à vobis esse in bonam partem accepta. || I. P. 90. In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia, Vtinachorum centum talenta euomere non poterat. pro Flac. 51. Pecuniam adolescentulo grandi scœnore, fiducia tamen accepta, occupauisti. 3. Offic. 109. Quo deprecante, accepta lex non est. 3. V. 150. Prædibus acceptis. Ibid. 118. Quæ Romæ magna cum infamia pretio accepto edixeras. 16. Att. 4. Plancum acceptis nummis, relictis illis aufugisse. 13. Fa. 64. Clientelas acceptas à maioribus confirmare poterit. pro Deiot. 14. Quæ quidem à te in eam partem accepta sunt, C. Cæsar, vt eum amplissimo regis honore & nomine affeceris. pro Flac. 51. Accepta tamen fiducia occupauisti. 4. V. 58. Tanta accepta ignominia. pro Plan. 51. Offensiuicula accepta. 5. A. 49. Ad hoc accepta iam salus. 2. A. 40. Ego enim amplius H. S. ducenties acceptum hæreditatibus retuli.

¶ *Referre aliqui acceptum, vel in acceptum.* 3. Ver. 92. Expensa Chryfogono H. S. sexcenta, accepta pupillo Maleolo retulit. Ib. 149. Negabat opus in acceptum referre posse. de Am. 168. Hoc quidè est nimis exiguè & exiliter ad calculos reuocare amicitia, vt par sit ratio acceptorū & datorum. 2. A. 40. Ego amplius

H. S. ducenties acceptum hereditatibus retuli. pro Cecin. 17. Se habere ait argentarij tabulas, in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaq; relata. pro Q. R. 8. Hoc nomen in codicem acceptum & expensum esse debuit. Orat. 158. Tabulae accepti. pro Q. R. 2. Tabulae accepti & expensi. 4. V. 170. Quas pecunias ferebat iis expensas, quibus cum contrahebat, eas ipsi isti referebat acceptas. || 3. V. 149. Opus in acceptum retulit quadriennio post, quam diem operi dixerat. 92. Accepta pupillo Malleolo retulit. 2. P. 55. Quicquid est mali, vni referemus acceptum Antonio. 15. At. 19. Fam. Quod decem hominibus referendum est acceptum. 13. Fam. 50.

¶ *Charus.* Anteq. 2. Sic is animis vestris acceptissimus, qui, &c. de Som. 4. Nihil Deo acceptius, quam, &c. 5. Tusc. 4. 5. Quod approbaris, id gratum acceptumque habendum.

¶ *Imputationis.* pro Deio, 38. Deiotarus omnem quietem senectutis acceptam refert clementiae tuae. 3. de N. 86. Virtutem nemo vnquam Deo acceptam retulit. 1. At. 11. Quod viuo, tibi acceptum refero. 2. A. 13. Quorum nemo fuit, qui non mihi vitam suam, liberos, fortunas, temp. referret acceptam.

¶ *Accepti beneficij vel damni.* 12. Fa. 14. Dolabella in oppugnando male acceptus ad mare se contulit. ad Brut. 11. 13. Recurri ad copias meas; sic enim eas verè appellare possum: sunt enim extenuatissimae; & inopia omnium rerum pessimè accepta. de Som. 1. Post autè regio apparatus accepti, sermonem in multam nocte produximus. 2. de Ora. 290. Ego verò hilarè à te acceptus sum. || 13. At. 50. Tribus tricliniis copiosè accepti. ibid. Lautiores eleganter accepti. 4. V. 56. Homines male acceptos dimisit.

† *ADVERB.* Copiosè, eleganter, 13. Att. Male, 4. Ver. Pessimè, 11. Famil. Hilarè, 2. de Or.

¶ *Syntaxis.* Referre aliquid acceptum, vel in acceptum est, mittere à ricevuta. Ratio par acceptorum & datorum. Acceptum hereditatibus referre. In argentarij tabulis accepta pecunia relata. Nomen in codicem acceptum & expensum. Accepti tabula. Animus acceptissimus. Nil Deo acceptius. Gratū acceptumq; habere. Acceptum quispam referre alicui, riconoscere, tenere obligo. Alicui sua mala accepta referre, imputare, dar la colpa. In pugnando malè acceptus. Copia teum omnium inopia pessimè accepta.

ACCERSIO, aduoco, accio, ascisco, assumo, euoco, inuito. 16. Attic. 1. Eum locum Possidionis perferentem est, ego autem eius librum accersui. 6. A. 3. Qui ad opprimendam temp. Brundusio legiones accerserit. || 12. Fa. 13. Vt Tarcenses pessimi socij, ita Laodientium multo amentiores vltro accerserunt. 10. 33. Senatufconsultum, quo Plancum in Italiam accersistis. Ibid. 32. Cum legionem vnam ad se initio belli accersisset Antonius. 1. Att. 13. Accersuit ad se, promisit, intercessit, dedit. de Cla. 3. 32. Artes, quas cum domi haurire non posses, accersuisti ex vrbē ea, quae domus est semper habita doctrinæ.

¶ *Accuso.* 2. de Inu. 97. Quidam eum capitis accerserunt. pro Cael. 16. Neq; ipse alterum ambitus crimine accerseret. Legitamen Lambin. arcesseret. * vt & arcessitus. Vide in ACCERSO.

† *ADVERB.* Vltro, 12. Fam.

¶ *Syntax.* Accersire ex vltimis terris, ab exteris. Accersire ac ducere riuos, in Italiam aliquem accersire. Accersire aliquem maiestatis.

ACCERSITVS, vocatus, conuocatus, inuitatus, 6. V. 115. Sacra adscita atque accersita ab exteris nationibus. pro Cael. 19. Vt riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis tuae. de Ar. 24. Quorum ludorum religio tanta est, vt ex vltimis terris accersita in hac vrbe considerit. 11. Fa. 13. Postridie cuncta manè à Panfa sum accersitus Bononiam. pro Dom. 5. Quem à cuncta Italia desideratum, accersitum, reuocatum confiteris. 4. Tuf. 7. Studia doctrinae aliunde accersita.

ACCERSITVS, s. inuito. 1. de Nat. 15. Ad eum ipsius rogatu accersituque venissem.

ACCERSO, vt Accersio, accuso, tribuo, aduoco.

¶ *Accuso.* 4. V. 142. Quis erit tam amens, qui te post quinquennium statuarum nomine accersat?

¶ *Tribuo.* 3. de Orat. 154. Translationes orationi splendoris aliquid accersunt.

¶ *Aduoco.* ad Br. 17. Cum id malum, quod vitare potueris, vltro accersas atque attrahas. 2. Q. Fr. 1. Pompeius se comparat, homines ex agris accersit. 1. At. 8. Te non modò non accersam, sed prohibebo. 2. At. 20. Et si erit pugnandum, accersam ad societatem laboris. 6. V. 76. Optimum quemq; ad se accersebat. 1. de Diu. 32. Quo factum est, vt eum ad se rex accerseret.

¶ *Syntaxis.* Accersio, absolue & Ad aliquid, ad se. Quempiam statuarum nomine accersere. Splendorem alicui rei accersere; id est, tribuere. Accersere res transmarinas. Malum vltro accersere.

ACCERSOR, aduocor. 7. Fa. 23. Vbi sint, quando accersantur. 8. At. 4. Dicæarchum mehercule diceres accersi, non vnum omnium loquacissimum, 11. 6. In oppido aliquo malleum refedisse, quoad accerseret. 4. V. 113. Quod tum magis inuidioso crimine, quam vero accerseretur.

¶ *Accusor.* 1. ad Her. 21. Accersitur Cepio maiestatis.

¶ *Syntaxis.* Accersiri absolue, inuidioso crimine accersiri.

† **ACCESSIO**, Adiectio, incrementum, lucrum, super sortem accessio. (discessio, abscissio, significabant olim Romani hoc nomine ea, quae tanquam honoraria adijciebantur ad vectigalia, aut ea quae superiori ex pacto pendebantur; accessionem quoque adibus adiungere dicebant, quod vulgò dicitur partem adificare ad ades. 1. de Fin. 55. Fieri tamen permagna accessio potest. Ibid. 51. Quae autem tanta ex improbis factis ad minuendas vitae molestias accessio fieri potest. 7. Fam. 6. Legitima quaedam est accessio commendationis tuae, nec ea vulgaris. pro C. R. 30. Non intelligo hoc quale sit, vtrum accessionem decem ceterima, an decessionem de summa fecerit. Ibid. Accessionem mille talentum esse factam. 5. V. 76. Populus coactus est ei conferre lucri tritici modium x xv 1. & accessionem H. M. M. Ibid. De accessione dubito. Ibid. 8. Cum & accessionem adscripsisset H. S. M. D. De Amic. Quid igitur hunc paucorum annorum accessio iuuare potuisset. 10. Fam. 9. Accessiones fieri, meritorum meorum indices. 2. 11. Non tamen accessio quaerenda, quam fortuna metuenda sit. 5. V. 116. Et H. S. quinq; accessionis cogebantur dare. 3. Off. 12. Eorum neque accessione melior vita sit, nec discessione peior. de Vn. 38. Cum ad corpora tum accessio fieret, tum abscissio. 2. de Dia. 36. Hæc decessio capitis, aut accessio, subitane fieri potest. Or. 124. Vt quanta ad rem, tanta ad orationem fiat accessio. 10. Fa. 18. Magna perditio hostes accessionem sibi fecissent, si, &c. 12. At. 24. Meque hac ad maximas ægritudines accessione non maxima libera. 16. At. 16. Ad veteres necessitudines magnam attulit accessionem tua voluntas erga me. 2. Fa. 1. Quantaunque tibi accessiones fient & fortunæ & dignitatis. I. P. 9. Cum tibi ad pristinas clades accessio fuisset Aetoliae interitus. Ibid. 84. Tum quidem tibi etiam accessio fuit ad necem Platoris, pleuratum eius comes. 1. Offic. 138. Hanc Scaurus demolitur, accessionem adiunxit ædibus.

† **ADIVNCT.** Digna, iucunda, 4. de Fin. Quaedam commendationis, legitima, nec vulgaris, 7. Fam. Libera, maxima, 12. Att. Magna, 16. Att. Per magna, 1. de Fi. Parua atque exigua, 5. de Fi. Probabilis, 2. de Fin.

¶ *Syntaxis.* Accessio facta ad rem, ad orationem. Sibi facere accessionem magnam. Accessioe aliquem liberare ad magnum malum. Hoc attulit magnam accessionem ad veteres necessitudines. Accessio facta & fortuna & dignitatis. Tibi ad pristinas clades accessio fuit mors illius. Et ad necem illius hac accessio est. Adibus accessione adiungere.

ACCESSVS, subst. appropinquatio, accessio, appulsus, aduentus. (recessus; abscissio. 2. de N. 33. Accessus ad res salutare, à pestiferis recessus. 2. At. 1. Id à tuis literis, quas ad me de accessu tuo miseris, discrepabat. pro Mil. 53. Illi accessus ad urbem nocturnus metuendus est. 2. de N. 19. Solis accessus discessusque. 3. de Ora. 176. Luna accessu & recessu suo, solis lumen accipit. 2. de Diuin. 34. Quid de fretis aut de marinis æstibus dicam? quorum accessus & recessus lunæ motu gubernantur. Ibi. 89. Accessu & recessu stellarum cælum commutari. || 3. de Nat. 24. Accessus vel recessus sine Deo fieri non possunt.

† **ADIVNCT.** Modicus, 2. de Nat. Nocturnus, pro Mil.

ACCIDIT, euenit, vsu venit, cadit, casus incidit, tempus incidit, fit saepe vt, &c. Id accidit, &c. id factum est, &c. potest accidere, vt, &c. potest fieri, vt, &c. 16. At. 18. Cum Cæsar ostendisset, &c. accidit vt subito ille interiret.

ACCIDENS, qui procumbit ad aliquem supplex.

ACCIDO, euenio, obtingo, aduenio, interuenio, cado, contingo, fio, vsu venio: in tertijs personis plurimum. 1. de N. 59. Quod in illo mihi saepe vsu venit, idem modò cum te audirem, acciderat vt, &c. 6. Fa. 2. Timebam ne euenirent ea, quae acciderunt. pro Cec. 13. Vt negotia mulieris, si qua acciderent, susciperet. 8. At. 15. Accidere autem mihi nolebam, quoad doleo viris fortiss. accidisse. de Som. 16. Exultiones terrarum, quas accidere tẽpore certo necesse est. 2. de Di. 19. Nihil fieri, nihil accidere, nihil euenire potest, nisi quod, &c. 1. At. 13. Id autem vt accideret, commissum est Hortensij consilio. 3. Off. 18. Credo si quando dubitatio accidit, quale sit, id de quo considerat. 1. At. 13. Quæris ex me quid acciderit de iudicio. 1. de Di. 58. Mihi à peritis in Asia prædictum est, fore eos euentus rerum, qui acciderunt. 6. Fa. 20. Quonia multa accidere possunt. Ibid. Vt ea omnia quae non nostra culpa nobis

accident fortiter ferre debeamus. || I. P. 33. Sic exire à patria vt omnes sui ciues salutem, incolumitatem, reditum precentur, quod mihi accidit. pro Qu. 9. Id accidit prætoris iniquitate. 2. de Diu. 21. Nihil pro certo futurum est, quod potest aliqua procuratorie accidere ne fiat. pro Pl. 15. Nihil, vt plerumq; euenit, præter opinionem accidit. I. P. 46. Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate, vt in furorem incideres. 3. Fa. 10. Nihil tam præter opinionem meam accidere potuit. 2. de Inu. 64. Si quid pupillo accidisset. 1. A. 10. Si quid mihi humanitùs accidisset. 7. V. 105. Calamitas, quae omnis propter auaritiã ipsius accidit. pro Pom. 59. Si quid de eo factum esset. de Am. 10. Nihil mali accidisse Scipioni puto: mihi accidit, si quid accidit. 8. Att. 6. Moriar, si magis gauderem, si id mihi accidisset. 13. Famil. 7. Tamen mihi crede, singulares huic municipio calamitates accidisse. 2. ad Her. 50. || Si quid nostris parentibus, liberis, cæteris necessariis casurum sit, propter nostras calamitates

Iamitates aperiemus. Multa mala alicui casura esse. 1. de In. 36. Quid ipsi casurum sit. 15. Fa. 1. Quid casurum sit, incertum est. 6. V. 135. Mirum quendam dolore accidere alicui. Part. 82. Aliquid incredibile aut diuinitus accidere. 2. de Or. 200. Nihil mihi ad dolorem acerbius accidere potuit. in Vat. 8. Quid mihi optabilius ad immortalitatem gloriæ potuit accidere? 6. At. 1. Quod video tibi etiam nouum accidisse, tanquam mihi. 3. Fam. 20. Quæ scribis ad me, minimè mihi miranda, & maximè iucunda acciderunt. Ibid. 1. Cognoui omnia, quæ à me profecta sunt in te, tibi accidisse gratissima. pro Plan. 58. In quibus ipsi aculei, si quos habuisti in me reprehendendo, tamen mihi non ingrati acciderunt. 1. At. 4. Nam mihi omnia, quæ iucunda ex moribus alterius homini accidere possunt, ex illo accidebant. 3. Fam. 10. Illud mihi permirum accidit, tantam temeritatem, &c. 7. At. 2. Hoc mihi accidit iucundissimum. 3. At. 20. Quod me vetas quicquam suspicari accidisse ad animum tuum, quod, &c. 2. de Inu. 4. Hoc mihi voluntatis accidit, vt scriberem, &c. 1. de Inu. 36. Ex temporibus considerabuntur, quid fecerit, aut quid ipsi acciderit, aut quid dixerit, aut quid faciat, quid ipsi accidat. 1. V. 2. Si quod tempus accidisset. 3. Fa. 10. Nihil mihi tā prouident opinionem accidere potuit. Ibid. Accidisset tempus, in quo prospicere posses quanti ego, &c. facio. ibid. Quoniam accidit. 1. At. 4. Quidnam accidisset quod afferret Quinto fratri meo aut offensionem tam grauem, aut commutationem tantam voluntatis. ibidem. Quod cum accidisset confidebam ac mihi persuaseram fore, vt omnia placarentur inter vos. Ibidem. Sed accidit perincommodè, quod eum nunquam vidisti. 1. At. 18. Accidit vt subito ille interiret. 1. de Nat. 55. Vt quicquid accidat, id ex æterna veritate causarumque continuatione fluxisse dicatis. 1. At. 4. Quæ iucunda ex humanitate alterius hominis accidere possunt, ex illo accidebant. 16. Fam. 11. Nec enim mihi acciderat opus esse. 6. 7. Ac nescio an tibi gratius oportuniq; acciderit. 4. Acad. 1. 2. Et si quid aduersi acciderit, (quod cui non accidit) extimescere ne id iure euenerit. 15. Fa. 10. Quando ergo ita accidit, vt omnium vestrum studio tuus consulatus satisfacere possit. ibid. Quando id accidit quod maximè mihi fuit optatum. 3. At. 20. Quod me vetas quicquam suspicari, accidisse, ad animum tuum. 1. 11. Cum decerneretur frequenti Senatu contra pugnante Pisone, ad pedes omnium sigillatim accedente Clodio. 1. Offic. 27. Leuiora enim sunt quæ repente aliquo motu accidunt, quam ea quæ meditata & præparata inferuntur. de Am. 10. Nihil enim mali accidisse Scipioni puto, mihi accidit, si quid accidit. 3. Fa. 1. Et ex multorum sermonibus intelligo, omnia quæ à me profecta sunt in te, tibi accidisse gratissima. pro Sest. Nihil vt vnquam videretur tam populare, ad pop. R. aureas accidisse. 6. V. 2. Quod ad oculos animiq; acciderit. pro S. R. 96. Casu accidit, vt id quod Romæ acciderit primus nunciaret. ib. 16. Nequid ex ea sibi calamitatis acciderit. pro Mil. 39. Hic verò nihil habet in his malis quod minùs molestè ferat, quam etiā si quid ipsi accidat, esse tamen illis meriti præmium. 5. V. 127. Si quæ calamitas propter istum saluis vectigalibus nostris accidisset. 2. Fa. 10. Ita accidit. de Fat. 42. Id autem cum ita accidit, suapte natura.

Syntaxis. *Accidit, absolute. Accidit mihi. Accidit, quod, & vi. Accidit diuinitus, humanitus. Accidit nouum, mirandum, præter optatum, ad dolorem, ad gloriam. Accidunt gratissima. Id mihi permirum accidit. Ad me accidit. Hoc voluntatis mihi, desiderij, studij accidit. Id accidit de hac re. Id ex voluntate accidit, & præter opinionem. Ad animum meum accidit.*

ACC I E N D V S, aduocandus. de Ar. 25. Aruspices acciendos ex Hertruria arbitror.

ACC I O, accerso, venire inbeo, euoco. 5. At. 1. Tu inuita mulieres, ego acciuerò pueros. 13. 46. Hic igitur si accierit, accurram. 3. de Or. 138. Philippus, qui filio Aristotelem doctorem accierit.

Syntaxis. *Accire, absolute. Accire aliquem. Alicui quempiam accire doctorem. Acciendus, accitus.*

ACC I P I E N D V S, qui suscipi debet. 2. de Nat. 159. Terga boum non esse ad onus accipiendum figurata. 1. At. 14. Animus mollis, & ad accipiendam, & ad deponendam offensionem. * pro C. Cor. 1. Tribus ad legem accipiendam introuocare. Ibid. Vt ad legem accipiendam adessent. Ibid. Cum legem non modò accepit, sed etiam efflagitauit.

ACC I P I E N S, qui accipit. 2. de Fin. 7. Voluntatem hanc esse sentiant omnes, quam sensus accipiens mouetur.

ACC I P I O. Cum plurimis rebus tributum hoc verbum apud veteres inueniatur, vt annotauit doctiss. Cardinalis pag. 57. imprimis hoc vulgò in dissuetudinem abiit, significasse Latinos hoc verbo, idem quod per Tractò, siue verbis, siue verberibus, aut quos conuiuas & hospites adhibemus. Quo modo à Cicerone usurpari ex sequentibus patebit. 6. V. 86. Leniter hominem clementerque accipit. 4. Tuf. 74. Quo te inquit modo accepissem nisi iratus essem. 5. V. 139. Tu vnquam tantam plagam tæritus accipere posses. 2. Tuf. 34. Spartæ verò pueri ad aram verberibus accipiuntur, vt multus è visceribus sanguis exeat. 8. Fa. 11. Accipitur Pompeius fati malè à Curione. 7. 26. Epicurum tuum Stoici malè accipiunt. 10.

At. 6. Quintum puerum accipi vehementer. 5. 14. Nos Asia accepit admirabiliter. 6. V. 62. Honorificè accipere. 7. V. 156. Sicilia ciues Romanos omnes suis ipsa sedibus libentissimè semper accepit. 2. At. 16. Te in Arpinari videbimus, & hospitio agresti accipiemus. 9. Fa. 16. Non multi cibi hospitem accipies, sed multi ioci. 3. V. 40. Ille quò aliquantò plus cogitasset, malè accipit verbis Rabonium. de Som. 1. Regio apparatu accipere. *Lege, ACCEPTVS.*

Suscipio, capio, recipio. 1. Q. Fr. 1. Tamen id in quo erat dignitas, erat lex, erat eorum qui faciebant voluntas, accipiendum non putauit. Ibidem. Denique hæc opinio sit, non modò iis qui aliquid acceperint, sed iis etiam qui dederint. 15. At. 20. Postèa verò quam tecum Liuium vidi, nostros tantum spei habere ad viuendum, quantum acceperint ab Antonio desperari. 9. 2. Quid si hoc ipso premar? accipiam. Ibid. Vt ne honorem quidè à se accipere vellem. 5. 20. Dux Parthorum vulnus accepit. 4. V. 25. Accipite aliam non minore pecunia, non minùs impudentem calumniam. Ibid. Per Volcatium pecuniã accipit. Ibid. 27. Non accipit ipse. Ibid. 82. Accipite nunc aliud eius facinus nobile, & multis locis sæpe commemoratum. 3. de Nat. 32. Quod autem dolorem accipit, id accipiat interitum etiam necesse est. 2. At. 20. Numestium ex literis tuis studiosè scriptis libenter in amicitiam accipi. *Lam. legit, recepi.* Ibid. 2. Numerium Numestium libèter in amicitiam accipi. 5. 17. Accipi Roma sine epistola tua fasciculum literarum. 13. Fam. 8. A Marco Laberio C. Albinus prædia in æstimationem accepit. 5. At. 21. Acceperam autem satis celeriter per publicanorum tabellarios. Ibid. Præter eum accipit nemo. Ibid. Has à nostro Q. Titinio fordes accepimus. 4. V. 78. Ob rem iudicandam pecuniam accipere. pro Clu. 98. 2. Offi. 79. At verò ille qui accipit iniuriam, & meminit, & præ se fert dolorem suum. 4. V. 57. Et in eum qui accepisset animaduertit, & in eum qui dedisset. Ibid. Pecuniam aut dandam aut accipiendam, putauerant. pro Plan. 90. Ego verò ne immortalitatem quidem contra Remp. accipiendam putarem. 1. Offi. 34. Sunt etiam quædam officia aduersus eos seruanda, à quibus iniuriam acceperis. 3. Offi. 91. Si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis. 12. P. 16. Si postulandum quid timeamus? sin accipiendum, cur nõ rogamur? pro Sest. 105. Plausum verò etiam si quis eorum aliquando acceperat, ne quid peccasset pertimescebat. 8. At. 3. Deferet, triumphum non accipere, ne periculosum sit, aut accipere inuidiosum ad bonos. pro Arch. Accipere in fidem. 3. Off. 99. Quam calamitatem in bello accepisset. 7. V. 88. Accipere nauem. 1. de Diu. 103. Accipio omen, inquit. 7. Fam. 13. Hic tu me etiam insimulas, nec satisfactionem meam accipis. || 12. 25. Quod te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationem, fuit enim tempus cœcum excusationis. 2. 14. Sed in hoc homine nullam accipio excusationem. 16. 19. Accipere causam: id est, excusationem. 3. de Orat. 176. Luna solis lumen accipit. 2. de Finib. 82. Hoc et si multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat. 1. Fa. 1. Quod dat accipimus. 1. At. 11. Et tamen ab illo apertè, rectè quicquid est datum, libenter accipi. 2. de Orat. 187. Si se dant & sua sponte, accipio quod datur. 2. Fa. 10. Bibulus prouinciam acceperat. 3. Q. Fr. 9. Suaue mihi quidem, vt videretur, ad Casarem, sed quæro locupletem tabellarium accipiat. 5. Fa. 21. Quod ego ita libenter accipio, vt, &c. 2. de Orat. 85. Sit enim mihi tinctus literis, ista ipsa præcepta acceperit. 2. At. 16. Accipere aliquem agresti hospitio. 4. V. 14. Qui testimonium publicum mandataque acceperant. 2. Fa. 17. Laodiceæ me prædes acceperunt arbitrator. ad Br. 18. Cum me pro puero respub. accepisset vadem. || 5. Fa. 20. Neque tuam hodiè epistolam de festiuitis centum sic accepisse, vt ij accipiant, quibus epistolæ per hæc tempora molestæ sunt. pro Quint. Cuius procurator non omnia iudicia acceperit. 2. Q. Fr. 13. Duas à te adhuc accepit epistolas. Ibidem. Plures quas scribis te dedisse non acceperam. pro Qu. 63. Quin iudicium acceperet in ea ipsa verba, quæ Næuius edebat, non recusabat. Ibid. 62. Cum is iudicium acceperet pro Quintio, cui tu, &c. ad Brut. 4. Cum exploratum habere cœpero, Casarem honorib. quos acceperit, extraordinariis fore contentum. Postq. ad Quir. 5. Rempub. illis accepi temporibus eam, quæ penè amissa est. 8. At. 16. Cum imparatam iam Capuam accipere nolui. de Clar. 55. Cum de plebe consulem non accipiebant. 2. de Orat. 155. Tenere, quæ didiceris in accipienda causa. 16. Fa. 12. Accepimus, conditiones, sed ita, vt remoueat præsidia. de Cla. 173. Cum palmam iam primus acceperit. 2. A. 74. Tam bonus gladiator, tam citò rudem accepisti? 2. Q. Fr. 14. Accipi literas tuas datas Placentiæ, deinde alteras poltridiè datas Blandenonæ. 3. Off. 44. Itaque præclarum à maioribus accepimus morem rogandi iudicis. 1. At. 1. Quas eum dolo malo mancipio accepisse de Varo diceret, id est, à Varo. 1. Q. Fr. 1. Certe humanitate iis tribuere debemus, à quibus accepimus. 5. V. 71. Imperat Agyriensibus, vt decimas ipsi publicè accipiant. * Hortens. Cum rationem à dispensatore accipis, pro Quin. 66. Se iudicio id quod edat, accipere.

Traho. 6. V. 86. Leniter clementerque hominem accipit.

¶ *Patienter de Amic. 93. Patienter accipere admonitionem. 1. At. 1. Durius accipere hoc mihi visus est. 15. 20. Atq; fortiter hoc velim accipias, vt ego scribo. 10. Fa. 3. 5. Ea te moderatè accepisse; id est, a quo animo. 9. At. 2. Quàto nunc hoc idè accipiet asperius? pro Cæ. 54. Accipere aliquid seuerè. 5. At. 20. Accipere plagam. ¶ *Intelligo. 2. de Nat. 153. Quæ contuens animus, accipit ab his cognitionem deorum. * de Senect. 79. Pueri res eas non tum primum accipere videntur.**

¶ *Sensibus quoque tribuitur, idemque ferè valet, quod audire vel intelligere, ad verbum aliquid non ad sententiam accipere. Quod imperiti sic efferunt. Accipere aut interpretari aliquid vt verba sonant, non respicere sententiam: sed latè valdè in hoc sensu patet. Hac Schorrus. 5. V. 71. Accipite nunc quid imperarit. 7. Fa. 3. Ad omnia accipe & cognosce. 3. de Nat. 4. Vt opinionones quas à maioribus accepimus de diis immortalibus. Ibid. 5. Nec me ex ea opinione, quam à maioribus accepi, de cultu deorum immortalium vilius vnquam oratio, aut docti, aut indocti, mouebit. 1. de Nat. 26. Anaximander qui accipit ab Anaximene disciplinam. 3. de Fin. 66. Vt de Hercule & Libero accepimus. 1. Off. 90. Vt de Socrate, itemque C. Lælio accepimus. 4. Acad. 5. Ego autem cum Græcas literas M. Caronem in senectute didicisse acceperim. 2. de Nat. 9. Accepissent fama & auditione esse quoddam numen & vim deorum. 3. de Nat. 47. Si dii sunt illi, quos colimus & accepimus. 5. V. 46. Sed quem accipit ipse oculis atque animo sensum, hunc verè apud vos & vt potero planissimè exponam. 3. Fa. 19. Cum optatissimum nuncium accepissem, te mihi quæstorem obtigisse. 4. V. 24. Nunc primum hoc aures tuæ crimen accipiunt. 1. Fa. 6. Quæ gerantur, accipies ex Pollione. 1. de Or. 218. Sit boni oratoris multa auribus accepisse.*

¶ *Interpretor. 3. Fa. 7. Vt quam in partem accipias, minùs laborem. 15. At. 11. Accipere beneficium in contumeliam. 2. de Ora. 211. Accipere aliquid grauitè. 10. Famil. 1. Quicquid in eum officij contuleris, id ita accipiam, vt in me ipsum te putem contulisse. 15. 16. Tèto te, quo animo accipias. 4. Att. 25. Sed bonam in partem accipies. 2. ad Her. 40. Accipere aliquid in aliam partem ac dictum sit. de Amic. 90. Et hæc accipiendà amicè, cum beneuolè fiunt. 4. ad Her. 49. Vereor quomodo hoc accipias. 6. V. 68. Quemadmodum hoc accipituras exterarum nationes putasti? de Arusp. 50. Velim sic hoc accipiat vir summus, atque optimè de mea salute meritis, vt à me dicitur; dicà certè quod sentio. 7. A. 8. Periculosè dico, quemadmodum accepturi, P. C. sitis, horreo: sed quæso oroque vos, vt accipiaris sine offensione, quod dixerò, pro Deior. 26. Vt volet quisque accipiat. 11. Att. 7. Quod rogas vt in bonam partem accipiam, si qua sunt in tuis literis, quæ me mordeant, ego verò in optimam. 7. A. 5. Accipiet in optimam partem C. Panla: etenim dicam animo amicissimo. 13. At. 7. Illud non accipio in bonam partem, quod me refers. 4. ad Her. 68. Cum verbum in duas pluresve partes accipi potest, pro Deior. 14. Quæ quidem à te in eam partem accepta sunt, vt eum amplissimè regis honore affeceris.*

¶ *ACCIPIOR. Ex actiōe suo passivi significaciones patescunt. 5. At. 25. Quemadmodum ij ludi accipiuntur: id est, placeant, 5. Famil. 2. Cum par voluntas accipitur, & redditur. 16. A. 16. Nec potui accipi (illo præsertim absente) liberaliùs. 8. Fa. 11. Accipitur satis malè à Curione. 2. de Or. 211. Ita cum singuli casus humanarum miseriarum, grauitè accipiuntur, si dicuntur dolenter, tum afflictà & prostratà virtus maximè luctuosa est.*

¶ *ADVERB. Amicè, patienter, repugnanter, vicissim, de Amic. Admirabiliter, mirabiliter oppidis, 5. Att. Asperius aliquid, benè conuiuas, liberaliùs, 16. Att. Extra ordinem, pro Cl. Clemèter, honorificè, leuiter, 6. Ver. Contra ac dicitur, Or. Durius, Vehementer, 1. Attic. Eleganter cautiones, libertos valdè, copiosè, 13. Att. Extrinsecus, 3. de Nat. Fortiter, 15. Att. Grauitè casus, 2. de Or. Hilare, 1. de Or. Libenter in amicitiam, 2. Att. Libentissimè fedibus suis aliquem, 7. Ver. Malè aliquid, 1. de Nat. Malè verbis, 3. Ver. Malè oppugnando, proximè epistolam, 12. Fa. Malè satis, 8. Fa. Moderatè, 10. Fa. Omisid nulla mandata, 12. Philip. Pessimè, 11. Fam. Planiùs, rectè, Topic. Proximè vesperi literas, 14. Att. Publicè decimas, 5. Ver. Separatim salutem, pro Dom. Serius, 1. Tusc. Seuerè facinus, pro Cæ.*

¶ *Syntaxis communis in Accipio, Accipiens, Accipior, Accipiens, & Accipiendus, Accipere literas ab aliquo. Mores accipere, Mācipio: Humanitatem accipere: id est, beneficia, Nuncium, oppidiū scilicet defendendum. Accipere conditiones, honores, iudicium. Voluntatem accipere: id est, amorem agnoscere, vel experiri, legem, prædes, fidè pro aliquo, vulnus, fiduciam, testimonium, mandata, prouinciam, tabellarium locupletem. Accipere beneficium in contumeliam: id est, cōuertere. In bonam, in meliorem, in optimam partem grauitè accipere. Ita accipias, vt, in plures partes accipere verbum, Patienter, durius accipere verbis. Apparatu bene, malè, pessimè accipere: leniter clementer, hilare. Causam, excusationem accipere: pro audire, cum à, & de. Accipere rogationem. Lex accepta. Accepta fiducia. Hilare & benè accepti conuiua. Voluptatem sensus accipiens. Ad accipiendam iniuriam animus mollis. Leniter clementerq; homines accipere, proprium est Principum. Accipere admonitionem. Sine offensione accipere. Auribus accipere, Animo & oculis, sensu accipere: id est, agnoscere. Fal-*

jam de aliquo accipere suspicionem.

¶ *ACCIPITER, avis rapax. 3. de Nat. 47. Accipitres, aspides, &c. & Hor. 43.*

¶ *ACCITVS, accersivus. 5. V. 68. Agyrio magistratus & quinque primi accitu eius euocantur.*

¶ *ACCIVS, de Cl. 107. Velter etiam D. Brutus M. filius, vt ex familiari eius L. Accio poeta sum audire solitus, & dicere non incul- tē solebat, &c. ¶ In Brut. 229. Accius eisdè adilibus ait se & Pacuuium docuisse fabulam, pro Arch. 27. Dec. quidè Brutus summus ille vir & Imperator, Accij amicissimi sui carminibus, tem- plorum ac monumentorum aditus exornauit suorum. 2. ad Her. 19. P. Murius eum qui L. Accium poetam nominarat in scena, condemnauit. 9. Fa. 16. Quando tu Secundum Oenomaum, Accij non vt olim solebat Artelanum; Sed vt nunc fit mimum introduxisti. 16. At. Accij tragœdia Tircus. 7. Fa. 3. Apud Accium Philotectes ait. 3. de Nat. 14. Nec possum Accij Næuij Lituum contemnere. ¶ *Fuit & alter historicus: de Leg. 1. hinc Accianus. & 9. Fa. 16. de hoc ipso poeta dicitur.**

¶ *ACCLAMATIO, populi & oratoris admurmuratio, exclamatio. 1. de Inuen. 25. Quod genus strepitum, acclamationem, statim non incommodum est iniicere: & Acuta & attenuata nimis acclamatione. & 2. Quint. frat. 1. Cato contradixit maxima acclamatione Senatus. Ibid. 3. Pompeius non modò acclamatione, sed conuicio & maledictis impeditus fuit. Att. 1. 13. Acclamatio aduocatorum Clodij. ¶ 2. de Or. 339. Vitanda est acclamatio aduersa populi, quæ aut orationis peccato aliquo excitatur, si asperè, si arroganter, si turpiter, si sordidè, si quo animi vitio dictam esse aliquid videatur, aut hominū offensione, vel inuidia, quæ aut iusta est, aut ex criminatione atque fama, aut res si displicet, &c.*

¶ *ADIVNCT. Acuta, de In. Aduersa, 2. de Or. Magna & maxima, 2. ad Q. Frat.*

¶ *ACCLAMO, in malam sãpe partem. de Clar. 256. Sed tamen non metuo, ne mihi acclametis, & Hostis omnibus qui acclamafent. 4. V. 48. Quæstura Hostiensis, cui cum prætorè, fortiorum, etiam acclamari solet. pro Mur. 18. Is non ausus est dicere quot millia fundus suus abesset ab vrbe. Nam cum dixisset, minus abesse L I I I. populus cum risu acclamauit, ipsa esse. pro Cecin. 28. Ne acclametur.*

¶ *ACCLIVIS, arduus, erectus de loco, vt collis, via. 3. Qu. Fr. 1. Ea viæ pars valdè accliuus est.*

¶ *ACCOLA, iuxta aquas montesue habitans. 6. V. 111. Ennenses, omnes sacerdotes, omnes accolæ atq; antistites Cereris esse videntur.*

¶ *ACCOLO, iuxta colo. Or. 152. Vos qui accolitis Histrum fluuium atque Algidam, ex Nauio. & de Som. 13. Illa gens, quæ illum locum accolit, sensu audiendi caret.*

¶ *ACCOMMODANS, qui adaptat. 2. de Orat. 250. Africanus ille coronam sibi ad caput accommodans. de Vniu. Accommodans medium medio copulabat.*

¶ *ACCOMMODANDVS, vis aperta est. ¶ de Petit. Conf. 19. Tertium illud genus est studiorum voluntarium, quod agèdis gratiis, accommodandis sermonibus ad eas rationes &c. confirmari oportebit. 10. At. 22. Quod me mones de vultu & oratione ad tempus accommodanda. 4. Fa. 6. Tempus, quod est torum ad vnius voluntatem accommodandum & prudentis, &c. 2. de Orat. 159. Hæc nostra oratio multitudinis est auribus accommodandà ad oblectandos animos. 2. Off. 60. Largièdi ratio & ad facultates accommodanda, & mediocritate moderanda est.*

¶ *ACCOMMODATE, aptè, conuenienter. Or. 117. Definire aliquid ad popularem intelligentiam accommodatè. 1. de Or. 149. Dicere quam maximè ad veritatem accommodatè. ¶ 5. de Fin. 24. Vt optimè affici possit, ad naturamque accommodatissimè.*

¶ *ACCOMMODATIO, conueniens, decens, aptaque dispositio & collocatio. 5. V. 189. Ex huiusmodi initio, atque ex liberalitate & accommodatione magistratum consuetudo æstimationis introducta est. ¶ 1. de Inu. 9. Eloquutio est idoneorum verborum inuentio & accommodatio.*

¶ *ACCOMMODATVS, paratus, commodus, proficiuus, aptus, congruus. ¶ 1. Off. 100. Ad hominum societatem accommodatum. 4. Acad. 38. Nam quomodo non potest animal vllum non appetere id quod accommodatum ad naturam appareat? 1. de Or. 213. Sententiæ ad probandum accommodatæ, & verba ad audiendum iucunda. 1. Offic. 100. Animi motus probandi, qui item ad naturam accommodati sunt. 1. Aca. 32. Oratio ad persuadendum accommodata. 1. de Diu. 121. Animi preparati rebus ad tranquillitatem accommodatis. 3. cont. Rull. 17. Nunquis vestrūm ad vim, ad facinus accommodatus est? nemo. 5. Famil. 16. Minimè sum ad te consolandum accommodatus. 1. ad Her. 8. Accommodatum ad rem, de qua agitur. 2. cont. Rull. 14. Hæc lex vobis accommodata atque vtiles est. Orat. 196. ¶ Pro Cluen. 2. Oratio quæ concionibus feditiosè concitatis accommodator est. Numeri singularis orationis generibus accommodati. pro Flac. 32. Pompeij ratio, quæ fuit accommodata L. Syllæ descriptioni. 3. Famil. 3. Sed te confido ea esse facturum, quæ mihi intelligis esse accommodata. Ibi. 5. Tunc mihi ille dixit classe te velle decedere, perfore accommodatum tibi, si, &c. * pro C. Cor. 1.*

Institui

Institui exemplum temporibus suis accommodatissimum cupierunt. Hortens. Quorum corpora viua cum mortuis, aduersa aduersis accommodata, quam aptissime colligabantur. 5. 60. Ad Verris flagitia accommodatus. 3. Tusc. 60. Nam illum quidem Orationem ex commemoratione alienorum malorum ad maleuolos consolandos esse accommodatum. de Petit. Conf. 42. Esse vnum hominem accommodatum ad tantam morum, ac sermonum, ac voluntatum varietatem. 3. V. 63. Ad summum Græcorum orium potius quam ad vllam vim aut tumultum accommodati. de Senect. 70. Reliqua tempora demetiendis fructibus aut percipiendis accommodata sunt. 5. de Finib. 24. Ergo omni animali illud quod appetit positum est in eo quod natura est accommodatum. de Pet. Conf. 35. Illud difficilius est & magis ad tempus quam ad naturam accommodatum tuam de Clar. 114. Nec satis populari assentioni accommodatum. 13. Fa. 67. Vehementer ad meam vitam rationem & consuetudinem accommodatum.

† ADVERB. Consulto. 3. Fam. Vehementer. lib. 13.

† Syntaxis. *Accommodatum ad naturam, ad probandum, & persuadendum, ad vim, ad facinus. Esse aliquid alicui accommodatum.*

ACCOMMODO, colloco, digero, commodo, apto, refero, verso & ad tempus rego || Προσποιέω, σὺν, προσοικεῖω. ὦν, pro commodo vulgo usurpatur, dare tamen & accipere accommodato, aut commutato (ut hodie multi loquuntur) ab optimorum lingua Romana quætorum stylo abhorrent, ij enim mutuari, aut mutuo dare, & venditum accipere dixerunt. Quomodo per accommodare id essetatur Latine, quod vulgo accommodare aut commutato dare ex Cicerone dicamus. 4 ad Her. 65. Ait se ades maximas cuidam amico, ad nuptias accommodasse. 13. Fa. 2. Peto igitur a te maiorem in modum ut ei scilicet, Gaio Aniano quod sine tua molestia de habitatione accommodes. 4. 15. Ad id meas literas accommodassem. 5. 55. Cum testes ad crimen accommodem. 9. Fa. 7. Meum consilium accommodabo potissimum ad tuum. pro S. R. 100. Libentibus animis ad eius testimonium vestrum iurisdictionum accommodetis. 10. At. 7. Si nostras rationes ad Hispaniensem casum accommodari essemus. 1. Offic. 11. Ad id solum quod adest quodque præfens est, se accommodans. 6. At. 1. Dixi me de eo genere mea decreta ad edicta virbana accommodaturum. 2. de Leg. 62. 13. Fa. 2. Peto a te, ut ei de habitatione accommodes. 6. V. 126. Si quid iste suorum Edilibus accommodauit. 4. ad Her. 64. Ait, se ades suas cuidam amico ad nuptias accommodasse. pro Cæl. 17. Vos autem, dum illi placere vultis, ad tempus ei mendacium vestrum accommodauistis. 4. Fa. 15. illud si scissem, ad id meas literas accommodassem. 9. 7. Meum consilium accommodabo ad tuum. 1. Offic. 70. Qui se ad tempus, & ad magnas res gerendas accommodauerunt. 1. de Orat. 13. 1. Ad vos exacuendis accommodatur orationem. meam pro S. R. 100. Ut libenter ad eius testimonium, vestrum iurisdictionum accommodetis. 12. At. 3. Ciceroni hoc velim proponas, ut sumptus huius peregrinationis accommodet ad mercedem Argiletii. Orat. 2. 4. Ad alicuius arbitrium & nutum totum se fingere & accommodare. 2. de Diu. 36. Ut se extra ad immolantis fortunam accommodent. 1. de Nat. 41. Accommodare fabulas pœtarum ad ea quæ dicimus. 4. Fa. 6. Accommodare tempus ad vnius voluntatem. 3. Off. 43. Ut peroranda litis tempus, quo ad per leges liceat, accommodet, * in Clod. Cum calanticam capiti accommodares.

† Syntaxis. *Accommodare alicui de domo, & domum. Ad aliquid literas, mendacium dare. Ac consilium alterius dare suum. Ad alicuius nutum & arbitrium se accommodare, vnum alteri accommodare. Tempus accommodare.*

ACCOMMODOR, adaptor. 1. de In. 26. Vulgare exordium est, quod in plures causas potest accommodari, ut conuenire videatur. 2. de D. 3. Ut idem versus aliâ in aliam rem accommodari possent. 1. ad Her. 11. Quod in plures causas accommodari potest. 2. 37. Ratio, quæ alij expositioni potest accommodari. || 2. de Leg. 62. Gaudet nostra iura ad naturam accommodari. 4. ad Her. 8. Sollicitissimus est, cum verbis pluribus consequens verbum superiori non accommodatur. 1. ad Her. 1. Accommodari exercitationem. 1. de L. 9. Si qui dies ad rusticandum dati sunt, ad eorum numerum accommodetur quæ scribimus.

† Syntaxis. *In plures, paucas, res, causas accommodari & causas.*

ACCRESCO, cresco. 2. de In. 97. Flumen enim subito accreuit. Salust. in Cic. 4. Redde rationem quantum patrimonij accepseris, quid tibi litibus accreuerit. Cornel. Nepos in vita Atit. Postquam indies dolores accrescere febrisque accessisse sensit.

ACCREDITIO, amplificatio, argumentum. 1. Tusc. 68. Lunam accretione & diminutione luminis, quasi fastorum notantem & significantem dies.

ACCUBANS, qui iuxta discumbit. 2. C. 10. Qui mihi accubantes in conuiujs eructant sermonibus suis eadem bonorum. 14. At. 12. Hæc scripsi x Cal. accubans apud Vestorum.

† Syntaxis. *Accubans alicui, & apud aliquem.*

ACCUBATIO, discumbendi actus. 1. Off. 129. Status, incessus, sessio, accubatio. de Sen. 45. Accubatio epularis amicorum. 1. de Nat. 95. Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, sessio comprehensio

† ADIVNE. Epularis, de Sen.

ACCUBATIO, accubo, cubo, discumbo. 7. V. 80. Muliebria quotidie conuiuia erant vir accubebat nemo. pro Deior. 17. Huc te è balneo, priusquam accumberes, ducere volebat. pro Mut. 74. Lacedæmonij, qui quotidianis epulis in robore accumbunt. 3. V. 66. In conuiujs Græcorum mulieres non accumberent. 1. de Or. 27. Cum lauti accubissent. 13. At. 50. Cæsar victus, est accubuit. 9. Fa. 27. Accubueram hora nona, cum ad te harum exemplum in codicillis exaravi. || In Vat. 30. Ut in epulo Q. Arij familiaris mei cum toga pulla accumberes. 9. Fa. 26. Infra Eutrapelum Cytheris accubuit.

† ADVERB. Infra, supra. 9. Famil.

† Syntaxis. *Accubere, absolute. In robore accubere quotidianis epulis. Lautum accubere.*

ACCUMVLATISSIME, cumulatissime. 1. ad Her. 28. Ut munus accumulatisime tuæ largiamur voluntati. 13. Fa. 42. Liberalissime & accumulatisime polliceri cuiquam.

ACCUMVLO, augeo, adaugeo, congero, exaggero, construo, coaceruo.

2. contra Rul. 58. Auget, addit, accumulatur aurum ex prada. * ACCVRANDVS, parandus. Oecon. 1. Cum victus & cultus humanus non uti feris, in propatulo ac syluestribus locis, sed domi sub tecto accurandus esset.

ACCVRATE, summa cura, diligenter, studiosè, exquisitè. 8. At. 16. Accuratè velim perferbas tuam ad me sententiam. de Cl. 276. Accuratè & exquisitè disputare de aliqua re. 1. de Naru. 15. Accuratè sanè & diligenter de diis immortalib. disputatum est. de Cla. 86. Accuratè diligenterque & studiosè facere aliquid. Parad. 4. Illud tamen arctè tenent, accuratèque defendunt. 6. At. 5. Is egit metum accuratè multis verbis, tibi ut responderem. 5. At. 11. Scripsi ad eum accuratè. pro Arch. 18. Accuratè cogitatèque scribere aliquid. In Clod. Cum trophio accuratè præcingere.

† Syntaxis. *Accuratè præscribere, disputare, agere Diligenter & accuratè. Accuratè sanè & diligenter Accuratè & exquisitè. Accuratè, cogitatèque scribere.*

ACCVRATIO, studium, diligentia, cura. de Cla. 238. In inueniendis componendisque rebus mira accuratio, id est, cura & diligentia. || Ibid. Sed eam ut citius veteratoriam quam oratoriam diceret.

† ADIVNE. Diligentior, maior, mira, Oratoria veteratoria, de Clar.

ACCVRATVS, meditatus, exquisitus, elaboratus, absolutus. 1. de Ora. 38. Accurata orationis copia. 3. de Or. 233. In tali cœtu & tam accurato sermone. de Cl. 282. Accuratus & exquisitius dicendi genus. de Am. 25. Accurata oratio alicuius. 7. At. 3. Literarum tuarum accuratissima diligentia mirum in modum delectatus sum. || 1. de Orat. 257. Accuratè & meditata commentationes. 4. Acad. 35. Accurata consideratio de Opt. 22. Accurata contentio. de Clar. 326. Erat enim cum incitata & vibrans, tum etiam accurata & polita oratio & 30. Intellectu est quantum vim habeat accurata & facta quodammodo oratio.

† Syntaxis. *Accurata orationis copia. Sermo accuratus, Accuratum & exquisitum dicendi genus.*

ACCVROR, curor diligenter, administor, gubernor. 1. de Inu. 22. 2. Melius accurantur quæ consilio geruntur, quam quæ sine consilio administrantur.

ACCVRRO, ad aliquem curro, aliquid contendo, aduolo, me confero. 2. At. 20. Expeditus facito ut sis, si in clamato, ut accurras. 13. 46. Hic igitur si accierit, accurrat, pro Ra. 21. Cum cuncta nobilitas ac iuuetus accurreret. 3. At. 46. Lepta me rogat, ut si quid sibi opus sit, accurras. 5. 3. Accurres in Tusculanu, ut scribis. 3. Offic. 112. Is accurrisse Romam dicitur. 9. Fa. 4. Nos accurremus ad te.

† Syntaxis. *Accurro, simpliciter in domum, & ad aliquem accurrere.*

ACCVSABILIS, dignus accusatione, castigazione. 4. Tusc. 75. Quorum omnium accusabilis est turpitudine, i. accusanda.

ACCVSANDVS, qui meretur accusationem, castigandum, incusandum, monendus. 1. Fa. 9. Etsi accusandi sunt, qui, &c magis etiam reprehendi, qui, &c. Lege ACCVSOR.

ACCVSANS, incusans, castigans, reprehendens, admonens. 3. Fa. 11. Te leuiter accusans in eo, quod de me citò credidisses. At. 4. Fufius accusans scelus Pompeij. || 1. de Fin. 32. Ut perspiciatis unde omnis iste error natus sit voluptatem accusantium.

ACCVSATIO, incusatio, nominis delatio. de Cl. 130. M. Brutus accusationem factitauit, ut Athenis Licurgus * pro C. Cor. 1. Destitit accusatione an vi, an veritate. Or. 103. Quod igitur in septem accusationis libris non reperitur. Ibid. 210. Et in 4. Accusationum de Ennensi Cerere. pro S. Ros. 42. Quod Erucio accidebat in mala nugatoriâ; accusatione. 2. Of. 49. Ex accusatione & defensione constat ratio iudiciorum; quarum etsi laudabilior est defensio, tamen etiam accusatio probata persepe est. Ibid. P. Sulpitij eloquentiam accusatio illustravit, cum || Pro Cæl. 15. Nunquam coniurationis accusatione adolescentiam

suam potissimum commendare voluisset. Pro Clu. 8. Dum multorum annorum accusationi breuiter dilucidéque respondeo: Pro Cæl. 5. Accusatio crimen desiderat. Pro Mur. 46. Fieri nullo modo potest vt idem accusationem & petitionem Consularis diligenter adornet.

† **ADIVNCTA** Acris, de Clar. Diligens, honesta, 1. Ver. Infans, 3. ad Q. Frat. Mala, nugatoria, vetus, pro Sex. Rosc. Manifesta, pro Clu. Muta, pro Flac. Nobilis & gloriosa, 2. Off. Noua, vitata, 2. Ver. Optima, pro Fl. perpetua, 3. Ver. Probata, 2. Off. Verba, 3. Ver.

ACCUSATOR, qui accusat. de Clar. 130. M. Brutus accusator vehemens & molestus. & 136. Accusator acer & acerbus: pro Qu. 49. Possumus petitoris personam capere, accusatoris deponere: || pro S. R. Accusatores multos esse in ciuitate vtile est. 8. Fa. 12. Postea non desistit accerere palam Seruium accusatorem. Incer. De Accusatore lege quinta dicta. 3. V. 74. Accusator apponitur ciuis Romanus. Part. 110. Sed accusatorem

pro omni actore & petitore appello. || 1. V. 29. Deinde accusatorem firmum & verum esse oportet. pro S. R. Neque enim accusatore muto, neque teste quisquam vitur eo, qui de accusatoris subfello surgit. pro Mur. 59. Nolo accusator in iudicium potentiam adferat, non vim maiorem aliquam, non auctoritatem excellentem, non nimiam gratiam 3. V. 25. Circumueniri C. Verrem, quod accusator nolit tandiu quandiu liceat dicere. pro Mur. 60. Iudicium accusatoris in reum pro aliquo præiudicio valere non oportet. Ibi. 58. Sæpe hoc maiores narum dicere audiui, hanc accusatoris eximiam dignitatem plurimum L. Corta profuisse. pro 56. Quare omnes facile patimur quam plurimos accusatores esse. 3. de Leg. 47. Hoc in Græcia fit publicè constitutis accusatoribus, qui quidem graues esse non possunt, nisi sint voluntarij.

† **ADIVNCTA**. Absens, diligens, firmus, 4. Ver. Acer, acerbus, Vehemens, molestus, de Clar. Multum acrior, 6. Ver. Amens, 1. in Ant. Bonus, certus, mutus, ridiculus, Complurimi, imbecilli, temerarij, pro Sex. Rosc. Falsus, firmus, verus, odiosus, assiduus, idoneus, de Diuin. satis firmus, pro Clu. Grauis, vehemens, pro Mur. Verissimus, de Part. Frigidissimi, ad Quint. Frat. 3. Graues, voluntarij, 3. de Leg.

† **Syntaxis**. Accusator vehemens, molestus, acer, acerbus, temerarius. Alicui ponere accusatorem.

ACCUSATORIE, more accusatorum. 4. V. 176. Accusatorie dicere. & 5. V. 164. Non agam tecum a accusatorie. nihil fingam

ACCUSATORIVS, ad accusationem spectans. pro Mur. 11. Illos lex magis quædam accusatoria, quam vera maledicendi facultas, de L. Murenæ vita dicere aliquid coëgit. pro Flac. 14. Quæ accusatorio iure & more sunt facta. pro S. R. 49. Non tu in isto artificio accusatoria callidior es quam hic in suo. pro Clu. 11. Accusatorio animo adduci.

† **Syntaxis**. Lex accusatoria. Iure accusatorio factum. Accusatorium artificium. Animus accusatorius.

ACCUSATIVS, incusatus, reprehensus, in iudicium vocatus. de Opt. 21. Eschines à Demosthene capitis fuit accusatus. 4. V. 68. Is apud C. sacerdotem rei capitalis accusatus. * pro C. Corn. 1. P. Africanus non solum à sapientissimis hominibus, verum etiam à seipso sæpe accusatus est, quod passus esset.

ACCUSO, citra iudicium causam vel culpam in aliquem confero, transfero, culpam alicuius accuso. postulo, insinulo, arguo, compello, appello, criminor. 2. Q. Fr. Primum me tibi excuso in eo ipso, in quo te accuso. 1. At. 5. Non committam posthac, vt me accusare de epistolarum negligentia possis. || pro S. R. 90. Qui inter sicarios & de beneficiis accusabant. 1. At. 2. Hoc eod ad te scripsi, quod is me accusare de te solebat. 1. Fa. 1. Pompeium iam liberius accusare & monere non desistimus. 11. At. 13. & 15. 11. Grauisimè accusare aliquem. 6. Fa. 1. Cuius tu desperationem accusare solitus es.

† *In iudicio cito, nomen defero, diem dico, in crimen voco, aliquem reum cito, in iudicium voco, ad iudicium voco, reum facio, in reos refero, litem intendo & infero, multam peto, alicuius criminis aliquem reum facio, nomen alicuius defero, nomen alicui defero, aliquem in iudicio arcesse, aliquem iudicio persequi.* 2. de Fin. 27. Accusare aliquem capitis. pro Cæl. 16. Accusare aliquem ambitus. Orat. 113. Accusare aliquem ambitus. pro Dom. 45. Deinde, ne pro indicta die quis accusetur, vt ter ante magistratus accuset intermissa die, quam multam irroget, aut iudicet: quarta sit accusatio trinum nundinum prodita dies, qua die iudiciū sit futurum.

† 1. V. 71. Itaque semper ij diligentissimè laboriosissimèque accusarunt, qui seipfos in discrimen existimationis venire arbitrati sunt. pro Cæl. 29. Facile est accusare luxuriam. 1. V. 27. Multa esse oportet in eo, qui alterum accusat. pro S. R. 91. Vt omnes intelligant me non studio accusare, sed officio defendere. 3. V. 43. Suis eum certis propriisque criminibus accusabo. 13. At. 22. Ego & librarios tuos culpa libero, neque te accuso. pro Cæl. 6. Aliud est maledicere, aliud accusare. pro Plan. 9. Populi culpam non competitoris accusas. 9. Fa. 1. Atque hæc mihi scribenti veniebat in mentem, me esse eum cuius tu desperationem accusare solitus es. 1. At. 2. Is me accusare de te solebat. pro Plan. 17. Non illum accuso qui est in summa sacra via. pro S. R. 90. Qui inter sicarios & de beneficiis accusant.

† **ACCUSOR**, pro Syll. 63. Atque ea re per L. Cæcilium Sylla accusatur 1. V. 71. Nulla salus Reip. maior est, quam eos qui alterum accusant nō minus de laude, de honore, de fama sua, quam illos qui accusantur, de capite ac fortunis suis perimere pro Flac. 78. Nunc accusantur ab iis, qui nobis in consilio fauerunt. 2. Offic. 50. In accusando etiam Manlio L. Fusij cognita industria est. 3. de Leg. 13. Sed est iniqua in omni re accusanda, prætermisissimis bonis malorum enumeratio, vitiorumque selectio.

† **ADVERB.** Acrius, 4. Acad. asperè, acerbè, liberius, 1. Fa. Improbè, leuiter, 3. Fa. Constantè, diligenter, iuste, piè, pro Clu. Diligentissimè, laboriosissimè, 1. Ver. Dispositè, 6. Ver. Grauisimè, 5. Ver. Publicè, 4. Ver. Falsè, verè, pro Mur. Grauitè, pro Cæl. Grauis, 12. Att. Grauisimè, 11. At. inhonestè, 2. Att. Seuerè, 14. Atticè. Liberè, Moderatè, Nefariè, pro Sest. Preclarè, Offic. 2. Probabilius, separatim, 2. de Inuen. Vehementè, pro Flac.

† **Syntaxis**. Accusare aliquem in aliqua re. Capitis accusare. Ab aliquo accusare ambitus, mai. satis. Accusare in dicta die, ante magistratus. Rei capitalis accusatus. Accusare aliquem de Accusare inter sicarios. Accusare liberius. & monere leuiter, fufius, grauisimè.

ACER, magnus, ingens, fortis, vehemens, acutus. (lenis 8. Fa. 15. Acer in reb. gerendis. 4. Aca. 12. Minus acer aduersarius. 2. de Orat. 84. Animus acer & præfens. de Clar. 18. Flagitator assiduus & acer. de Vniuer. 1. Acer inuestigator rerum, quæ à natura inuolutæ videntur. 3. de Or. 12. Neque tam est acris acies in naturis hominum & ingenijs. pro Flac. 103. Acris memoria improborum pro Cor. 40. Acre bellum. 19. Acre iudicium. 1. Att. 8. Quamuis acrem amatorem inueneris. 1. de Diu. 61. Et se vegetam ad somnandum acremque præbeat pro Mil. 29. Se acri animo defendere. 2. de Di. 4. Ad reliqua acri tendebamus animo. 2. de Orat. 183. Acri & vehementi quadam incitatione inflammari. 3. de Orat. 122. Acri ingenio vir. 2. de Orat. 156. Veruntamen neque tam acri memoria ferè quisquam est. pro Planc. 66. Acres oculi. 1. Offic. 146. Si acres ac diligentes esse volumus animaduersores vitiorum. 2. de Natura deor. 59. Acres humores aut nimis cōcretos colligant. 4. Att. 7. Educere viros acres, id est fortes. 2. de Orat. 358. Vtendum est imaginibus agentibus, acerbis,

† insignitis. || 4. Att. omnes acres. 2. ad Quint. frat. Acrior causa. Orat. 172. Quis in rebus inueniendis acrior Aristotele fuit? 1. de Orat. 95. Quis & studio acriore, quam nos sumus. 2. de Natur. deor. 30. Hęc inesse necesse est (nempe sensum & rationem) & acriora quidem atque maiora. 1. Fa. Defensor acerrimus. Lel. Acerrimus inimicus. 2. de Orat. 357. Sensus videndi acerrimus. 12. P. 7. Acerrima & fortissima libertatis recuperandæ cupiditas. pro Sylla. 52. Quæ nox omnium temporum coniurationis acerrima fuit atque acerbissima. 3. de Orat. 17. Omne illud tempus in acerrima atque attentissima cogitatione posuisse. 3. de Ora. 97. Vnguentum acerrima suauitate conditum. 2. de Nat. deor. 16. Acerrimo ingenio. 15. Att. 6. Acerrima consilia & intertissima opponuntur. * Hortens. Alterius ingenium sit acre,

† vt, mel Hymettium dicimus. || 3. de Orat. 181. Sed aurium mensura quod est acrius iudicium ac certius ibidem. 182. Nec verò hæc tam acrem curam diligentiamque desiderant. 2. de Orat. 182. Eaque omnia quæ proborum demissorum, non acrium, &c. Valdè beneuolentiam conciliant. 2. de Nat. 31. Qui integro & puro & libero, eodèque acerrimo & molestissimo ardore teneatur. 3. de Orat. 104. Quorum (scilicet locorum) partim habent vitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incusationera. 2. C. 1. Hofce ego non tam milites acres quam inficiatores lentos esse arbitror. 1. Offic. 136. Vtendum, &c. & verborum grauitate acriore. 3. de Orat. 3. Nefarij belli acerrimi duces. 4. Tusc. 38. Atque idem ita aciem in omnes partes acré intendit. 2. Tusc. 53. Acer morsus doloris. 1. C. 3. Acrioribus supplicijs ciuem perniciosum quam acerbissimum hostem coëterent. 5. Tusc. 26. Cum acerrimis doloribus toto corpore opprimi possit. 10. Fa. 28. Quem tu cum ciue acerrimo patri tuo in ore & amore semper habuisti.

† **Syntaxis**. In rebus agendis acer. Aduersarius acer. Animus acer ac præfens. Flagitator assiduus & acerrimè inuestigator. Acies acris, natura, ingenij, memoria. Belli, iudicij, amator, inimicus, cura, incitatio, oculus, mortalis, humor, vir, imago, causa, studij, defensor, cupiditas, sensus, nox, suauitas, consiliū, acria, Vegetū & acre. Acre ac vehemens. Acer ac diligens. Acrior, acerrima, & fortissima cupiditas, in bonâ partè. Acerrima, & acerbissima nox: id est, calamitas. Acerrima & attentissima cogitatio. Vnguentum acerrimè suauitate conditum.

ACERRIMÈ, vehementissimè. 7. V. 141. Acerrimè cedere vel reprehendere aliquè. pro Flac. 26. Aliquid quam maximè intētis oculis acerrimè contēplari. 2. de Ora. 117. Sic omnia quæ sūt, quæque agūt acerrimè, leuioribus principijs natura ipsa prætexit. 7. At. 5. Qui acerrimè cum ceterarum hoc iter Pōpeij virtute parent. pro Syll. 53. Cum arderet acerrimè, cont. Rull. 84. Nonne acerrimè tanquam armato hosti, sic huic legi pro vestris agris resistetis. 19. Fa. 28. Egi que acerrimè.

ACERBE, asperè. 3. de Nat. deor. 82. Acerbè necari. 1. 5. Acerbè & asperè nimium accusari. 1. Ver. 4. Acerbè ferre aliquid.

† **Syntaxis**. Acerbè necari, accusari, aliquid ferre.

ACERBITAS, molestia, fortis, arumna, calamitas, asperitas, tristitia.

fitia. 9. At. 6. Ita neq; de ocio nostro spero iam, nec ullam acerbitatem recuso. Part. 81. Acerbitas iustitiam imitatur. 1. Qu. Fr. 1. Iracundia exorabilis, ut in malis acerbitati anteposenda est. de Am. 29. Apud aliquem euomere virus acerbitatis suae. 1. Qu. Fr. 1. Ad summum imperium etiam acerbitatem naturam adiungere. 4. C. 1. Mihi haec conditio consulatus data est, ut omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatuq; perferrem. ibid. 7. Omnes suppliciorum acerbitates. 1. Off. 137. Obiurgatio habens multum acerbitatis. pro Planc. 92. Ego fructus ex repub. magna acerbitate permixtos tuli. pro Planc. 101. Lacrymas, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti || de Amic. 91. Ut monitio acerbitate, &c. careat. pro Dom. 43. Acerbitas Syllani temporis. ibid. 64. Acerbitas mei casus. pro Clu. 15. Nihil fecisset libentius quam omnem illam acerbitatem proserptionis suae, quaestus in veteres iudices in hanc quaestionem contulissent. 1. Qu. Fr. 1. Illa causa publicanorum quantam acerbitatem afferat sociis. 12. Phil. 26. Cum acerbitas morum, immanitasq; naturae ne vino quidem permixta temperari solet. pro Flac. 19. Mirandum est, eos homines, quibus odio sunt nostrae seculae, nomen acerbitati, scriptura decumae, portorium morti, libenter arripere facultatem laedendi quaecumque datur. pro Rab. Post. 2. Ne quid ad has ruinas quibus hic oppressus est, addendum acerbitatis putet.

† **A D I V N C T A.** Diuturna, 6. Fam. Magna, pro Plan. Subita, pro Sex. Rose. Summa, 1. ad Q. Frat.

✧ **Syntaxis.** *Vita acerbitas, id est, calamitas. Iustitia imitatur acerbitas. Acerbitatis virus euomere. Natura acerbitas: la durezza, zoticchella. Acerbitates, pro iure suppliciorum, obiurgationis acerbitas. Fructus acerbitate permixtos.*

A C E R B I V S, magis acerbe, asperius durius. 2. de Orat. 200. Nihil mihi ad dolorem acerbius accidere potuit. || de Amic. 57. Acerbius in aliquem inuehi.

A C E R B V S (proprie de fructu, tralatione de alijs rebus) habens acerbitatem, aliquid acerbitatis habens, austerus, grauis, calamitosus. 2. de Leg. Acerbum incendium. 2. de Orat. 182. Demissus, non acer, non pertinax, non litigiosus, non acerbus. de Cl. 65. Acerbus in vituperando. 1. de Orat. 221. Quae mala sunt, ea multo maiora & acerbiora verbis facere. 3. de N. 77. Afotos ex Aristippi, acerbos ex Zenonis schola exire. pro Quint. 95. Miserum est, &c. acerbum, &c. calamitosum, &c. Ibidem. Acerbum est ab aliquo circumniri; acerbius, a propinquum. Antequam. 2. Nihil duri, nihil acerbi mihi erit, quod rempublicam tutabitur. de Pro. 34. Impolitae vero res & acerbae, si erunt relictae, offeret se aliquando, &c. de Sen. 53. Vna primò est peracerba gustui. * con. C. Ant. 16. Acerbum cor. 4. C. 16. Supplicium de seruo quam acerbissimum sumperit. Ibidem 13. Nimis vehementes in acerbissimos hostes fuisse videamini. Ibidem 2. Acerbissima vexatio pro Plan. 99. O acerbam memoriam temporis illius. Ibidem 101. O noctes acerbas. 1. cont. Rull. 47. Quam me hercule ego preconij huic ipsi luctuosam & acerbam praedicationem futuram puto. Ibidem 91. Omnes acerbissimas impiorum penas pertulerunt. 1. C. 3. lege, **A C E R.** de Amic. 79. Vtrumque egit grauitate auctoritate, & offensione animi non acerba. Ibidem 92. Multo melius de quibusdam acerbis inimicos mereri quam eos amicos qui dulces videantur. 4. P. 26. Cuius si acerrimum impetum cohibere potuisset, vno praelio confecta res esset pro Dom. 42. Funus miserum atque acerbum. Ibidem 16. Vrbes, &c. quibuscum acerbum bellum intestinumque suscepimus. pro C. Rab. 15. Sed moreretur prius acerbissima morte millies Gracchus. 1. Qu. Fr. 1. Ac primum Gracis, quod acerbissimum est, quod sunt vectigales, non ita acerbum videri debet. de Prouin. 6. Acerbissimum exat iudicium. pro Mur. 90. Quae si acerba, si misera, si luctuosa sunt. 10. At. 7. Acerba nox. 4. ad Her. 48. Aliquid quotidie acerbi atque incommodi nunciatur. *Vbi acerbum substantiue poni notat Carolus Stephanus.*

A D V E R B. Aequè, de Diu. Omnino, pro Plan. longè, 2. ad Q. frat.

✧ **Syntaxis.** *Acerbum incendium. In vituperando acerbus. Acerbos (absque substantiuo) exire. Acerbum est, &c. Nihil acerbi mihi est, quod. Peracerba vna. Translatè de homine, ingenio, re, verbis.*

A C E R B A, arcula thuraria, in qua thus incendi ad suffimenta solet. 2. de Legib. 60. Nec acerbae praeterantur.

A C E R V A L I S, scilicet, argumentum. 2. de Diu. II. lege, **S O R I T E S.**

A C E R V A T I M, summatim. Or. 85. Aceruatim, multa frequentans, vna complexione deiuinciet. pro Clu. 30. Aceruatim iam reliqua, iudices, dicam.

A C E R V V S, cumulus cuiusque rei. 2. contra Rul. 58. Vix iam videtur locus esse, qui tantos aceruos pecuniae capiat. 3. C. 24. Omnis hic locus aceruis corporum & ciuium sanguine redundauit. 4. C. 92. Aceruus tritici. 3. C. 11. Cerno animo miserus atque insepultos aceruos ciuium. 2. A. 97. Itaq; tanti acerui numerum apud istum construunt, ut iam appendantur, non numeretur pecunia. pro Sylla 76. Quatos aceruos facinororum reperieris? || pro Sext. 77. A cerui corpori extructi. 5. Tusc. 45. Vt aceru ex sui generis granis, sic beata vita ex sui similibus partibus effici debeat. 4. Acad. 49. Qui aceruum efficiunt vno addito grano.

A D I V N C T. Magnus, 2. ad Q. Fr. Miseri, insepulti, 4. Cat. Tati, 2. Cont. Rul. Extructi, quanti, pro Sylla.

✧ **Syntaxis.** *Dicitur de pecunia, corporibus, tritico, nummis, facinoribus. Appellat & aceruos ciuium miseris & insepultos.*

* **A C E T V M.** Hortens. Alterius ingenium sic dulce, ut acetum Aegyptium dicimus.

A C H A E V S, Graecae nationis nomen. de Pro. 5. Achaei ingentem pecuniam pendunt L. Pisoni quoranis. 1. V. 64. Quod cum Achaei patrum adoptarunt.

A C H A I A, pro Fl. 100. Athenienses, cuncta Achaia. 13. Fa. 28. Prouincia, in qua est Lacedaemon.

A C H A I V S, Att. ad Brut. ep. 15. In medio Achaico cursu. 11. At. 14. Achaici deprecatores.

A C H E R I N I, populi. 5. Ver. 103.

A C H E R O N, fluius apud inferos. 3. de Nat. 43. Et illi qui fluere apud inferos dicuntur, Acheron, Cocytus, Styx, Phlegethon. 1. Tusc. 10. Acherontis transuetio Postquam in Senat. 24. Mettellos penè ex Acheronte excitatos. 1. Tusc. 37. Acheron altus. Ibidem 36. Aduenio Acheronte.

A C H E R O N T I V S, 1. Tusc. 48. Acherontia templa.

A C H I L L E S, 3. de Nat. 45. Achillem Astypalaea insula sanctissimum colit. || 1. Tusc. 105. Trahit Hectorum ad currum religatum Achilles.

A C H I V V S, Gracorum nomen. 1. de D. 29. Cum Achiiu cepissent inter se strepere.

A C I E S, proprie pars acuta ferri ad secundum. 7. Verr. 112. Quod iam antè aciem securium tuarum vidisset.

✧ **Visso, vel vis oculi, aut pupilla.** 4. Tusc. 38. Atq; idem ita aciem in omnes partes aciem intendit. 2. de Natu. 142. Acies ipsa qua cernimus, quae pupilla vocatur, &c. 1. Tusc. 50. An tanta sit eius tenuitas, ut fugiat aciem?

✧ **Exercitus, & copia instructa.** 2. Tusc. 59. In aciem hostium.

✧ **Ibid.** Ad Philosophos me reuocas, qui in aciem non saepe prodeunt, irruere. Orat. 42. In aciem dimicationemque ventamus, pro Mut. 12. Tu actionem instituis, ille aciem instruit. 2. C. 5. Si aciem exercitus nostri ostenderim, concidit. 2. Tusc. 38. Quinetiam videmus ex acie ferri saepe faucis. Anteq. 18. Hostibus in ipsa acie, cum praeliatur, licet loqui. 2. Tusc. 58. Non sentiunt viri fortes in acie vulnera. de opt. gen. Orat. 17. In acie versari & ferro. 1. Offic. 81. Temere in acie versari, & manu cum hoste configere, immane quiddam & belluarum simile est. 4. P. 11. Faciam vt Imperatores instructa acie solent.

✧ **pro Deiot.** 2. 4. Ad aciem praesto esse. 10. Fa. 30. Acies est instructa a nobis duodecim cohortium. 6. 3. Et si quem exitum acies habitura sit, diuinare non possum. 14. P. 32. Mars ipse ex acie fortissimum quemque pignerari solet. 10. Fa. 23. Neruo seq; nos qui stamus in acie subornes. Ad Brut. epist. 1. à Germa. Inuenta. Meum quidem animum in acie esse. 1. de Orat. 147. Quae agenda sunt in foro tanquam in acie, possunt etiam nunc, exercitatione quasi ludica, praediscere. pro Lig. 9. Districtus in acie Pharsalia gladius agebat, &c.

✧ **Praelium.** 6. Fa. 3. Et si quem exitum acies habitura sit, diuinare nemo potest.

✧ **Acumen ac perspicacia.** Cat. 83. Ille autem (animus) cuius obtusior sit acies, non videt. 1. C. 4. Acies auctoritatis Senatus. 4. Arcad. q. 12. Nulla acies humani ingenij tanta, quae penetrare in eorum terram intrare possit. 1. de Leg. 60. Aciem ingenij ad bona diligenda & contraria reiicienda exauerit. 1. Tusc. 73. Acies mentis de Fin. 4. 65. Acies oculorum hebes. 2. de Nat. 45. Aciem mentis abducere à consuetudine oculorum. 1. de Diu. 61. Quorum vtrumque perstringere aciem mentis solet. 1. de Orat. 151. Contemplari aliquid omni acie ingenij. * Hortens. Intelligentia est mentis acies.

✧ **Disputatio, contentio.** 15. Fa. 4. In aciem philosophiam deducere. 1. de Orat. 157. In aciem forensis educere. || 5. Tusc. 39. Eius (puta animi) acies ita curata est, vt ne erroribus caecetur. ibidem 114. Hic vir impediri animi etiam am adpsectu oculorum arbitratur. 3. de Orat. 20. & 2. Fa. 10. Acies ingenij.

† **A D I V N C T.** Acris, 4. Tusc. Hebes oculorum, de finib. 4. Media, 2. fam. instructa, Epist. 20. & 4. Phil. Obtusior, 2. de Sen. parua, 2. de Nat. forensis, 2. de Orat.

✧ **Syntaxis.** *Acies securium. Aciem aciem intendere in omnes partes. Acies qua cernimus, qua pupilla dicitur. Hoc acie fugit. In aciem irruere. Venire in aciem dimicationem. Aciem instruere. In acie versari, & ferro. Instructa acies.*

A C I N V S, granum, aut grani semen, ac fructus alicuius. de Sen. 12. Omitto vim, &c. quae ex acino vineae, aut ex ceterarum frugum minutissimis seminibus tantos truncos ramisque procreat.

† **A D I V N C T.** Vinaceus, de Sen.

A C I P E N S E R, piscis genus praestans, infragientis. de Fa. Allatus esse forte Scipioni acipenser, qui admodum raro capitur, sed est piscis (vt ferunt) imprimis mobilis. ex Macrob. Ibidem. Acipenser iste paucorum hominum est. 2. de Fin. 24. Atq; acipensere cum Decumano Lucij. Lege, **M E N S A,** & **S O C R A T I C V S.** **A C Q V I E S C O.** || Elegantissime hoc verbum ab antiquis animo attribuitur, quo vt in re aliqua quiescimus. Neque (inquit Cardinalis) est

ut vulgus putat consentire, sed cuius quaedam animi voluptate in re aliqua consistere, in qua prius in sollicitudine ne animus fuisset. 9. Fa. 3. Artes nostrae nescio quomodo nunc vberiores fructus ferre videntur, quam olim ferebant, siue quia nunc nulla in alia re acquiescimus, siue quod grauitas morbi facit ut medicinae egeamus. Orat. 199. Quare cum aures extremum semper expetent, in eoque acquiescant, id vacare numero non oportet. 4. Fa. 6. Non enim ut cum me à repu. mortu domus excipiebat quae leuaret, sic nunc domo moriens ad remp. confugere possim, ut in eius bonis acquiescam. Itaque & domo absum & foro, quod nec cum dolore quem à Repub. capio, domus iam consolari potest: nec domesticum Respub. 1. de Finib. 53. Fugiendam improbitatem putamus, sed multo etià magis quod, cuius in animo versatur, nunquam sinit eum respirare, nunquam acquiescere. 4. Acad. 141. Tu cum es commotus acquiescis, assentiris, approbas. 4. Fa. 3. Habemus aliud nihil in quo acquiescamus. 9. Quia nunc nulla in re alia acquiescimus. *quiesco, mihi requies est.* pro Deiot. 5. In ore tuo vultuque acquiesco. 4. At 16. Nulla est respública, in qua acquiescam. 3. de Fin. 6. Sed quia facillimè in nomine tuo acquiesco. 3. At. 11. Acquiesco enim & scribens ad te, & legens tua de Am. 101. Vicissim autem senes in adolescentium charitate acquiescimus. 2. de D. 5. Qui iam etate prouecti in nostris libris acquiescunt. 4. Fa. 3. Habemus aliud nihil in quo acquiescamus. 12. At. 19. Habeo enim nihil tentatis rebus omnibus, in quo acquiescam. 13. 13. Sed crebro regusto tuas literas, in his acquiesco: tamen expecto nouas. 13. 34. Vitandi caloris causa Lanunij tres horas acquiescam. 2. de Nat. 12. Ipse dux reuolat, ut ipse quoque quiescat, in eius locum succedit, ex ijs quae acquiescunt. 4. Fa. 6. Ut in eius bonis quiescam. pro Mil. 103. Qui maximè Pub. Clodij morte acquiescunt. 4. Fa. 6. Lectis tuis literis aliquantum acquiescui.

ACQUIESCENS, *quiescens, qui requiem capit.* 1. de Leg. 15. Crebro insistens, interdum acquiescens.

ACQUIETVRVS, *qui sumet quietem, ac solatium.* 2. de Or. 190. Qui hoc diuersorio sermonis tam libenter acquieturum te esse dicebas.

† **ADVERB.** Aliquantum, 4. Fa. Facillimè, 3. de Finib. Libèter, 2. de Orat.

ACQUIRENDVS, *quod opus est ut acquiratur.* 3. Fa. 7. Ut mihi nihil neque ad honorem, neque ad gloriam acquirendam deesse putarem. 1. At. 1. Et quam omnes gratias non modò retinendas, sed etiam acquirendas putemus.

ACQUIRO, *quaro, comparo, concilio, adiungo paro, adipiscor, persequor, consequor.* 3. Off. 22. Nam sibi ut quisque malit, quod ad vsum vite pertineat, quam alteri acquirere, concessum est, nõ repugnante natura. 2. Off. 6. Philosophi, qui semper aliquid acquirunt, quod spectet & valeat ad bene beatèque viuendum. 2. C. 18. Aliquid de possessione detrahere, & fidem acquirere. pro Cæcin. 6. quanquam sic mihi persuadeo, recuperatores, non vos tam iuris obscuram rationem bis dubitasse, quam moram ad eum condemnandum acquisisse, & simul illi spacium ad se colligendum dedisse. 10. Fa. 3. Acquirere dignitatem. de Am. 8. Homo & seipsum diligit, & alterum acquirit, cuius animum cum suo commisceat. ibid. 89. Acquirere sibi aliquem, apud quem euomat virus acerbitalis suae. * Oecon. 1. Ut aliquas facultates acquireremus.

ACQUIROR, *comparor.* 2. Off. 58. Et si quando aliqua res maior aut vtilior, populari largitione acquiritur. 3. C. 28. Mihi iam ad vitæ fructum nihil potest acquiri. * Oecon. 1. Nec exigua cura foris acquirerentur.

† **ADVERB.** Prorsus nihil, 3. Famil.

ACRADINA, *urbs,* 6. V. 119.

ACRATOPHORON, *vrceolus.* de Fin. lib. 3. 15.

ACREDVLA, *avis. Lusciniam quidam censent.* 1. de Diu. 14. *Sepe etiam pertriste canit de pectore carmen, Et matutinis acredula vocibus instat.*

ACRIMONIA, *vis animi, impetus.* 3. ad Her. 26. Conuenit igitur in vultu pudorè & acrimoniã esse. 4. ad Her. 49. Licetia si nimium videbitur acrimoniã habere, multis mitigationibus lenietur.

ACRITER, *acri animo, vehementer, fortiter.* 1. Tusc. 73. Acriter oculis deficientem solem intueri. pro Fla. 21. Accusatorem acriter & vehementer dicere. pro Mil. 93. Vir animosus, & se acriter morti offerens. I. P. 69. Lubricum genus orationis adolescenti non acriter intelligenti sæpe præceptis. 1. de Or. 116. Ferè nemo est, quin acutiùs atque acriùs vitia in dicente, quam recta, videat. || 2. de Orat. 182. Si quid persequere acriùs, ut inuitus & coactus facere videare. 10. Fa. 30. Ita pugnatum est, ut acriùs non posset ex vtraque parte pugnari. * Acad. Instat acriter. Vide, **ACERRIME.**

† **Syntaxis.** *Oculis acriter intueri. Dicere acriter ac vehementer. Vir animosus se acriter offert morti. Acriter intelligere. Acute & acriter videre. Fieri & agi aliquid accerrimè. Oculis intentis accerrimè contemplari. Cadere & reprehendere accerrimè aliquem.*

ACROAMA, *narratio, musica symphonia in fabulis, musicus concentus, quod audiretur, non spectaretur, ut histrionũ actio.* pro Arch. 20.

Themistocles, cum ab eo quæreretur, quod acroama, aut cuius vocem libentissimè audiret respòdit, eius à quo sua vitæ optime prædicaretur. 6. 49. Hic quasi festiuium acroama, ne sine collario discederet, emblemata auellenda curauit. pro Sest. 116. Ipse ille maximè Ludius non solum spectator, sed actor & acroama.

† **ADIVNCT.** Festiuium, 7. Ver.

ACROASIS, 15. At. 17. Ipsi literæ sic & *φιλολογία* & *πρωὸς* criptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere.

ACROSTICHIS, 2. de Diu. 111. Tum ea quæ *ἀκροστιχίς* dicitur, cum deinceps ex primis versuum literis aliquid connectitur.

ACTVS, *ut si, tanquam si, pro eo ac si, quasi, perinde quasi, similiter ac, si iuxta ac si, non secus ac si.* pro Mur. 10. Tecum agam, Serui, non secus ac si meus esses frater. 1. de In. 54. Pro eo ac si concessum sit, concludere oportebit argumentationem. 3. de N. 8. Similiter facis, ac si me roges, cur, &c. Postq. in Sen. 19. Qui me omnibus officijs iuxta, ac si meus frater esset, sustentauit. 4. At. 17. Quem tracta, non secus ac si ego essem Imperator.

ACTA, *littus secretum & amanum.* 7. V. 81. Vxorem eius parum poterat animo soluto ac libero, tot in acta dies secum habere.

ACTA, *orum.* (lege, **ACTVM.**) || Pro Dom. 41. Vbi per suum tributatum Cæsaris actis alligatus teneretur. In Salust. 4. Innocentissimè acta commendauit. 2. de Or. 63. Cõsilia primum, deinde acta, postea euentus. 10. Fa. 28. Res vrbanas actaque omnia ad te perferri arbitror. 1. A. 16. An in libellis & chirographis acta Cæsaris firma erunt. 7. V. 93. Tum istius acta commemorabuntur. 2. A. 100. Acta Cæsaris, quæ quidem Cæsar egisset. de Pro. 45. Acta Cæsaris rata esse vel irrita. pro Do. 81. Ut acta tui præclari Tribunatus hominis dignitate honestes. 3. C. 3. Ut quæ ratione hæc inuestigata sunt, vos qui ignoratis, ex actis scire possitis. 6. At. 1. Cogitabam multa eius iniquè acta & constituta tollere. 2. A. 19. In publicis actis nil est grauius, in priuatis firmissimum est testamentum.

† **ADIVNCT.** Firma, præclara, pro Deiot. 13. Phil. Multa, nefaria, Attic. 14. Vrbana, 6. Phil. Publica, priuata, 2. Rh. Rata, firma, 13. Famil. Reliqua, 9. Fami. Rata, irrita, de Prou.

† **Syntaxis.** *acta firma in libellis & chirographis. Acta que egit. Acta rata, irrita. Honestare, tollere acta. Acta publica & priuata.*

ACTÆON, *nis, Pastoris nomen.* Parad. 5.

ACTIO, *nis, actus, & factum,* in Sallust. 12. Quos ego habui omnium mearum actionum monitores. 1. de N. 102. Epicurus deos spoliat motu & actione diuina. 2. de N. 44. Epicurus deos omni procuracione atque actione priuat. 2. de N. 58. Actiones appetitionibus consentaneæ. 1. Offic. 126. 127. Nec actio ilarum rerum aperta petulantia vacat, nec oratio obsecratione. 2. Offic. 3. Actiones suas scriptis mādare. 1. de Diu. 70. Eam partem animi, quæ sensum habeat, non esse ab actione corporis seiuigatam. 2. de Di. 89. Ex eo ingenia, mores, animum, corpus, actionemque vitæ cuiusque fingi. 1. Offic. 17. Parare res, quibus actio vitæ continetur. 1. Offic. 154. Cognitio contemplatiõque naturæ manca quodammodo atque inchoata sit, si nulla actio rerum consequatur. 12. A. 22. Cum omnes actiones, omnes sententiæ meæ peruenerint ad eum exitum, qui mihi propositus est. * pro C. Rabirio. 17. Te ex illa crudeli, importuna, non tribunitia, actione, sed regia, meo consilio, virtute, autoritate, esse depulsum, ibidem. In actione negligo aliquid.

† **Negotium.** 9. Fa. 3. Dare curas & actiones honestas alicui. 1. de N. 46. Actio mentis atque agitatio in deo. 1. Acad. 37. Actio virtutis & vltus virtutis idem. 1. Offic. 19. Virtutis laus omnis in actione consistit. 1. Offic. 111. Omnino si quicquid est decorum, nihil est profectò magis, quam æqualitas vniuersæ vitæ tum singularium actionum. 14. At. 11. Ego non dimitto istam curam, sed suscipiam omnem etiã actionem. 1. Offic. 141. In omni actione suscipienda, tria sunt tenenda. Brut. epi. 16. Si modò contra alienam potestatem, non pro sua suscipiet eas actiones. 1. Offic. 142. Locum autem actionis oportunitatem temporum esse dicunt. 5. Fa. 12. Hæc quasi fabula rerum euentorumque nostrorum habet varios actus, multasque actiones & consiliorum & temporum. 3. 10. Quæ humanitate tulit contentionem meam aduersantem interdum actionibus suis. 1. Offic. 103. Pueris non omnem licentiam ludendi damus, sed eam quæ ab honestatis actionibus non sit aliena.

† **Procuratio.** 9. At. 11. Dispersione enim consulunt actio de pace sublata est.

† **Ratio ingenij, & maiestas.** 9. At. 18. Me & congressus Cæsaris stimulat, & prima eius actionis horreo.

† **Oratoris officium certum, quod & gestum motumve corporis totius, & prononciationem continet.** de Clar. 142. Demosthenè ferit e qui quæssit, quid primum esset in dicendo, actionem: quid secundum, idem, & idem tertium respondisse. pro Deiot. 17. Actio causæ maximè debilitatur loco. 1. Offic. 17. Ad quod genus adhibenda est quædam actio, non solum mentis agitatio. Or. 36. Demosthenes tribuit & primas & secundas, & tertias actioni. 3. de Or. 211. Actio in dicendo vna dominatur. 3. de Ora. 219. Est enim actio quasi sermo corporis. Or. 55. Est enim actio quasi

gasti corporis quaedam eloquentia, cum constet e vose atque actu. de Or. 73. Actio varia, vehemens, plena animi, plena spiritus. Or. 86. Actio non tragica, nec scena, sed modica iactatione corporis, vultu tamen multa conficiens, non hoc quo dicuntur os ducere: sed illo quo significant ingenue, quo sensu quidque pronuntiat. 10. Fa. 28. Mea actio atque contentio. de Cl. 239. Actio Cn. Pompeij habebat & in voce magna splendorem, & in motu summam dignitatem. * de Clar. 235. Lentulus ceterarum virtutum dicendi mediocritatem actione occultavit, in qua excellens fuit pro C. Cornel. 1. In quo cum multa reprehensa sint, tum in primis celeritas actionis. || Ibidem. In hoc nihil prater actionem fuit.

Oratio accusatoria, quales in Verrem actiones. 15. At. 23. Dolabella prima illa actio, & haec contra Antonium concio.

In iudicio agendi formula numero multitudinis. 6. At. 1. Cn. Flavius scriba factos protulit, actionesque composuit. 1. de Or. 186. Actiones a Cn. Flavio primum expositae.

Ius persequendi sibi debitum, iudicium, questio forensis, lib. 4. V. 66. Dare actionem, & dare iudicium alicuius rei cuiquam ibid.

Prator assuevit se eius rei imprimis actionem esse daturum. 9. A. 11. Nec constituere iuris actiones malebat, quam controversias tollere. pro Qu. R. 24. Sunt iura, sunt formulae de omnibus rebus constitutae, ne quis aut in genere iniuriae, aut ratione actionis errare possit. pro Cec. 35. Actio iniuriarum dolorem imminuit libertatis iudicio poenaeque mitigat. 32. Eius rei ius, actionemque queramus. 33. Quae sitne aliqua eius rei actio, an nulla 32. Hanc puto me habere actionem, ut per interdictionem meum ius tentem, tuam iniuriam persequar. pro Qu. Rof. 55. Cum de sua parte Roscius transegit, cum Flavio actionem tibi tuam reliquit. pro Qu. R. 35. Qui de sua parte decidit, reliquis integram relinquit actionem. pro Cecin. 34. Si qui me exire domo mea coegisset armis, haberem actionem: si qui introire prohibuisset, non haberem. 140. Ut vos iudicetis, huius rei interdictionem atque actionem in mentem maioribus nostris non venisse. 8. Quare aut muta actionem, aut, &c. 2. de In. 57. Pratoris exceptionibus multae excluduntur actiones. 3. de Nat. 74. Inde illa actio, ope consilioque tuo furtum factum esse aio. 1. de Orat. 167. Alter iniquum putabat plus secum agi, quam esset in actione. 1. V. 18. Actio civilis & priuata ius pro Cec. 54. Actio est in autorem praesentem his verbis, Quandoquidem te in iure conspicio. pro Mur. 29. Gloria militaris vestris formulis atque actionibus anteponenda est. pro Mur. 22. Tu actionem instituis, ille aciem instruit. pro Mil. 37. Actionem perduellionis alicui intendere. 5. de Finib. 8. Zeno vt in actionibus praescribi solet, de re eadem fecit alio modo. || 5. Fa. 12. Haec autem fabula rerum euentorumque nostrorum habet varios actus, multasque actiones & consiliorum & temporum.

Cum voce gratiarum, hominis grati officium verbis explicatum. Ad Brut. epist. 3. Sed tamen omnium ordinum consensus, gratiarum actio gratulatioque me commouet. 10. Fa. 19. Gratiarum actionem a te non desiderabam. Ibid. 24. Nec enim tanta necessitudo, quanta, & desiderare videret gratiarum actionem.

6. At. 1. Nec vero pauci sunt auctores, C. Flauium scribam factos protulisse, actionesque composuisse.

ADIVNCTA. Aperta, considerata, periculosa, 1. Offic. Ardentior, liberalis, singularis, de Clar. Civilis, vehemens, grauis, & copiosa, 1. de Diuin. Comes eloquendi, Part. Congruens menti, 3. de Orat. Congruens, & apta ad animos permouendos, accommodata, publica, tragica, Orat. Crudelis, & importuna, tributaria, regia, popularis, pro Rab. Certa, perpetua, Top. Consentanea petitionibus, diuina, 1. de Nat. Congruens virtutibus, 5. de Finib. Constantes atque optima, 1. Famil. 2. de Nat. 2. Attic. Faciliior, 14. Attic. Forensis, lenis, tetra, varia, vehemens, lena animi, plena spiritus, plena doloris, plena veritatis, 2. de Orat. Ionesita, de Amic. & 3. de Finib. Integra, pro Q. Rofc. Leuior & facior, pro Cae. Liberalis, de Clar. Maxima, 4. Acad. Multa, 5. Fam. Periculosa, 1. Offic. Periuicunda gratiarum, 10. Famil. Popularis, pro Rab. Praeclarae generis, 1. Attic. Prima, prior, 3. Ver. Stultissima, 8. Famil. Turpes, 3. de Finib.

Syntaxis. Actio diuina. Procuratio & actio. Actio consentanea. Dare curas & actiones, succende e negotij. His actio vita continetur. Actio metis, & agitatio. Virtutis actio, & usus. Ascipere actionem. Actio de pace, id est, procuratio sublata. Caesaris actiones horreo. Actio (nimirum oratoria) varia, vehemens, plena animi, plena spiritus, non tragica, non scena. Actio atque contentio. Dare alicui actionem & iudicium alicuius rei. Actionem constituere, habere alicuius rei. Integram alicui relinquare actionem. Actionem mutare, excludere. Actionem perduellionis alicui intendere.

ACTITIO, frequentius ago. de Clar. 246. Pontidius multas priuatae causae actitauit.

ACTIVUM, oppidum. 7. At. 15. Actianae legiones, 5. 9. Actium venimus.

ACTOR, qui agit. 1. de Orat. 118. Nihil est quod cogat homines, sicut in foro non bonos oratores, item in theatro malos actores perpeti. 128. Gestus penes summorum actorum. 1. Qu. Fr. 1. Poetae boni & actores industrij in extremo actu diligentiissimi esse solent. 2. de Or. 194. Neque actor sum alienae personae, sed autem meae. 3. de Orat. 54. Ut cum efficeret oratorem verborum,

actorumque rerum. Orat. 61. Inuentor, compositor, actor. pro Sest. 116. Ludius non solum spectator, sed actor & acroama.

Qui praest, & precipuus in re. pro Sest. 61. Cato dux & autor & actor rerum illarum fuit.

ADIVNCTA. Acrior, 6. Ver. Aduersus, 3. Iucundus, Summi, 1. de Orat. fortis & vehemens, non inuenustus sed iners, de Clar. fortissimus, optimus, pro Sest. Idoneus, de Diu. Summus, pro C. Rab. Boni, mali, industrij, 1. ad Quin. Frat.

ACTVARIOLVM, parua nauis celeris, minutum actuarium, 16. At. 3. Haec ergo conscendens e Pompeiano tribus actuariolis decem scalmis. 10. 13. Quid duro tempore anni actuariolo forte censet? || Lege, CORBITA.

ACTVARIVM, nauis genus, celeritate valens. 5. At. 9. Actuaria minuta.

ADIVNCTA. Minuta, 5. Attic.

ACTVM, unde acta, qua tam publica quam priuata dicuntur. Sed actum, rara vox inuentu est, acta crebra. 1. At. 17. Nihil est, quod tam proprie dici possit actum eius, &c. quam lex.

ACTVM est, rem deploratam significat. 5. At. 15. Si prorogatur actum est. 9. Fa. 18. Actum de te est. 12. At. 25. Actum iam de isto est, alia magis quaero. || lib. 14. ep. 3. Si inueterauit actum est.

Syntaxis. Actum est. Actum est de illo.

ACTVOSE, remissus. 3. de Orat. 100. Leuiter remisse, non actiuose agere.

ACTVOSVS, quod agit, qui ab agendo non cessat. 1. de Nat. 111. Virtus actiuosa est, Deus autem vester nihil agens. Ora. 125. Luminosa & quasi actiuosa partes duae.

Syntaxis. Actiuose agere, virtus actiuosa: id est, actionem praestans. Partes duae orationis videlicet luminosa, ac quasi actiuosa.

ACTVS, actio, vel factum. || Accipe qua de hoc nomine. Muretus lib. 6. Var. lectio. cap. 39. Vocabulum actus pro eo quod Graeci dicunt ενεργειαν, plane barbarum est, & prisca illis temporibus quibus Romani sermonis integritas viguit, inaudisum: eo tamen nonnullos, ut video, & quidem eorum qui se non Latine modo sed etiam, si dijs placet, Ciceronis more loqui putant, decipiuntur autem praecipue corrupto quodam loco ex oratione pro domo, omnem diu collectam, &c. legendum autem putat ille cum multis viris doctis, tacito tum erumpebat, nactum audaces duces res, &c. Nos in actum Nizolij locum reliquimus: ne liberam lectori potestatem iudicandi adimeremus, accipe ergo Ciceronis locum pro Dom. 63. Omnem diu collectam vim improborum, que inueterata compresso odio, atque tacito iam erumpebat in actum, excepi meo corpore. 1. de Leg. 31. Non solum in rebus, sed etiam in prauius actibus insignis est humani generis similitudo. in Sal. 1. Si de mea vita atque actibus huic conuiciatori respondero.

Ius agendi, pro Cecinna 74. Aque ductus, haustus, iter, actus. Lege, R. ATVS.

Comedia vel tragedia pars. de Senec. 69. Nec histrioni vt placeat peragenda est fabula, modo in quocunq; fuerit actu probeatur. 5. Fa. 12. Haec quasi fabula rerum euentorumque nostrorum habet varios actus, multasque actiones & consiliorum & temporum. pro Mar. 28. Haec igitur tibi reliqua pars est, hic restat actus. de Sen. 5. Natissimam optimam ducem sequimur, a qua non verisimile est, cum ceteras partes aetatis bene descripserit, extremum actum tanquam ab inerti poeta esse neglectum. 4. V. 18. Quis dubitaret cum videret, &c. qualis iste in quarto actu improbitatis futurus esset?

ADIVNCTA. Extremus, de Senec. Perfectionissimus, ornatissimus. 1. ad Qu. Frat. Flagitiosissimus, Turpissimus. 2. Ver. Recti, prauis, 1. de Leg.

Syntaxis. Prauissus erupit in actum. Recti & prauis actus. Respondere de actibus.

ACTVS, adeo factum: sed minime de masculino genere. 14. At. 24. Acta illa res est animo virili, consilio puerili. 2. ad Her. 40. Seruo a quo negotio venire. 6. Fa. 8. Actis his rebus, litera a te mihi sunt reddita, quibus, &c. pro Quin. 43. Si id velles, iam pridem actum esse poterat. pro S. R. 137. Sin autem id actum est, & idcirco arma inempta sunt. 2. Fa. 11. Atque in primis me tenet factitas actus pronuncia. 9. At. 21. Tu malle, inquires, actum ne agas. ad Brut. 2. Mihi quidem gratas acta ferme est. pro Qu. R. 17. Vita acta, 3. Tusc. 30. Actum habeo, quod egeris. 13. At. 16. Non minus bene actum cum illis puto. * Hortens. Acta perfecta, & que res. || 4. Fa. 13. Quid acta tua vita, quid studia, &c. a te flagitent, tu videbis. 6. 4. Adiuuat aetas & acta iam vita.

Syntaxis. Acta res animo virili. Acto negotio seruo venire. Sin autem id actum est. Acta provincia satietas. Actum agere: id est, quod alius egerit. Acta illi ferme aetas est. Acta vita. Actum habeo quod egeris. Bene actum, vel male cum aliquo esse putare. inodit

ACTVTVM, statim, illico, subito, repente, mox. 12. A. 26. Ego mortem actutum furarum puto.

ACTVENDVS, 3. de Nat. 10. Acuendae virtutis gratia.

ACTVLEATVS, habens aculeos. 14. At. 21. Satis aculeatas ad Dolabellam literas dedi. 4. Acad. 75. Quorum sunt contorta quaedam & aculeata sophismata.

Syntaxis. Aculeata litera. Sophisma contortum & aculeatum.

ACTVLEVS, proprie insecti strumulus. 5. de Fin. 42. Vespas aculeis vti

videmus. 4. 7. Pungunt quasi aculeis. 2. Tusc. 52. Cum lique-
scimus suumque mollicia, apud aculeum ferre non possumus.
¶ *Translatione varia vis.*
¶ *Conclusumcula & captiuncula.* 4. Acad. 98. Sed omnes istos
aculeos, & totum tortuosum genus disputandi relinquamus.
¶ *Acerbus iocus.* 2. de Orat. 2. 22. Genus faceriarum, in quo nulli
aculei contumeliarum insunt. de Cl. 173. Aliquis cum aculeo &
maledicto facetus.
¶ *Vis, uehementia forensis.* Orat. 61. Oratio philosophica neque
neruos neque aculeos forenses habet. 2. de Orat. 64. Oratio sine
sententiarum forensium aculeis. pro Syl. 47. Noli aculeos ora-
tionis moe, qui reconditi sunt, excussos arbitrari.
¶ *Maledicta.* 2. Q. Fr. 1. Fuerunt nonnulli aculei in Caesarem:
contumeliam in Gellium pro Caes. 29. Emittere aculeos seueri-
tatis in aliquem pro Planc. 58. In quibus ipsi aculei si quos ha-
buerunt in me reprehendendo, tamen mihi non ingrati accide-
runt. De Cl. 38. Cum delectatione aculeos relinquere in ani-
mis eorum qui audiunt, ut de Pericle scripsit Eupolis.
¶ *Discrimen.* pro Clu. 152. Aculeos seueritatis iudicis euellere.
pro Flac. 41. Qui testis mortuus est aculeo iam dimisso, ac di-
cto estimo.
¶ *Dolor.* 1. At. 15. Ac domesticarum quidem sollicitudinum
aculeos omnes & scrupulos occultabo.
† *ADIVNCTA.* Ingrati, pro Plan. Oratorij, forenses, Orat. Reconditis
excussi, pro Syll. Nonnulli, 1. ad Q. Frat. Dimissi, pro Flac.
¶ *Syntaxis.* Apud aculeum non ferre. Aculei, & tortuosum disputandi
genus. Contumeliarum aculei. Aculeus, & maledictum. Nerui, & acu-
lei forenses. Excussi aculei orationis. Aculei in aliquem, contumelia
in alterum. Emittere aculeos seueritatis in aliquem. Relinquere cum
delectatione aculeos in animis. Euellere aculeos seueritatis. Dimitte-
re aculeum. Domestica sollicitudinum aculeos ac scrupulos occultare.
ACUMEN. acritudo, perspicacia, ingenij vis. 5. Fa. 14. Qui propter
acumen occultissima perspicis. 2. de N. 74. Epicurus homo sine
acumine vultu, sine lepore. pro Fl. 9. Acumen ingeniorum. &
Orat. 110. Argutiae & acumen Hyperidis. 1. de Orat. 127. Ac-
umen Dialecticorum, sententiae Philosophorum. 2. de Orat. 158.
Dialectici se compungunt suis acuminibus. & 1. de Orat. 151.
Omnia sub acumen styli subeant necesse est. & 143. Illudere
nimium acumen alicuius. & 2. de Orat. 257. Interpretatio no-
minis habet acumen. 2. de Diu. 77. Ex acuminibus, quod totum
auspiciu militare est. in Arat.
Tergaque Centauri atque Nepai portat acumen.
† *ADIVNCTA.* Flebile, Arat. Nimium, 1. singulare, & 2. de Orat. Sto-
machosum, frigidum, de Clar.
¶ *Syntaxis.* Propter acumen occultae perspicere. Ingenij acumen, Dia-
lecticorum styli. Argutiae & acumen. Dialectici se compungunt suis
acuminibus. Nominis interpretatio habet acumen.
ACVENDO. 15. Fa. 21. In excitando & acuendo plurimum va-
let, si laudes eum, quem cohortere.
* **ACVENS.** Hortens. Quae nobis dies noctesque consideranti-
bus, acuentibusque intelligentiam.
ACVO. Exacuio, excitio. (obruendo. 1. Tusc. 80. Multa corpore ex-
sunt, quae acuant mentem, multaque obrundant. Orat. 142.
Si quis ad dicendum acuat aut adiuuat in eo iuuantem, vir-
tuperatur. 3. Off. 1. Itaque duae res, quae languorem afferunt ca-
teris, illum acuebant, otium & solitudo. de Clar. 131. Qui lin-
guam acules exercitatione dicendi. pro Lig. 10. Eorum ipso-
rum ad crudelitatem te acuet oratio? 1. de Orat. 90. Consuetu-
do exercitatioque & intelligendi prudentiam acuit, & loquen-
di celeritatem incitat. 4. ad Her. 2. Imo erigit omnium cupidi-
tates, & acuit industriam. de Cl. 126. Non enim solum acueri,
sed etiam alere ingenium potest.
¶ *Syntaxis.* In acuendo plurimum valet. si id est, ut acuat ingenium.
Serram acueri. Acueri mentem, & obrundere. Otium illum
acuit. Acueri aliquem ad crudelitatem. Acueri prudentiam.
† **ACVOR.** (Obrundor: verè de ferro secante. 5. Tusc. 116. Ne stri-
dorem quidem ferrae audiunt tum cum acuitur. 1. de Orat.
61. 115. Aliquo modo acui tamen & corrigi posse.
¶ **ACVS.** pro Mil. 86. Vulneris in latere, quod acu punctum videre-
tur pro ictu gladiatoris putari.
¶ **ACVT.** subtiliter, subtilius, cum acumine, ingeniosè, argute de Somn.
11. Acute sonans. (1. grauius sonans. 1. de Or. 143. Colligere
multa non modo acute, sed etiam ridicule & facere. 2. de In. 51.
Sed illa tenuius, subtilius & acutius tradantur. pro Caes. 19. Si
mihi acute arguteque responderit. de Am. 6. Multa eius & in
senatu, & in foro vel prouisa prudenter, vel acta constanter, vel
responsa acute ferebantur. de Clar. 53. Acute, arguteque con-
iungere de faciendo aliquid. * Frag. epist. Quae facere & breuiter
& acute locuti essemus.
¶ *Syntaxis.* Acute colligere (scilicet in disputando) respondere. Tra-
dere tenuius, subtilius, acutus. Acute, arguteque respondere. Con-
iungere de faciendo aliquid acute, arguteque.
* **ACVTILIANVS.** 1. At. 4. Acutilianum negotium.
* **ACVTVS.** subtilis, acer, perspicax. (hebes, pinguis. 1. de In. 35.
Velox an tardus sit, acutus an hebetior, memor an obliuiscus.

6. Fa. 6. Homo est acutus, & multum prouidens. 1. Off. 106. Se-
quemurque & id, quod acutum perspicaxque natura est. 12. At.
31. Krigios, mihi sic placuit, ut caetera Antisthenis, hominis
acuti magis quam eruditi. 9. Fa. 22. Atque hoc Zenoni placuit
homini mehercule acuto, et si Academiae nostrae cum eo rixa,
de Somn. 11. Summus ille caeli stelleri cursus, cuius conuersio
est concitatio, acuto & excitato mouetur sono, grauiissimo au-
tem hic lunaris & infimus. Or. 124. Principia acuta senten-
tias. 1. de Or. 113. Motus animi celer & acutus ad excogitandum.
de Optim. 5. Sententiae dicendi acute sunt, delectandi quasi ar-
guta, commouendi graues. 3. Off. 59. Philosophi quidem mi-
nime mali illi quidem, sed non satis acuti. 1. de Nat. 26. Antio-
chus homo in primis acutus. 1. de Or. 223. Acutus homo, & na-
tura vsque callidus. 1. Off. 100. Id quod acutum & perspicax
natura est. 1. de Inu. 35. Acutus, an hebetior. * 2. Acad. Cur. eius
Luna nascens alius, hebetiora, alias acutoria videantur cor-
nua. 4. Tusc. 32. Inter acutos autem & hebetes hoc interest,
quod ingeniosi ut aet Corinthicum in aerugine, sic illi in mor-
bum & incidunt tardius & recreantur acutus, hebetes non item.
3. de Orat. 221. Acutus homo. Vide, PRAETER VOLO.
ACVTIOR. qui magis acutus & argutus. 2. cont. Rul. 13. Tamen
si qui acutiores in concione steterunt, suspicantur; & c. 2. de
Natur. 32. Etenim licet videre acutiora ingenia; & ad intelli-
gendum aptiora eorum qui terras incolunt eas in quibus aer sit
tenuis ac purus.
ACVTISSIMVS. de Orat. 251. Vocem ab acutissimo sono vs-
que ad grauissimum sonum recipere. 2. de Orat. 98. Acutissi-
mum & subtilissimum dicendi genus. 1. de Or. 180. Vir ingenio,
prudentiaque acutissimus.
ACVTVLVS. 3. de Natur. 18. Zenonisque breues & acutulas con-
clusiones.
¶ *Syntaxis.* Caelum acuto & excitato mouetur sono. Sententiae di-
cendi acute, delectandi arguta, commouendi graues. Acutissimum
ac subtilissimum dicendi genus. Motus animi celer & acutus ad co-
gitandum. Acutus homo, Acutum ac perspicax natura. Commune
attributum homini, motui, sententiae, orationi, ingenio.
AD. praepositio vim habet termini ratione persona ac loci. Nihilius ad-
dit, versus, prope, circiter, apud. Accedunt significationes finis, consilij,
vel usus. Iuxta, vel in loco, vel circum, temporis, certi vel incerti, co-
tra, versus persona & loco. Praetera vimem subit vocis. Et apud personam,
contra, versus. Subintellectum. Attribuit, indicat munus, ceteros, praetera
ocasionem. Vim habet verbi secundum: ut, secundum voluntatem,
arbitrium, ac tandem tria vel quatuor discrimina praecleara no-
tionum per hanc voculam explicantur. Contraria, Ab.
¶ *Ad locum & personam.* 14. At. 10. Mater ardentis in filium fi-
teras ad me misit. 7. 16. Is scripsit ad me, ut essem ad urbem. 3. C.
8. Dare literas alicui ad aliquem. * pro C. Corn. 1. C. Cotta de
legibus abrogandis ipse ad Senatum retulit. cont. C. Anton. Cap-
ut ad Syllam vsque ab Ianiculo ad aedem Apollinis derulit.
Frag. ep. Ad forum descendit togatus.
¶ *Vim, vsus, propositi consilij.* de Ar. 29. Mihi exire domo mea, ad
priuatum doloris fuit luctuosum, ad rationem reip. gloriosum.
pro Sest. 13. Vestigia integritatis illius non pressa leuiter, ad exi-
gui praedicationem temporis, sed fixa ad memoriam omnium
sempiternam. 2. de Or. 317. Multa ante congressum sunt, que
non ad vulnus, sed ad speciem valere videntur. pro Cl. 133. Qui
ad fraudem callidi sunt. Orat. 228. Quiquid in his rebus sit vti-
liter ad pugnam, idem ad aspectum etiam est venustum. 1. Off. 34.
Ut caeteri sint ad historiae fidem scripti, sed ad effugium ius-
ti imperij. 7. V. 67. Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam tutum
ad custodias, pro Quin. 91. Plus huius inopia possit ad miseri-
cordiam, quam illius opes ad crudelitatem. pro Sest. 32. Siue il-
la vestis mutatio ad luctum ipsorum, siue ad deprecandum va-
lebat. 2. cont. Rull. 3. Vester honos ad mei temporis diem petitus,
non ad alienae dominationis occasionem interceptus. ibidem. 5.
Hoc ego cum ad animi mei laetitiam duco esse permagnu, tum
ad curam sollicitudinemque multo maius. 2. Off. 47. Dornus P.
Mutij commendauit adolescentiam Rutilij ad opinionem in-
nocentiae & iuris scientiae. pro Dom. 137. In hisce adibus monu-
mentum collocasti ad equitum notam, ad dolorem honorum
omnium. 131. Libertatis signum posuisti magis ad ludibrium
impudentiae, quam ad simulationem religionis. 112. Monumetum,
quod positum est; ut esset iudicium oppressi Senatus; ad
memoriam sempiternam turpitudinis. 103. Iudicium ad me-
moriam omnium gentium sempiternam. 111. Hoc simula-
chrum quidam homo nobilis ad ornatum adilitatis suae de-
portauit. 9. At. 15. *Συμμετρίαν*, consiliorum, tuorum non est a
me collecta ad querelam, sed magis ad consolationem meam.
pro Dom. 210. M. Cato ratione vitae mirabili, et laudat, & pro-
pe singulari. 2. Off. 28. Ad exemplum amissi imperij portari in
triumpho Massilianum vidimus. pro Fla. 6. Res varia & multiplex
ad suspiciones & similitates. pro Dom. 87. Ad laudem illustre.
2. Off. 19. Magna vis est fortunae in vitamque partem, vel
ad secundas res, vel aduersas. de Sen. 31. Quam ad suauitatem
nullis

nullis egebat corporis viribus. 1. Offi. 17. Ad vsus suos adiungere. 1. Offi. 13. 8. Domus suffragata domino ad consularum putabatur. pro Syl. 54. Gladiatores emptos esse ad eadem ac tumultum. 13. Fa. 29. Ea pars est ad xxx. Iestertia. 11. A. 4. Popularem agros non ad spem constituenda rei familiaris, sed ad presentem partum mendicitatis suae. Parad. 1. Num illi ullam cogitationem habuisse videntur, aut auri ad auaritiam, aut amoenitatum, ad delectationem, aut suppellectilis ad delicias, aut epularum ad voluptates. 2. Offi. 50. Id enim ipsi fordidum est ad famam. Para. 6. Pecuniam meam contemnis, & recte est enim ad vulgi opinionem medioeris, ad tua nulla ad meam modica. Ibidem. Non modo ad fructum, sed etiam ad fœnus ille sumptus exiguus est. 5. A. 17. An illa non grauissimis ignominiosis, monumētisq; huius ordinis ad posteritatis memoriam sunt notanda? 14. A. 39. Ut extet ad memoriam posteritatis sempiternam, ad scelus crudelissimorum hostium, militumque diuinam virtutem. pro Deio. 5. Quae mihi sunt ad spem obtinenda veritatis grauissima, ad contentione dicendi, ad omnem motum animi leuiora. pro Milon. 8. 1. Qui tyrannos necauerunt, prope ad immortalitatem & religionem & memoriam consecrantur. 3. de Leg. 2. 1. Ad immortalitatem memoriae gloriosum. in Vat. 8. Quid optabilius ad immortalitatem gloriae mihi accidere potuit: de Pro. 6. Acerbissimum extat iudicium, & ad insignem memoriam turpitudinis, & penae ad iustum imperij nostri odium. pro R. P. 16. Imago ad memoriam posteritatis prodita. 9. A. 10. Vita Seruij Sulpitij multis erit praclarisque monumentis ad omnem memoriam commendata. 1. de Orat. 15. 3. Legere aliquam orationem ad eum finem, quem memoria possit comprehendere. 1. C. Quem ad finem se effrenata iactabit audacia? 8. At. 7. Vnum etiam restat tibi ad omne dedecus. de Am. 93. Ad voluntatem loqui omnia, nihil ad veritatem. 1. de Orat. 15. 4. Exercere se ad verius alicuius: *id est, in i.* de Orat. 69. Res, quas ad certam causam tempusque cognouerit. 3. de Nat. 73. Commoliri dolum ad aliquem. 7. At. 13. Velim consideres quid faciendum pates, primum *περὶ τὸ ἀσφαλές*, &c. deinde ad opiniones, &c. 2. de N. 87. Mundi partes neque ad vsum meliores, neque ad speciem pulchriores esse poterunt. pro Cael. 42. Dare aliquid temporis ad ludum ætatis. 10. A. 17. Quis sapientior ad coniecturam rerum futurarum. pro Cael. 64. Fuerat ad hanc rem collocati, vt. || pro Cor. 63. Quid enim est cur non potius ad summam laudem huic, quam ad minimam fraudem Cæsaris familiaritas valere debeat. Or. 17. Ad has tot tantaque res adhibenda sunt ornamenta. 1. de D. 83. Nullas vias dant nobis ad significationis scientiam. 1. de Diu. 105. Ad opiniones imperitorum esse fictas religiones. 106. Ad errorem multitudinis, religionis simulachra fingere. de Fat. 10. Neque hoc scribunt vituperantes, sed potius ad laudem. 2. de Diu. 85. Res inuenta ad quaestum & ad errorem. *ibid.* 69. Ita Albana aqua deducta ad vitilitatem agri suburbani, non ad vrbem retinendam. pro Mur. 60. Finxit te natura ipsa ad honestatem. de Vn. 30. Vt hoc esset illi ad aternitatis imitationem simillimum. pro Mur. 66. Nemo Catone commodior, comior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. pro Mur. 73. Ad hoc officium necessitudinis, & ad reliquum tempus gratiosus. de Fat. 25. Ad animorum motus voluntarios non est requirenda externa causa. pro Fla. 32. Describere pecuniam ad rationem Pompeij. 2. de Leg. 20. Iisque ne committi possit ad eam rationem, cursus annuos sacerdotes finiunt. de Vni. 35. Quod maius est vinculum ad perpetuitatem vestram, quam; &c. de Amb. 85. Eorum est habendus ad summum naturae bonum optimus beatissimisque comitatus. || de Pet. 16. Hoc biennio quatuor fodalitates ciuium ad ambitionem gratiosissimorum tibi obligasti. pro Lig. 1. Vt ignoratione tua ad hominis salutem abuterer. 2. de Leg. 33. Hi omnes multa ad veritatem admirabilia dixerunt. de Ar. 35. Qui medicis suis non ad salutem, sed ad necem vitur. pro Fon. 30. Habere voluntate ad aliquem opprimendum, & licentiam ad maledicendum, & animum ad ementiendum, & ingenium ad fingendum. pro Rabi. 1. Quae mihi iustissima causa ad hunc defendendum esse visa est, eadem vobis ad absoluendum debet videri. pro Rab. 2. Nam me amicitiae veritas, ad C. Rabinum defendendum est adhorrata. pro Qu. 75. Non ad mendacium obtinendum, sed ad verum probandum auctoritas adiuuat. 1. C. 19. Ad custodiendum te diligentissimum, ad supplicandum sagacissimum, ad vindicandum fortissimum eum putasti. pro Dom. 45. Multa ad placandum atque ad misericordiam reis concessa sunt. pro Dom. 30. Hic tibi auctor ad instituendam, socius ad comparandam, auditor ad perficiendam rem fuit. 15. At. 6. Praesentem ad nocendum vires habere. Anteq. 15. Manus ad demonstrandam religantur iniuriam: *id est, ne demonstrare queant*: lingua inciditur ad deplorandam calamitatem: *id est, ne possit deplorare*. de Cl. 306. Quint. Scauola nemini se ad docendum dabat. 1. de Orat. 94. Antequam ad dicendum ingressi sumus. pro Cec. 69. Arma alia ad regendum, alia ad nocendum, &c. pro Cor. 2. Si minus tibi ad referendam gratiam satisfacere poterō, ad praedicandam & habendam certe satis sum facturus. pro Clu. 5. 1. Ad respondendum

dum surrexit. 2. de Orat. 3. 16. Ad dicendum surgere. pro Cael. 25. Oratio ad criminandum subtiliter inducitur. de Arulph. 4. 1. Autor egregius ad inflammandos animos. 2. Offi. 42. Iustus viros ad imperadum deligi solitos. 2. Offi. 46. Deligere sibi aliquem ad imitandum. pro Sest. 96. Rem quaris praeclearam iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum. de Peti. 15. Homines excellenti gratia ad conficiendas centurias. 3. V. 2. Proiectas ad audendum. 3. Of. 112. L. Manlius paucos sibi dies ad dictaturam gerenda addidit. 1. de D. 13. Mirari licet quae sunt animaduersa a medicis herbarum genera, ad morsus bestiarum, ad oculorum morbos. 1. de Diuin. 16. Quid scammoneae radix ad purgandum possit. 85. Stella salutaris ad ortus puerorum. 3. At. 7. Reliqua tempora non ta ad medicinam, quam ad sine doloris. pro Fon. 33. Impiger ad labores belli, fortis ad pericula, peritus ad vsum & disciplinam, prudens ad consilia, felix ad casum fortunamq; pro S. R. 75. Hoc mihi maximo argumento ad huius innocentiam poterat esse. 1. Q. Fr. 1. Cum ad replum monumētumq; nostrum ciuitates pecunias decerissent, & ibid. Edicere, ne ad ludos pecuniae decernatur. Ibidem. Graeci diuturna seruitute ad nimiam assentionem erudiri. pro Fl. 59. Pecuniam ad patris honorem collatam abstulit. 3. L. C. 16. Erat ei consilium ad facinus. 3. contra Rul. 17. Numquis vestrum ad vim, ad facinus, ad caedē accōmodatus est. || Pro S. R. 15. 1. Ad eamve re delecti, vt eos condēnaretis, quos sectores ac ficiarij iugulare nō poruissent. Ibi. Reseruat ad aliquam re. 1. C. 25. Ad hanc te amentia natura peperit, voluntas exercuit, fortuna seruaui. pro Rab. 11. Qui cruce in capō ad ciuium supplicium defigi iubet. 1. C. 26. Ad huius vitae studium meditati: *ad est, excogitati*, & suscepti, illi sunt, qui ferunt labores tui. 3. C. 28. Mihi iam ad vitae fructum nihil potest acquiri. pro Sest. 54. Liberi mei ad necem quarebantur. 4. C. 2. Lectus ad quietem datus. pro Cael. 52. Quam ad rem aurum sumpsisti. 4. C. 14. Summa populi Romani voluntas ad communes fortunas seruandas. 15. Ceteri vero ad communem salutem consensuerunt. pro Mur. 29. Dicendi exercitatio longē isti vestrae exercitationi ad honorem antecellit. 30. Sed nunc de studiis ad honorem dispositis disputo. 38. Hoc quanti putas esse ad famam hominum & voluntatem? 3. Offi. 29. Ad nullam rem vtilis. Ibidem 30. Ad nullam partem vtilis. 14. At. 13. Hoc erit vtile ad confirmationem Ciceronis. 2. de Orat. 257. Etiam ad causam vtile est, &c. 15. At. 1. Sed ad haec omnia vna consolatio est, quod, &c. Orat. 38. Non enim ad iudicium certamen, sed ad aurium voluptatem scripserat. 2. de Orat. 260. Nihil mihi ad existimationem turpius, nihil ad dolorem acerbius accidere potuit. pro At. 19. Marius, qui durior ad haec studia videbatur. 1. Offi. 120. Ad eam rationem maximam vim natura habet. 2. Q. Fr. 14. Habere vim magnam ad gloriam, & ad summam dignitatem. * Frag. epist. Veterascens ad gloriam. Hortensij. Orat. neque ad voluptatem quicquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonam integramque valetudinem.

¶ Iuxta, vel ratione loci, circum, & in loco. 15. Fa. 4. Cum ad Cybistra quinque dies essem commemoratus. Attic. ad Brut. 6. Ex castris ad imam Cardauiam. 14. At. 13. Ad lacum quod habeo, venditurum sum. 2. de D. 21. Si fatum fuit exercitum populi Romani ad lacum Thrasimenum interire. pro Cael. 38. Habes hortos ad Tyberim. 1. P. 54. Togulae lictoribus ad portam praesto fuerunt. 5. Tuscul. 65. Ad portas Agragianas magna est frequentia sepulchrorum. pro Sest. 41. L. Caelar erat ad portas cum imperio. Postq. in Sen. 31. Erat alius ad portas in multos annos. 2. de Orat. 257. Neoptolemus ad Troiam nomen inuenit. 2. de Orat. 60. Cum istos libros ad Misenum studiosius lego. pro Fl. 39. Qui producti, tabulas se publicas ad speluncas perdidisse dixerunt. 2. de Or. 22. Conchas & vmbilicos ad Caietam & ad Lucrinum legere. 14. At. 18. Villa mea ad Lucrinum. 4. Acad. 9. Hortensij villa, quae est ad Baulos. pro Cecin. 2. 1. Ad omnes introitus homines armatos opponit. pro S. R. 44. Esse in agro, & alii ad villam. pro S. R. 18. Occiditur ad balneas Palatinas, rediens a cognata Roscius. 2. C. 5. Quos stare ad curiam. 2. de L. 58. Ara in eo loco fuit, ad eam lamina inuenta est, & in ea scriptum, &c. ad Brut. epist. 15. Facere sacrificium ad aram. 6. N. 93. Agere vigiliam ad aedes sacras. 13. At. 50. Puteolis se aiebat vnum diem fore, alterum ad Baias. 6. V. 4. Thespides, quos ad aedem Felicitatis sunt. 1. Phil. 17. Pecunia vtinam ad aedem Opis maneret. 6. At. 1. Stratus, quae ad Opis per te posita est. 8. Fa. 3. Cum senatus habitus esset ad Apollinis ad XI. Calend. Sext. 14. At. 16. Rapinae ad Opis sunt. 15. 15. Id ego ad illud sanum sepositum putabam. 15. Fa. 2. Castraque ad Cybistra, quod oppidum est ad montem Taurom, locauit. * 3. Acad. Vt nos nunc sedemus ad Lucrinum, pisciculisque exultantes videmus. || Chorog. Ibi quereos iam iam ad terram iacent. 1. 7. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

¶ Temporis varij. 2. A. 19. Salutaris sententiae, quibus ad hanc diem vivimus. 8. At. 1. Patriam non seruandam ad reditum nostrum. 9. Fa. 14. Non solum ad tempus maximam vtilitatem attulisti, sed etiam ad exemplum. 2. At. 110. Cogitationemque sobrii hominis ad punctum temporis suscipe. Nos hic te, ad mensum Ianuarium expectamus. de Amic. 2. Bestia, quae ex se

natos ita amant ad quoddam tempus. 1. A. 9. Ad tempus occurrere. 13. At. 9. Ad quos dies rediturus sim, scribam. 4. Fa. 10. Ad quod tempus te expectemus. 4. At. 15. Ad quae tempora te expectem. 2. de Nat. 52. Ad quoddam tempus insistere. pro Syll. 8. Illa ad breue tempus seueritatem postulauit. 12. At. 31. Te rogo vt explores, ad quam diem. de Sen. 19. Si ad centesimum annum vixisset. 7. At. 8. || Ab hora octaua ad vesperum, secretò collocuti sumus ad Brut. epist. 15. Decreuit, vt in fastis ad eum diē Bruti nomen inscriberetur. de Somn. 1. Vigilare ad multam noctem. 2. At. 22. Ad extremum manus dedit. & alibi: Is cum Pompeio ad extremum belli tempus fuit. pro Milon. 70. Ad tempus apta simulo. pro Cael. 17. Ad tempus accommodare se alicui. 1. de D. 59. Ad lucem denique arctē dormire cepisti. pro Cael. 13. Versare suam naturam, & regere ad tempus. de Cla. 333. Quorum ad aetatem laus eloquentiae perfecta nondum fuit. 3. Offi. 82. Itq; rem integram ad reditum suum iussit esse. 3. C. 17. Si Catilina in vrbe ad hunc diem remansisset. 14. A. 20. Ex Cal. Ianua. ad hanc horam vigilaui. de Sen. 22. Sophocles ad summam se neclutē Tragædias fecit. 3. At. 9. Multus sermo ad multū diem. & I. V. Quo vase vtebatur ad festos dies, & ad hospitū aduertum. ¶ *Coram.* 2. D. 46. Cum dormienti ei sol ad pedes visus esset, ter eum frustra appetiuit. pro Cael. 75. Fama adolescentis paulum hæsit ad metas. 2. de Nat. 100. Hære ad saxa. pro Cael. 67. Aliquis ad vinum disertus. 2. Offi. 89. Quidam ad medium ianuae sedentes. 3. Offi. 80. Omnibus vicis statua facta sunt: ad eas thūs & cerei. pro Mil. 29. Partim cum ad rhedam pugnari videntur, &c. pro R. P. 36. Dicere ad subsellia. pro Mil. 38. Hæc sica nuper me ad regiam penè confecit. pro Mil. 41. Milo reus ad populum accusante P. Clodio. 2. de Orat. 49. Exponere mandata ad populum à senatu. ¶ *Ex.* 2. de Diu. 136. Tu demerso me & equo ad ripam. i. ex. ¶ *Apud personam.* 2. V. 22. Decem fici ad senatorem relictū. 10. At. 18. Dionysius ad me fuit bene manē. Ibid. 4. Curio fuit ad me sanē diu. ¶ *Contra.* pro Cael. 9. Ad istam omnem orationem breuis est defensio pro Sept. 27. O diem illum mihi ad domesticum mœrorem gloriosum. || 1. de Finib. 39. Conclusum est contra Cyrenaios satis acutē, nihil ad Epicurum. ¶ *Versus.* 1. de Diu. 31. Aliquis ad meridiem spectans. 3. de Nat. 44. Saturnum vulgò ad Occidentem colunt. 12. A. 26. Facilis est circumspectus, quid ad dextram, quid ad sinistram sit. ¶ *Cum.* Attinet subintellecto. 1. de Leg. 6. Nihil ad Cælium, sed potius ad antiquorum languorem atque incitiam. de Somn. 15. In quo qui insunt, nihil ad nostrum genus. 2. de Leg. 47. Quid enim ad pontificem de iure parietum? pro Cor. 35. Quid ad ciuitatem? 2. de Leg. 15. Sed siue fuit, siue non fuit, nihil ad rem. 4. Acad. 94. Hoc nihil ad illum. pro Dom. 21. Sed quid ad te? 12. At. 26. Nihil agri ad vllam rem, loci satis, nihil ad eam, quam quæro. 2. de Or. 140. Sed hoc nihil ad me, &c. Illud ad me, ac multò etiam magis ad vos. ¶ *Ratione numeris.* 3. de Orat. 223. Quem seruum sibi ille habuit ad manum: id est, scribam suum. ¶ *Promiscua formula ac elegantes.* Ad vocula vices vocum subeunte. Circiter, Præterea, In, Per, Opportunitatis, & iuxta, ex æpli gratia, sententia, vsus, &c. pro Cl. 30. Et ad hanc mortem: id est, in hac, omnia veneni indicia in illius mortuæ corpore fuerunt. 2. de L. 52. Quid est quod ad ius pōtificum ciuile appetatis? in Vat. 20. Si ad cætera vulnera hæc quoq; plagā reip. infixisses. pro Plan. 3. Equid ad reliquos labores, quos in hac causa fuscipio. 2. cōt. Rul. 75. Ad hunc numerū quingentos singuli fument. 1. At. 11. Homines ad Quindecim. 2. Q. Fr. 12. Domitius ad numerū iudices nō habuit. Ibid. 1. Sanē frequētes fuimus, omnino ad ducentos 12. At. 26. Dubito an excusationem aliquā ad filiū patrem. 13. 21. Cōuertere nauē ad puppim. 3. Q. Fr. 1. Poëma ad Cæsarem, quod composueram, incidi. 3. Tusc. 11. Ad omnia cæcitas mentis. 9. At. 4. Ad hæc igitur cogita, vel potius excogita. 2. de Orat. 27. Cum ille dubitaret, quod ad fratrem promiserat. de Vn. 28. Nox igitur & dies ad hūc modū. 2. At. 16. Quod de Quinti frat. epistola scribis, ad me quoq; fuit, *αγοσε λέων οπιθεν θ μίος γο δι χιμυεσ.* 13. At. 6. Mummium fuisse ad Corinthum, pro certo habeo. 12. Fa. 25. Quamobrem conscende nobiscum, & quidem ad puppim. 3. 11. Cum essem in castris ad fluium Pyramum. 2. de Orat. 353. Nūnciatum est, iuuenes stare ad ianua duos quosdam, qui, &c. pro Qu. 60. Ad negotium suum relicto procuratore proficisci. 3. de Nat. 83. Pallium aptum ad omne anni tempus. 2. de Leg. 61. Ad cantus & ad tibicinem profecti laudes honoratorū virorum. 1. Tusc. 106. Cum tam bonos septenariis fundat ad tibiam. 2. Off. 56. Hæc res ad breue tempus duratura est. 1. Off. 27. Perturbatio animi, quæ plerunque breuis est & ad tempus. 15. Fa. 6. Ad meum sensum & ad illud syncerum, ac subtile iudicium nihil potest esse laudabilis, quam, &c. 2. de Or. 70. Qui mentes iudicum ad arbitrium suum mouere possit. de Cl. 80. Cato ad populum suum cōtentione dixit. pro Cor. 28. De Cn. Publicio ad populum latum, vt is ciuis esset. 3. de Or. 63. Genus orationis, quo vti ad

vulgus nemo possit. ad Brut. ep. 15. Non enim id propositum est huic epistola Messalam vt laudem, præsertim ad Brutū. por. Q. R. 10. Ad arbitrum petere. Ibid. 13. Ad iudicem causam labefactari. pro Qu. R. 45. Alicuius testis ad iudicem fidem infirmare. 2. de Diu. 70. Retinetur autem ad opinionem vulgi reipub. mos. pro Deiot. 34. Nullus locus est ad statum rostris clarior. 13. A. 24. Qui suam amentiam huic præbet ad gloriā. 5. A. 47. Legibus annalibus grandiore ætatem ad consulum confitebant. 1. de Leg. 7. In orationibus multus & ineptus ad summam impudentiam. de V. 31. Deus cælum ad voluntatem rotundauit. 1. de Diu. 99. Quod somnium mirificè ad verbū cum re conuenit. 2. de Orat. 249. Verbum ad literam immutatū: vt nauus, ignauus, pro S. R. 82. Si quid est, quod ad testes referret, ibi nos, &c. Ibid. 116. Tecti esse ad alienos possumus: intimi multa apertiora videant necesse est. 1. cont. Rul. 19. Ratione affectus est, vt id quod liceret, populi ad partes daret. de Fat. 4. Te proponere aliquid ad quod audiam, volo. 1. C. 31. Ad breue tēpus metu releuari. de Sen. 74. Sēs moriēdi ad exiguū tēpus durat. pro Rab. 25. Vt se aliquādo ad suos vindicaret. pro S. R. 72. Ita postremò eiicitur, vt ne ad saxa quidē conquiscant. Brut. ep. 18. Obdurecūt magis quotidie ad vocem tributi. 2. de Or. 13. Ad Græcorū consuetudinē disputare. Or. 46. Aristoteles adolecētes non ad morē philosophorū tenuiter differendi, sed ad copiā Rhetorū in vtrāq; parte exercuit. 2. de D. 82. Ad nostri augurij consuetudinē dixit Ennius, cum tonuit, &c. 3. Fa. 10. Censui sumptus legatis quāmaximè ad legem Corneliæ decernendos. 2. de Or. 72. Iudex omni ratione ad tempus, ad causam oratione moderandus est. 8. At. 4. Commendatio alicuius ad omnes. pro Mil. 10. Ad quam legem non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus. * pro L. Vareno. Ad L. Crassi eloquentiam grauis & vehemens & volubilis est Septimus. pro C. Corn. 1. Qu. Metelli adolecētia ad summam laudem omnibus rebus ornata. Protag. Quæ potest esse indignitas voluptatis ad molestiam? Acad. Mihi non modò ad sapientiam cæci videmur. sed ea ipsa, quæ aliqua ex parte cerni videntur hebetes & obtusi. Incer. Quod non aliquando ad interitum redigatur. Ibid. Ad militiam euntib.

¶ *Syntaxis.* Ad aliquem dare literas, esse, laudare quempiam. Ad busta vulnerari. Esse ad portas. Ad urbem cum exercitu. Cum imperio stare ad lacum. Fundus ad littus. Est pecunia, depositum ad ad. Eū rapina ad Apollinis. Orare ad Senatū, ad subsellia. Obsidionem ponere ad oppidum. Distare ad iactum lapidis, tridui, millia, & millibus, Ad multam scribere noctem. Ad lucem dormire. Ad reditum nostrum hoc seruis. Aliquid agere ad tempus, ad breue tempus. Hinc ad annum. Viuere ad annum. Dicere ad arbitrium, voluntatem. Ad exemplum, ad veritatem, ad speciem. Ad tempus accommodare se. Ad suam voluntatem facere. Dicere ad vsum, ad legem, ad causam. Ad opinionem meam ingentes opes tua sunt. Ad errorem vulgi ficta simulacra. Ad hac mala: id est, præter hæc. Ad hac: id est, præterea. Ad calumnias dicere, defensionem parare. Remedium ad morbum: id est, contra, vel ad eum abigendum. Ad id cogita. Dies ad luctum (id est, gloriosus, ad occidentem, ad sinistra colere, spectare, volare. Quid ad te? ad rem? negotium? prouinciam? Nihil ad nostram amicitiam. Minime id ad nos. Ad cal. Ian. Venire ad mensem lunium. Ad quod tempus, ad quos dies venies, ad qua tempora? Ad breue, ad exiguū tēpus accedam. Mors ad tempus afficit. Ad tēpus apta stultitia. Habere voluntatem ad famam. Cōmendare ad posterorum memoriā. Consecrari itidem. Id valet ad speciem, ad hominū vitam. Alicui se ad docendum dare. Ad fraudem callidus. Ad dicendū ingredi. Ad historia fidē scribere, &c. ad effigiē iusti. Ad agendā gratiā satisfaciā. Ad necem aliquem quarere, Studia ad honorē disposita. Ad aspectum venustum. Precisa lingua ad significandā iniuriā: id est, ne queat significare. Prælium nō ad speciem, sed ad vulnus. Ille utilis ad nullam rem, & nullā partem. Volentatē habere ad mēdicium, ad negotium, ad literas. Ad literas vindicare se. Amici ad manus: id est, presidio. Ad pedes abijcere se, lugere. Ad lyram canere. Cremasi ad Cæs. poëma. Vertere nauim ad puppim. Ad Cæs. promittere. Ad verbū scripta cum re cōueniunt. Ad literā immutat, id est, describit. Ad alienos tractus: id est, cum, & inter alienos. Ad aliquid audire. Ad populi partes aliquid dare, id est, concedere, vel pro populo. Ad propositum. Ad vnum. Fuius frequētes, omnino ad centum: id est, saltē. Ad minus. Ad maximum. Ad liquidum: id est, apertē. Ad unguem. Adire ad domum, sēpius Cic. quā domum. Ad extremum, id est, tandem. Ex cal. ad hanc horam. Ad viuum disertus: id est, in. Exponere mandata ad aliquē ab aliquo. A D E Q V A N D V S, quod par & aequum faciendum. pro Ar. 29. Commemorationem nominis nostri cum omni posteritate esse adæquandam. ¶ *A D E Q V O, aequale facio* || significatur hoc verbo, par esse aliquid alicui, iungitur præpositioni cui: nonnunquam accusatiuo. pro Ar. 24. Noster hic Magnus, qui cum virtute fortunam adæquauit. de Vn. 36. Quæ à meipso facta sunt, deorū vitam possint adæquare. ¶ *Atq; suffragis sum, absolute.* 2. Q. Fr. 6. Senatorū vrna copiosè absoluti, equitum adæquauit, Tribuni ærarij condemnarunt. ¶ *A D E Q V A T V S, pro Cor. Bal. 63.* Quid enim est, cur potius ad summā laudem huic, quā ad minimam fraudem, Cæsaris familiaritas

familiaritas valere debeat? cognouit adolescens: placuit homini prudentissimo, in summa amicorum copia cum familiarissimis huius est adæquatus.

✠ **Syntaxis.** *Adequandū est nomen cum omni posteritate, id est æternum præstādum. Adequari cum primis. Fortunam cum virtute adæquare. Hic primos adæquare. Vnam adæquare, cum paria sunt suffragia, vel sententia amicorum vel inuidorum.*

ADAMO, valde amo, ardentem desiderio. percipio. || 1. Offic. 117.

✠ Quisque genus ætatis degendæ constituit, quod maxime adamauit. 3. Q. Fr. 5. Illud verò quod à puero adamaram *ἀδὲν ἀερεῖν*, & *ἀερεῖον ἐμυδάει* ἕδων. 3. de Orat. 59. Qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maxime adamarat. 4. Acad. 9. Eam sententiam, quam adamauerunt, pugnacissime defendunt. 2. Fa. 4. Si hoc statueris, quarum laudum gloriam adamaris, quibus artibus eæ laudes comparantur, in ijs esse elaborandum. pro Mil. 88. Nihil erat cuiusquam, quod ille adamasset. 3. de Or. 98. Si illam præclaram & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamasti. 6. V. 101. Id adamasti, quod antea non aspexeras. pro Flac. 25. Quod florere in generis sui gloria viderat, prætor adamauit. 4. V. 84. Cum signa quædam pulcherrima vidisset, adamauit. * 2. Aca. Qui seruis adamauerunt honores, vix admittuntur ad eos. *Nominus Adhamauerunt, legit.*

ADAVGEO, cumulo. (minuo extenuo. 2. de Inuen. 55. Per quem facti honestas adaugetur. Ibid. 75. & 2. ad Her. 39. Hæc signa adaugent suspicionem. pro S. R. 30. Tamen aliis nefariis cumulant atq; adaugent. & alibi, maleficij magnitudinē adaugere.

ADAVGESCO, cresco in super. 1. de Diui. 13. Aut densus stridor, &c. *Ortus adaugecit scopulorum sæpe repulsu.* Poëtæ.

ADDICO, dedo, mancipio, destino, adiudico pro Sect. 38. Quos æris alieni magnitudo Tribuno plebis constrictos addixerat. pro Dom. 107. Is neminem inuenire potuit, cui sedes meas addiceret. I. P. 86. Nonne Fufidium creditorem debitoribus suis addixisti? 7. 15. Antonius regna addixit pecunia. In Salust. 11. Non enim vni priuatim ancillatus sum, neq; me addixi. pro Mil. 88. Incidebantur domi leges, quæ nos nostris feruis addicerent. I. P. 56. Cum addicebas Tribuno plebis consulatum tuum. pro Pl. 93. Senatus, cui me semper addixi. c. A. 33. Qui ne sorti quidem fortunas nostras destituit, sed ibidini cuiusque addixit. Postq. in Sen. 15. Cum hoc coire ausus es, vt reip. statum, vt Senatus auctoritatem, vt cuius optime meriti fortunas prouinciarum fœdere addiceres. Parad. 4. Ego te nō stultum vt sæpe, non improbum vt semper, sed demetrem & insanum rebus addicam necessariis. 2. de In. 5. Addicere corpus suū turpissimæ cupiditati. 4. ad Her. 24. Addicere vitam suam omni intemperantiæ. in Piso. 83. Eius ipsius domum eueristi, cuius sanguinem addixeras.

† **ADVERB.** Vltro creditorem debitori, in Pis.

ADDICOR, adiudicor, destino || *res in commercijs: qua alicui promittuntur & traduntur in venditionibus, addicuntur.* 5. V. 148. 152. pro Cec. 16. Licetur Ebutius, deterrentur emptores, multi, partim gratia Cæsenniar, partim etiam precio, fundus addicatur Ebutio. pro Q. R. 92. Vt parsimonia nuda cupiditati petulantiaq; addicatur. Anteq. 17. Rei sententijs prius iudicum conuinci, quam supplicio addiceretur. pro R. P. 5. Tua bona Posthume nummo sestertio à me addicuntur. 10. At. 1. Vt scriberem, cui vellem addici. pro Rab. Post. 45. Bona alicuius nummo sestertio cupiam addici. 3. de Leg. 25. Libertas plebi sic data est, vt multis præclarissimis addiceretur. vt auctoritati principum cederet. 3. V. 144. Addicatur id opus H. S. D. LX. millibus. 3. V. 144. Addicatur medimnis M. M. de Leg. Agr. Addicetur communis ora Lyciorum atque Cilicium.

ADDICTIO, 2. V. 12. Addictio & condonatio bonorum.

ADDICTVS, adiudicatus, mancipatus. I. P. 37. Nam lege Cæsaris omnis tibi Græcia addicta. 2. de Or. 55. Quanti addictus? mille nummum. 3. Offic. 45. Cum eorum alteri tyrannus diem necis destinasset. & is qui morti addictus esset, &c. 2. A. 52. Nemo te de vendita atque addicta sententia mouere potuit. pro Fl. 48. Iste cum iudicatum non faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus est. pro Milo. 57. Milo vitam suam maximis præmijs proposuit & penè addictam sciebat. pro Cæl. 80. Hunc addictum, deditum, obstrictum tibi habebis. 2. Tusc. 5. Qui certis quibusdam destinatisque sententijs quasi addicti & consecreti sunt. || 2. Ver. 150. Opere addicto, prædibus acceptis. 9. At. 11. Mihi ista omnia iam addicta vastitati videntur. de Ar. 39. Quod tu Brogitaro addictū pecunia tradidisti. 11. A. 16. Gladiatorio generi mortis addictus. 7. At. 3. Sed quid est quod eucti Lucejs lunt addicti. 4. V. 78. Ob rem iudicandā pecuniam accipere, precio habere addictam fidem & religionem. Ibid. Habere fidem alteri addictam pecunia. * con. C. Anton. Saltibus propè addictis. || 2. Phil. 52. Cum te neq; principes ciuitatis rogando, neq; maiores natu mouendo, neque frequēs fenatus rogando de vendita atque addicta sententia mouere potuit 5. Addictis & venditis. pro Q. R. 41. Addictus erat tibi? non.

✠ **Syntaxis.** *Obstrictus tibi & addictus sum. Addicere aliquid pecunia. Nemini ancillari, neq; se addicere. Addicere cōsulatum Tribuno.*

Addicere libidini cuiusq; priorū bona. Fœdere addicere. Corpus suum addicere vitio, & vitam. Reus addictus supplicio. Addicta sestertio bona. Addicta venditaq; sententia. Addictum, deditum, obstrictum aliquem habere. Vita proposita & addicta præmijs. Addictus & consecratus. Recio addictam habere fidem & religionem. Fidem habere alteri addictam pecunia.

ADDICENS, qui addiscit de Sen. 50. Solon dicebat senescere se multa indies addiscentem.

ADDISCO, qui docetur. de Sen. 26. Quid, quod etiam addiscunt aliquid? 5. de Fin. 87. Vt ea, quæ Socrates repudiauerat, addiceret. 3. de Or. 84. Atq; velocius puer addidicerat. 3. de Orat. 145. Sed vt aliquid addidicerem, &c.

† **ADVERB.** Velocius. 3. de Orat.

ADDITAMENTVM, *appendicula.* pro Sect. 68. Ligus iste, necio qui, additamentum inimicorum meorum.

ADDO, adiungo, accessionem adiungo, affero, ascribo. (adimo, deduco. 2. de Orat. 54. Paululum se erexit, & addidit historiae maiorem sonum vocis Antipater. 4. Fa. 3. Sed aliquid atque adeo multum

✠ addunt atq; afferunt de suo. || 3. Offic. 112. Manlius paucos sibi dies ad Dictaturam gerendam addidit. de Arusp. 40. Aruspicum verba sunt hæc, nihil addo de meo. I. V. 49. Subscriptor addatur. 15. Fa. 20. Ad amorem meum aliquatulum olim descendens addidisti. 1. Offic. 37. Quid ad hanc mansuetudinem addi potest? 4. Acad. 49. Cum aliquid minutatim aut gradatim additur. 1. Offic. 150. Adde vnguentarios. 116. Ad eas laudes, quas à patribus acciperunt, addunt aliquā suam. 3. de Orat. 26. Quid multa? istum audiens, equidem sic iudicare soleo, quidquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, viciosius & deterius futurum. 3. Tusc. 26. Æra ipse tibi addidisti. 13. Fa. 15. Si ad id, quod ipsorum causa vis, addideris cumulum commendationis meæ. Postquam in Sen. 26. Ad hæc ornamenta dignitatis meæ, reliqua vos iidem addidistis, &c. 2. de Di. 142. Nunc Prætor intermissionem forensis operæ & lucubrationes detraxi, & meritationes addidi, quibus antea vti non solebam. 1. At. 10. In illam orationem Metellinam addidi quædam. 2. 52. Eas literas in eundem fasciculum velim addas. 1. Offic. 67. Harum rerum duarum splendor omnis & amplitudo est, addo etiam vtilitatem posteriore. 16. At. 3. Addis mihi scribendi alacritatem. 7. 2. Hæc opinor sunt in his libris, quos tu laudando animos mihi addidisti. * pro C. Cor. 1. Quod is consul paulum tribunis pleb. non potestatis, sed dignitatis addidit.

ADDENDO, adiungendo. 1. Offic. 59. Addendo deducendōque videre, quæ reliqui summa fiat.

† **ADVERB.** Gradatim, minutatim. 4. Acad. Paululum, 2. de Orat. Re. 3. Tusc.

ADDENDVS, adiect. *id quod addetur.* pro R. P. 2. Ne quid ad eas ruinas, quibus hic oppressus est, addendum acerbitatis puer.

ADDITVS, adiunctus, quod accessit. 1. Q. Fr. 1. Vnus annus additus labori tuo. 1. Fa. 7. Vt plus additum ad memoriam nominis nostri, quam ademptum de fortuna videretur. 2. de Fin. 42. Id autem eiusmodi est, vt additum ad virtutem, auctoritatem videatur habiturum. 2. A. 31. Cur quæstores additi? cur legatorum numerus additus? *Vbi tamen alij, Auctus, legunt.* || Acad. 49. Qui acerrimum efficiunt, vno addito grano. Par. 17. Aut addita ad nomen.

✠ **Syntaxis.** *Addo, & affero de meo. Addere cumulum commendationis. Ad hoc illud addo. In hanc rem addo. In fasciculum literas addere. Addere alacritatem & animos. Addedo videre quid reliquum. Id eiusmodi est, vt additum ad virtutem.*

ADDUBITATIO, dubium. 3. Offic. 18. aliàs, Dubitatio.

ADDUBITATVS, 1. Offic. 83. Eoque magis si plus adipiscare re explicata boni, quam addubitata mali. || 1. de Diu. 105.

ADDUBITO, dubito. Or. 137. Vt addubitet, quid potius aut quomodo dicat. || 3. Offic. 18. In his addubitare turpissimum est. 6. Fa. 6. Habes augurium meum quo si quid addubitarem, non potius vteter quam illa consolatione. 7. 32. Quod ad me sine prænomine epistolam misisti, primum addubitavi, num, &c. 1. de Nat. 14. Profecto eos addubitare coget doctissimorum hominum dissensio. 2. de Nat. 118. Id, de quo Panætium addubitare dicebat.

ADDVCO, deduco, contendo, cōtraho. (remitto || Varius est vsus huius verbi, primum huic verbo opponitur, remitto, diciturque de ea qua contenduntur, deinde idem valet quod commouere & persuadere aliquem ad aliquid: prioris vsus exēpla 1. de Diu. 123. Cum autem ille respondisset, in agro ambulanti ramulum adductum, vt remissus esset, in oculum suum recidisse. de Amic. 4. Commodissimum est quam laxissimas habenas habere amicitia, quas vel adducas cum velis, vel remittas. 2. Tusc. 57. Baliste lapidū & reliqua tormenta telorum cō grauiores emissiones habent, quod sunt contenta atque adducta vehementius. *Alij huius verbi vsus non tam à vulgari consuetudine remoti, ex exemplis colligi possunt.* 5. Fa. 4. Tu tuas inimicitias vt Reip. donares, te vicisti, alienas vt contra temp. confirmes, adduceres. 15. At. 33. Ista enim res me adducebat. 8. 3. Ipsa reipub. causa me adducit. pro Deiot. Hunc adducere non potui ad meam auctoritatem. 7. 12. Vitam

Vitam quam populi Romani votis retinisset, pro libertate populi Romani adducere. 7. At. 9. Exercitum adducat armis cum eo contendere. *ibid.* Remp. adduci ad interregnum. pro Qu. 24. Publicius, qui ex Gallia pueros isti adducebat. 8. At. 11. Genes feras armatas in Italiam adducere. pro Dom. 76. Ciuitatem in discrimen adducere. pro Deiot. Adducere aliquem in discrimen capitis. 3. Of. 79. Adducere aliquem in inuidiam falsi crimine. Postq. in Sen. 15. Non te illius vnguentorum odor in eam cognitionem adducebat, vt tibi non liceret, &c. pro Qu. 12. Adducere aliquem in ius. pro S.R. 86. Causa, quæ aliquem ad facinus adduxit. 7. Fa. 26. Nondum volunt isti lauti terra nota in honorem adducere fungos, heluellas.

A D D V C O R, indicor, inuitor. de Pro. 39. Adduci ad suspicandum nullo modo possum, vt C. Iulius, &c. 2. Fa. 10. Non enim adduci possum, vt abs te, &c. 2. At. 22. In eam spem adducimur. * pro C. Corn. 1. Ante vestros annos propter illius tribuni plebis temeritatem posse adduci. || 7. Fa. 9. Tollamus igitur hoc quo illum adduci posse negant.

A D D V C T V S, inductus. de Clar. 70. Myronis signa nondum satis ad veritatem adducta. 3. Q. Fr. 8. Ad interregnum comitia adducta. 1. de Orat. 183. Mediocrisne res in controuersiam adducta est? 1. V. 5. Adductus sum, iudices, officio, fide, misericordia, &c. de Amic. 20. Ita contracta res est & adducta in angustum. 5. V. 140. Adductus erat in sermonem, inuidiam, vituperationem. * de suis consil. Aliqua similitudine adductus. pro Q. 19. In summas angustias adductum putaret. 4. Fa. 14. Ego pacis spe, non belli cupiditate adductus, accesseram. 5. Fa. 5. Ego quæ tua causa antea feci, voluntate sum adductus, posteaque constantia. 1. Ver. 4. Tuli grauius & acerbe in eum me locum adductum. 1. At. 11. Magis amicitia Clodij adductus. Parti. 49. Si præmio, si gratia adducti, pro Syll. 87. Vt ad sceleratorum poenam amore Reipub. sum adductus, &c. 13. Fa. 17. Ego tibi summa necessitudine & summa coniunctione adductus commendaueram. 4. Acad. 65. Ego si ostentatione adductus, &c. ad hanc potissimum philosophiam applicaui. 12. Fa. 9. Lepido in summâ sollicitudine adducti sumus. *ibidem* 3. Phil. 29. 6. Phil. 19.

† **A D V E R B.** Magis, Arti. 1. Magnopere, de Clar. Quamprimum, 15. Fam. Facile, in Part. 2. Cont. Rull. Fortuito, de Diu.

† **Syntaxis.** Adducere aliquid ex Gallia alicui. In locum adducere. in discrimen, inuidiam, & capitis discrimen adducere falso crimine adduci in cognitionem. Adducere intus. In honorem aliquid adducere. Adduci non possum vt rear. In spem & spe adduci. Adduci voluntate & odio ad signa, ad veritate adducta, id est, accedentia. Adducta comitia. Res in controuersia adducta. Adduci officio. Res contracta & adducta in angustum. In inuidiam, vituperationem sermonem adduci.

A D E D O, comedo. 2. Tulf. 24. Cum verò ad eum inflatum renouatum est iecur, tum rursus, &c. pro Qu. 40. Quis tam profusus nepos, non ad eam iam, sed abundantiam pecunia sic dissolutus fuisset.

A D E M P T I O, ablatio. pro Do. 98. Ademptio ciuitatis.

A D E O, aduerb. vsque eò, autem, seu tam, sicut, adeo, vt magis adeo, &c.

* **Cicero hac voce non raro exaggerat orationem: idem est ferè quod quinimo, etiam.** 1. Q. Fr. 2. Rempub. funditus amissimus, adeo vt Cato adolescens, &c. pro Clu. 170. Adeone erat stultus, vt, &c. pro Flac. 47. Neminem quidè adeo infatuare potuit, vt ei numerum vllum crederet, pro Sest. 82. At verò illi adeo vim facinoris sui perhorruerant, vt cogitarint, &c. pro Rab. 28. Adeone hospes huius vrbs es? 10. Fa. 31. adeo mihi inuisus est Lepidus, vt, &c. pro Deiot. 30. Adeone, vt etiam humanitatis iura violentur. 2. de Orat. 15. Magis adeo id facilitate, quam alia vlla culpa mea contigit. 1. Off. 36. Adeo summa erat obseruatio in bello mouendo. 6. V. 142. Id adeo ex ipso S. C. cognoscite. 6. V. 141. Id adeo ex me cognoscite. pro Cecin. 87. Id adeo, si placet, considerate. pro Cluen. 80. Id adeo sic cognoscite. 9. At. 19. Hanc adeo habeo gratiam tibi. 12. Fa. 116. Adolescens tuus, atque adeo noster. pro Clu. 79. De foro atque adeo de ciuitate sublati est. 4. Fa. 3. Aliquid atque adeo multa addunt de suo. I. P. 41. Tunc etiam, atque adeo vos geminæ voragine, & cat. 15. At. 13. Quod ad te antea atque adeo prius scripsi. 10. Fa. 33. Adeo longo & infesto itinere ad me veniri doleo. pro Archia. 13. Atq; hoc adeo mihi concedendū est magis, quam, &c. 2. At. 3. Interea cursus, quos prima à parte inuenta. Quosq; adeo consul virtute animoq; petisti. Hos retine, &c. Poëtæ.

A D E O, adire possum, inbeo. 3. V. 123. Cæteri hæres adeunt ad Verrem. 3. Fa. 10. Ad me adire quoddam memini, & ceteri. pro Cecin. 28. Cum adibam ad istum fundum. || *ibid.* 99. Adire periculum noluit. 3. Fa. 7. Cum ad me aditum esset ab iis, qui, &c. *ibid.* 9. Te adeunt ferè omnes, &c. de Clar. 311. Tum primum nos ad causas adire cœpimus. 4. Acad. 97. Tribunum aliquem censeo adeant. 5. de Finib. 87. Pythagoras Perfarum magos adit, pro Flac. 49. M. Gratiudius, ad quem est aditum, negavit, 1. Q. Fr. 2. Cum prætores diebus aliquot adiri non possent, nec potestatem sui facerent. pro S.R. 110. Adire periculum capitis. 1. Off. 83. In adeundis periculis, &c. 6. V. 147. Cum ad prætorem in ius adissemus. 4. V. 55. Antequam in ius aditum esset. 14. At. 10.

* **Adire hæreditatem.** || pro Q.R. 55. Hæres ex sua parte qua hæreditatem adiit. 2. A. 42. Cum ipse patris hæreditatem non adisces. Cernerè hæreditatem; pro adire. L. CERNO. * 3. de Nat. deor. 50. Quo libentius Reip. causa periculum adiret optimus quisque.

† **A D V E R B.** Castè, 2. de Leg. Intempestiue, 11. Fam. Lubentius, 3. de Nat. necessariò, 6. Ver.

† **Syntaxis.** Adire ad aliquem ad fundum. Omnes te adeunt. Adire ad causas. Prætores adiri non possunt, nec sui facium potestatem. Capitis periculum adire. Ad prætorem in ius adire. Adire hæreditatem.

A D E P S. axungia, pingue quod intra cutem carnemque est. 3. C. 16. Num mihi P. Lentuli somnus, L. Cassij adeps, C. Cethegi furiosa temeritas pertimescenda est?

A D E P T I O, adeptus, acquisitio. 2. de Finib. 41. Nos beatam vitam non depulsiōne mali, sed adeptiōne boni iudicemus, comodi.

* **A D E P T V S, adeptio.** 3. de Fin. 48. Qui processit aliquantum ad virtutis adeptum. Alij, Aditum, legunt, vt Lamb.

A D E P T V S, affectus, inuenus. 6. At. 1. Omnes (in ciuitates) suis legibus & iudicijs vsæ, & τὸ νόμιον adeptæ reuixerunt. Lege, ADIPISCOR.

A D E S P O T O S, auctore carens & principe. 15. Fa. 17. Rumores tristiores, sed ἀδὲσποτοί, id est, incerti.

A D E S V S, Lege, A D E D O.

A D F E R O, Lege, A F F E R O.

A D G R A V E S C E N S. Tulf. 76. Si quidem qui tempestiuam medicinam admouens, non adgrauescens vulnus illidat manus. Poëtæ.

A D H Æ C, præterea. pro Flac. 79. Adhæc prædia incensa dedicauisti. || de Amic. 32. Lege, A D H V C.

A D H Æ R E O, nitor, inpius sum. In Vat. 13. Tela in tuis visceribus adhærebant. pro Dom. 63. In me omnia coniurationis nefaria tela adhæserunt. in Arat.

Spiniferam subter caudam pistricis adhaest. 8. Fa. 5. Tanquam in quadam filice iam omnia asthæserunt. || In Vat. 11. Tene sine memoria, te extremum adhaesisse? i. extremum quaestorem esse factum.

† **A D V E R B.** Vix, in Vat.

† **Syntaxis.** Tela in visceribus adherere. Coniurationis tela omnia adherere in aliquo. Omnia adherent velut in quadam filice. Tu extremum adhaesisti.

A D H Æ R E S C O, pro Sest. 18. Adhærescere ad columnam 4. Acad. 8. Ad eam tanquam ad saxum adhærescunt. 4. At. 4. Vtique fac venias, si potes in his locis adhærescere. de Cla. 320. Hortensius in cōtinuatione verborum adhærescens. 1. de Orat. 258. Quæ recta sunt, probari: quæ praua sunt, fastidijs adhærescere. 1. Off. 86. Omninoque ita iustitia honestatque adhæresceret, vt, &c. pro Dom. 13. Prouidendum fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax adhæresceret. 2. de Or. 214. Argumentum ratio ipsa confirmat: quæ simulatque commissa est, adhærescit. de Clar. 273. Oratio ita liberè fuebatur, vt nunquam adhæresceret.

† **Syntaxis.** Adhærescere ad columnam, ad saxum. Adhærescere in locis, in cōtinuatione verborum. Adhærescere fastidijs. Iustitia & honestati adhærescere. Seditionis fax funesta in hanc materiam adhærescit. Argumentum, oratio adhærescit.

A D H Æ S I O, ipse actus adheredi. 1. de Finib. 19. Lege, C O P V L A T I O.

* **A D H A M O, appeto.** 2. Acad. Qui seriùs honores adhamauerunt, vix admittuntur ad eos, nec satis commendati multitudini possunt esse. Alij legunt, Adhamauerunt.

A D H I B E N S, qui adhibet. f. verbum insequens. de Cl. 261. Cæsar rationem adhibens, consuetudinem vitiosam emendat.

A D H I B E N D V S, is qui adhiberi debet. 1. Offi. 72. Capessentibus remp. magnificentia & despicientia rerum humanarum adhibenda est. *ibid.* 73. In omnibus priùs quam aggrediari, adhibenda est preparatio diligens. *ibid.* 99. Adhibenda est igitur quædam reuerentia aduersus homines. de Senect. 36. Vtendum exercitationibus modicis, tantum cibi & potionis adhibendum, vt 1. A. 6. Nec Antonius vllius supplicij adhibendi, si poterit, vllam partem est relicturus. 1. Offi. 73. Quocirca philosophis & magnitudo animi est adhibenda, & vacuitas ab angoribus. Orat. 17. Ad has tot tantisque res adhibenda sunt etiam ornamenta. pro Qu. 47. Adhibenda vis est veritati. * Horrens. Magna etiam animi contentio adhibenda est explicando Aristotelem, si legeris. || 2. de Orat. 148. Hæc semper adhibenda. 3. Offi. 9. Adhibendumne fuerit hoc genus, quod in diuisione Panetij tertium fuit. 2. Offi. 24. Adhibenda scuitia, vt heris in famulos.

A D H I B E O, admoueo, adfero, adiungo, adapto, vt or. || Latè huius verbi vsus pater, sed quæ à vulgari consuetudine aliena sunt, paucis capitibus comprehendere poterunt, in aliquid aliquem, aut in aliquid quem aliquid adhibere, vt in consuium, consilium, & eius generis alia, non tam nota esse videntur, quam ad conuiuium, ad consilium adhibere, sed hoc proximè apud Ciceronem non existat, dicit quidem ad deliberationes adhibere sed non ad consilium. hæc Schorus. 5. Fa. 20. Rationes confectæ, me absente, sunt tecum: ad quas ego nihil præter lectionem

lectionem adhibui. Orat. 48. adhibere iudicium. i. Q. Fr. 1. Quos ego vniuersos adhibere liberaliter, optimum quemque hoptio amicitiaque coniungi dico oportere. 3. de Orat. 47. Vt oratio, quæ lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem afferat. 1. de Orat. 144. Vt his rebus adhibeat tanquam lumen aliquod, memoriam, vocem, vires. || 16. At. 18. Si tu neruulos tuos, mihi sape cognitos, suauitatemque, qua nemo tibi par est, adhibueris. 13. Fa. 6. Itaque hoc eius officium, quod adhibet erga illos, ego mea facultate & gratia soleo quantum possum, adiuuare. 3. de Orat. 46. Cum difficilius intelligatur quid patronus velit dicere, quam si ipse ille qui patronum adhibet, de re sua diceret. 2. de Finib. 67. Nec testes villos è claris viris, nec laudatores poterit adhibere. pro Rab. perd. 20. Adhiberent tribunos plebis & prætores. Ibid. Adhibent omnes tribunos pl. præter Saturninum. 16. Fa. 9. Te hortor, vt omnem diligentiam adhibeas ad conualescendum. 4. Tusc. 39. Modum adhibes vitio. 12. At. 19. Illa non eos adhibuit quos existimauit. 4. Acad. 86. Lege, ADVOCATVS, pro Clu. 139. Nemo adhiberet Oratorem. 5. Tusc. 111. pro Rab. 5. Adhibeatque in hominis fortunis misericordiam, in reip. salute sapientiam, quam soletis. 3. Offi. 58. Qui orationis vanitatem adhibuerunt. 3. Offi. 44. Adhibere Deum testem. Orat. 65. Flores, quos adhibet orator in causis. 16. Fa. 6. Quantum me diligis, tantum adhibe in te diligentiam. In vita Attici. Adhibere curam & diligentiam in valetudine tuenda. pro Clu. 118. Facile hoc, iudices, impetrabo, vt quam ipse adhibere confuevit in amicorum periculis fidem & diligentiam, tum vim animi, libertatemque dicendi, in hac mihi concedat. 6. Fa. 1. Vt non adhibeas in consilium cogitationum tuarum desperationem. 2. Offi. 82. Is adhibuit sibi in consilium quindecim principes. 2. Fa. 7. Tecum loquere te adhibe in consilium. de Clar. 330. Tamen ea consolatione sustentor, quam tu mihi, Brute, adhibuisti tuis suauissimis literis. 12. At. 3. Quam ad omnes res adhibes, in primis ad conualescendum adhibe prudentiam. de Pet. 12. Ad hanc rem adhibeas necesse est omnem rationem & curam, & laborem. 1. A. 2. Ad deliberationes, quas habebat de rep. principes ciuitatis adhibebat. ad Brut. epist. 16. Vt omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem. de Cla. 151. Plus studij ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas adhibuisse. 3. Qu. Fr. 8. Cæsar virtutem & grauitatem in summo dolore adhibuit. de Cl. 44. Sed tum ferè Pericles primus adhibuit doctrinam. 6. Fa. 1. Sed tum illum animum nunc adhibe quæso, quo metum esse oportere censebas. de Ar. 20. Abhibere animos & mentes vestras, non solum aures ad aruspicum vocem admouere. 1. Q. Fr. 1. Per magni hominis est, sic se adhibere in tanta potestate, vt, &c. id est, gerere. 1. de Nat. 3. Quid est quod villos dijs immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus. 2. de Ora. 189. Nisi omnes ij motus, quos orator adhibere vult iudici, in ipso oratore impressi esse videbuntur. 5. Tusc. 99. Persas negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter naufragium. 4. Acad. 32. Cum adhibemus ad eos orationem huiusmodi, &c. 4. Fa. 6. In me consolando non mediocrem animi dolorem adhibuisti. 4. Tusc. 38. Sed adhibebit modum quendam, quem vltra progredi non oporteat. de Cl. 204. Adhibere calcaria vel frenos alicui. 1. At. 16. Vt priuatis rebus meis adhibeam quandam cautionem. de Fat. 29. Siue medicum adhiberis, siue non, conualesces. pro Dom. 36. Illud in primis, ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhibeatur. 1. de Nat. 113. Adhibere odores ad deos. 3. de Nat. 69. Melius est ægrotis non adhibere vinum omnino. 2. de Orat. 186. Medicus ægro adhibet medicinam. 1. Offi. 83. Medici grauioribus morbis periculosas curationes & accipites adhibere cogitur. Hortens. Domitores equorum verbera adhibent ad domandum. 1. de Fin. 24. Illam feueritatem in eo filio adhibuit. Infero. 2. contra Rul. 46. Cum sese sociorum sanguine impleant, adhibeant manus vectigalibus vestris: id est, diripiant. pro Cæc. 49. Adhibere vim alicui. || 5. Ver. 34. Si hanc vim adhibes. Præsto, officio. pro S. R. 31. Non potest vim mihi maiorem adhibere metus quam fides.

ADHIBEO, ex actiua vires elice. || 4. Tusc. 58. Videamus quantum sint quæ à philosophia remedia morbis animorum adhibeantur. pro Clu. 118. Cum ad amici pericula depellenda adhiberetur. & 139. Nunc adhibemur vt ea dicamus. de Cla. 301. Is celeriter ad causas adhiberi coepit. 3. de Orat. 153. Post adhiberi coepit ad ornatum etiam corporis, ad disciplinas. 2. de Nat. 69. Lucina adhibetur ad partus. Orat. 291. Numerus iambicus adhibetur in fabulis. 4. Fa. 7. A cæteris tuis non adhibemur: id est, in consilium. pro Mur. 7. Huic ego, iudices, satisfacere cupio, rōsq; adhiberi arbitror. O. Nulla enim remedia, quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. 1. Q. Fr. 1. Tanta adhibebatur à nobis contentio, vt rem confici posse non dubitarem.

ADHIBITVS, I. adiectiu, admotus. 3. Offi. 7. Quem nos correctione quadam adhibita, porissimum secuti sumus. 1. Q. Fr. 1. Ea autem adhibita doctrina est, quæ vel vitiosissimam naturam excolere possit. 2. de Nat. 150. Adhibitis opifici manibus. || pro

Cluen. 115. Ea diligentia quæ solet adhiberi in cæteris iudiciis, eadem reo damnato adhibita est. pro Cæc. 42. Vt non dubium sit, quin maior adhibita vis ei sit, cuius animus sit perterritus, quam illi cuius corpus vulneratum. ibidem. 44. Qui non modo vt fugerent, sed etiam ipsius fuga tutam viam quaesierunt, vis adhibita non videbitur? 2. de Orat. 146. Quæ (scilicet argumenta) omnibus, qui ea mediocriter modo considerant, studio adhibito & vsu pertractata esse possunt. de Clar. 88. Itaque multis querelis, multaque miseratione adhibita, sociis omnibus approbantibus, illa die quaestione liberator esse. 9. Fa. 16. Est enim adhibita in ea re summa à nobis moderatio.

ADVERB. Alacriter, aperte, de Amic. Benè, extrinsecus. 4. Tusc. & 1. Q. Fr. Frequentius, in Part. Liberaliter, 1. Q. Fr. Publicè orationem, 14. Phil. Recè, 4. Fam. Seuerius, 10. Att. Non solum, de Arusp.

SYNTAXIS. Adhibere iudicium: id est, vt. Adhibere lumen: id est, addere. Nervos adhibere, suauitatem. Officium adhibere erga. Testem adhibere Deum. Adhibere multum in se diligentiam, fidem, curam, studium. In consilium aliquem adhibere. Literis alicui consolationem adhibere. Ad hoc omnem rationem adhibere, omnem machinam, grauitatem, virtutem, animum, mentem. Deo cultus, preces adhibere. Iram iudici adhibere. Ad panem adhibere aliquid. Ad aliquam orationem adhibere, modum, calcaria, frenos, medicum. Egrotis vinum adhibere, medicinam. Bonis manus adhibere, & vim alicui. Adhibere arbitrum ad litem.

ADHINNIIO, translatum. I. P. 69. Itaque admiffarius iste simul atque audiuit à philosopho voluptatem tæpore laudari, nihil explicatur esse: sic suos lenius voluptarios omnes incitauit: sic ad illius hanc orationem adhinniit, vt non magistrum virtutis, sed authorem libidinis à se illum inuentum arbitraretur.

ADHORTATIO, inuitatio, exhortatio. 2. de Orat. 11. || Sed quocitius hoc, quod suscepimus, non mediocre munus, conficere possimus, omnia nostra adhortatione, ad eorum, quos proposuimus, sermonem, disputationemque veniamus.

ADHORTOR, hortor, cohortor, accendo, inflammo. I. A. Iure possum ego vos ad defensionem meæ salutis adhortari. 15. Fa. 21. Multæ erant & reconditæ literæ, vis non erat: ad cam igitur adhortabar. 1. Fa. 7. Ego te ad certam laudem adhortor. 1. Off. 35. Ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari. pro Rab. 2. Adhortari aliquem ad aliquid faciendum. || 4. Philip. 11. Faciam igitur vt imperatores instructa acie solent, quamquam paratissimos milites ad præliandum videant, vt eos tamen adhortentur, sic ego vos ardentis, & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor. Lamb. legit, cohortabor. 1. Phil. 22. Quid est, aliud igitur, quam adhortari adolescentes vt turbulenti, vt perniciosi, vt seditiosi ciues velint esse.

ADHUC, etiam nunc, etiam tum, hætenus. 3. V. 194. Facinus fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum. 7. At. 12. Vnam adhuc à te epistolam acceperam. 6. Fa. 14. Ego Cæsari, pro te, sicut adhuc feci, libentissimè supplicabo. 7. At. 22. Quod facile patior, dum vt adhuc nihil faciam turpiter. 2. de Diuin. 4. Adhuc hæc erant, ad aliqua acri tendebamus animo. 1. ad Her. 16. Adhuc quæ dicta sunt, arbitror mihi constare cum cæteris artis scriptoribus. de Am. 32. Nisi quid adhuc fortè vultis. || ibidem. 18. Quem adhuc mortalis nemo est consecutus.

ADIAPHORON, Lege, INDIFFERENS.

ADIGERE, adigere arbitrum, pro socio, aut omisso socio, formula loquendi Iurisconsultorum, qua significatur aliquem vocare ad arbitrium, qui à magistratu ad constituendum ex æquo & bono est constitutus. Top. 43. Si in vrbe de finibus cōtrouersia est, quia fines magis agrorum videntur esse quam vrbis, finibus regendis adigere arbitrum non possis. 3. Offi. 66. Itaque Calpurnius ad arbitrium illum adegit, quicquid sibi de ea re facere oportet ex fide bona. pro Quint. Rosc. 25. Cur non arbitrum pro socio adegeris Quintum Roscium, quæro. Lege, ARBITER.

ADIECTVS, additus, adhibitus. 4. V. 37. Partim planè videbant adiectum esse occultum hæreditati.

ADIECIO, immitto, addo, applico. 1. Offi. 116. Timotheus ad laudem bellicæ doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. 2. contra Rul. 25. Cum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adiecerint. de Per. Non vt aliquid ex iis noui adieceres. 2. de Le. 61. Nève rogum propius sexaginta pedes adiecito, ædes alienas inuito domino.

ADIECTOR, addor. 2. de Leg. 36. Qui in sacrificium cogitatum libidinem intulit, quò ne impudentia quidem oculorum adieci fas fuit.

SYNTAXIS. Hæreditati oculi adiecti in malam partem. Ad fortunam adiecere sapientiam. Edes adiecere sano: id est, construere iuxta sanum. Oculorum adiecere impudentiam.

ADEMPVS, detractus, remotus, imminutus. 1. Fa. 7. Vt plus additum ad memoriam nominis nostri quam ademptum de fortuna videretur. pro Quint. 8. Virandi aduersariorum impetus potestas adempta nobis est. 1. Fa. 7. Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis tibi adempta sit. pro Cæc. 102. Qui huic ciuitatem ademptam esse dicant. ibid. 97. Quod Aretnis adempta ciuitas esset. ibidem. 101. Vt omnes intelligerent, ne ademptam

ademptam cuiquam ciuitatem esse, nec adimi posse, & 102. Qui huic ciuitatem ademptam esse dicat.

A Δ H A O N. Lege, INCERTVS.

ADIMO, aufero, eripio, subtrahō, praecido. (adhibeo, addo. || 5. Tusc. III. Etenim si mox non adimit vitam beatam, cur dies nocti similis adimat? 1. At. 13. Desponsam homini Syriam ademi. 4. Acad. 33. Adimere aliquid alicui. pro Qu. 49. Pecuniam si cuiquam fortuna ademit, aut alicuius eripuit iniuria. 8. Fa. 10. Primum ut Caesari aliquid adimar, inde ut Pompeio aliquid tribuat. pro Mur. 180. Nolite mihi adimere eum, cui, &c. pro Dom. 22. Quod idem in posterum de extraordinarijs potestatibus libertatem ademisses. 2. de Orat. 364. Tum ille, Adimere, inquit, omnem recufationem Crasso volui. 3. At. 7. Nisi mihi dolor meus tum omnes partes mentis, tum huius generis facultatem ademisset. || ibid. 5. Inimici mei mea mihi, non me ipsum ademerunt. & 2. 16. Primum me ita pupugit, ut somnum mihi ademerit. 1. V. 21. His non modo persequendi iuris sui, sed etiam deplorandæ calamitatis adimit potestatem. pro Pomp. 35. Spem dedicationis noui ademit. pro Cæc. Non adimit ei libertatem.

† ADVERB. Improbè, 5. Ver. Iustè. (improbè dari, 2. Offic. In posterum libertatem, pro Dom. Magnoperè, 9. Fam. Mature fructus, pro Cæc. Repentè solem, pro S. Rofc.

ADIMOR, aufero, abstrahor. 2. contra Rul. 3. Non adimi cuiquam glebam de Syllanis agris. ibid. 80. Quibus adimi iure non poterat, coemerunt. pro Cæc. 96. 99.

✧ Syntaxis. Dolor adimit mentis partes. Dolor somnum adimit. Ciuitatem alicui, prouinciam adimere.

* ADINVENTVS. 2. de Nat. D. 130. Ex quo intelligitur, adinuenta animo, percepta sensibus, adhibitis opificum manibus, omnia nos consecutos.

ADIPATVS. Orat. 25. Optimum quoddam & tamquam adipatum dictionis genus. alia, adipale.

ADIPISCOR, nunciator, consequtor, inuenio, obtineo, colligo. pro Flac. 43. Lysanias adeptus est ordinem senatorium. 1. Qu. Fra. 1. Nos ea quæ consecuti sumus, his studiis & artibus sumus adepti, quæ &c. pro S. R. 131. Non mirum est, quod vis diuina assequi non potuit, si id mens humana adepta non est. pro Cl. 118. Is summos honores à populo Romano adeptus est. 1. Offic. 62. Is infidijs & malitia laudem est adeptus. de Senect. 4. Senectutem ut adipiscantur omnes optant, eandem accusant adeptam. 4. Fa. 5. Magnamque ex ea re te laudem adipisci. aliter, apisci. || 4. de Fin. 48. Adipisci voluptatem.

ADIPISCENDVS, acquirendus, comparandus. 1. de Finib. 36. Adipiscendarum voluptatum causa. 1. de Leg. 59. Homo multa instrumenta habet ad obtinendam adipiscendamque sapientiam. 3. de Orat. 134. Nunc contra plerique ad honores adipiscendos nudi veniunt. 1. Offic. 72. Sed his, qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cunctatione adipiscendi magistratus sunt. || 4. De Finib. 47. Minimi momenti esse ad virtutem adipiscendam.

† ADVERB. Aliquantulum, 1. Tusc. Mediocriter, 1. de Orat.

ADITVS, participium, ab Adeo, adis. 1. Offic. 65. Vix inuenitur qui laboribus susceptis periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriam.

ADITVS, via, introitus, vestibulum, os. 15. Fa. 4. Duo sunt aditus in Ciliciam ex Syria. 6. V. 99. Aditus enim in id sacrarium non est viris. 1. Qu. Fra. 1. Aditus esse facilimos ad aliquem. 14. At. 16. Quæ quidem nostris amicis diuinis viris aditum ad cælum dederunt. 3. de Orat. 7. Dare aditum alicui ad aliquam rem. 1. Offic. 6. Ut ad officij inuentionem aditus esset. 4. At. 8. Tu velim Fabium, si quem habes aditum, adorare, & istum conuiuiam tuam degustes. 4. de Fin. 21. Quæ omnino aditum habere nullum potest in vrbe, in forum, in curiam. 5. At. 8. Aditus ad Antonium difficilior esse dicitur. 6. Fa. 13. Aditus ad eum difficilior fuerunt. 2. de Nat. 123. Elephanti propter magnitudinem corporis difficiles aditus habent ad partem. || pro Pomp. 41. Ita faciles aditus ad eum priuatorum. 1. de Or. 98. Nunc vterque vestrum patefecit earum rerum aditum quas quarimus. pro Fon. 10. Magnitudine rei sic occupant animos eorum qui audiunt, ut difficilis aditus veritati relinquatur. de Cla. 16. Ad quos omnis nobis aditus, qui penè solis paruit, obstructus est. pro Pom. 21. Vrbes per multas vno aditu atque aduentu esse captas. pro Pom. 21. Patefactum nostris legionibus esse Pontum, qui ante pop. Rom. ex omni aditu clausus esset. pro S. R. 110. Intercludere omnes aditus alicui ad aliquem. pro Cæc. 39. Non solum introitu, sed omnino aditu prohiberi. 2. At. 17. Comparare sibi aditum ad res pestiferas. cont. Rull. 38. Sed attendite animos ad ea quæ sequuntur, hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cætera iactum intelligetis. pro Cl. 119. Homini bus ignominia notatis neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus est. pro Syl. 4. Quæro à te, cur qui aditus ad causam Hortensio patuerit, mihi interclusus esse debuerit. Antequam. 9. Cum aditus custodi patriæ prælusus sit. pro Mur. 17. Ut aditus ad consulum posthac omnibus pateret. 2. Offic. 31. Sed est alius quoque aditus ad multitudinem. pro Dom. 120.

Cum in templum Castoris aditus esset apertus nemini. pro Dom. 123. Date de hac religione aditum, pontifices: iam repericis, &c. Orat. 10. Vestibula nimirum & aditus ad causam faciet illustres. 3. de Fin. 48. Qui processit aliquantum ad virtutis aditum. Alij, Adeptum, legunt.

✧ Primus introitus ad ianuam, ad portum. || 4. At. 15. Aditus muniti mirificis molibus. pro Cæc. 35. Non modo limine, rectèque; adium suarum, sed primo aditu vestibuloque prohibere aliquem. 4. V. 160. In primo aditu vestibuloque templi. 7. V. 30. In aditu atque ore portus. 1. de Orat. 204. Ab hoc aditu ianuæque patefacta. 6. V. 117. Aditus & terra & mari ad vrbe, 1. A. 25. Forum sepietur, claudentur aditus, armati in prædijs multis in locis collocabuntur.

† ADIUNCTVS. Ardui, 3. Ver. Difficilis, pro Font. Difficilior, diuturnus, 1. de Nat. Difficilior, 15. Attic. & 6. Famil. Diurni, nocturni, de Pet. Conf. Inter se diuersi, 6. Ver. Faciles alicui, 7. Ver. Facilior, 5. Ver. Quam facillimus, 13. Famil. Faciles, vno aditu, pro Pomp. Facillimi, 1. ad Qu. Frat. Illustres ad causam, Orat. Muniti mirificis molibus, 4. Attic. Plenus atque integer, pro Mil. Pleni, 4. Catil. Primus, 4. Ver. & pro Cæc. Prouincialis, 6. Attic.

✧ Syntaxis. Aditum patefacere obstructum, difficilem, clausum. Locus ex omni aditu clausus. Aditus & aditum intercludere alicui ad aliquem. Aditum iacere ad aliquem. Improbis ad honorem non fit aditus. Paret illi ad causam aditus, ad consulum. Dare aditum de religione. Prohibere aliquem primo aditu, ac vestibulo. Aditus, & os portus.

ADIVDICATVS, per iudicium & contra iudicium attributus. 4. At. 2. Nemo. n. dubitat, quin domus esset nobis adiudicata.

ADIVDICO, aliquid alicui per iudicium attribuo. || cui contrarium est abiudico. 2. Contr. Rull. 42. Iudicabit Alexandriam Regis esse, à populo Romano abiudicabit, Et 43. Primum populi Romani hæreditatem Decemviri iudicent: cum vos volueritis de priuatis hæreditatibus Centumviro iudicare, &c. Qui sunt isti Decemviri, quos perspicimus Regnum Alexandriae Ptolomeo gratis adiudicatos, ibidem, 57. Agri, quos P. Africanus populo Rom. adiudicauit. 10. A. 12. Si resp. iudicaret, Antonione an Bruto legiones adiudicaret? 1. Offic. 33. In medio relictum quod erat, populo Romano adiudicauit. 1. At. 16. Pompeius sæpe multisque verbis suis mihi salutem imperij adiudicauit. hic sine iudicio. 2. de Orat. 129. Iudex qui nobis causam adiudicaturus est. 1. V. 56. Adiudicare aliquem in seruitute alicui.

✧ Syntaxis. Adiudicatus domus. Adiudicare causam, rem alicui, & aliquem alicui in seruitute.

ADIVMENTVM, subsidium, presidium. 1. de Or. 38. Plura detrimenta publicis reb. quam adiumenta per homines eloquentissimos importata. ad Brut. 4. Bruti eruptio non solum ipsi salutari fuit, sed etiam magno ad victoriam adiumento. pro Qu. 4. Hoc mihi in causis consuevit esse adiumento. 5. de Finib. 59. Ut nihil, aut non multum adiumento vlllo ad suam confirmationem indigeret. 2. de Orat. 102. Qui locus est talis, ut plus habeat adiumenti quam incommodi, hunc iudico esse dicendum. 1. Offic. 72. Qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum. 1. Offic. 7. Quam quidem ad rem magnum attulimus adiumentum hominibus nostris pro Pomp. 70. Præsidia periculis, & adiumenta honoribus quarenda sunt. 2. ad Her. 8. Nunquam habuerit, de consensu, de adiutoribus, de adiumentis. || pro Mur. 38. Num tibi hæc parua videntur adiumenta & subsidia consulatus? Orat. 13. Multis quidem illa, magnisque adiumentis caruit. 5. Tusc. 59. Vti exterius & aduenturijs adiumentis, de administris, legit Lamb.

† ADIVNCTVS, aduentitia, externa, 5. de Fin. Magnum, pro C. Rab. Maximum, epist. ad Brut. Magna, 3. de Orat. Multa magnaque. Orat. Multa, parua, pro Mur. Propria, 1. de Orat.

✧ Syntaxis. Importatum adiumentum alicui. Aliquid esse adiumentum. Id habet multum, plus adiumenti.

ADIVNCTIO, animi propensio. Qu. de Pet. 17. Tribus rebus homines maxime ad beneuolentiam ducuntur: beneficio, spe, adiunctione animi vel voluntate.

✧ Exceptio, 2. de In. 171. Sunt quædam cum adiunctione necessitudines, quædam simplices & absolutæ. ibid. Illic in superiori adiunctio est hæc, nisi nolint fame perire. || ibidem. Pariter autem inuenias esse multas res necessitudinis, ad quas similis adiunctio non accedit.

✧ Societas. 7. At. 2. Etenim si hæc non est, nulla potest homini esse ad hominem adiunctio.

✧ Oratoria exornatio. 4. ad Her. 38. Adiunctio est, cum verbum, quo res comprehenditur, non interponimus, sed aut primum aut postremum collocamus. 3. de Or. 204.

† ADIVNCTVS, Similis, 2. de Inuen.

ADIVNCTOR, qui adiungit aliquid. 8. At. 3. Ille Gallia vterioris adiunctor.

ADIVNCTVM, officium, significatio. 2. de Leg. 54. Hostia autem maxima parentare, pietatis adiunctum putabat.

✧ Dialectica vox: unde locus, dicas accidens, contingens. Top. 53. Consequentium locus ab adiunctis longè diuersus est. Nam adiuncta non semper eueniunt, consequentia autem semper. 2. de In. 41. Deinde videndum est, quid adiunctum sit negotio: hoc est,

hoc est, quid maius, quid minus, quid æque magnum sit, quid simile, ex quibus coniectura quadam ducitur.

¶ *Adiutum* pro Cor. 1. Adiunctum illud etiam est, quod non est in omnibus fœderibus.

A D I V N C T V S, *contingens, propinquus*. pro Pom. 47. Fuit quibusdam summis viris quadam diuinitus adiuncta fortuna. pro Cec. 11. Huic fundo continentia quadam prædia & adiuncta mercator. pro Clu. 30. Quæ propria huic causæ & adiunctiora sunt. pro Cl. 38. Vt aliquis metus adiunctus sit ad gratiam. de Cl. 109. Eique proxime adiunctus Drusus fuit. 13. At. 14. Scito te ei dialogo adiunctum esse. 2. de Nat. 135. Aspera arteria ostium habet adiunctum lingue radicibus. de Nat. 134. Ad hæc omnia percipienda os est apertissimum, quod adiunctis naribus spiritu augetur.

A D I V N G E N D V S, Vide, **A D I V N G O**. pro Cl. 30. In altera, diligentia vestra nobis adiungenda est.

A D I V N G O, *adnecto, applico, egrego, adhibeo, adscribo, accedo, complector, atrexo*. 5. Fa. 7. Si te mea summa erga te studia parum mihi adiunxerunt, reipub. nos inter nos conciliatura coniecturaque est. Epist. Ego me ad eius rationes adiungo, quem tu in meis rationibus tibi esse adiungendum putasti. 1. Fa. 9. Ad eorum causam me adiungerem. 1. Att. 11. Hic dies valde me Craffo adiunxit. de Am. 49. Cum autem contrahat virtus amicitiam (vt supra dixi) si qua significatio virtutis eluceat, ad quam fe similis animus applicet & adiungat: id cum contingit, amor tibi exoriatur necesse est. cont. Rul. 4. Hos (puta, gros) pop. Rom. Seruiliij fortissimi viri victoria adiunxit. de Cl. 261. Itaque ad hanc elegantiam verborum adiungit illa oratoria ornamenta. pro S. R. 86. Crimen & suspicionem potius ad prædam adiungerent, quam ad egestatem. 1. Q. Fra. 1. Ad summum imperium etiam acerbiter naturæ adiungere. Octau. ep. Adiungere prouincias ad imperium. pro Pom. 35. Qui vndequinquagesimo die totam ad imperium pop. Rom. Citiuam adiunxit. pro S. R. 116. Auxilium sibi se putat adiunxisse, qui cum altero rem communicauit. 5. Fa. 20. Tu ei M. Mindium fratertuum adiunxisti. 1. cont. Rul. 13. Hi vectigalia, quæ Cn. Pompeius adiunxit, vendere cogitant. pro Qu. 12. Adiungere sibi aliquem socium. 3. de Fin. 9. Non equidem recuso, sed te adiungo socium. 12. Fa. 16. Tu sicut mihi pollicitus es, adiunges me quam primum ad tuos sermones. de Vn. 37. Et singulos adiunxit ad singula. 9. At. 12. Quare eius fugæ comitem me adiungerem. Or. 174. Isocrates verbis solutus numeros primus adiunxit. 2. de Fin. 42. Qui ad virtutem adiungunt voluptatem. pro Mur. 42. Benevolentiam adiungit lenitate audiendi. id est, acquirit. 1. de Orat. 236. Iuris scientiam eloquentiæ tanquam ancillulam adiunxit. 2. de Diu. 113. Autoritatem nullam debemus nec fidem committitij rebus adiungere. Parad. 5. Quid enim adiungit nisi nobis vniuersis? Qu. de Pet. 21. Quoscuque velis adiungere ad amicitiam. 1. Off. 18. Hanc Scaturus demolitus accessionem ædibus adiunxit. 2. de Orat. 43. Nam illud tertium, &c quod Aristoteles adiunxit, minus est necessarium.

A D I V N G O R, *addor*. Vide *adiuum*. pro Ar. 22. Magnus honos rebus populi Rom. adiungitur. 1. Fa. 9. Cum etiam Cæsar ad autoritatem eius ordinis adiungeretur. 8. At. 17. Alter consul in Siliciam proficisceretur, Domitius eodem cum suis cohortibus adiungeretur. 1. de Inu. 85. Eius artificij cognitio huiusmodi est, vt non ad huius artis partem aliquam adiungi possit. 11. At. 12. Præsertim cum adiungatur ad Africam etiam Hispania. pro Pom. 50. Cum ad cæteras summas vtilitates, hæc quoque opportunitas adiungeretur. pro Mur. 42. Multas sibi tribus quæ municipijs Vmbriæ conficiuntur, adiunxit. de Petit. 3. Vt Cn. Pompeium adiungeremus. Tusc. 85. Indolentiam autem honestati peripateticus Diodorus adiunxit. 15. Fa. 4. Cum ad res bellicas hæc quæ rariora & difficiliora sunt, adiunxeris.

† **A D V E R**. Diuinitus, pro Pom. Foris argumentum, separatius ad finem, stultiosè, 2. de Inuent. Honestè, de Pet. Consul. Omnino prouinciam, 2. de Diu. Proximè, de Clar. Quam primum, Fa. 12. Recusimè, 2. Offi. Valdè, 1. Attic.

¶ *Syntaxis. Animi adiunctio. Amicitia cum adiunctione: id est, non absolute. Sine virtute nulla hominis ad hominem adiunctio. Cæsar Galliarum adiunctor. Pietatis hoc est adiunctum: id est, augmentum, adiumentum, accessio. Adiuncta non semper, consequentia perpetuo eueniunt. Continentia & adiuncta prædia suo fundo mercari. Propriam causam & adiunctiora. Aspera arteria lingue radicibus adiuncta. Hoc illi me adiunget: id est, conciliabit. Ad alicuius rationes se adiungere, & ad causam. Ad imperium P. R. Asiam adiungere. Adiungo aliquem socium. Aliquem ad suos adiungere sermones. Adiungit benevolentiam comitate: id est, sibi conciliat. Edibus accessionem adiungere. Ad autoritatem Senatus Cæs. adiunctus.*

A D I V R A N S, *qui iurat*. 9. Fa. 19. At ille adiurans nusquam se vnam libentius.

A D I V R O, *iuro*. 2. Qu. Fr. 7. Adiurat Procius hoc nemini accidisse. 2. A. 9. Adiuraturque id te me inuito nõ esse facturum. 2. At. 20. Pompeius affirmat, non esse periculum, adiurat. 3. Qu. Fr. 5. Qui omnia adiurant debere tibi, valde renunciant.

A D I V R O, *pro Adiuuero*. de Sen. 1.

O Tite, si quid ego adiuuero, curam ve leuassit, &c. Ennij.

A D I V T O R, *admirator*. 9. At. 12. Huius igitur belli ego particeps, & socius, & adiutor esse cogor. pro Flac. 1. Sperabam, indices honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum, quam miseriarum deprecatorum. 1. de N. 17. Quamquam non mihi, sed tibi hic venit adiutor. ibid. 18. Nolo existimes me adiutorem huic venisse. 3. Off. 116. Epicurus eiusdem adiutor autorque sententiæ. 8. At. 3. Ille absentis in omnib. adiutor. 2. cont. Rul. 12. Vt autor eius legis atque adiutor essem. pro Flac. 1. L. Llacus socius atque adiutor consiliorum, periculorumque meorum. Postq. ad Qu. 16. Adiutores, autores, hortatores ad me restitutum multi fuerunt pro Dom. 30. Adiutor ad agendum aliquid. 2. Offi. 53. Eo plures ad benignè faciendum adiutores habebunt pro S. R. 6. Vt ad hanc prædam tam nefariam adiutores vos profiteamini. 15. Fa. 4. Huic mea voluntati vt faucas, adiutorque sis, vehementer te rogo. 1. Tusc. 28. Adiutor in prælio. 1. de Or. 233. Oratori pragmaticum adiutorem dare, & alibi præbere se adiutorem scelerum alicuius. de Am. 43. His adiutor contra patriam inuentus est nemo. pro Sext. 40. His se tribus auctoribus in consilijs capiendis, adiutoribus in re gerenda esse vsurum dicebat.

† **A D I V N C**. Fortissimus, pro Dom. Pragmaticus, 1. de Orat. Improbis, 6. Ver.

¶ *Syntaxis. Belli particeps, socius, adiutor. Autor in consilijs, adiutor in rebus gerendis. Adiutor & autor sententiæ. Adutor, autor, hortator. Fauens, adiutorque sis. In re adiutor. Se præbere adiutorem scelerum.*

* **A D I V T O R I V M**, *Oecon.* Vt ex hac eadem societate mortalibus adiutoria senectutis preparantur.

A D I V T R I X, *qua adiuuat*. de Nat. 63. Qua in re adiutricem coniugem sibi. pro Dom. 144. Tūque Minerua, quæ semper adiutrix consiliorum meorum extitisti. 6. V. 17. Messana tuorum adiutrix scelerum. pro Plan. 1. Quæ res Cn. Plancio in petitione fuit adiutrix. 3. Off. 38. Eaque adiutricem regem interemit. Top. 95. Danda est igitur opera, vt legem adiutricem adhibeamus. * Erag. Epist. Felicitas est fortuna adiutrix consiliorum bonorum.

A D I V T V S, *vide proxima* Orat. 12. Philosophorum disputationibus & exagitatus maxime orator est & adiutus. 1. Fa. 9. Neque de monumentis meis ab ijs es adiutus, à quibus debuisti. ad Brut. 3. Alter ab altero adiutus. (mpeditus. 2. Fa. 5. Non mihi tam mea salus chara fuit, in qua præcipue sum ab illo adiutus, quam, &c.

A D I V V A N D V S, *cui ferendum auxilium*. 12. At. 42. Ferendus tibi in hoc meus error. ferendus: imò verò adiuuandus.

A D I V V A N S, *quod adiuuat*. 2. de Orat. 187. Omnia dicendo excitanda sunt, nihil adiuuante natura. 110. Fa. 15. Lepidum adiuuandum putauit.

A D I V V O, *adiumento sum, adiumentum affero, suffragor, subleuo, auxilior, opitulor, presidium affero, presidio sum, adutor sum alicui contra aliquem*. Orat. 14. Palæstra multum adiuuat histrionem. pro Arc. 16. Literæ adiuuant ad percipiendam colendamque virtutem. 3. Off. 55. Adiuuare aliquem in collocatione, filiarum. 7. At. 14. Me Pompeius Capuam venire noluit, & adiuuare delectum pro Qu. 17. Non ad mendacium obtinendum, sed ad verum probandum autoritas adiuuat. 7. At. 1. Et in eo ego te adiuuabo. 2. de Orat. 105. Cum Caius Marius meo more orationis meæ præfens ac sedens multum lacrymis suis adiuuaret. 1. Fa. 7. Vt auxilijs eum tuis & copijs adiuuaret. 10. Fa. 15. Si nos mediocri modo fortuna reip. adiuuerit. ibid. 10. Subueni patriæ, opitulare collegæ, omnium gentium consensu adiuua. 1. Off. 75. Themistocles quidem nihil dixit, in quo ipse Areopagum adiuuerit, & ille adiuuit Themistoclem. 16. At. 22. Adiuuabis igitur, mi Capito.

A D I V V O R, *vis aperta ex actiuo*. 2. de N. 134. Quæ confectio etiam à lingua adiuuari videtur. 1. de Orat. 126. Aliquem in dicendo non multum à magistro adiuuari.

† **A D V E R B**. Aliquantulum, 2. de Off. Multum, de Diu. Planè, nihil, 12. Artic. Plurimum, pro Syl. Publicè, 5. Ver. Vehementer Remp.

¶ *Syntaxis. De hac re ab illo sum adiutus, & in hac re. Adiuuatus tibi meus dolor. Adiuuare delectum: pro in, & ad delectum. Adiuuare morerem alicuius, fletu. Adiuuare consilio. In dicendo ab aliquo adiuuari.*

A D L A B O R O, *valde laboro, elaboro*. de Cl. 184. An tu, inquit, adlaborasse huic modò Bruto probaturus es?

A D M E T I O R, *metior*. 5. V. 73. Frumentum, quod illi ex area, si vellet, admeteri licebat.

A D M I N I C V E O R, *fulcio, adiuuo*. 5. de Finib. 39. Quæ sit scientia, atque ars agricolarum, quæ circumeidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur.

A D M I N I C V L V M, *auxilium*. 2. de Nat. 110. Vires clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendit. de Sen. 53. Adminiculorum ordines capitum coniugati & religati, & propagatio vitium. 9. Off. 34. Hanc igitur partem relictam explebitus

nullis adminiculis, sed, ut dicitur, Marte nostro. de Amic. 90. Natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid tanquam adminiculum adnititur.

✠ Syntaxis. *Vites adminicula claviculis apprehendunt. Adminiculorum arduas (de vinea.) Nullis adminiculis, & suo Marte facere. Adnititur ad adminiculum natura.*

ADMINISTER, minister. 4. V. 69. Timarchides omnium rerum tranfactor & administer. ibid. 136. Timarchides erat administer cupiditatum Verrii. pro S. R. 77. Vnus puer victus quotidiani administer relictus non est. pro Quint. 80. Administri & satellites Sex. Nævij. 3. de Leg. 43. Augurem Ioui Optimo Maximo consiliarium & administrum esse datum.

ADMINISTRA, pro Pom. 36. Multæ sunt artes eximia huius administræ, comitesque virtutis.

✠ Syntaxis. *Ille rerum tranfactor, & administer. Cupiditatum alicuius administer. Administer, & satelles. Consiliarius, & administer. Artes administræ, & comites virtutis.*

ADMINISTRANDVS, curandus. 1. de Inuent. 38. Locus confideratur, in quo res gesta sit, ex opportunitate, quam videatur habuisse ad negotium administrandum. 1. Q. Fr. 1. Ac mihi quidem videtur non sanè magna varietas esse negotiorum in administranda Asia. 5. A. 31. Rem administrandam arbitror sine vlla mora, & confestim gerendam cenfeo. || 13. Fa. 11. Ad totamque rem, & cognoscendam & administrandam legatos Equites Romanos misimus. pro Flac. 87. O conditiones miseræ administrandarum prouinciarum, in quibus diligentia plena simulatum est, negligentia vituperationum, vbi seueritas periculosa est, liberalitas ingrata, sermo insidiosus, assentatio perniciofa, &c. 1. de Orat. 110. De reliquis rebus, quæ essent propriæ belli administrandi.

ADMINISTRATIO, curatio, procuratio, gubernatio. 1. de Nat. 2. An diu ab omni curatione & administratione rerum vacent. 1. Fa. 9. In omni actione atque administratione Reipub. floruisse, 2. Offic. 12. Ea ipsa quæ animata diximus, pleraque sunt hominum effecta operis, quæ nec haberemus, nisi manus & ars accessissent, nec his sine hominum administratione vteremur: neque enim valetudinis curatio, neque agricultura, neque frugum fructuumque reliquorum perceptio & conferatio sine opera hominum vlla esse potuisset. 15. Fa. 1. Communis administratio belli. 1. Q. Fr. 1.

† ADIVNC. Communis, 15. Famil. Prouincialis.

✠ Syntaxis. *Ab omni curatione, & administratione rerum vacare, Actio & administratio Reip.*

ADMINISTRATOR, prefectus, gubernator, moderator, rector, minister, curator, procurator. 1. de Or. 110. Imperator est administrator belli gerendi. 5. Tusc. 62. Ita que nec pulchros illos administratores aspiciat. id est, ministros.

✠ Syntaxis. *Imperator, belli gerendi administrator,*

ADMINISTRATIVS, gubernatus. 7. V. 123. A nobis omnia populo Rom. semper & belli adiumenta & pacis ornamenta administrata sunt.

ADMINISTRO, gero. procuro, guberno, obo. || 1. Offic. 87. Vter potius temp. administraret. 15. Fa. 21. Quod opus erit prouideas atque administras. 1. de Inu. 35. Administrare rem familiarem. || 6. V. 114. Quod vigilanter prouinciam administrasset, pro S. R. 91. Qui summum rerum administrabant.

ADMINISTRO R, gubernor. 1. de Fi. 63. Optime verò Epicurus, quod exigua dicit fortunam interuenire sapienti, maximamque ab eo & grauissimas res consilio ipsius & ratione administrari. 1. Offic. 88. Sine seueritate administrari ciuitas non potest. 1. de Nat. 4. Deorum mente ac ratione mundum administrari ac regi. 13. Fa. 11. Operamque des vt per te quam commodissime negotium municipij administraretur, quamprimùm que conficiatur. || 1. V. 68. Per homines honestissimos, virisque fortissimos, non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplatores leges iudicæque administrantur.

† ADVERB. Accuratissime bellum, pro Pom. admirabiliter, 2. de Nat. Auspicatò, 1. de Diuin. Benè, quam commodissime, 13. Famil. Comodè, 11. Famil. Deinceps res, de Clar. Diligentissime, 10. Famil. Lenius, 16. Attic. Melius, optime, temerè, 1. de Inuent. Rectè imperia, 2. de inuent. Vigilanter prouinciam, 6. Ver.

✠ Syntaxis. *Administrata adiumenta & ornamenta. Quod est opus prouide, & administra. Rem familiarem, iudicia, leges, bellum, ciuitatem, consilio & ratione administrare. Administrare, ac regere quam commodissime. Negotium de pace administrare.*

ADMIRABILIS, admirandus, admiratione dignus, mirandus, admiratione affectus, nimis, habens admirationem. 1. de Orat. 6. Vir admirabilis in dicendo, atque in omnibus artibus. 1. de Diu. 60. Res noua & admirabilis. de Fat. 38. O admirabilem licentiam. pro Mur. 23. Ars militaris admirabilem dignitatem habet. 1. Fa. 7. Sapientia tua non iucunda solum, sed admirabilis etiam visa est. Orat. 33. Admirabilis fama virtutum incredibilium alicuius. 9. At. 13. Pro tua admirabili ac singulari sapientia. 1. de Na. 52. & lib. 2. 97. & lib. 3. 23. Deum versari circum axem cæli admirabili celeritate. 1. de In. 20. Admirabile ge-

nus causæ. 1. de Diu. 100. Ex quo illa admirabilis à maioribus Albanæ aquæ facta deductio. * Hortens. Cæli signorum admirabilis ordo. || Ora. 6. In oratoribus verò Græcis quidem, hoc admirabile est.

✠ Syntaxis. *In dicendo admirabilis. Nouum & admirabile. Admirabile ac singulare.*

ADMIRABILITAS, admiratio. 2. de Na. 90. Quanta sit admirabilitas cælestium rerum. 2. Off. 38. Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit. 2. de Nat. 101. In quo cum admirabilitate maximæ igneæ formæ cursus ordinatos definiunt.

✠ Syntaxis. *Admirabilitatem facere, id est, prabere, inferre.*

ADMIRABILITER, mirifice, mirum in modum. 5. At. 14. Nos Asia accepit admirabiliter. de Op. 17. Isocratem Plato admirabiliter laudari in Phædro fecit à Socrate. 4. Tusc. 36. Quod idem cum Stoici de sapiente dicunt, nimis admirabiliter, nimisque magnificè dicere videntur. 2. de Nat. 132. Mundum consilio admirabiliter administrari.

ADMIRATIO, miratio, admirabilitas. || 3. de Orat. 99. Sed habet, illa in dicendo admiratio ac summa laus vmbra aliquam. 2. de Nat. 124. Est etiam admiratio nonnulla in bestiis aquatilibus. 2. de Orat. 254. Hoc admirationem magis, quam risum mouet. 10. A. 3. Hoc mihi maximam admirationem mouet. pro Deiot. 34. Homines admiratione obstupescit. 2. Offic. 48. Magna est admiratio, copiosè sapienterque dicentis. 5. Fa. 12. Varij casus habent admirationem. 1. de Ora. 152. Hæc sunt quæ clamores, & admirationes in bonis oratoribus efficiunt. de Cl. 280. Crebræ assensiones, multæ admirationes. Orat. 11. Hæc ingressio mea reprehensionis aliquid, aut certè admirationis habitura est. 1. Off. 37. Admiratione verò quadam afficiuntur ij, qui anteire ceteros virtute putantur. 7. Fa. 1. Quæ postulat admirationem habuerunt. Or. 192. Traducere eos, qui audiunt, ad magnam admirationem. * Frag. epist. Eloquentiam, quæ admirationem non habet, nullam iudico.

† ADIVNC. Magna, maxima, 2. Offic. Mediocris, 1. ad Qu. Fra. Perspicua, pro Corn. Popularis, 7. Summa, 11. Famil. Similis, 2. de Or. Multa, de Clar.

✠ Syntaxis. *Admiratio est in hoc, id est, hoc mirabile est. Admirationem mouere. Is admiratione obstupescit. Id habet admirationem, i. mirificè est. Admiratione affici. Aliquem in admiratione traducere.*

ADMIRANDO. de Cla. 234. Admirando irridere.

ADMIRANDVS. 2. de Nat. 123. In quo admirandum est, congressum aliquo inter se, &c. 2. de D. 148. Eternam naturam esse suspiciendam, admirandamque hominum generi. * Hortens. Omnis solertia admiranda est.

ADMIRANS, qui admiratur. || 1. de Nat. 6. Partim admirantium, vnde hoc philosophandi studium nobis exstiterit. Orat. 197. Animis artibus admirantes excipiunt. 1. de Ora. 93. Quibus dicere Carneades solebat ingenium tuum, Crasse, vehementer admiras.

ADMIROR, suspicio, admiratione afficio. 1. Fa. 7. Magnitudinem animi tui semper sum admiratus, semperque amaui. de Op. 15. Thucydidis quidam eloquentiam admirantur. 2. Offic. 36. Admirantur igitur communiter illi quidem omnia, quæ, &c. 1. Tusc. 39. Plato, quem tu quanti facias, socio, & quem ex ore tuo admiror. 2. de Diu. 6. Nec adulatus, nec admiratus fortunam sum hominis. 10. At. 19. De diplomate admiraris, quasi, &c. || 2. Offic. 35. Ne quis sit admiratus. 6. At. 9. Admiratus sum, quod nihilominus ad me tua manu scripsisses. 1. Offic. 66. Nihil hominem admirari, aut operare oportet, nisi quod si honestum. 3. de Orat. 100. Aspiciere, admirari, stupescere. 1. de Finib. 40. In quibus hoc primum est, in quo admirer, cur, &c. de Sen. 55. Cuius quidem villam ego contemplan, admirari satis non possum. 1. de Orat. 219. Quorum magnitudinem cognitionis atque artis, non modò non contemno, sed etiam admiror. 7. At. 2. Nam de illo altero minus sum admiratus. 1. C. Quid tu admirare de multitudine indocta? 9. At. 14. De Dionysio sum admiratus. 1. de Orat. 47. In hoc maxime admiror Platonem, quod, &c. 1. de Orat. 243. Admirari ingenium Scæuolæ. de Cla. 323. Admirari res gestas alicuius. 7. At. 9. Admiratus sum breuiatatem epistolæ tuæ. 2. de Orat. 126. Ego in vobis hoc maxime admirari soleo, quod, &c.

† ADVERB. Communiter, separatim in singulis, 2. Off. Rectè, de Opt. Valdè, 1. de Orat. Vehementer, 10. Fam. Satis, de Sen. Semper, 7. Fam. Maxime, 1. de Orat. & 2.

✠ Syntaxis. *In hoc admirandum est, an. Suspicendus & admirandus homini Deus. Admirans est ille te. Ex ore tuo illum admiror. De hoc non admiror, quasi, &c. Aspiciere, admirari, stupescere. Hoc primum est in quo admirer. In hoc te admiror.*

ADMISCEO. || Latine, quod Barbarè connumerare aliquem in numero aliquo dicitur. 2. de Orat. 200. Tunc admiscere huic generi orationis illud alterum cepi. de Vn. 7. Deus bonis omnibus mundum expleuit, mali nihil admiscuit. 3. Q. F. 1. Trebatium meum, quod isti admisceas, nihil est. * Hortens. Quo minus se admiscuerint atque implicuerint animi hominum vitij atque errorib.

ADMISCEOR, *miscer.* 12. A. 16. Ego ad id consilium admiscer, in hac legatione sim? 7. At. 1. Sed hoc tamen quicquid est Precianum, cum his rationibus quas ille meas tractat, admisceri volo. || 2. Tusc. 26. Veruntamen versus ab his admisceri orationi. 12. Phil. 16. Aut ad id consilium admiscer.

ADMISTIO, *concretio*. de Senect. 79. Cùm animus omni admistione corporis liberatus, purus, & integer esse cœpit.

ADMISTVS, *commixtus, concretus*. 2. de Nat. 26. Atque aquæ etiam admistus est calor. ibid. Aquam admisto calore liquefactam diffundi. 1. Acad. 8. In illis veteribus nostris scriptis multa admista sunt ex intima philosophia. 2. de Nat. 27. Aer multo calore admistus est. de Senect. 80. Animus nõ habet in se quicquam admistum, dispar sui atq; dissimile. 1. Tusc. 71. Quoniam nihil sit animis admistum, nihil concretum, &c.

† **Syntaxis**. *Admiscere aliquid alicui rei, & aliquem alicui. Ad consilium admisceri. Id cũ hac re admiscer. Huic id admistum. Aqua admistio calore liquefacta diffunditur. In hoc illud admistum. Aer multo calore admistus. Admistum, & concretum.*

ADMISSARIVS, *equus qui ad prolem seruat, & translatam verò, pro libidinoso capitur*. in P. 69. Itaque admissarius iste, simul atque audiuit, &c. nihil expiscatus est, &c. Lege, ADHINNIRE.

ADMISVS, *incitatus*. 2. de Finib. 61. Et equo admisso, in mediam aciem Latinorum irruerat.

† **Malum admistum, & patratum**. 1. de Finib. 2. Qui autem volunt, &c. difficilem quandam temperantiam postulant in eo quod semel admistum coerceri, reprimique non potest. 3. Fa. 10. Si quid à me prætermisum fuerit, commissum facinus, & admistum dedecus, confitebor. pro Cl. 128. Si à multis esset flagitium rei militaris admistum. || pro S.R. 62. Quo tempore maleficium sit admistum. 2. V. 51. Verum quod ego laboribus, periculis, inimicitiiisque meis tum cùm admistum erit dedecus, feruerè me persequaturum esse polliceor.

ADMITTENDVS, *excipiendus, suscipiendus*. 2. de Leg. 37. Publicus sacerdos audaciam in admittendis religionib. fœdus damnet. 1. Qu. Fr. 1. Facilem se in hominibus audicdis, admittendisque præbere. 1. Off. 139. Domus in qua & hospites multi recipiendi, & admittenda hominum multitudo cuiusque generis.

ADMITTO, *recipio, intromitto, excipio, suscipio, adhibeo*. || *idem valet hoc verbum quod committo, & sceleribus & vitijs tribuitur. Sed in se admittere aliquid dicimus, non committere, vsus ergo ex sequentibus discamus.* pro Syll. 16. Quod flagitium Lentulus non cùm Autronio concepit, Quod sine eodem illo Catilina facinus admistit. pro Quint. 81. Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidem tegere possis. pro Syll. 69. Quod quisque voluerit, cogitarit, admiserit. pro Mil. 65. Si admisisset aliquid quod non posset honestè verèque defendere. 2. de Leg. 15. Deos intueri qualis quisque sit, quid agat, quid in se admittat. pro Clu. 167. Quid vnquam Auitus in se admistit, vt hoc tantum facinus ab eo non abhorreere videatur? pro S.R. 76. Reliquum est vt per seruos admiserit. 8. A. 29. Domum recipere legatum hostium, in cubiculum admittere & reducere, hominis nihil de dignitate, niuium de periculo cogitantis. Sall. in Cic. 7. Quem Iupiter in Consilio deorum admistit. 2. A. 45. Cùm tu tam nocte focia per regulas admittere. 13. At. 50. Cæsar tertijs Saturnalib. ad Philippum, nec quenquam admistit. pro Cl. 116. Si quæ in eum lis capitis illata est, non admittunt. 1. V. 51. Si te semel ad meas captas admisero. pro Clu. 167. Quid vnquam Auitus in se admistit, vt hoc tantum ab eo facinus non abhorreere videretur. 2. de Leg. 15. Deos, qualis quisque sit, quid agat, quid in se admittat, intueri. 2. ad Heren. 34. Aduersarij hoc in se facinus admiserunt. 2. A. 47. Tu autem ea in te admisisisti, quæ à verecundo inimico audire non posses. pro Milon. 104. Quodnam concepi tantum scelus? aut quod in me tantum facinus admisi? cùm, &c. 9. At. 12. Tamen spes quædam me obtentabat, fore, vt aliquid conueniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitij admitteret. || ibid. 4. Tantum mihi dedecoris admisisse videor. pro Rab. 26. Rabirius fraudem capitalem admistit, quod, &c. 2. de Inuent. 50. Qui illa in re peccauit, hoc quoque admistit. 3. Off. 95. Admittere tetrum facinus.

ADMITTOR, *assumor*. pro Mar. 7. Nec ad consilium casus admittitur. * 2. Acad. Vix admittuntur ad honores.

ADMODYM, *valde, per*. 6. V. 74. Erat admodum amplum & excelsum signum cum stola. 3. de Nat. 69. Res admodum paucis salutaris. 5. de Finib. 12. Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur. 7. At. 23. Me superiores literarum admodum delectarunt. 4. Fa. 13. Qui me admodum diligunt. 2. de Nat. 137. A corde in totum corpus distribuitur per venas admodum multas. || pro Rab. perd. 21. Qu. Catulus admodum adolefcens. de Cl. 210. Curio literarum admodum nihil sciebat. 4. ad Her. 18. Elocutio perfecta, quæ maximè admodum oratori accommodata est. de Am. 16. Quamobrem vtrique nostrum gratum admodum feceris. * 2. Acad. Aut nihil superum, aut obicure admodum cernimus. de Fat. Acipenser admodum raro capitur. || Topic. 3. Quod quidem minimè sum admiratus cum philosophum rhetori non esse cognitum, qui

ab ipsis philosophis præter admodum paucos ignoraretur.

† **Syntaxis**. *Admodum utile, & multum admodum. Literarum admodum nihil scire. Maximè admodum.*

ADMONENDVS, *cui admonitio facienda*. 4. Fa. 10. Putaui ea de re te admonendum.

ADMONENS, *qui monet*. 7. At. 1. At vellem à principio te audissem amicissimè admonentem. || vel momentem.

ADMONEO, *commoneo, moneo, ad memoriam alicuius rei aliquem excito*. || *verbum hoc iungitur genitiuo, ablatiuo, & quod vulgo ignotum, duobus accusatiuis.* pro Cæl. 8. Illud te admonitum esse volo. 1. At. 3. Illud me Pæducæus vt ad te scriberem admonuit. 1. Fa. 7. Scribo tamen, vt te ad moneam, quod ipse literis omnibus à pueritia deditis cognoui, vt discas, &c. 1. At. 8. Erenim ibi sedens hæc ad te scripsi, vt me locus ipse admoneret. 2. de Finib. 69. Et eam tantum ad aurem admonerent, vt caueret ne, &c. 1. de Nat. 5. Qui admonent, amicè docendi sunt. 1. de Nat. 46. Ac de forma partim natura nos admonet, partim ratio docet. || 3. Qu. Fr. 1. Epistola in qua de æde Telluris, & de porticu Catuli me admones. ibidem. Item quod de hortis me admones. 7. At. 25. Quod me amicissimè admones, &c. gratum est. 9. At. 11. Illud me præclare admones, vt cùm illum videro, &c. 1. Qu. Fr. 1. Sed te illud admoneo, vt, &c. pro Dom. 127. Neque erat causa, cur prohibendo non tam deterere videretur, quam admonere. 7. Fa. 13. Vt ego quoque te aliquid de vestris cautionibus admoneam. 5. At. 1. Nunc venio. ad transfuersum illum versiculum, in quo me admones de forore. 9. Fa. 6. Caninius noster me tuis verbis admonuit, vt scriberem. * de suis consil. Admonuisse tibicinam vt spondæum caneret. Pythagoras dicitur.

† **Admonere creditores, huius loquendi modi Barbara quadam plurimum ab atate Ciceronis abhorrentia sedem tenent, vt petere debitum, &c.** Sic ergo cum Cicerone reuocemus. pro Quint. 40. Cùm tibi quotidie potestas hominis fuisset admonendi, verbum nullum facis, iam biennio confecto appellas. 16. Fa. 24. Dolabella creditores fac vt admoneantur, appellabis etiam Papiam. Top. 5. Admonitus huius æris alieni nolui deesse, &c.

ADMONEOR, *doceor, certior fio, reprehendor*. 2. de Dia. 134. Multi nullo somnio ad thesaurum inueniendum admonentur. 2. de Nat. 166. Multa exis admonerit. 1. Fa. 9. Ea tantæ mihi curæ sunt, vt me nolim admoneri. de Ar. 44. Discordiæ nostræ, de quibus ipsis his prodigijs recentibus à dijs immortalibus admonemur. * Frag. epist. Quæ monumenti ratio sit, nomine ipso admoneor. 2. de Dia. 134.

† **ADVERB.** Amicè, de Amic. 1. de Nat. 1. Amicissimè, 7. Attic. Præclare, 9. Attic. Breuiter, 2. Tusc. Obscurè, 2. de Diu. Rectè, 2. de Orat. Vulgò, in Pilo.

ADMONITIO, *monitum, præceptum*. 2. de Orat. 339. Admonitio quasi lenior obiurgatio. 2. de Orat. 282. Admonitio in consilio dando familiaris. 1. Offic. 145. Quæ facillè apparent, nec magnoperè admonitionem & præcepta desiderant. 5. de Finib. 2. Tanta vis admonitionis est in locis, vt non sine causa ex his memoriæ ducta sit disciplina. 1. Fa. 1. Sed planè nec præcib. nostris, nec admonitionib. reliquit locum. 10. Fa. 44. Quare si aut aliter sentirem, certè admonitio tua me reprimere, aut si dubitarem, hortatio impellere posset, vt, &c.

† **ADIVNCTA**. Accurata, 6. Attic. Maior. 13. Attic. Familiaris, similis 2. de Orat. Mediocris, 3. de Finib.

ADMONITOR, *qui monet*. Top. 5. Vt mea diligentia mandatorum tuorum te quoque, etsi admonitore non eges, ad memoriam nostrarum rerum excitarem. 9. Fa. 8. Misi autem ad te quatuor admonitores non nimis verecundos.

† **ADIVNCTA**. Non nimis verecundi, 9. Famil.

ADMONITVM, *admonitio*. 2. de Orat. 64. Præcepta, admonita tractanda sunt omnia disertissimè. 2. de Orat. 175. Sed vt vsus nostri quædam admonita tradamus, vel, monita.

ADMONTVS, 8. At. 15. A multis admoniti sumus, vt cauereamus, &c. 2. de Nat. 123. Tum admonita à squilla pinna morsu comprimit conchas. Top. 5. Vt veni Veliam, admonitus huius æris alieni, nolui deesse ne tacitæ quidem flagitationi tuæ.

ADMONTVS, *admonitio*. 3. C. 8. Atque interea admonitu Allobrogum misi, qui, &c. 13. At. 18. Ego interea admonitu tuo perfecti sanè argutulos libros ad Varronem. 9. At. 12. Quem φιλόπαιτον ἢ πολιτικὸν hominis prudentis & amici, tali admonitu, non moueret autoritas. de Ar. 36. Sed tamen, huic malo pop. Rom. ipse nullo Aruspicum admonitu sua sponte prospexit. 10. Fa. 12. Recitatis literis oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter eum auspicijs operam dedisse.

† **ADIVNCTA**. Similis, 2. Tusc. Talis, 9. Att.

† **Syntaxis**. *Ad aurem admonere, ne. Admonere absolutè. Hac præclare, amicè admones, & de hoc illum admonere tuo verbis. Multa ex hoc admonemur, &c. Locum relinquere nullum admonitionibus: id est, non egere admonitione. Admonita tradere. Admonitus à, vt, &c. Huius rei admonitus. Admonitu alicuius facere.*

ADMOTIO, *applicatio*. 2. de Nat. 150. Manus apta ad neruorum

elicendos sonos admotione digitorum, *i. admouendis digitis.*
A D M O T V S, *adhibitus*. pro Cluent. 36. Oppianicus continuo sperare cepit hoc se Aiullio tanquam aliqua machina admota, fortunas Afini expugnare posse. 2. de Orat. 190. Nulla materia, nisi admoto igni, ignem concipere potest. || pro R. post. 23. Demetritum, qui Phalereus vocatus est, in Ægypti regno, aspide ad corpus admota vita esse priuatum.
A D M O V E N D V S, *adhibendus*. 4. Tusc. 61. Sed alia quædam ad eum est admouenda curatio.
A D M O V E O, *appono, adhibeo, porrigo, extendo*. de Amic. 31. Quam qui appetunt, applicant sese, & propius admouent. 2. de Orat. 153. Admouere aurem, & subauscultare. 3. ad Heren. 32. Admouere propè. (*Amouere procul*. 4. Acad. 145. Cum autem læuam manum admouerat, & illum, &c. 3. Tusc. 43. Fasciculum ad nares admouebis, incendes odores. Pro Sest. 12. Admouere stimulos alicui, *id est, excitare aliquem*. de Am. 100. Admouere se ad aliquam rem. 13. ad Her. 26. Admouere vultu ad aliquem. de Ar. 20. Adhibere animos, ac mentes vestras, non solum aures ad aruspicum vocem admouete. Or. 55. Vt cunque animum audientis moueri voles, ita certum admouebis vocis sonum. 6. A. 5. Dum ne exercitum propius urbem Romam cœm. admoueret. 1. cont. Rul. 11. Admouent manus vestigalibus populi Romani. * Acad. Cum & huc & illuc aurem diligenter admoueret.
A D M O V E O R, *adhibeor, adjicior*. 2. Offi. 37. Dolorum cum admouentur faces, præter modum plerique exterrantur. 7. V. 162. Quid cum ignes ardentisque laminæ, & ceteri cruciatus admouebantur. 2. Tusc. 61. Cum faces ei doloris admouerentur. || 1. de Orat. 60. Admoueri orationem ad sensus animorum.
A D V E R B. Propius, de Amic. Huc illuc, 4. Acad.
Syntaxis. *Applicare se, & propius admouere, aurem admouere, & subauscultare. Stimulos alicui admouere, & aspitem ad corpus. Ad sensus animorum verba admouere. Se ad aliquid admouere. Vultu ad aliquem & animos admouere ad aliquid. Exercitum ad locum admouere. Admouere machinas, doloris faces, ignes, laminas, & cruciatus admouere multos.*
A D M V R M V R A N S, *qui admurmurationem edit*. pro Pom. 11. Idque admurmurante senatu, neque me inuito est factum.
A D M V R M V R A T I O, *approbatio, & applausio murmure facta*. pro Pomp. 37. Vestra admurmuratio facit, *Qui ritus, vt, &c. 2. Qu. Fr. 1. Clodium accusauit multis & secundis admurmurationibus cuncti senatus. 2. V. 45. Grata concionis admurmuratio. in P. 31. Qui non admurmuratione, sed voce & clamore furorem illius fregistis. 6. V. 27. Rufus populi atque admurmuratio omnium facta est. 7. V. 40. O diuina senatus admurmuratio.*
A D I V N C. Diuina, 7. Ver. Grata, 2. Ver. Multæ, secundæ, 2. ad Qu. Frat.
Syntaxis. *Grata concionis admurmuratio. Senatus admurmuratio, sancta, diuina. Admurmuratione, ac potius voce & clamore frangere furorem.*
A D M V R M V R O, *admurmurationem facio: proprium concionis, aut senatus fauentis. 7. V. 40. Memoria tenetis iudices, quam valde vniuersi admurmurarent.*
A D N E C T O, *aligo*. 2. Tusc. 23. Nauem vt horrifono freto noctem pauentes, timidi adnectunt nauitæ.
A D N I T O R, *applico, seu applico, & valde nitor*. de Am. 90. Natura solitariam nihil amat, semperque ad aliquid tanquam adminiculum adnitetur. 6. At. 8. Ego, nisi Bibulus adniteretur, de triumpho æquo animo essem. *alias, adnumeretur.*
* **A D N O T O**, *Vide, ANN O T O.*
A D N V M E R O, *numero, ad numerum addo*. pro S. R. 114. Omnia sua tibi concessit, adnumeravit, appendit. 5. V. 146. Dare & adnumerare nummos alicui.
Syntaxis. *Concedo, adnumero, appendo. Do, & adnumero.*
A D N V M E R O R, *adjicior, adscribor*. in Sal. 6. Si tu vnâ cum illis adnumeratus esses. 6. At. 8. Nisi Bibulus adnumeretur, de triumpho, &c. *alias, adniteretur.*
A D N V N C I O, *nuncio*. 5. At. 14. Tamen interea hæc vellem quæ mihi * adnunciabantur. || adferebantur, *legit Lamb.*
A D O L E S C O, *resco*. 5. de Fin. 55. Eaque cupiditas agendi aliquid, adolescit vnâ cum ætatis. 1. de Leg. 22. Ratio cum adoleuit atque perfecta est, nominatur ritè sapientia. in Sal. Hinc enim facile intelligetur, quam petulanti pueritia, tam impediens & procax adoleueris. 1. de N. 99. Qui natus sit, qui adoleuerit, qui didicerit, de Sen. 51. Viriditas herbescens, quæ nixa fibris stirpium sensim adolescit.
A D V E B. Sensim, de Senec.
Syntaxis. *Ratio adolescit, & perficitur. Ille procax adolescit. Viriditas adolescit.*
A D O L E S C E N S, *de mare, ac fœmina, ephēbus, iuuenis, pubes*. 2. Fa. 15. Homo adolescens. Cat. 26. Adolescens bona indole præditus. 7. At. 7. Puer, nisi fortè adolescens factus est, dum ego absum. 1. de Diuin. 36. Africanæ filia adolescens, de Senect. 10. Hic & bella gerebat vt adolescens, cum planè grandis esset. 1. de Fin. 13. In primis grauis & doctus adolescens. 4. Tusc. 55. Ad-

lescens perditus ac dissolutus. in Orat. 41. Adolescens etiam nunc ð Phædre, Isocrates est. 3. A. 3. Cæsar adolescens penè potius puer. pro Rab. 2. 1. Qu. Catulus admodum tum adolescens. 6. At. 2. Pueri, siue iam adolescentis. 1. Offi. 122. Adolescentis est, maiores natu vereri, ex quæ his deligere optimos & probatissimos, quorum consilio atque autoritate nitatur. 1. 1. Fam. 7. Adolescentem vel puerum potius. 3. Phil. 15. Adolescens illo nihil castius, nihil diligētius. Seruius Cic. 4. 5. Quid autem fuit, quod illam hoc tempore ad viuendum magnopere inuitare posset, &c. vt cum aliquo adolescente primario coniunctè ætatem ageret. 2. de Orat. 88. In adolescente optanda fecunditas orationis. 9. Fam. 22. Adolescentes peni dediti. 1. de Ora. 117. Neque hæc dico, vt homines adolescentes à dicendi studio deterream. 13. Fa. 19. Adolescens quem, &c. *Vide, A D O P T O.* pro Clu. 176. Ab hoc adolescente Opianico in quæstionem postulauit. Cat. 71. Adolescentes sic moriuntur, vt quum aquæ multitudine vis flammæ opprimitur. 5. Tusc. 77. Adolescentium greges Lacedæmonæ vidimus ipsi incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, vnguibus, morsu, denique vt exanimarentur, priuquam se victos faterentur. 1. de Nat. 80. Qui, concedentibus philosophis antiquis, adolescentibus delectamur. Cato, 71. Quem admodum poma ex arboribus si cruda sunt, vi auelluntur: si matura & costæ, decidunt: sic vitam adolescentibus vis auferit, senib. maturitas. 9. Fa. 8. Adolescentior Academia. * de su. confi. Cum violenti adolescentes, tibi arum etiam cantu, vt fit, instincti, mulieri Pudicæ fores frangerent, &c. tarditate modorum & grauitate, cantus illorum furentem petulantia resedisse.
A D I V N C. Abstinent, ingeniosus, optimus, ornatus omnibus rebus, 13. Famil. Acutus, pro Pom. Bonus, honestus, modestissimus, propinquus, locupletes, pleni ingenio, pro Flac. Bonus, eruditus, ad Qu. Fra. Bonus & disertus, honestus imprimis inter suos & nobilis, pecuniosus, pro Cl. Bonus & strenuus, gratissimi, optimi, omnibus bonis artibus ornati, perneccesarij & amicitia dignissimi, 3. Fam. Bonus & fortis, clarissimus & princeps ciuitatis, lectissimus, 3. Ver. Bonus & fortis, & imprimis disertus, & prudens, & dignus illo loco & nomine, 5. Ver. Clarissimus, optimus, nobilissimisque, 4. in Ver. Florentissimus, florentissimus vrbis & incolumis, ornatus, nobili loco natus, prætorius, 6. Ver. Miseri, 7. Ver. Castus. Clarissimus atque omnium præstantissimus, 3. Phil. Nobilissimi, præditus summa spe. 2. Phil. Castus & diligens, 6. Attic. Nobilis, 7. Attic. Nobiles, 2. Attic. Comicus, potentissimus hoc tempore nostræ ciuitatis, Seniores, pro Sex. Rosc. Cupidus laudis, deditus mirificè studio dicendi, 1. de Orat. Disertissimus, maximè familiares, 2. de Orat. Deformis, perditus ac dissolutus, 4. Tusc. Delicatus, ingeniosissimi & propè aequales, de Clar. Disertus, honestissimus, humanissimus atque optimus, non tam insulsus quam non verecundus, prudens & bonus. Boni, humanissimi, & doctissimi rectissimis studijs atque optimis artibus præditi, pro Cæ. Diuinus, 5. Phil. Fortunatus, pro Arch. Grauis, honestus imprimis & ornatus, pro Sest. Gratissimus, optimus, mihi quæ clarissimus, potens & nobilis, 2. Famil. Grauis & doctus, 3. de Finib. Imprimis honestus & grauis, pro Mil. Impericus, pro Dom. Ingeniosus & bonus, pro Mur. Non acriter intelligens, boni & fortes, in Piso. Nobilis, pro C. Rab. Omni virtute ornatus & humanitate, pro Plan. Præditus magna gloria, pro Deiot. Primarij, 4. Famil. Non solum iudoci, sed etiam rustici, optimi, præditi bona indole, probi, de Senec. Loquaciores, in Parad. Sanctissimus, 13. Phil. **A D V E R B**. Admodum, pro Cæ. Multum, 2. Off.
Syntaxis. *Adolescens bona indole. Factus adolescens. Grauis, perditus, dissolutus. Homo adolescens. Academia adolescentior.*
A D O L E S C E N T I A, *iniens ætas à xiv. anno vsque ad xxv. etiam, xxx.* Adolescens, 2. ad Heren. Top. 32. Adolescens, flos ætatis, pro Qu. R. 44. Magis mea adolescentia indiget illo bona existimatione, &c. Cato. 29. Adolescens libidinosa & intemperans effœrum corpus tradit senectuti. 5. de Fin. 62. Adolescens libidinosa & proterua. Cato. 67. Adolescens multo plures, quam senectus, mortis casus habet. || Ibidem. Cum illud videatis cum adolescentia esse commune. pro Cælio. Adolescens cupiditates aliquando tolerabiles. de Sen. 5. Qui enim citius adolescentia senectus, quam pueritia adolescentia obrepit? 1. Off. 117. Adolescens ineunti inest maxima imbecillitas consilij. pro Deiot. 2. Adolescens terrorem inferre alicui. 2. Acad. Adolescentiam in aliqua re consumere. 1. ad Lent. 9. Iam à prima adolescentia me Musæ mansuetiore delectarunt. * pro C. Corn. 1. In quo suspitione omnè tollit Q. Metelli adolescentia ad summam laudè omnibus rebus ornata.
A D I V N C. Impura, 3. Ver. Liberior, Plena spei, tota, pro Cæ. Libidinosa, proterua, 5. de Fin. Libidinosa & intemperans, de Sen. Magna, pro S. Rosc. Modestissima, pro Mur. Prima, de Cla. Procliuor ad Libidinem, in Parad. Turpis, pro Pont.
Syntaxis. *Effectum corpus tradit senectæ adolescentia intemperans. In hac re consumere adolescentiam. A prima adolescentia. Flos ætatis. Libidinosa, intemperans, proterua iniens.*
A D O L E S C E N T V L V S, *admodum adolescens*. || pro Flac. 51. Abduxisti Temno Appollonidem pecuniam adolescentulo, &c. pro Dom. Imberbis adolescentulus. item alibi.
A D I V N C T A. Compus, pro Rosc. Deditus studijs, 1. de Orat. Imberbis, pro Dom. Modestissimus, pro Plan. priuatus, pro Dom. Vicinus, pro Cæ. Non imperiti, de Diu. Nobiles, 1. Att.
A D O N I S, 3. de Nat. 59. Adonidi nupisse traditum est Venerem quartam, Syria Tyroque conceptam.

ADOPTIO, *adoptandi actio*, pro Dom. 34. Quod est, Pontifices, ius adoptionis: nempe ut is adoptet, qui neque procreare iam filios possit: & cum potuerit, sit expertus. *ibid.* 35. Quas adoptiones, hereditates nominis, pecunie sacrorum secuta sunt. 1. de Fin. 24. L. Torquatus filium in adoptionem D. Silano emancipavit. 1. Tusc. 3. 1. Quid propagatio nominis: quid adoptiones filiorum?

† **ADIVNCTA**. Innumerabiles, pro Dom.

ADOPTANDVS, 8. At. 3. Ille in Clodio adoptando augur.

ADOPTATVS, de Cla. 2. 12. Licinia filius, Crassi testamento, qui fuit adoptatus. 7. At. 7. Adoptatus à plebeio patricius.

ADOPTIVA, pro Do. 35. Neque amissis sacris paternis, in hac adoptiva venisti.

ADOPTO, *filium facio, filium in sicut*. de Cla. 77. Filius Scipionis, is qui minore Scipione à Paulo adoptavit, pro Dom. 34. Adoptat annos viginti natus etiam minor senatorem. p. o. Do. 37. Filium senatorem populi Romani sibi adoptare. 13. Fa. 19. Adolefcens, quem C. Memmius Patrensi legibus adoptavit. de Cl. 2. 4. 1. C. Statiens, qui se ipse adoptauerat, & de Statiens Aelium fecerat.

† **Me in clientelam confero alicuius**. 2. A. 107. Puteolani C. Cassium patronum adoptarunt, pro Sest. 9. Conuentus illa Capuæ me vnum patronum adoptavit. 5. Fa. 9. Ego autem, quem potius adoptem, aut innocem, quam illum, quo defendente, vincere didici. 6. A. 12. Atqui illum quinque & triginta tribus patronum adoptarunt. 1. V. 34. & 64. Adoptate sibi aliquem defensorum sui iuris, & vltorè iniuriarum, & actorè torius causæ.

† **ADVERB**. Obscurè, pro Dom.

† **Syntaxis**. *Is ab illo filium adoptat. Aliquem sibi adoptare. & , Legibus adoptare. Adoptare se si patronum ac defensorum.*

ADORIENDVS, *inuadendus*. 2. ad Heren. 7. Occasio idonea ad rem adoriendam.

ADORIOR, *aggreddior, inuado*. 4. V. 37. Hominem id ætatis quam tumultuosissimè adoriuntur. 7. V. 89. Postremam quoque nauem piratæ primam adoriebantur, pro Sest. 79. Adoriri aliquem inermem & imparatum, pro Mil. 29. Adoriri aliquem à tergo. 2. de Orator. 205. Ne conuellerè adoriamur ea, quæ non possunt commoueri. 13. Attic. 2. 2. Hoc quoque ipsum continuo adoriatur. 16. Attic. 2. *ἡγεμεν λειοειο*, si Brundisium salui adoriemur.

† **ADVERB**. Tumultuosissimè, 4. Ver.

† **Syntaxis**. *Occasio ad rem adoriendam. Adoriri tumultuosissimè aliquem.*

ADORNATVS, *instructus, paratus, ornatus*, pro Cl. 18. Omnis restituta copia à matre initio est adornata, à matre nunc instruitur, ac omnibus eius copijs & opibus comparatur, pro Cl. 19. 1. Comparatio huius criminis ab illa est inuenta, & adornata. 3. V. 58. Vidi forum comitiũque adornatum magnifico ornatu.

ADORNO, *instruo, orno, paro, comparo*, pro Pom. 35. Pompeius Italia duo maria maximis classibus ac præfidijs adornauit, pro Mur. 46. Ut idem accusationem & petitionem consularis diligenter adornet atque instruat.

† **Honore officio**. 11. Fa. 14. Lator mea consilia, measque sententias à te probari de decemuiris, de adornando adolescente.

† **ADVERB**. Diligenter, pro Mur.

† **Syntaxis**. *Copia restituta ab illo adornata. Adornatus ornatu magnifico. Comparatio criminis à te inuenta & adornata.*

ADPROMITTO, *promitto, aliarum promissum confirmo*, pro S. R. 26. Cum id ita futurum Titus Roscius adpromitteret, crediderunt.

ADQUIESCICO, *quiesco*. 4. Fa. 6. Lectis tuis literis, aliquantum adquiesci. Vide, **ACQUIESCICO**.

ADRAMITENVS, *Xenocles, ex Adramiteo, Asia oppido*, de Cla. 116. item pro Fla. 3. 1.

ADRIANVS, *sum*, in P. 92. Adrianum mare, & ad Her. lib. 3.

ADRIMETVM, *oppidum*. 5. V.

ADSCISCO, *ascisco, adprobo, recipio, attribuo*, pro Cor. 21. Innumerabiles aliæ leges sunt latae, quas Latini voluerunt, adsciuerunt, pro Corn. 20. Cum iussisset prætor aliquid, id si adsciuisset socij populi ac Latini, & si, & c. ut tum lege eadem is populus teneretur. in P. 50. Alienam prouinciam sibi adsciscere. 2. Tusc. 2. 3. Iouisque numen Mulciberi adsciuit manus.

† **Syntaxis**. *Adsciscere leges. Id populus adsciuit. Alienum sibi adsciscere.*

ADSCITVS, *receptus*. 6. Ver. 115. Sacra adscita atque accersita ab exteris nationibus.

† **ADVERB**. Publicè, 2. de leg.

† **Syntaxis**. *Ascitus, & accersitus ab aliquo.*

ADSCRIBO, *Ascribo, appono, adiungo, addo*. 2. de In. 120. Nihil attinuit adscribere, quæ voleret: eo enim nõ adscripto, nihil inest dubij. 7. Fa. 18. Sed & Aruncius ita te mandasse aiebat, & tu adscriperas. 10. Fa. 20. accepi literas, in quibus erat, te adscripsisse à Lepido non recipi Antonium. 2. cont. Rull. 50. Adscribit

† **idem auctori agros Corn.** 5. Fa. 4. || Ego tamè adscripsisse mallem, quando id te video desiderare. *ibid.* 20. Illud me non animaduertisse moleste ferrem, ut adscriberem, te in facto pecuniam iussu meo deposuisse, nisi, & c. pro Cecin. 95. Sylla adscripsit in eandem legem, si quid, & c. *ibidem*. Hoc in omnibus legibus adscribitur. 2. cont. Rull. 52. P. Seruilius Pompeio Cæci filio, non credo adscripturum esse magno. 1. de Leg. 29. Me quoque adscribito fratris sententiæ. 3. At. 23. In altera epistola tua præter consuetudinem, diem non adscribis. 6. At. 1. Adscribit etiam, & quasi calcar admouet, intercessisse se pro ijs magnam pecuniam. 1. de In. 56. Adscribere aliquid ad legem. 5. Fa. 20. Non adscripsi, quod tua nihil referebat. 2. cont. Rull. 24. Sive accepta lex esset, illum sibi collegam abscriberetis, & c.

† **lubeo scribas**. 1. At. 4. Terentia tibi salutem adscribit. 6. At. 1. Filiola tua gratum mihi fecit, quod tibi diligenter mandauit, ut mihi salutem adscriberes. *ibid.* Tu quoque salutem yrriguo adscribito. 5. At. 20. Alexis, quod mihi toties salutem adscribit, est gratum: sed cur non suis literis idem facit?

† **imputo**. 1. de In. 91. Hoc incommodum Scipioni adscribendum est: *id est, attribuendum.*

† **ADVERB**. Ita, 7. Fam. Toties, 5. Att. Vulgo laudibus, 14. Att.

ADSCRIPTIO, pro Cecin. 95. Declarata ista adscriptio esse aliquid, & c.

ADSCRIPTOR, 2. con. Rul. 22. Et videlicet collegas suos adscriptores Agrariæ legis non repudiavit L. Nouitius.

ADSCRIPTVS, *scriptus, destinatus*. 13. Fa. 30. Is enim erat adscriptus in id municipium ante ciuitatem socijs & Latinis datam. 3. Qu. F. 1. Antiquior dies in tuis erat adscripta literis, quam in Cæsaris. *alijs, scripta.*

† **Syntaxis**. *Nihil attinet adscribere quauis. Adscribere in legem. Pompeio Cn. filio non adscribitur magno. Me adscribas tua sententia. In epistola diem adscribe. Ad legem adscribere aliquid.*

ADSERVATVS, *seruatus*, pro Cecin. 37. Si omnes in ædibus adseruati ac rerenti sint, * pro L. Varen. Illicò Varenum vincitum, adseruatum.

ADSERVO, *seruo*, pro Cec. 73. Negligentiùs adseruare aliquid.

† **ADVERB**. Acerrimè, 10. Att. Negligentiùs, pro Cec. & pro Arch.

ADSISTO, *obstisto, obsto, contra sto, & me oppono*, de Leg. lib. 2. 10. Ut contra omnes hostium copias, in ponte vnus adisteret. *de Horatio Coclite loquitur.*

ADSTIPULATOR, *confirmator, defensor*. Octau. Quidam cuius auus fuit argentarius, adstipulator pater. 4. Acad. 67. Sed illud falsum esse & Stoici dicunt, & eorum adstipulator Antiochus. I. P. 18. Nemo vnquam isto non modo propugnatore tutiorem sese, fed aduocato, aut adstipulatore paratiorem fore putauit.

ADSTITVO, *colloco, confirmo*. 3. ad Heren. 33. Aegrotum in lecto cubantem faciemus, & reum ad lectum eius adstituemus.

ADSUM, *praesens sum, praesto sum, intersum*. 2. de Orat. 4. Cum vos Catule & Cæsar non adessetis, pro Dom. 39. Aderat praesens M. Bibulus. 9. Fa. 25. Nuncades ad imperandum, vel ad parandum potiùs. 15. Att. 11. Ij ex Africa iam affuturi dicuntur. 10. 4. Nos qui adsumus, & c. de Clar. 200. Oratorem in causa non adesse. 3. V. 1. Adesse ad iudicium. 5. At. 18. Video enim te, & quasi coram adis, ita cerno, *συνπιθεω* amoris tui, pro Cl. 54. Adest praesens in singulari virtute. 4. Fa. 6. Ego verò, Serui, vellem, vt scribis, in meo grauissimo casu affuisses, pro R. P. 28. Ergo aderat vis, que, & c. 3. Qu. F. 4. Pompeio ad triumphum ad 111. nonarum Nouem. volebam adesse. 1. de D. 57. Petijt vt manè ad portã adesset. *ibid.* Manè præto ad portam adfuit, pro Fla. 54. Siluerunt principes, neque in illa concione adfuerunt, pro Qu. 79. Vos qui adestis in consilio, pro Pl. 87. Aderat mecum cunctus equester ordo, de Senect. 77. Qui ad mortem propius adsum, pro Qu. 47. Quæ mala iam adesse atque impendè videntur. 4. At. 16. Tu aduentare, ac propè adesse iam debes, pro Dom. 46. Qui neque adesse sit iussus, neque citatus. 1. de Leg. 52. Quæ cum adsum, perparua sunt, & quandiu affutura sint, certum sciri non potest. 15. At. 25. Ego autem, si imposuisset aliquid, quod penè fecit, nisi tua malitia affuisset, animo iniquo tulissem, pro Ilac. 43. Decreto scribendo primum video adfuisse Lyfaniam. Postq. in Sen. 7. Caput, & c. ne quis pedibus iret, ne scribendo adesset. 3. de Or. Et eundem, id quod in autoritatibus perscriptis extat, scribendo adfuisse. 8. Fa. 8. Scribendo affuerunt L. Domitius, Q.

† **Cælius**, *idem* || 15. 6. Quod scribendo affuisti. 4. At. 17. Prouincijs consularibus affuisse, cum omnino ne senatus quidem affuisset. 7. 1. Scribendo affuit. 1. de Na. 14. Adfuit, cognoscant, animaduertant. 2. de Finib. 96. Tanti autem aderant morbi vesicæ & viscerum, vt, & c. 1. Off. 11. Bellua ad id solum quod adest, quodque praesens est, se accommodat. * pro C. Cornel. 1. Ne ad legem accipiendam adessent.

† **Adesse dicebant Romani, quod recentiores, stare à partibus alienius, aut ueri partes contra aliquem**, pro Qu. 30. Reculabant qui aderant tũ Quintio. 1. At. 1. Adesse alicui contra aliquem. 6. Pat. 4. Ego tamen tuis rebus adero, vt difficillimis. 2. At. 37. Semper enim absenti affui Deciotaro. 2. Qu. F. 3. Crassus aderat Miloni animo non amico.

¶ Non timeo. de Som. 2. Ades, inquit, animo, timorem omittit. pro Cec. 30. Adesse animo. pro Syl. 33. Adeltote omnes animis, qui adeltis corporibus. 8. A. 30. Vigilare, cogitare, adesse animo.

† ADVERS. Coram, 13. Phil. Frequenter, paulò antè, pro Cec. Multum, in Top. Opportunè, pro Clu. Præsto, pro Mur. Propius ad mortem, de Sen. Publicè, pro Plan. Tardius, 12. At.

¶ Synta. *Præsens adesse. Ad imperandum adesse. Ex Gallia. In causa. Ad iudicium. Coram. Ad mortem. Propè, propius. Adesse iustum, & citatum. Legibus adesse scribendis. Ad id quod adest, quòdque præsens est. Adesse alicui. Adesse animo, timorem omittere.*

ADVECTVS, importatus, comportatus, inuectus, apportatus. 2. A. 77. Inde Cassio celeriter ad urbem aduectus, Romam redijt. 4. Fa. 12. Cum ab Epidauro Piræum naui aduectus essem. f. de D. 58. Cum tu equo aduectus, &c. 2. de D. 84. Quidam caricas Cauno aduectas vendens.

ADVEHO, apporto, importo, comporto. 5. V. 172. Cum frumentum ex decumis mancipès Romam aduexissent. 3. Off. 50. Si vir bonus ab Alexandria profectus Rhodum magnum frumentum numerum aduexerit.

¶ Syntaxis. *Ille Romam aduectus est. Nani aduectus, equo.*

* ADVEHOR, in L. Pif. Cum tibi tota cognatio in sarraco aduehatur. ¶ *citas. Quin. lib. 8. cap. 3.*

ADVENA, peregrinus, hospes. 2. de Or. 249. Ne in nostra patria peregrini atque aduenæ esse videamur. 2. con. Rul. 93. Nos autem iam non hospites, sed peregrini atque aduenæ nominabamur. 5. Tusc. 34. Zeno Citizus aduena quidam, & ignobilis verborum opifex.

¶ Syntaxis. *Peregrinus, & aduena. Non hospes, sed peregrinus, & aduena.*

ADVENIENS, accedens, qui venit. 6. At. 3. Est aliquid aduenientem non esse peregrinum atque hospitem. pro Mur. 68. Quid habet admirationis, tali viro aduenienti obuiam prodissè multos? pro Cec. 25. In aliquem aduenientem cum ferro inuadere. 2. de Diu. 142. Medici ex quibusdam rebus, & aduenientes morbos, & crescentes intelligunt.

ADVENIO, accedo, appropinquo. 3. de Nat. 57. Quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. 1. ad Her. 14. Athenis Megaram vesperi aduenit Simo. de Sen. 25. Senectus cum aduenit, apportat secum multa vitia. 11. A. 30. Vtq; quancunque in prouinciam eius belli gerendi causa aduenit, ibi imperium habeat. de Sen. 69. Cum enim id aduenit, tunc illud, &c. 11. A. 7. Sapientis est, quicquid homini accedere possit, id præmeditari ferendum modicè, si aduenit, esse.

¶ Syntaxis. *Adueniens morbus, senectus. Quicquid aduenit.*

ADVENTITIVS, fortuitus, insperatus, non quaesitus. pro Pom. 24. Mithridates magis aduentitiis multarum nationum copijs iuabatur. 6. V. 81. Neque vllum aduentitium requiritur auxilium.

¶ *Alienus, non innatus, externus, adueniens. 2. de Nat. 26. Externus & aduentitijs tepor. 1. de Finib. 59. Neque sanè multum adumentis externis & aduentitijs vteretur. 2. de Diu. 120. Animus externa & aduentitia visione pulsari. 3. de Orato. 133. Hæc politicissima transmarina & aduentitia doctrina. 2. & de Inuent. 64. Aduentitia pecunia. pro R. P. 46. Aduentitia pecunia petitur ab eo, cui sua non redditur. Top. 69. Assumpta & aduentitia. (Innata & insita. ¶ 1. At. 16. Vnam rationem non reijcibam, vt ager hac aduentitia pecunia emeretur.*

ADVENTANS, accedens, appropinquans. de Sene. 2. Onus aut iam vrgentis, aut certè aduentantis senectutis.

ADVENTO, aduenio, appropinquo, accedo. 4. At. 16. Tu aduentare ac propè adesse iam debes. 2. Fa. 6. Nondum erat auditum, te ad Italiam aduentare, cum &c. 16. At. 4. Legiones aduentare dicuntur. 1. de Orat. 199. Quod verè iam tempus aduentat. ¶ 1. At. 17. Appius noster cum aduèrate videret, profectus est Tarsum.

ADVENTVS, accessus. (discessus. 2. At. 1. Quid cogites de aduentu tuo, scribe ad nos. 12. 49. Vt me leuèrat tuus aduentus, sic discessus afflixit. 4. 4. Aduentus tuus mihi suauissimus, optatissimusque erit. pro Pomp. 13. Ipsorum aduentus in vrbes sociorum. 8. At. 1. Ibimus Luceriam, nec eum fortasse delectabit aduentus noster. pro Milon. 50. Nocturnus Clodij ad urbem aduentus. * con. C. Anton. Vt non esset locus tam sanctus, quo non aduentus tuus crimen adferret. 6. V. 115. Conferre huius pratoris aduentum cum illius imperatoris victoria. In Pison. 51. Quid dicam aduentus meos? ¶ 6. V. 116. Id aduentu Verris Siculorum Innocentium sanguine redundasse.

† ADIVNC. Minus aptus ad res multas, 2. Fam. A. quiv. 427. gratus, honestus, 10. Att. Clarus, 15. Fam. Expectatissimus, optatissimus, suauissimus, 4. Attic. Gratius, 9. Fam. Improvulus, 1. Fam. Lucundus, 5. Att. Maturus. 2. Att. Matutinus, nocturnus, 5. Fam. Gracissimus, 3. Ver. Primus, 6. Ver. Nocturnus, pro Mil. Occultus, in Pifo. Repentinus, 1. Phil. Suanis, molestus, 1. ad Q. Fra. Graues, 1. cont. Rull.

ADVERSANS, oppugnans. 3. Off. 78. & 1110. Adversante etiam & repugnante natura. 2. de Orat. 187. Adversantem & repugnantem capere, 3. Fa. 10. Contentio mea adversans actionibus aliorum.

ADVERSARIA, præscriptiones, ephemerides. Tabella extraordinaria, in quibus memoria causa, utcumque notamus, vt ea postea in iustis fidei tabulas codicèsq; referamus: sic dicta, quòd præsto, & ad manus semper sint, & aduersa, non auersa: vel ab aduertendo, quòd propter animaduersionem & memoriam (vt dixi) conficerentur. pro Qu. R. 5. Non habere se hoc nomen in codice fatetur, sed in aduersarijs patère contendit. Ibidem. Non ex tabulis, sed ex aduersarijs petere poterunt. Ibid. Suarum præscriptionum & literarum aduersaria proferre, amentia est. Ibidem. 7. Quid est, quòd negligenter scribamus aduersaria? quid est, quòd diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstua, illæ sunt æternæ, hæc delentur statim, illæ seruantur sanctè: hæc parui temporis memoriam, illæ perpetuæ existimationis fidem & religionem amplectuntur: hæc sunt delecta, illæ in ordinem confectæ. Itaque aduersaria in iudicium protulit nemo, codicem protulit, tabulas recitauit.

† ADIVNC. Menstua, pro Q. Ros.

ADVERSARIVS, aduersus, oppositus, inimicus, hostis. 2. de Or. 156. Opinionem istorum studiosum apud eos qui res iudicent, oratori aduersariam esse arbitror. 3. A. 21. Nec poterat aliter de aduersarijs ducibus iudicari. pro Cec. 5. Vis ea, quæ iuri maximè est aduersaria. Sua confirmare, aduersaria euertere. pro Pl. 1. Ea res in iudicio aduersaria est Cn. Plancio. pro Clu. 94. Tribunus non modò non feditiosus, sed etiam feditiosus aduersarius. de Ar. 34. Theodosius Hermachi acerimus aduersarius. de Fa. 30. Ergo siue habuerit aduersarium Milo siue non habuerit, luctabitur. Ibidem. Sine aduersario nulla luctatio est. pro mil. 40. Octo Tribuni plebis illius aduersarij defensoris mei. de Ar. 40. Acceptis à forti aduersario vulnerib. aduersis. de Ar. 50. Obrectatores eorum atque aduersarij. in Vat. 1. Hic refutandus est, vt grauis aduersarius. Bru. 2. Aduersarius & obrectator laudum mearum. 2. Fa. 4. Est enim tibi grauis aduersaria constituta, & parata incredibilis quædam expectatio. 8. 4. Qui se, intenderat aduersarios in eius tribunalum.

† ADIVNCTA. Acer, facilis, leuior, 4. Acad. Acerimus, fortis, de Arusp. Capitalis, 4. de Fin. Grauis, in Vat. Præstans nobilitate & ingenio, graues, pro Plan. Pares, 1. Fam.

¶ Syntaxis. *Opinio, index, vis aduersaria. Aduersaria euertere: id est, obiecta, & contraria, & res aduersarij. Aduersarius accerrimus. Aduersarium habere. Obrectator, & aduersarius, & contra. Grauis aduersaria expectatio. Intendere se aduersarium in alicuius dignitatem.*

ADVERSOR, repugno, obfisto, contranemo, contrarem alicuius venio, contra pugno, contra factio, aduersarius sum, in aliquem eo, resisto, elamo, obrecto. (Suffragor. 7. V. 81. Hanc Cleomenes vir amabat, veruntamen huius libidini aduersari non audebat. de Ora. 48. Aduersari omnibus in disputando. 4. Aca. 46. Dux causæ perspicuis & euidentibus rebus aduersantur. Ora. 172. Quis Iſocrati aduersatus infensus quàm Aristoteles? pro Syll. 50. Ego verò quibus ornamentis aduersor tuis? aut cui dignitati vestræ repugno? Part. 95. Neque solùm ea sunt quæ nobis suppetunt, sed etiam illa quæ aduersantur videnda.

† ADVERB. Infensus, Orat. Mediocriter, pro Mur. Valdè, 1. ad Q. Fra. Vehementer, 7. Ver.

ADVERVS & ADVERVS, contra, 3. Off. 103. Hostis legitimus, aduersus quem totum ius sociale est. Oct. Aduersus quos aciem struis? Oct. Aduersum se armare aliquem. 5. V. 194. Pecuniarum conciliatæ aduersus leges, aduersum rempub. 14. At. 4.

¶ Si durior me te præbes, non contendam ego aduersus te. ¶ ad Brut. 16. Eidem Cicero si flexerit aduersus alios iudicium suum.

¶ Erga & in, amicè. 1. Off. 34. Officia aduersus eos seruanda, à quibus iniuriam acceperis. 3. Fa. 13. Modestus aduersum aliquem. 2. Offic. 68. Vtendum est exultatione aduersus eos, quos iniuit offendas, quancunque possis. 12. At. 3. Blandus aduersus aliquem. 1. Off. 99. Adhibenda est etiam quædam reuerentia aduersus homines. 1. de Nat. 4. & 116. Pietas aduersus deos. 1. de Nat. 117. Iustitia aduersum deos. 11. Fa. 27. Quonam modo me gererem aduersus Cæsarem, vsus tuo consilio sum. 1. Offic. 98. Quemadmodum nos aduersus homines geramus. 1. de Diu. 101. Ara enim Aio loquenti, quam septam videmus, aduersum eum locum consecrata est.

¶ Syntaxis. *Aduersum se armare aliquem. Aduersus aliquè flectere iudicium seruare officij aduersus aliquem. Aduersus illum est immodestus, blandus, Aduersus homines adhibere modestiam, pietatem aduersus deos.*

ADVERVS, adiect. contrarius, incommodus, fluxus. (Secundus, prosper. Topic. 47. Quæ ex eodem genere contraria sunt, appellantur aduersa, vt celeritas, tarditas. 1. Off. 90. Vt aduersas res, sic secundas immoderate ferre, leuitatis est. ad Brut. 4. Nihil nobis aduersi euenire potest, pro Syl. 29. Omnium mentes improborum mihi vni maximè sunt infensæ & aduersæ. pro Mil. 3. Vnum genus est aduersum infensumque nobis. 10. At. 9. Omnia secundissima nobis, aduersissima illis acciderunt. pro Syl.

75. Per quos res eius secunda quondam erat ornata, nunc subleuantur aduersa.
 & Syntaxis. *Aduersa sunt ex eodem genere contraria. In sensu & aduersus. & contra.*
 & *Oppositus loci ratione.* de Somn. 13. Intueri solem nequit aduerfium. 4. Acad. 145. Zeno cum extensis digitis aduersam manum ostenderat, visum inquit huiusmodi esse. 2. A. 81. Caput in aduersam lecticam inferens, beneficia, quae venderet, a collega petebat. 4. Acad. 123. Antipodes aduersis vestigijs stat contra nostra vestigia. de Somn. 14. Sed eorum partim obliqui, partim versi, partim etiam aduersi stant nobis. Ibidem. 5. Qui aduersa nobis vident vestigia. *Leges.* H. O. M. O. I. de Di. 58. Eodemque equo aduerfam ascendit ripam. 2. de Nat. 125. Aer ab iis aduerfus pellitur. Or. 65. Referre paria paribus, aduersa contrarijs, 2. de Nat. 134. Dentes aduersi & acuti. (*intimi.* * Hortens. Quorum corpora viua cum mortuis, aduersa aduersis accommodata quam aptissimè colligabatur. Incer. Aduersa & perdit res. *In anteriore parte, aduersa, corporis.* 2. de Or. 124. Iudicibus cicatrices aduersas ostendere. de Ar. 40. Acceptis a forti aduersario vulneribus aduersis. 2. de Orat. 256. Aduersus & auersus impudicus es. 7. V. 3. Cicatrices aduerso corpore exceptae.
 & Syntaxis. *Aduersum intueri solem. Antipodes aduersis vestigijs stant contra nostra vestigia. Stant antipodes nobis aduersi. Aduersi & acuti dentes.*
ADVERTO, obseruo, attendo, animaduerto. 4. At. 4. De librarijs, si me amas, diligenter aduerte. || Lamb. non addit, aduerte.
ADVERTOR, ex actiuo notum. I. Fa. 1. Nam aduertebatur Pompeij familiares assentire Volcatio.
ADVESPERASCIT, fit vespera. 6. V. 147. Itaque tum de foro, cum iam advesperaceret, discessimus. 3. C. 5. 4. de Fi. 80. Sed quoniam advesperascit, nunc quidem haec tenus. 15. Fa. 4. Cum advesperaceret. (*cum lucefceret.*)
ADVIGILATVR. 2. de Legibus 29. Ut aduigiletur ad custodiam ignis.
ADVIGILO, vigilo, diligenter vigilo. de Pet. 44. Si aduigilamus pro rei dignitate.
 & Syntaxis. *ad uigiletur ad sanum, ad custodiam. Pro rei dignitate aduigilare.*
ADVLANS. de Am. 99. Aperte adulantem nemo non videt, nisi si admodum est excors. || In Pis. 99. Adulantem omnibus videre te volui.
ADVLATIO, assentatio, simulatio. 2. de Na. 158. Canum tam fida custodia, tamque amans dominorum adulatio. de Amic. 93. Sic habendum, in amicitijs nullam partem esse maiorem, quam adulationem, blanditias, assentationem.
 † **ADVLNCTA**. Amans dominum, 2. de Nat.
ADVLATOR, assentator, homo leuis, fallax, ad voluntatem loquens omnia. 4. ad Her. 30. Nolo esse laudator, ne videar adulator. * de Amic. 94. Qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur.
ADVLO, & **ADVLO**, blandior, assentor, auribus do, omnia ad voluntatem loquor, nihil ad veritatem. 2. de Di. 6. Nec adulatus, nec admiratus fortunam sum illius. 1. Off. 91. Cauendum est ne assentatoribus patefaciamus aures, nec adulari nos sinamus, in quo falli facile est. 2. Tusc. 24. Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem. Poetae.
 † **ADVER**. Aperte, de Amic.
 & Syntaxis. *Aperte adulari. Adulatio, blanditio, assentatio. Adulari fortunam alicuius. Ne sinas te adulari. Adulari sanguinem alicuius.*
ADVLTER, moechus, aliena coniugis corruptor. In Sallust. 21. Tu omnium cubiculorum ineunte aetate pellex, & idem postea adulter. pro Sest. 39. Clodius fororis adulter. 2. C. 7. Quis adulter? quae mulier infamis? * con. C. Anton. Cum deprehendebas adulteros ipse.
 † **ADVLNCTA**. Sororius.
ADVLTERINVS, non verus, non naturalis, fucatus, adumbratus, pro Cluent. 41. Oppianicus testamentum in alias tabulas translatum signis adulterinis testauit. 3. Offic. 91. Nummos adulterinos pro bonis accipere.
ADVLTERIVM, stuprum. 2. de Ora. 274. Qualem existimas, qui in adulterio deprehenditur? tardum. de Sene. 40. Stupra & adulteria, & omne tale flagitium, voluptatis illecebris excitari. 4. Tusc. 75. Stupra dico, & corruptelas, & adulteria, inexcita denique. * con. C. Anto. Cum deprehendebare in adulterijs.
 † **ADVLNCTA**. Nefarium, pro Mil. Quotidiana, 5. Ver.
ADVLTERO, corrumpto, stupro. Part. 90. Voluptas boni naturam fallaciter imitando adulterat. pro Q. R. 13. Adulterare tabulas. de Am. 94. Simulatio tollit iudicium veri, idque adulterat. 1. de Leg. 43. Latrocinari, adulterare, testamenta supponere.
ADVLTEROR, cubile alterius in eo. 1. Off. 128. Latrocinari, fraudare, adulterari turpe est, sed dicitur non obscane. pro Cecin. 73. Ius ciuile pecunia adulterari non potest.
 & Syntaxis. *Fallaciter imitando aliquid adulterare. Ius pecuniae adulteratum.*

ADVLTVS, grandior progressa aetas, & alia res maior, confirmatio. de Clar. 270. Thucydides & Pericles, qui non nascentibus Athenis, sed iam adultis fuerunt. 5. Tusc. 58. Ab ijs ipsis, cum iam essent adultae, ferrum remouit. de Clar. 330. Eamque tueamur, ut adultam virginem castè, &c. 5. V. 160. Puer adulta aetate. 2. Tusc. 13. Philoiphia ea mandat animis, & ita dicam, ferit, quae adulta fructus vberimos ferant. 1. C. 30. Delebitur haec tam adulta reip. pestis.
 & Syntaxis. *Adulta, urbs, virgo, scientia, mortuus, arbor, aetas.*
ADVMBRATIO, leuis imago, ac species. Orat. 103. Alicuius rei si non profectio, at conatus tamen, atque adumbratio.
ADVMBRATVS, non absolutus. (*expressus.* 1. de Leg. 59. Principio quasi adumbratas quasdam intelligentias animo ac mente concipimus. pro Cacl. 12. Habuit ille multa maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.
 & *Fictus.* 3. Tusc. 3. Gloria est solida quaedam res expressa, non adumbrata. Ibid. Eminens effigies virtutis, adumbrata imago gloria. 5. de Finib. 69. Adumbrata opinio honestatis. pro Syl. 52. Cornelius etiam nunc de iudicando dubitat, informat adhuc adumbratum iudicium filij. 1. de Natu. 75. Ceddo mihi istorum adumbratorum deorum formas. 2. con. Rul. 30. Comitia adumbrata. (*comitia vera.*)
 & *Obscurus.* 5. V. 77. Hic Aeschrio Pippae vir adumbratus.
 & Syntaxis. *Conatus, & adumbratio. Adumbrata virtutum signa habere. Vir adumbratus.*
ADVMBRO, effingo, imitor, describo. 2. de Orat. 194. Heroum veteres casus imitari, atque adumbrare dicendo. 3. de Orat. 16. Id genus sumus in eorum sermone adumbrare conati. Ora. 43. Excellentis eloquentiae speciem & formam adumbrabimus. pro Dom. 80. Qui ne ementiendo quidem potueris aurem adumbrare meliorem.
ADVMBRO, fingor, exprimo. 5. de Finib. 6. In qua haec honesta, quae intelligimus a natura tanquam adumbrantur, sed in pueris expressa.
 & Syntaxis. *Adumbrare facta alicuius dicendo. Imitari, & adumbrare. Adumbrare speciem ac formam.*
ADVNCTAS. 2. de Nat. 122. Quaedam animalia rostrorum aduncitate cibum arripiunt.
ADVNCTVS, curuatus, tortuosus. pro Cluent. 180. Serrula adunca ex omni parte dentium, & tortuosa. 1. de Nat. 66. Corpuscula curuata, & quasi adunca. 2. Tusc. 24. Aducis lacerans vnguibus, Iouis satellites.
ADVOCANDVS, inuocandus. pro Qu. 47. Potentes, deserti, nobiles omnes aduocandi sunt.
ADVOCATIO, aduocati officium. pro Sest. 119. Scio quid grauitas vestra, quid haec aduocatio postulet. 7. Fa. 10. In re militari multo es cautiore, quam aduocationibus. pro Qu. 147. Nihil tam copiosa aduocatione vterer, si petendum esset. pro Syl. 81. Parens tuus aduocationem hominis improbilissimi sella curuli honestauit. pro Cecin. 43. Quod exercitus armatos mouet, id aduocationem togatorum non videbitur mouisse. pro Dom. 54. Cum eorum aduocationem manibus, ferro, lapidibus disculisti.
 † **ADVNCTA**. Copiosa, pro Qui. 4. Frequentissima, 3. Ver.
 & Syntaxis. *Aduocationem discutere: id est, repellere, perturbare.*
ADVOCATVS, qui in iudicio aut ius suggerit, aut praesentiam suam commodat amico. de Clar. 288. Non modo a corona, sed etiam ab aduocatis relinquuntur. 2. Q. F. 3. Milo affuit, & Pompeius aduocatus venit. 1. At. 13. Certè ex acclamatione Clodij aduocatorum audisse, quae consurrectio facta sit. pro Syll. 80. Pater tuus Catilinae reo fuit aduocatus. pro Cl. 110. Quis enim vnquam non modo in patronis, sed in laudatoris aut aduocati loco viderat? pro Mur. 9. Si turpe existimas te aduocato illum ipsum, quem contra veneris, causa cadere. 1. de Off. 32. Vt si constitueris te cuiquam aduocatum in rem praesentem esse venturum. 2. de Orat. 196. Cum ipsum aduocatum ad comunem Imperatorum fortunam defendendam inuocarem. || pro Cec. 24.
 † **ADVNCTA**. Perpauci, armati.
 & Syntaxis. *Esse alicui aduocatum. In aduocati loco videre aliquem. Alicui aduocatum venire. Inuocare aliquem aduocatum ad. &c.*
ADVOCATVS, adiect. vocatus, accersitus. pro Cecin. 24. Ait se & Ebutio cum seruis armatis venisse aduocatum. || Ibid. Ebutium cum armatis dixit fuisse compluribus, verum etiam cum aduocatis perpaucis eo venisse, ad Octauium. Duabus legionibus a pernicie patriae ad salutem aduocatis. 4. Acad. 86. Sed adhibes artem aduocata sensibus. 5. Tusc. 111. Sapientis enim cogitatio, non ferme ad inuestigandum adhibet oculos aduocatos.
ADVOCO, accerso, in auxilium voco, conuoco. 12. At. 19. Nam quod non aduocavi ad obsequandum, primum mihi non venit in mentem; deinde, &c. pro Q. 5. Iis, quos tibi aduocasti, viris electissimis ciuitatis summam spem habeo. 1. Tusc. 75. Cum a negotio omni seuocamus animum, quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus? pro Qu. 66. Neuis viros bonos complures aduocat, testatur, &c. Ibidem 71. Quia tamen aliqum contra te aduocare poterat. 5. V. 185. Aduocare concionem.

in Vat. 15. Aduocare consilium. * Frag. ep. Eum amorem, & eum, vt hoc verbo vtat, fauorem in consilium aduocabo. || 5. 18. Cum viros primarios, atque amplissimos, ciuitatis multos in consilium aduocassent.

† **Syntaxis.** Aliquem sibi aduocare. Animum ad seipsum aduocare. *concessionem & consilium aduocare.*

ADVOLANS, qui aduolat, accurrit. 2. de Nat. 124. Auis aduolans ad eas aues, quæ, &c.

ADVOLVO, accuro, inuado. pro Clu. 18. Ipsa nuper huius opprimendi causa Romam aduolauit. pro Mu. 85. Catilina prorumpet: quæ minatur, in agros suburbanos repente aduolabit. 15. Fa. 16. Si insulam Britanniam ceperit cogitare, eius *ἐδωλον* mihi aduolabit ad pectus. 1. At. 2. Hic tibi rostra Cato aduolabit. 2. 13. Aduola in Formianum. Ib. 18. Sed ita te para, vt si in clamâro, aduoles. 4. 4. Aduola ad nos. 2. 22. Quare aduola. pro Sest. 1. c. Ad urbem confestim mirabili celeritate aduolauit. 2. Q. F. 7. Amabò te, aduola.

† **ADVERB.** Planè, 2. Att. Confestim, pro Sest. Repente, pro Mur. Sublime, 2. Tusc.

† **Syntaxis.** Aduolare Romam. Quæ minatur in agros suburbanos aduolabit. Aduolare rostra, in Formianum, ad aliquem.

ADVOLATVS, volatus. 2. Tusc. 24. Tristi aduolatu. Poëtæ.

ADVRO, vro. 5. Tusc. 8. Candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurebat. 2. Off. 23. Dionysius candente carbone sibi adurebat capillum.

ADVROB, cremor, vro. 5. Tusc. 77. Indi cum ad flammam se applicuerint, sine gemitu aduruntur.

ÆACIDES, *Æacis filius, vel nepos,* 2. de D. 116. Aio te *Æacida* Romanos vincere posse. Ennij.

1. de Off. 38. Regalis & digna *Æacidarum* genere sententia. 2. de Diu. Sanè *Æacidarum* genus semper fuit stolidum.

ÆDEPOL, iurandi verbum, per *adem* Pollucis. 2. Fa. 9.

ÆDES, domus, vel templum, pro Dom. 125. Vix pars ædium meorum decima ad Catuli porticum. Ibid. 127. Inuisu plebis ædes, terram, aram, consecrare. 3. V. 45. Athenis audistis ex æde Minerae grande auri pondus ablatum. 8. Fa. 8. Prid. Calend. Octobres in æde Apollinis scribendo adfuerunt. 6. V. 122. Aedes Minerae. Ibidem 122. Aedes honoris. Ibidem. Nihil in ædibus posuit. Ibid. 119. Complures ædes sacrae, pro Dom. 116. 3. Q. F. 1. Epistola, in qua de æde Telluris me admones. 2. V. 12. Aedium sacrarum, publicorumque operum depopulatio, pro Dom. 127. Consecrabantur ædes, non priuatorum domicilia, pro Fl. 44. Pecuniam in ædem sacram reficiendam præscribunt. 5. Tusc. 61. Magnificentia ædium regiarum. 3. V. 50. Quæ vidi egomet apud istum in ædibus. Ibidem 51. In medijs ædibus. 2. de Nat. 67. Limina profanarum ædium. 3. Q. F. 1. Absolutum offendit in ædibus tuis tectum. de Cl. 87. Ex testudine quadam exijt in ædes. 4. ad Her. 64. Venit ad ædes quasdam, in quibus sodalitorium erat eodem die futurum. 2. de Legi. 58. Nostis extra portam Collinam ædem Honoris, &c. Ea causa fuit ædis dedicandæ.

† **ADIVN.** Alienæ, 2. de Leg. Amoenissimæ, 3. Att. Auratæ, magnificentæ, 1. de Orat. Bonæ, 2. Phil. Malè materiæ, pestilentes, salubres, 3. Offic. Nobilissimæ, pro Dom. Optimæ, 8. Ph. Ornatissimæ, plena atque ornata, 3. Ver. Profanæ, 3. de Nat. Sacrae, pro Flac. pro Cæl. Intimæ, mediæ, 3. Ver.

† **Syntaxis.** *Ædes consecrare. In ædem sacram reficiendam pecunia. In ædibus medijs.*

ÆDICVLA, parua domus. Parad. 6. M. Manilius pauper fuit: habuit enim ædulas in Carinis, pro Dom. 136. Eam aram & ædiculam & puluinari sub saxo sacra dedicauit.

ÆDIFICATIO, constructio. 2. Q. F. 6. *Ædificationem* Arcani ad tuum aduentum sustentari placebat. I. P. 48. Immensa & intolerabilis ædificatio. 2. Q. F. 2.

ÆDIFICATI VNCVLA. 3. Q. F. 1. Quæsiuitque ab eo, quid ei de illa ædificatiuncula Lateri mandauisset.

ÆDIFICATOR, qui ædificat, fabricator. 1. de Nat. 2. 1. || ab utroque autem sciscitor cur mundi ædificatores repente exstiterint. de Vn. 3. Neque mundo quicquam pulchrius, neque eius ædificatore præstantius.

ÆDIFICI V M, structura. 3. Q. F. 9. Quid si camentum non haberem, deturbem ædificium: pro Mil. 75. Extruere ædificium in alieno. || 3. Q. F. 1. Neque ferè solet nisi in his ædificijs fieri.

† **ADIVNCTA.** Malum, 1. de Nat. Magnifica, priuata, publica, sacra, profana, 6. Ver.

ÆDIFICANDVS, construendus. 1. Off. 138. Ad domum ædificandi descriptio est accommodanda. 9. Fa. 2. Si quis adhibere volet non modò vt architectos, verum etiam vt fabros ad ædificandum rempub.

ÆDIFICATVRVS, 3. de Nat. D. Faber, cum quid ædificaturus est. || 6. V. 23. Id quod erat ædificaturus.

ÆDIFICATVS, constructus, ex ædificatus. 7. V. 22. Cur carcer ædificatus: || Ibid. 43. Nauem verò Cybeam maximam triremis instar, pulcherrimam atque ornatissimam palàm ædificatam donatamque esse dico. Ibid. 44. Constare ædificatam esse nauim.

pro Syll. 70. Ad illius pœnam carcer ædificatus. 6. V. 116. Vrbis, quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur. 3. Offic. 55. Villam bene & ratione ædificatam. (*malè materiata, cuius* sa. 6. At. 3. Prædiola nostra bellè ædificata, & fatis amœna. 2. de Leg. 3. Villa lautius ædificata.

ÆDIFICIO, extruo, ex ædifico, constituo, pono, colloco, facio, constructio parietem, duco. pro Pom. 9. Qui maximas ædificasset ornassetque classes. 9. At. 15. Aedificare hortos, pro Dom. 114. Aedificare porticum. 2. Q. F. 5. Tribus locis ædifico, reliqua reconcinno. 1. Tusc. 63. Qui in Timæo mundum ædificauit Platonis Deus. || 7. V. 44. Noli metueri, Hortensii, ne quæram qui licuerit ædificare nauem senatori.

ÆDIFICOR, constructor, 2. Off. 15. Vrbes sine hominum cœtu non potuissent ædificari, nec frequentari. 2. Q. F. 4. Domus vtriusque nostrum ædificatur strenuè.

† **Syntaxis.** *Ædificare Rempub. Carcer ad pœnam ædificatus Domus bene & ratione ædificata. Prædiola bellè, & villa lautius ædificata. Ædificare & ornare classes, nauem, hortos. Tribus locis ædifico, cætera reconcinno. Deus mundum ædificauit. Domus ædificatur strenuè.*

ÆDILIS, de Cla. 272. M. Cælius ædilis curulis factus est. 3. de Leg. 7. Suntu ædiles curatores vrbis, annonæ ludorumque solemniū, ollisq; ad honoris amplioris gradum, is primus ascensus esto. pro Mur. 40. Ego, qui trinos ludos ædilis feceram. 7. V. 36. Nunc sum ædilis designatus. I. P. 2. || Me cum quæstorem imprimis, ædilem priorem, prætorem primum cunctis suffragiis pop. Rom. faciebat. Ibid. Aedilis es factus. 9. At. 14. Prætores ius dicunt, ædiles ludos parant. De ædili & magistro & ludis lege, Lvdvs. De officio ædilis, & de eius habitu & insignibus, de toga prætexta, & sella curulis, 7. V. 36.

† **ADIVNCTA.** Curulis, de Cla. & pro Clu. Curatores vrbis, annonæ, ludorumque solemniū, 3. de Leg. Religiosus, de Arusp.

ÆDILITAS, *Ædiliū munus,* 2. de Off. 17. L. Crassus cum Qu. Mutio magnificentissima ædilitate functus est. 2. Q. F. 1. Furiosa ædilitas, pro Dom. 111. Hoc simulachrum quidam homo nobilis, &c. ad ornatu ædilitatis suæ deportauit. 2. Off. 57. Splendor ædilitatis ab optimis viris postulabatur. || Ibid. 58. Prætermisio ædilitatis consulatus repulsam attulit. pro Dom. 112. Is pro steaquam intellexit posse se interueria ædilitate L. Pisonem Cos. prætorem renunciari. pro Plan. 51. Vidit M. Pisonem, &c. in ista ædilitate, offensiuncula accepta, summos a popu. Rom. honores esse adeptos, pro Clu. 69. Aedilitatem se petere cum hominibus nobiliss. dicebat. de Ar. 27. Curulis ædilitas. Qui Romæ tribunalium pleb. peteret, cum in Sicilia ædilitatem se petere dicitur. * 7. V. 36. Vt hæc ipsa ædilitas, non quia necesse fuerit, alicui candidato data: sed, quia sic oportuerit, rectè collata, & iudicio populi in loco posita esse videatur.

† **ADIVNCTA.** Curulis, furiosa, magnificentissima, 2. Off. Præclara, pro Cæl. Ornatissima, 3. Ver.

† **Syntaxis.** *Fungi ædilitate. Curulis ædilitas magnificentissima. Ædilitatem dicitur.*

ÆDILITVS, qui spectat ad ædilitatem, qui ædilis est. de Cla. 209. Sed omnia is summa sperans ædilitis est mortuus. 2. de Offic. 57. Crassus functus est ædilitio maximo munere. in Vat. 16. Vir ædilitis. || Ibidem. *Ædilitiam* prætextâ togam vendidisse, pro Planc. 51. & 2. Aedilitia repulsa. 1. Q. F. 1. Iniquo & prauo ædilitiorum vctigali Asiam liberaisti. pro Cl. 79. Homo ædilitis. * pro Cluent. 126. Scriba ædilitis.

† **Syntaxis.** *Ille mortuus est ædilitis. Aedilitia repulsa. Homo ædilitis.*

ÆDITIMVS, ædium sacrarum curator, & custos. Lege, Postliminivm. Top. 36.

ÆDITVVS, ædificus. 6. V. 96. Illi fores ædis effringunt, æditui, custodique maturè sentiunt, alias, æditui, & forè rectius, vt Gellius probat. || hanc lectionem sequitur Lamb.

ÆDO, Lege, Edo. de Cla. 29. Quare si tibi est commodum, æde illa quæ ceperas, & Bruto, & mihi.

ÆETA. 3. de Nat. 54. Solem Colchis Æetam & Circem procreasse. || 3. Tusc. 26. Æeta ipse tibi addidisti.

ÆGER, agrotus. (*Valens.* 2. de N. 12. Ne ægri quidem omnes conualecunt. 1. C. 31. Homo æger morbo graui. de Cl. 186. Is semper infirma atq; etiã ægra valetudine fuit. pro Cæl. 18. Medea animo ægra. 3. Tusc. 21. Corpus etiã si mediocriter ægrum est, sanum non est. 2. Off. 15. Quis ægris subuenisset? quæ esset oblectatio valentiam? Postq; ad Quir. 4. Qui nunquam ægro corpore fuerit. 16. At. 8. Familia ægra est. 6. 1. Pinnarium, quem mihi cõmendas, diligentissimè Deiotarus curat. grauius ægrum. || 7. 2. Tyronè patris egru reliqui. 1. de Diu. 53. In eo igitur oppido, ita grauius eger fuit, vt omnes medici dissiderent. 6. At. 7. Tyro ad te dedisset literas, nisi cum grauius egrum Esca reliquisset. 2. de Diu. 9. Ad ægros non vates, sed medicos solum adducere. || Ibid. 123. Quid igitur cum venit à coniectore somniorum potius quàm a medico petere medicinam. 3. Tusc. 5. *Marens afflicus.* 3. V. 5. Aegra & prope deposita reip. pars pro Mil. 69. Omnes tibi reip. partes ægras & labantes, vt eas his armis

armis sanares & confirmares, esse committas. 14. Fa. 4. Mulier ægra, & corpore, & animo confecta.

† ADIVNC. Multi, 3. de Nat. ADVERB. Grauitet, 6. Att. Mediocriter, 3. Tusc.

SYNTAXIS, *Aeger morbo graui. Infirmā, atque etiā agra esse uale tudine. Animo eger. Mediocriter agrum corpus. Grauiet ager. Agra & planē deposita Respub. Agra, & labans ciuitas. Aeger, & corpore & animo confectus.*

ÆGEGVM, *Mare in quo Cyclades. 3. de Leg. 3. 6. Aegeum mare. & pro Pōp. || 55. De los tam procul à nobis in Aegeo mari posita.*

ÆCINA, 3. Off. 40. Nimis enim imminet propter propinquitatē Aegina Piræo. 4. Fa. 1. Post me erat Aegina, ante Megara.

ÆGINITAE, *populi. 3. Off. 46. Aeginetis qui classe ualebant. Athenienses sciuerunt, ut pollicees præciderentur.*

ÆGISTHVS, 3. de Nat. D. 91. Aegisthi libidinem aut Paradis uideamus.

ÆGRE, *grauiter, molestē, uix, difficulter. (facile. 1. de Diuin. 73. Quem cum ne potuisset extrahere, discessit aegre ferens. 4. Tusc. 59. Ut si quis aegre ferat, se pauperem esse. 16. At. 11. Ab hasta ea aegre me tenui, itaque perstringam sine ulla contumelia. de Sen. 71. Omnis conglutinatō recens aegre, inueterata facile dissoluitur. 4. Tusc. 81. Inueterata vitia aegrius depelluntur. de Pro. 6. Byzantij totum pontum efferuissent in Asiam aegre repulsum sustinuerunt. 6. V. 146. Nihil aegrius factum est multo labore meo, quam ut manus ab illo abtineretur. pro Pom. 13. Eum propē esse uident, quo etiam carent aegrius. At. 2. Nihil eo uidi melius, itaq; careo aegre. || 3. Tusc. 21. Quod si hæc aegre ferre sapiens soleret. Ibidem 61. Aegre ferre quod acciderit.*

SYNTAXIS, *Ab hasta ea aegre me tenui. Nihil aegrius factum est multo labore meo, quam ut. Illo aegre careo.*

ÆGRIMONIA, *agritudo animi, dolor, mæror, sollicitudo cura. 12. At. 37. Ferrem grauitet, si nouæ agrimonie locus esset.*

ÆGRITUDO, *agrimonia. 3. Tusc. 5. Quibus duobus morbis (ut omittā alios) agritudine & cupiditate, qui tandem possunt esse in corpore grauiore. Ibidem 7. & 12. Videret mihi cadere in sapientem agritudo. Ibid. 8. Nomen ipsum infanæ significat mentis agrotationem & morbum id est, insanitatem & agritudinem animi, 12. Sed est naturale in animis tenerū quiddam atque molle, quod agritudine quasi tempestate patitur. 13. Non enim de agritudine solum, quamquam id quidem primū, sed de omni animi, ut ego posui, perturbatione morbo, ut Graeci uolunt, explicabo. 14. In quem cadit agritudo, in eundem timor. Ibidem. Quarum rerum præsentia sumus in agritudine, eadem impendentes, & uenientes timemus. Ibidem. Ita fit, ut agritudini fortitudo repugnet. Ibidem. Non cadunt hæc in uirum fortem, igitur ne agritudo. 15. Despicere autem nemo potest eas res, propter quas agritudine affici potest, ex quo efficitur uirum fortem agritudine numquam affici. Ibid. Agritudo perturbatio est animi. 19. Qua (puta iracundia) quoniam uacat, etiam agritudine uacabit. 20. Etiam si sapiens in agritudinem incidere potest, posset etiā in misericordiam. 21. Misericordia agritudo est ex alterius rebus aduersis. Sic inuidenti agritudo est ex alterius rebus secundis. 23. Molestiam, sollicitudinem, angorem propter similitudinem corporū egorum, & agritudinem nominauerunt. Ibidem. Aegris enim corporibus simillima est animi agritudo. Ibidem. Ipse etiam metus non est morbi admodum similis, quamquam egritudinē est finitimus. Sed proprie ut agrotatio in corpore, sic agritudo in animo. 24. Est igitur causa omnis in opinione, nec agritudinis solum, sed etiam reliquarū omnium perturbationum. Ibidem. Hæc duo genera uoluptas gestiers & libido bonorum opinione turbantur, ut duo reliqua, metus & egritudo malorum. 25. Nunc agritudinem, si possumus depellamus. 26. Est enim agritudo (ut docebo, in opinione mali recentis. 27. Inque ea uerba senio & agritudine est confectus. Ibidem. Hoc tu igitur censet sapienti accidere posse, ut agritudine opprimatur. Ibidem. Sed agritudo maiora quædam, tabem, cruciatum, &c. habet. 28. At hoc quidem perspicuum est tum agritudinem existere, cum quid ita uisum sit ut magnum quoddam malum adeste uirgere uideatur. Ibidem. Epicuro autem placet opinionem mali agritudinem esse, ut si quis intueatur maius aliquod malum. 30. Ita quamquam non hæc una res efficit maximam agritudinem. 32. Epicurus qui censet necesse esse omnes in agritudine esse, qui se in malis esse arbitrantur. 33. Epicurus leuationem agritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda molestia, & reuocatione ad contemplandas uoluptates. 34. Nihil est enim quod tam obrundat eleuetque agritudinem, quam perpetua in omni uita cogitatio, nihil esse quod accidere non possit. 43. Ad hancine igitur uitam Telamonem reuocabis, ut leuet agritudinem. 44. Querendum igitur, quemadmodum agritudine priuemus cum qui ita dicat. 45. Eripiamus huic agritudinem. 46. Hæc tandem bona sunt, quibus agritudines grauissimæ detrahantur. 52. Cyrenaici cum agritudinem censent existere, si nec opinatio quid eueniret. Ibidem. Culpa contractum malum egritudinem ac*

criorem facit. 53. Ut iisdem malis manentibus non modò leniatur egritudo, sed in plerisque tollatur. 54. Videre fore in egritudine sapientem patria capta. 55. Ergo ista nec opinata nō habent tantam vim, ut agritudo ex his omnis oriatur. 59. Is modò agritudine afficiatur, cui ille nec opinatus casus eueniret. 60. Negabat genus hoc Orationis quidquam ad leuandam agritudinem pertinere. 61. Omnibus modis fulciendi sunt qui ruunt nec coherere possunt propter magnitudinem agritudinis. Ibidem. Ex quo ipsam agritudinem. *ἀγρία*, Chrysippus appelladam putat. Ibidem. Aut non attingat agritudo, aut, &c. 66. Cur non ponendæ curæ egritudinis causa seruiamus. Ibidem. Timor igitur ab ijs agritudinem potuit depellere. 67. Defatigatio igitur miseriarum agritudines cum faciat leuiore. 68. Quod idem affingimus huic agritudini. 69. Philosophi cum se in media stultitia, qua nihil est peius, hæere intelligat, agritudine premuntur. 70. Ergo id quod alij rectum opinantes, agritudini se solent dedere, ij turpe putantes agritudinem repulerunt, ex quo intelligitur non in Natura, sed in opinione esse agritudinem. 71. Ij tamen fatentur grauiore agritudines suscipi, quam natura cogat. 74. Cum constat agritudinem ueritate tolli. 74. Satis dictum esse arbitror, agritudinem esse opinionem mali præsentis, in qua opinione illud inest, ut agritudinem suscipere oporteat. 75. Hæc igitur officia sunt consolantium tollere agritudinem funditus, aut, &c. 77. Et tamen non satis mihi uidetur uidisse hoc Cleanthem suscipi aliquando agritudinem posse ex eo ipso, quod esse summum malum Cleanthes ipse fatetur. 78. Res quæ agritudine Alcibiadem afficiebat. Ibidem. Qui agritudinem extenuans parvis ait eam rebus moueri. 79. Chrylippi ratio ad ueritatem firmissima est ad tempus agritudinis difficilis. Ibidem. Ut in causis non semper uimur eodem statu, &c. Sed ad tempus, &c. accommodamus. Sic in agritudine lenienda. 80. Assumatque ad agritudinem. Ibidem. Quicquid est in agritudine mali, id naturale non est. 81. Tractatum est à nobis id genus agritudinis, quod unum est omnium maximum. Ibidem. Sed ad eundem fontem reuertendum est, agritudinem omne procul abesse à sapiente. 83. Hoc detracto quod totum est uoluntarium, agritudo erit sublata illa mœrens. Ibidem. Dum agritudinis nomen abest. Ibid. Atque stirpes sunt agritudinis quam multæ. Ibidem. Ratio est una omnium agritudinum. Ibidem. Inuidere agritudinis est. 4. Tusc. 8. De agritudine quidem, hesternā disputatione uidebatur. Ibidem. At earum rerum est absentium metus, quarum presentium est egritudo. 11. Ex malis metum & egritudinem nasci censent, metum futuris, agritudinem presentibus. 13. Stulti autem agritudo est ea, qua afficiuntur in malis opinatis. 14. Agritudo est animi aduersante ratione contractio. Ibidem. Quoniam agritudini nulla constantia opponitur. Ibidem. Est igitur agritudo opinio recens mali præsentis, in quo dimitti contrahique animo reatum esse uideatur. 16. Sed in singulis perturbationibus partes eiusdem generis plures subiiciuntur, ut agritudini inuidentiā. 17. Inuidentiā esse dicunt agritudinem susceptam propter alterius res secundas. Ibidem. 18. & 19. Ibidem. 22. Itaque & agritudines & metus, & reliquæ perturbationes omnes gignuntur ex intemperantia. 32. Quædam quoque humanitatis habent primam speciem, ut misericordia, agritudo, metus. 34. Turbidi animorum concitatieque motus, &c. Important enim agritudines anxias atque acerbas. 35. Quid est autem non miserius solum, sed fœdus etiam & deformius, quam agritudine quis affectus? 36. Atque ut tabificæ perturbationes sunt agritudinem dico, & metum. 40. Queramus enim modum agritudinis? 44. Ipsam agritudinem, quam nos ut totam & immanem belluam fugiendam esse diximus, non sine magna uilitate à natura dicunt constitutam. 55. Iam egritudinem laudare, uiam rem maximè detestabilem, quorum est tandem Philosophorum. 56. Non enim suscipere ipsi agritudines propter alios debemus, sed alios si possumus leuare, agritudine. Ibidem. Quis id approbare possit? agritudinem suscipere pro experientia. 59. Neque omnis agritudo una ratione sedatur. Ibidem. Et utrū illud non uideatur aegre ferendum, ex quo suscepta sit agritudo. Ibidem. Agritudine autem sublata proprijs rationibus, quibus heri uisum sumus, quodammodo etiam paupertatis malum tollitur. 61. Quædam sunt agritudines, quas leuare illa medicina nullo modo possit. Ibidem. Etiam si nec mala sint illa, quæ metum agritudinem, nec bona quæ cupiditatem lætitiæ uel moueant. 63. Esti agritudines sedatio, & hesternā disputatione explicata est. 64. Sed agritudini, de qua satis est disputatum, & metus de quo pauca dicenda sunt est enim metus ut agritudo præsentis, sic ille futuri mali. 66. Inuidere agritudinis est, malis autem alienis uoluptatem capere lætitiæ. 82. Adiunximus sedationem agritudinis, qua nullum homini maius malū est. Ibid. dicere solimus & eos qui se agritudini dederunt miseros. 83. Itaq; non fortuito factum uidetur, sed à te ratione propositum, ut separatim de agritudine, & de ceteris perturbationibus disputarem. Ibid. Et agritudinis,

tudinis, & reliquorum animi morborum vna sanatio est, omnes opinabiles esse voluntarios. 1. de Nat. 9. Ægritudo animi fortunæ magna, & graui commota iniuria. 9. At. 6. Longior verò tua epistola, non me solum, sed meos omnes ægritudine leuauit. Ibidem 3. Sed me totum ægritudini dedam. Pro Q. R. 25. Cur igitur insimulas propter ægritudinem criminis? *Lamb. legit.* Magnitudinem. 9. At. 12. Sed cum me ægritudo somno priuaret. 4. 6. Me autem non ratio tua solum, & societas penè ægritudinis, sed etiam auctoritas consolatur. 13. At. Id mihi erat satis firmum ad leniendam ægritudinem. 5. 13. Quarum enim rerum cogitatione nos leuare ægritudine voluisti, eorum & commemoratio lenimur. 12. 12. Neque hac ad maximas ægritudines accessione non maxima libera.

† *Syntaxis.* Ægritudo vna res maximè, &c. Manat longius ægritudo. Commota animi ægritudo. Illum non tangit ægritudo. Versatur ægritudo in malis. In sapientem non cadit ægritudo, vetustate tollitur. Ægritudinis leuatio, vacuitas. Ægritudini se dedere. Ægritudinem detrabere, nasci, effici, depellere, eleuare, extenuare, alicui eripere, exuere, lenire. Ægritudine moueri. Obtrudere, & eleuare ægritudinem, repellere, sedare, suscipere, tollere, tolerare. Confici, debilitari, opprimi, premi ægritudine. Ægritudinem Cicero dicit longiorem, tetram, miseram, detestabilem, fugiendam, permanentem, nouam, moerentem, flebilem, laboriosam, cruciantem.

† *ÆGROTATIO*, corporis mala constitutio, functiones corrumpens morbus. Animaduerte discrimen morbi, vitij, ægrotationis. 3. Tusc. 23. Sed propriè vt ægrotatio in corpore, sic ægritudo in animo. 4. 29. Quomodo autem in corpore est morbus, ægrotatio & vitium, sic in animo. Morbum appellant totius corporis corruptionem, ægrotationem, morbum cum imbecillitate. Vitium, cum partes corporis inter se dissident: ex quo prauitas, membrorum distortio, deformitas. item ibidem. Ægrotationes &

† morbi animorum difficiliùs euelli posse putatur, &c. || 4. Tusc. 22. Quemadmodum cum sanguis corruptus est, &c. morbi ægrotationesque nascuntur. 23, 24, 25, 3. Tusc. 23. At non similis ægrotationis est libido. 3. Tusc. 4. Vtrum quod minus nocent animi ægrotationes quam corporis? ibid. 8. Nomen infantiæ significat mentis ægrotationem.

† *ÆGROTO*, agro corpore sum, morbo sum affectus. pro Clu. 175. Is ibi in morbum incidit, ac satis vehementer diuque ægrotauit. 3.

† Tusc. 1. Cum idipsum quod iudicat ægrotet. 2. Tusc. 65. Ægrotare viriliter. de Sen. 67. Adolescentes faciliùs in morbos incidunt, grauiùs ægrotant, tristiùs curantur. 2. de Fin. 43. Grauiùs me ægrotare. (optimè valere. 8. At. 2. Homo quotannis periculosè ægrotans. 4. Tusc. 79. Vt ea res, ex qua animus ægrotat, oriatur. 1. Off. 32. Si grauius ægrotare filius cepit. 1. Tusc. 86. Pompeio nostro familiari, cum grauius ægrotaret, Neapoli meliùs est factum.

† *ADVERB.* Grauius, 1. Tusc. Grauiùs, de Senec. Granissimè, 2. de Finib. Grauius, 1. Off. Periculosè, 8. Att. Vehementer, diuque, viriliter, 2. Tusc.

† *Syntaxis.* Vehementer, grauius, periculosè ægrotare. Ægrotanti meliùs est factum.

† *ÆGROTVS*, ager. 9. Fa. 15. Cum ad L. Cæsarem ægrotum Neapolim venissem, quaquam erat oppressus totius corporis doloribus, tamen, &c. 6. At. 1. Vt si medicus, cum ægrotus alij medico traditus sit, irasci velit, &c. 1. V. 70. Hoc remedium est ægrotæ ac prope desperatæ Reipub. 2. de Diuin. 13. Aut vates quis aut somnians meliùs coniecerit, aut ex morbo euasurum ægrotum, aut ex periculo nauem, &c. 3. Tusc. 12. Ne ægrotus sim inquit (Crantor puta) sed si fuerim, &c. 4. Tusc. 74. Vt ægroti non conualescentes. 12. At. 12. Quod ipsum erat fortis ægroti, accipere medicinam.

† *ADIVNCTA.* Fortis, 12. Attic.

† *Syntaxis.* Verè ægrotus corpore est: per translationem statuitur, Ægrotata Respublica.

† *ÆGYPTA.* Viri nomen. 12. At. 36. Accepitque ab Ægypta literas eodem die. 16. Fa. 15. Ægypta ad me venit prid. idus Aprilis. ibidem. Ego ad te Ægyptum misi, quod nec inhumanus, est, & te visus est mihi diligere.

† *ÆGYPTIVS*, 1. de N. 43. Portenta magorum, Ægyptiorumq; dementia. I. P. 48. Rex Ægyptius. 3. de N. 39. Omne ferè bestiarum genus Ægyptij conlecrarunt. || 5. Tusc. 78. Ægyptiorum morem quis ignorat, quorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quamuis carnicinam priùs subierint quam Ibim aut aspidem, aut felem, aut canem, aut crocodilum, violè. 1. de Nat. 83. At verò ne fando quidem auditu est, crocodilum aut felem, &c. violatum ab Ægyptio. Quid igitur cæses? Apim illum actum Ægyptiorum bouem deum videri Ægyptiis? 1. de Diu. 93. Vt Ægyptij, vt Babylonij, in camporum patentium æquoribus habitantes, cum ex terra nihil emineret quod contemplationi cœli officere posset, omnem curam in syderum cognitione posuerunt. 1. de Diu. 2. Eandem artem, etiam Ægyptij longinquitate temporum innumerabilibus penè seculis, consecuti putantur. 1. de Nat. 102. Ægyptij nullam beluam, nisi ob aliquam

vtilitatem, quam ex ea caperent, consecrauerunt. Hortensius. Alterius ingenium vt acetum Ægyptium dicimus.

† *ÆGYPTVS*, regio ab Oriente prima in Africa. 2. con. Rul. 42. Alexandria, cunctaque Ægyptus. Nilvs, & Ibis.

† *ÆLIVS*, scriptoris nomen. In Bruto, Ælius scriptitavit orationes multas, orator ipse, nunquam fuit. pro Clu. G. Ælius Stalenus. ibidem. Æliorum familia. Topic. 10.

† *ÆLIA* lex. Vide, LEGES VARIÆ.

† *ÆLIANVS*, ab Ælio equite Romano & Stoico. de Cl. 206. Cottam autem miror summum ipsum oratorem, minimè que inceptum. Ælianus leucis oratiunculas, voluisse existimare suas.

† *ÆMILIA* regio. 10. Fa. 30. Æmilia tribus. 2. At. 14.

† *ÆMONENSIS*, ciuitas. pro Flac. 34. Hinc, Æmonensis, & Æmonense, ibidem. Citat præco voce maxime legatos, Æmonenses.

† *ÆMVLATIO*, virtutis imitatio, inuidia. 4. Tusc. 17. Æmulatio dupliciter dicitur, vt & in laude & vitio nomen hoc sit. nam & imitatio virtutis, æmulatio dicitur: & est æmulatio, ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiat, vt amare. 4. Tusc. 56. Illa vitiosa æmulatio, quæ riuacitati similis est.

† *ADIVNCTA.* Vitiosa, 4. Tusc.

† *ÆMVLATOR*, imitator, æmulus, riuacialis. 2. At. 1. Seruilius æmulator Catonis.

† *ÆMVLOR*, imitor inuideo. pro Fla. 63. Omnes eius vrbis instituta laudare faciliùs possunt, quam æmulari. 1. Tusc. 44. His æmulamur, qui ea habent, quæ nos habere cupimus. 4. Tusc. 56. Obtrectare alteri, aut illa vitiosa æmulatione, quæ riuacitati similis est, æmulari, quid habet vtilitatis? cum sit æmulantis, angustia bono, quod ipse non habet: obtrectantis autem, alieno bono, quod id etiam alius habeat.

† *Syntaxis.* Æmulari bona. Alicui æmulari.

† *ÆMVLVS*, imitator. pro Mar. 2. Ille æmulus atque imitator studiorum meorum. 6. At. 3. Licet Brutum solum ames, me æmulum non habebis. pro Cæl. 34. Quin illa Claudia æmula domesticae laudis. 2. A. 28. Is me potissimum testatus est, se æmulum mearum laudum extitisse. 7. V. 81. Si non tanquam virum, at tanquam æmulum remouisset. pro Mur. 6. Stoici æmuli inuentorum Zenonis. || 1. de Inuent. 43. Denique autoritatis eius, & inuentores, comprobatores atque æmuli.

† *ADIVNCTA.* Non molesti, 5. Ver. Multi, 1. de Inuent.

† *Syntaxis.* Æmulus ac imitator. Comprobator ac æmulus.

† *ÆMVS*, vel Hæmus. Thracia promotorium. pro Flac. 32. Hac classe M. Craffus vir amplissimus ab Hæmo in Asiam, his nauibus

† Flaccus ex Asia in Macedoniam nauigauit. || Æno, legit. Lamb.

† *ÆNARIA*, insula Italia proxima. 10. Attic. 15.

† *ÆNEAS*, V. 72. Æneas fugiens à Troia, &c.

† *ÆNEVS*, qui ex are est. 6. 60. Lecti ærati, candelabra ænea. 3. Offi. 38. Equus æneus. 9. A. 13. Ænea statua. 2. de In. 69. Æneum trophæum. 6. V. 1. Signum æneum, marmoreum, eburneum. || 3. de Nat. 30. Nihil æneum, si commutabilis esset natura argenti & æris.

† *ÆNIGMA*, scrupus Latine dicitur, teste Gellio. 3. de Orat. 165. Ex hoc genere fiunt, ea quæ vocantur ænigmata: non est autem in verbo modus hic, sed in oratione. 1. continuatione verborum. 7. At. 13. Ænigma Oppiorum ex Velia planè non intellexi. ibid. Iam intellexi tuum ænigma. 2. de D. 132. Iam verò quod pertinent obscuritates & ænigmata somniorum? 6. At. 7. Literè Græcè ἐν αὐτῷ ὑποκρύπτει. 2. 19. Cætera erunt ἐν αὐτῷ ὑποκρύπτει.

† *ÆOLEVS*, pro Flac. 64. Tria Græcorum genera sint verè: quorum vni sunt Athenienses, quæ gens Ionum habetur: Æoles alteri: Dores tertij nominabantur.

† *ÆQVABILIS*, equus, par, similis. 2. de In. 68. Par, quod inter omnes æquabile est. 5. de Fin. 35. Moderati æquabilesque habitus. 1. Offi. 3. Æquabile & temperatum orationis genus. 2. de Or. 54. Tractu orationis leui & æquabili perpoliuit illud opus. pro Cec. 70. Quod æquabile inter omnes & vnum omnibus esse possit. 2. Off. 40. Æquabilis prædæ partitio. pro Fla. 32. Prætoris diligentia requirenda in numero nauium, & in descriptione æquabili sumptus. 1. Qu. Fr. 1. Iuris æquabilem tenet rationem. 1. de N. 50. Vt omnia omnibus, paria paribus respondeant: hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est, æquabilem tributionem. 2. de N. 32. Motus certus & æquabilis. || 2. de Or. 64. Genus orationis fufum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens.

† *Syntaxis.* Habitus æquabiles, ac moderati. Temperatum, ac æquabile genus orationis. Lenis, & æquabilis orationis tractus. Prædæ æquabilis partitio. Iuris æquabile tenere ratione. Motus certus, & æquabilis.

† *ÆQVABILITAS*, constantia, tenor vnus, moderatio, ἰσονομία Or.

† 52. Elaborant alij in lenitate & æquabilitate, & puro quasi quodam & candido genere dicendi. ad Brut. 16. Fortem & liberum animum, quo & Consul & nunc Consularis Remp. vindicant, sine constantia & æquabilitate nullum esse putaris. 2. de Orat. 209. Quidam intolerantiùs se iactant, & æquabilitatem communis iuris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. 1. de Nat. 110. & 2. 15. Æquabilitas motus. aliàs, æquabilitas. 2. de Orat. 345. In laude iustitiæ explicandum erit, quid cū fide, quid

quid cum æquabilitate factum sit. 1. Offi. 11. Æquabilitas vniuersæ vitæ, tum singularum actionum maximè decora est. 1. Offi. 88. In liberis populis, & iuris æquabilitate, exercenda etiam est facilitas. 1. Offi. 90. Præclara est æquabilitas in omni vita, & idem semper vultus eadèmq; frons. * Incert. Illa æquabilitas vitæ non tantùm habet sensum.

† Syntaxis. *Lentitas & æquabilitas orationis. Vniuersa vitæ æquabilitas. Iuris æquabilitas.*

ÆQUABILITER, cum æquabilitate. 2. de Orat. 218. Genus faciendarum æquabiliter in omni sermone fufum. 2. Offi. 40. Æquabiliter prædam dispartiri. * 2. Q. F. 1. Parui refert abs te ipso ius dici æquabiliter & diligenter, nisi, &c. || pro Mil. 77. Et si æquabiliter in Remp. in priuatos, &c. Irruebat.

ÆQUALIS, par. similis. (Impar. 1. de Or. 83. Virtutes ipsas esse inter se æquales & partes. Orat. 188. Partem pedis æqualem esse alteri parti. Orat. 123. Oratio par & æqualis reb. ipsis. 2. de Leg. 9. Quæ vis non modò senior est, quàm ætas populorum, sed æqualis Dei. de Cla. 244. Sed ordinem sequens, in memoriam notam & æqualem necessariò incurro. Para. 3. Peccata esse æqualia. Orat. 105. Demosthenes successit magnis, & maximos oratores habuit æquales. 1. de Diu. 39. Philisthus æqualis temporum illorum. 1. de Leg. 8. Ipse autem æqualem ætatis suæ memoriam deposcit. Orat. 215. Et cretici æqualis præan, qui spacio par est, syllaba longior. 3. de Orat. 183. Quod metiri possumus interuallis æquabilibus. de Ar. 37. Hoc sacrificium, quod à regibus æquale huic vrbi accepimus. de Cla. 73. Linius Ennio æqualis fuit. 11. A. 33. Deiotarus cuius beneuolentia in populum Romanum est ipsius æqualis ætati. Or. 209. Imparibus an æqualibus. 2. de Leg. 25. Paupertatem diuitijs etiam inter homines æqualem esse volens. Brut. 3. Memoria proditum est, poetæ nobiles poetarum æqualium morte doluisse. in Sal. 1. Æqualem & parem verbis vitam agere.

† Coarus, eiusdem ætatis, amicus. de Clar. 179. P. Orbius meus ferè æqualis.

† Syntaxis. *Hi sunt inter se æquales. Oratio par, & æqualis reb. ipsis. Æqualis illius: pro, illi. Habere multos æquales. Ille fuit æqualis temporum illorum. Æqualem & parem verbis vitam agere.*

ÆQUALITAS, æqualium & parium conditio, paritas, similitudo. 1. de Leg. 38. Quidam virtutibus exceptis atque vitijs, cetera in summa æqualitate posuerunt. de Cla. 156. Æqualitas vestra & pares honorum gradus. pro Lig. 35. Quis est, qui horum consensum conspirantem, & penè conflatum in hac propè æqualitate fraterna non nouerit? pro Mur. 41. Prætor offensionem vitæ æqualitate decernendi. 1. de Orat. 188. In reb. causisque ciuium æqualitatis conseruatio. Part. 21. Similitudo æqualitatisque verborum.

† ADIVNCTA. Fraternalis, pro Lig. Legitima atque vfitata, 1. de Orat. Summa, 1. de Leg.

† Syntaxis. *Æqualitas, & paritas honorum. Conflatus consensus in fraternam æqualitate. Decernendi æqualitas offensionem vitæ. Similitudo, æqualitatisque verborum.*

ÆQUALITER, æquè, æquabiliter, æqua parte, æqua conditione, vno tenore, constantè. de Am. 56. Vt nostra in amicos beneuolentia, illorum erga nos beneuolentiæ pariter, æqualiterque respondeat. & || Orat. 205. In omnibusne numeris æqualiter deceat particulas incidere. 2. de Nat. 115. Niti æqualiter. de Vniuerso. 31. Æqualiter distribuere. 4. ad Her. 19. Æqualiter perpolitari. 1. Q. Fr. 1. Quod Græcis æqualiter Sylla describeret. 11. Fa. 20. Æqualiter aut sorte agros legionibus assignari puto oportere. 5. V. 163. Frumentum, quod ciuitatibus æqualiter esset distributum. pro Fl. 89. Communis hæreditas, quæ æqualiter ad vtrumque lege veniebat.

† Syntaxis. *Pariter, æqualiterq; respondens beneuolentia. Æqualiter res omnes irruere. Æqualiter, aut sorte distribuere, assignare. Æqualiter ad vtrumque venit lege hereditas.*

ÆQUATIO, adæquatio. ἰσοπέδων. pro Mur. 47. Æquatio gratiæ & dignitatis. 2. Offi. 78. Æquatio bonorum.

* ÆQUATVS. Vide ante. ÆQVO.

ÆQUE, tam, pariter, similiter, æqualiter, per æquè. 2. de Orat. 215. Affendum est aliquid, quod sit grauius, aut æquè graue. 3. de Orat. 190. Nam versus æquè prima & media, & extrema pars attenditur. pro Quin. 85. Procurator æquè vtriusque necessarius. 13. Fa. 18. Vtrique nostrum æquè gratæ erant. 2. Offi. 30. Beneuolentia ciuium non æquè omnes egent. pro Clu. 195. Quos tamen ipsos æquè, & eos qui, &c. hæc cura sollicitat. pro Dom. 30. Cn. Pompeius æquè vt vnusquisque vestrum pro salute mea laborauit. de Aruf. 18. Qui æquè atque ego non sunt occupati. 1. de In. 41. Maius, minus, æquè magnum. 1. de Fin. 67. Neq; ipsam amicitiam tueri possumus, nisi æquè amicos & nosmetipsos diligamus. 1. de Fin. ibidem. Nam & lætatum amicorum lætitia æquè ac nostra, & pariter dolemus. 4. V. 136. Verum etiam sui meminerat æquè. id est, pariter. ad Brut. 6. Hoc ad officium meum æquè atque ad vllam aliam rem pertinet. 1. de Diu. 45. Hebes æquè ac pecus. 3. de Nat. 45. Hi coluntur æquè atq; illi.

† pro S. R. 116. Hoc æquè turpe est atque illud. || 1. V. 8. Populus nihil æquè in rep. atque illam veterem iudiciorum vim grauitatemque requirit. 2. Offi. 69. Diuites cum magnum aliquid ab aliquo acceperint, æquè à se aut postulari, aut expectari aliquid arbitrantur.

† Ad eò multum. 3. de Orat. 47. Non æquè quid dicant attendo.

† Syntaxis. *Æquè primi, medijs, vltimi, mali. Amicus, æquè vtriusq; fidelis. Quos ipsos æquè acce cura sollicitat. Ego æquè vt vnusquisque vestrum amo. Æquè ac nostra amicorum lætatur lætitia. Hoc pertinet ad officium meum æquè atque ad vnum.*

ÆQUILIBRITAS, aliàs, Æquabilitas, vel Æqualitas. 1. de Nat. 110. Confugis ad æquilibratam: sic enim ἰσορροπία, si placet, appellemus.

ÆQUIMELIUM, pro Dom. 101. Sp. Melij regnum appetentis domus est complanata. Et quid aliud æquum accepisse Melio populus Rom. iudicauit: nomine ipso Æquimelij, stultitia pena comprobata est. & 2. de Diu. 39.

ÆQUINOCTIUM. 10. At. 19. Nunc quidem æquinoctium nos moratur, quod valde perturbatum erat. 12. 27. Publius si æquinoctium expectat, nauigaturus videtur.

ÆQUIPARO, æquo, comparo. 5. Tusc. 49. Nemo est qui factis me æquiparare queat.

ÆQUITAS, æquum & bonum, æquum, iudiciale. Part. 129. Æquitatis vis est duplex, cuius altera directi & veri, & iusti, & (vt dicitur) æqui & boni ratione defenditur: altera ad vicissitudinem referendæ gratiæ pertinet, quod in beneficio gratia, in iniuria vltio nominatur. 1. Offi. 64. Difficile est, cum prestare omnibus concupieris, seruare æquitatem, qui est iustitia maximè propria. 4. At. 17. Perspice æquitatem animi mei. pro Mur. 41. Æquitatis largitio. de Cl. 244. In explicanda æquitate nihil erat Crasso copiosius. pro Pl. 42. Fugisti sententiam legis, æquitatem omnem reiecisti. pro Cec. 49. 1. de Orat. 240. Pro æquitate contra ius dicere. I. P. 27. Quò in spectaculo mira Reip. æquitas erat, vter eorum perisset tanquam lanista. 1. de Orat. 173. Iudicia in quibus sæpe non de facto, sed de æquitate & iure certetur. 1. de Orat. 242. Nonne arripuisti patrociniū æquitatis, & defensionem testamentorum ac voluntatis moeiurorum. 2. Offi. 79. Hoc nullam habet æquitatem. 16. At. 17. Summa bonitas & æquitas causæ. pro Cecin. 37. Omnino iam bene agis: à verbis enim recedis, & æquitatem vteris. Top. 23. Æquitas paribus in causis, paria iura desiderat. pro Cecin. 38. Vt tantum facinus non in æquitate defensionis, sed in vna litera latuisse videatur.

† Candor, probitas priuata, tranquillitas. 1. Fa. 9. Æquitatem tuam non potui non probare. 2. de Orat. 102. Tres personas vnus sustineo summa animi æquitate: meam, aduersarij, iudicis. de Sen. 1. Noui enim moderationem animi tui & æquitatem. 1. Tusc. 96. Animi æquitas, id est, tranquillitas.

† ADIVNCTA. Humana, propria maximè iustitia, 1. Offi. Mira, 3. de Nat. Summa, 16. Att. & 2. de Orat.

† Syntaxis. *Æquitatem seruare. Pro æquitate contra ius dicere. In iudicio de æquitate queritur.*

ÆQUATVS, adæquatus, comparatus, assimilatus, par factus. I. P. 14. Productus in concionem ab eo cui sic æquatam præbeas consulatum tuum. de Cla. 138. Existimo in his primum cum Græcorum gloria Latine dicendi copiam fuisse æquatam. 6. V. 107. Æquata agri planicies.

ÆQVO, ex æquo, assequor. gradus tollo, parem facio, nec maius nec minus fieri. Lege, MINORI. Offi. 3. Hi libri iam se illis ferè æquarunt.

ÆQVOR, verb. conferor. comparor. 3. V. 21. Vix eum huius parua parte æquari conferrique posse. 3. de Leg. 24. Inuentum est temperamentum, quo tenuiores cum principibus æquari se putarent. 1. de In. 3. Æquari cum aliquo. * pro C. Cornel. 1. Dum æquantur sortes. || de Vniuers. 37.

† Syntaxis. *Cum Græcorum gloria Latinorum copia æquata est. Æquata agri planicies. Hic liber illi se æquat. Temus cum principibus æquantur temperamento Tribunorum. Cum aliquo æquari.*

ÆQVOR, nomen, terra planicies. 1. de Diu. 93. Babylonij in caporum patentiū æquoribus habitantes. * 2. Acad. Quid tam planum videtur quàm mare? Ex quo etiam æquor illud Poète vocant.

ÆQVVS, habens æquitatem, non iniustus, verus, directus, iustus. 6. V. 146. Prætor æquus & sapiens. 8. At. 18. Æquum est me à te impetrare, vt, &c. de Cl. 143. Cum de iure ciuili, cum de æquo & bono disputatur. Ibidem 145. Crassus multa cõtra scriptum pro æquo & bono dicit. ibid. Scola peracutus ad excogitandum quod in iure aut in æquo, verum aut esset, aut non esset. Part. 129. Directum, & verum, & iustum, & vt dicitur æquum & bonum. pro S. R. 7. Æqua atq; honesta postulat. 16. At. 16. Cesar respicit Attico, æqua eum postulare. 11. Fa. 7. Vt æquum erat, vt par erat, pro Q. 10. Magistratus æquus reperiri hodie non potest. 1. de In. 27. Præter æquum & bonum durus. Pæter. pro Q. 45. Quis nobis ista iura tã æqua describit? Top. 66. & 2. Offi. 60. Æquus bonus, & equus melius in arbitrio rei vxorie. pro Q. 45. Quis hoc statuit, quod æquum sit in Quintium, id iniquum esse in Nauium? de Fat.

de Fat. 7. Sed Possidonium, sicut æquum est, cum bona gratia dimittamus. pro Cor. 60. Et erat æqua lex, & omnibus utilis. pro R. P. 45. Satis multa hominibus, non iniquis hæc esse debent, nimis etiam multa vobis, quos æquissimos esse confidimus. 6. V. 46. Par, æqua proportio. 1. Offi. 12. 4. Priuatum oportet æquo & pari cum ciuib. iure viuere. 2. Fa. 1. Quare si iniquus es in me iudex, &c. sin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis. 2. Q. Fr. 3. Populo à se alienato, nobilitate inimica non æquo fenatu, iuuentute improba. pro Cl. 6. Animis aut libentibus aut æquis remittatis. 7. V. 153. Vide quàm me sis vsurus æquo. pro Syl. 5. 4. Vtinam hæc non modò iniquorum inuidiæ, sed & æquorum expectationi satisfacere possit. Æquo animo facere aliquid. Lege, I N I Q V S. pro S. R. 145. Concedo, & quod animus æquus est, & quia necesse est. 2. Q. Fr. 15. Ab æquis verò, etiam à propensis in hanc partem diligimur. 3. Fa. 6. Vt me tibi amicissimum esse, & æqui & iniqui intelligant.

¶ *Æqualis cōditione.* 4. ad Her. 52. In æquos & pares fastidiosus. ¶ *Amicus.* Orat. 34. Consequeris tamen, vt eos ipsos, quos contra status, æquos placabileque dimittas. Q. de pet. 59. Tamen hi possunt abs te placari æquique discedere. ad Brut. 4. Æquo animo te moneri patieris. de Pro. 17. Quæ animo æquo videre non possimus. 6. At. 8. Esse animo æquo de aliqua re. 7. At. 7. Tranquillissimum autè animus meus, qui totum illud æqui boni facit. ¶ pro Clu. 5. Denique illa definitio equorum iudiciorum, quæ nobis à maioribus tradita est, retineatur, ibid. 6. Id quod æquissimum est. pro S. R. Carere æquo animo. pro Cec. 65. Æquum & bonum.

¶ *Planus, & qualis situ.* pro Cec. 50. Æquus & planus locus. ¶ *Æqui boni facere, impetrare, optimè candidè & adhuc nullo furo inquinati Romani omnia præseperone sic iungebant.* 7. At. 7. Tranquillissimum autem animus meus qui tonum istud æqui boni facit. 3. Offi. 61. In arbitrio rei vxoria. Melius, æquus, in fiducia vt inter bonos bene agier. Et saepe coniunctione addita. sic. 2. A. 72. Propemodum æqua & iusta dicebas. 13. Fa. 14. Quod tibi æquum & rectum videbitur. pro Cec. 65. Cum se in causa putant habere æquum & rectum quod defendant.

¶ *Syntaxis. Æquum est me, &c. De aquo & bono disputare. Directum, verum, iustum, æquum & bonum. Æqua & honesta postulatio. Æquum est, par est. Æquum bonum, & æquus melius in arbitrio rei vxoria. Par, æqua proportio. Æquo & pari cum ciuib. iure frui, viuere. arum æquo vti iudice. In æquos & pares fastidiosus. Æquos & placabiles omnes dimittere. Æquo animo videre, ferre. Locus æquus & planus. Æqui boni facere.*

ÆR, vnum ex initijs & elementis mundi. Caelum, anima, spiritus, aether, iupiter. 2. de Nat. D. 91. Aër, nomen Græcam, sed receptum iam tamen vsu à nostris. 2. de Nat. d. 84. Ex qua oritur aer. 2. de Nat. 7. Aër oritur ex respiratione aquarum: earum. n. quasi vapor quidam habendus est, is enim existit. Motu eius caloris qui aquis continetur. 2. de Nat. 83. Aër alitur, & aether expirationibus terræ. 2. de Nat. d. 101. Aër annuus frigorum & calorum facit varietates. 2. de N. d. 117. Aër coeli tenuitate & calore temperatus, vitalem & salutarem spiritum præbet animantibus. 4. Acad. 81. Sic nobis aër crassus offunditur. 2. de N. d. 17. Aër crassissimus circumfundit terram. 2. de N. d. 10. Ex in mari finitimus aër die & nocte distinguitur. Itq; tum fufus & extenuatus in sublimi fertur, tum autem concretus, in nubes cogitur. 1. Tusc. 4. Aër & ignis nihil habent proni. ibid. 40. Aër & ignis fursum rectis lineis, in cælestem locum subuolant. ibid. 42. Aër & ignis supra semper petunt. 1. Acad. 26. Aër, ignis, aqua & terra, prima sunt initia & elementa rerum. 2. de N. d. 101. Aër fertur leuitate sublimi. 2. de N. d. 27. ipse verò aër qui natura est maximè frigidus, minimè est expers caloris. 2. de N. d. 101. Aër tum fufus & extenuatus in sublimi fertur, tum cōcretus in nubem cogitur, humorèque colligens, terram auget imbribus: tum effluens huc & illuc, ventos efficit. 2. de N. d. 66. Aër interiectus inter mare & cœlum Iunonis nomine consecratur. 2. de N. 83. Ipsèq; aër nobiscum videt, nobiscum audit, nobiscum sonat. 2. de N. d. 42. Aër purus ac tenuis: cui opponitur cœlum crassum ac concretum. 1. Tusc. 42. Aër, qui est terræ proximus, crassus est & concretus. 2. de Nat. d. 58. Aër quem spiritu ducimus. ibid. 101. Aër spiritu ductus, alit & susteatur animantes. 2. de Diu. 89. Non verisimile solum, sed etiam verum esse censent, perinde vtunque temperatus, sit aër, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque ingenia, mores, animum, corpus actionem vitæ, casus cuiusque euentusque fingi. in Arato:
Namque est ales auis lato sub tegmine calis, ab onod. & cap.
Qua volat, & serpens geminis secat aëra pennis. de Nat. d. 26. Aërem deum statuit Anaximenes. ibid. 39. Aërem qui per maria maneret, Neptunum esse disputat Chrysippus.

† **ÆR** diuina. Aduersus, crassissimus, natura maximè frigidus, & minimè expers caloris, 2. de Nat. Crassus, 4. Acad. Calidus, proximus, crassus & concretus, 1. Tusc. Finitimus, immensus, & infinitus, superior, 2. de Nat. Plenus, 1. de Diu. Temporalis, 2. de Diu.

¶ *Syntaxis. Aër alitur expirationibus terra. Oritur ex respiratione aquarum. Aërem spiritu ducimus. Dicitur temperatus, crassus, fufus*

extenuatus, nil proni habens, maximè frigidus, concretus, effluens huc illuc, purus, tenuis, crassus aër.

ÆRARIUM, pecunia publica, locus vbi ea pecunia asseruabatur. 6. At. 11. Ariobarzanes nullum ararium, nullum vectigal habet. 3. Offi. 88. Cato nimis præfractè ararium, vectigaliaque defendebat. pro Fl. 43. Hi etiam ararij nostri tabulas falsas esse voluerunt: nam, &c. I. P. 61. Rationes ad ararium retuli. de Ar. 16. Meam domum fenatus ex arario ædificandam putauit. 2. Q. Fr. 15. Drusus à Tribunijs ararij de præuaricatione est absolutus. 2. V. 2. Depeculator ararij. 6. V. 140. Primum mihi literas publicas, quas in arario sanctiore conditas habebant, profuerunt. 1. At. 13. Hirudo ararij. 2. cont. Rul. 7. Pecuniam referre in ararium lex vetat, exigi prohibet. 7. At. 1. Referre in ararium ad H. S. mille ibidem. Vt ego amicior inuenirer Phrygum & Cilicum ararijs, quàm nostro. * Octa. Ararium exhauriebat. ¶ 5. V. 164. Hanc pecuniam tantam datam tibi ex arario inopi atque exhausto, &c.

† **ÆR** diuina. Inops, exhaustum, 5. Ver. Sanctius, 7. Att. Vetus ac referretum, 4. Ver.

¶ *Syntaxis. Ad arariū referre rationes. Domus ex ædificata. Ararij depeculator. Ararium sanctius. Hirudo ararij. In ararium referre pecuniam. Arario amicus.*

ÆRARIUS, qui ad arariū pertinet. pro Q. 17. Hoc eò per te agebatur, quòd propter arariam rationem non satis erat in tabulis inspexisse quantum deberetur, nisi, &c. 2. de Orat. 268. Is qui te ex ararijs exemit, lustrum condidit. 1. At. 13. Milites non tam ararij, quàm, vt appellantur, arati. pro Cl. 122. In ararios referri & tribu moueri. 2. Q. Fr. 5. Senatorum vna copiose absoluit, equitum adæquavit, Tribuni ararij condemnauerunt, * pro Cluen. 126. Quem idem isti censores ararium reliquissent.

¶ *Syntaxis. Ratio araria. Ex ararijs aliquem eximere. Milites non tam ararij, quàm arati. Referri in ararijs. Tribuni ararij.*

ÆRATVS, qui ære tactus est. 6. V. 60. Lecti ærati, candelabra ænea.

¶ *Obstrictus alieno ære.* 1. At. 13. Milites ærati, id est, ære alieno obstricti.

ÆRIS vs, vel Aëreus, ex aëre, & in aëre animalis, spirabilis, stabilis. de Vn. 31. Erant animantium genera quatuor: quorum vnum diuinum atque cœlestè, alterum pennigerum, aërium, &c. Top. 77. Aërij volatus auium.

ÆRVGVS, quasi æris quædam scabies ipsum corrumpens. 4. Tusc. 32. Aës Corinthium in æruginem incidit.

ÆRVMNA, calamitas labor. 4. Tusc. 8. Est ægritudo laboriosa. 5. de Fin. 9. Vt vbi virtus sit, ibi esse miseria & ærumna non possit. 3. Tusc. 71. Qui aliorum ærumnam dictis alleuans, &c. post Redit. in Sen. 33. Quòd si mihi æternam esse propositam ærumnam arbitrarer, morte me ipse potius quàm sempiterno dolore multassem. ¶ 3. Tusc. 30. Meditari secum oportet quo pacto aduersam ærumnam ferant. Parad. 2. Te miseria, te ærumna premunt omnes. 2. de Fin. 118. Herculis perpeti ærumnas. pro Sylla. 50. Tu ornatus ærumnis, venis ad eum lacerandum, quem interemisti: ego iacentem & spoliatum defendo ac protego. hoc est ornatus ærumnis & velut spolijs Syllæ. * Horrens. Ex quibus humanæ vitæ erroribus & ærumnis fit, vt.

† **ÆR** diuina. Aeterna, Postq. in Sen. Maximæ, 2. Att.

¶ *Syntaxis. Miserijs, & ærumnis premi. Iperpeti ærumnas. Ærumnis alicuius ornari.*

ÆRVMNOSVS, calamitosus. Para. 2. M. Regulus infelix, nec ærumnosus. 7. V. 161. Crux infelici & ærumnoso comparabatur. 4. Tusc. 82. At eos, qui se ægritudini dederunt, miseros, afflictos, ærumnosos, calamitosos. pro Clu. 201. Ærumnosissimus. ¶ 3. At. 23. Terentiam vnam omnium ærumnosissimam sustentantes tuis officijs.

¶ *Discrimine plenus.* Nec tam ærumnoso nauigassem salo. 3. Tusc. 67. Id est, per mare, in quo tot labores tolerandi fuerunt.

¶ *Syntaxis. Miser & ærumnosus. Infelix & ærumnosus. Miser, afflicus, ærumnosus, calamitosus. Salum ærumnosum. Ærumnosissimus.*

ÆS, metalli genus. 3. de Nat. 30. Nihil esset æneum, quod commutari non posset, si commutabilis esset natura æris. 3. A. 36. Antonius falsas leges in æs incidendas, & in Capitolio figendas curauit. 10. A. 13. Statua pedestris ex ære. 4. Tusc. 32. Ingeniosus, vt æs Corinthium in æruginem, sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.

¶ *Debitum, cum adiunctione, vt ex Tullio patet, pecunia debita.* 15. Fa. 14. Multi anni sunt, quòd ille in meo ære est. 6. V. 11. Non modò ipsum in ære alieno nullo, sed in suis nummis multos esse, semperque fuisse. 11. A. 13. O ridiculum hominem, qui se exire ære alieno putauit posse, cum venderet aliena. 2. Offi. 55. Sufcipere æs alienum amicorum causa. 11. Fa. 10. Meos iam omnes amicos ære alieno obstrinxi. 2. At. 1. Tusculanum, & Pompeianum me valde delectant, nisi quòd me illum ipsum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, sed hoc circumforaneo obructunt. ad Brut. 6. Dyrrachini sibi donatum æs alienum à Cæsare dicunt. 14. At. 21. Liberare se magno ære alieno. pro Font. 1. Galliam ære alieno esse oppressam. 6. V. 28. Metuisti ne

Æs alic

Tulliola tuum munusculum flagitat, me sponforem appellat. de CL. 18. Videor enim iam te aulurus esse appellare, quoniam, &c. 16. At. 14. Possimus enim ut sponfores appellemus, procuratores introducere. 5. 19. De Atiliano nomine scripsi ad Philotimum, ne appellaret Messalam.

¶ *Inuoco. Et confugio ad. 1. de Leg. 40. Quæ si appellare audent, impij, quo tandem studio colentur à bonis? pro Flac. 4. Quem enim alium appellem? quem obtester? quem implorem? 7. V. 187. Vos etiam implorem atque appello, sanctissima dea. pro S. R. 77. Te nunc appello, P. Scipio, meminit sine, &c. pro Quin. 98. Ab omni Magistratu agitur, quem præter te appellet, habet neminem. Antequam. 16. Vos ego appello, quorum de me maxima est potestas. pro Quin. 64. Cuius procurator à prætoribus ad Tribunos appellare auius sit. 6. V. 145. Quis igitur prætoribus appellat: qui quæstor istius fuerat Cæcilius. in Vat. 33. Appellari Tribunos plebis, ne causam diceret: pro Planc. 24. Appellari populum, tribunos me submissi.*

¶ *APPELLOR, in ius vocor, citor. pro Cec. 54. Aedes, quæ in lege non appellantur. 1. Offi. 89. Cauendum est ne iisdem de causis alij plectantur, alij ne appellentur quidem. pro Cl. 19. Hæc omnia nisi perspexeritis in causa, temerè à nobis illam appellare putatote. ¶ pro Sex. 6. Appellari reges à populo.*

¶ *Inuoco. pro Qu. 63. Appellantur Tribuni, à quibus cum esset certum auxilium peritum, tamen, &c. 6. V. 145. Atque adeo cum iam discessio facta esset, prætor appellatur.*

¶ *ADVERB. Asperiùs, 2. cont. Rul. Blandè milites, 2. Offi. Blandissimè, temerè, pro Clu. Comiter, de Pet. Consul. & 13. Phil. nimirum potius, rectè, omninò fas non esse, commode, 2. tusc. Comiter, honestum, 3. Offi. Duriùs, pro Lig. Græcè, inutiliter, Latine, pessimè, Top. honorificentissimè, 6. Famil. & 15. Famil. Ita sanè, grauius, pro Mil. Melius, rectè, Orat. Nominatim, vulgò, 4. Tusc. & 7. Ver. Omninò non licet, 4. Ver. Pudenter, vltò, pro Quin. Rectè, 2. de Leg. Rirè, 2. de Fin. Superbiùs, pro Mur. & pro Pomp. Valde, probè, 13. Attic. Verè, 11. Fam. pro Cec. pro Flac.*

¶ *Syntaxis. Appellandus Deus. Literas appellare suauiter. Rex appellatur ille à Senatu. Appellari de pecunia. Quis te appellem nomine? Nominè aliquem appellare. Aliquem superbiùs, asperiùs, verbo grauiore appellare. Nutu, significatione, vultu appellare. Appellare sponforem aliquem: id est, in ius vocare. Vos appello indices, tribunos, populum. Tribuni, Prætor appellatur: id est, aliquis ad eos confugit.*

¶ *APPELLO, applico, admoceo, accedo. ¶ vel ex hoc vno manifestum. potius quid diu usu tritum fuerit, quam quid à nostris præcipitur studiosius inquirendum. Quis enim ex nostris non potius dicat nauis appulit, quam nauem, aut nauem, quo modo incorruptam Ciceronis auctoritatem semper loquatam esse, vel hæc subiecta exempla comprobabit. 3. V. 48. Cum Persæ mille numero nauium classem ad Delum appulissent. 2. de Orat. 15. 4. Timidè tanquam ad aliquem libidinis scopulum, sic tuam mentem ad Philosophiam appulisti. pro Rab. 25. Nec tuas vnquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos S. Titij afflictam nauem videres. 1. de D. 44. Vifus est in somnis pastor ad me appellere.*

¶ *APPELLO, applicor, admoceo. 13. Att. 21. Cum ad villam nostram nauis appelleretur. 7. V. 63. Appellitur nauis Syracusas.*

¶ *ADVERB. Valde, timidè, 2. de Orat.*

¶ *Syntaxis. Hostes classem ad urbem appulerunt. Mentem ad Philosophiam appellere. Rationes suas ad scopulos appellere, &c. id est, fortunas amittere: translatione ad naufragium. Is ad me appulit: id est, venit. Appellitur Syracusas nauis. Appulsi hostes nauibus in Siciliam. Classis appulsa ad promontorium.*

¶ *APPENDICULA, corollarium. pro R. P. 8. Est enim hæc causa, quò ea pecunia peruenerit, quasi quædam appendicula causæ iudicata: atque damnata.*

¶ *APPENDIX, additamentum, corollarium. in Hort. Vidit enim quod videndum fuit, appendicem animi esse corpus.*

¶ *APPENDO, pendo, annecto, suspendo. Lege, APPENSVS. 6. V. 56. L. Piso aurifici palam appendit aurum. pro S. R. 114. Omnia sua tibi concessit, adnumeravit, appendit. de Opt. 14. Non verba me annumerare lectori putavi oportere, sed tanquam appendere.*

¶ *APPENDOR, suspendor ad. 2. A. 97. Tanti acerui nummorum apud istum construuntur, ut iam appendantur, non numerentur pecunia.*

¶ *APPENSVS. 5. Tusc. 62. Gladium è lacunari feta equina appensum demitti iussit.*

¶ *Syntaxis. Appendere alicui diuitias: id est, adiungere, largiri. Non tam numerantur, sed appenduntur pecunia.*

¶ *APPETENDVS, desiderandus, optandus. pro Mil. 73. Sp. Melius in suspensionem incidit regni appetendi. 2. A. 114. Qui propter suspensionem regni appetendi sunt necati.*

¶ *APPETENS, auidus, cupidus. pro Pomp. 7. Quoniam semper appetetes gloria præter ceteras gentes atque auidi laudis fuistis. de Am. 50. Nihil est tam appetens similitum sui, nihil rapacius quam natura. pro Do. 101. Sp. Melij regnum appetentis domus est complanata. 2. Tusc. 58. Studiosissimus appetentissimisque honestatis. 2. de Nat. 100. Mare terram appetens littoribus claudit. 2. de Diu. 85. Puer lactens, mammam appetens.*

¶ *Auarus. 2. de Or. 182. Gratus animus, non appetens, non auidus. 2. contra Rul. 20. Homo cupidus atque appetens.*

¶ *APPETITIO, appetitus, cupiditas. 2. Off. 18. Appetitiones, quas illi oquas, obediens efficere rationi. 4. Acad. 24. Nam aliter appetitio (eam enim esse volumus, &c. Lu.) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est vitium, moueri non potest. 3. de Fin. 23. Appetitio animi, quæ oquas Græcè vocatur, non ad quoduis genus vitæ, sed ad quandam formam viuendi videtur data. 4. 47. Ad appetitionem rerum esse in his momenta diceret. Quasi verò hæc appetitio non ad summi boni adaptionem pertineret. Ibid. 48. Ab his & appetitio & actio commouetur. 2. de N. 58. Natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatusque & appetitiones. 3. 33. Nullum potest esse animal, in quo non & appetitio sit, & declinatio naturalis. 1. Offi. 13. Huic veri videndi cupiditati adiuncta est appetitio, quædam principatus. 3. Offi. 30. Destructio & appetitio alieni est contra naturam. 1. de Diu. 46. Ex triplici appetitione Solis, x x x. annos Cyrum regnaturum esse portendi. Top. 62. Atque etiam est caularum dissimilitudo, quod alia sunt, ut sine vlla appetitione animi, sine voluntate, sine opinione suum quasi opus efficiant.*

¶ *ADIVNC. Immoderata, 3. Tusc. Minima, 4. Tusc. Naturalis, 3. de Nat.*

¶ *APPETITVS, appetitio, appetentia, impetus, oquas. 2. de Nat. 122. Natura dedit belluis, & sensum, appetitum, ut altero conatum haberent ad naturales passus capefendos, &c. Ibid. 33. Natura belluis dedit sensum & motum, & cum quodam appetitu accessum ad res salutes. Ibidem. Ratio qua reguntur animi appetitus. 1. Off. 101. Duplex est vis animorum atque naturæ: vna pars in appetitu posita est, quæ est oquas Græcè, quæ hominem huc & illuc rapit. Ibidem. Ita sit, ut ratio præsit, appetitus verò obtemperet. 1. Off. 132. Motus animorum duplices sunt: alteri cogitationis, alteri appetitus. Ibid. Appetitus impellit ad agendum. 1. de Diu. 70. Pars animi, quæ sensum, quæ motum, quæ appetitum habet. 2. Offi. 111. Animalia, quæ habent suos motus, & rerum appetitus. 1. 105. Occultat & dissimulat appetitum voluptatis. Ibid. 102. Appetitus rationi sunt subiecti lege naturæ. Ibid. 101. 132. Appetitum rationi obediens præbeamus. Ibid. 11. Communis animantium omnium est coniunctionis appetitus. Ibid. 103. Contrahere & sedare omnes appetitus. Ibid. 141. appetitus rationi pareat. Ibidem. Horum trium præstantissimum est, appetitum obtemperare rationi. Ibid. 101. Efficiens est, ut appetitus rationi obediant, eamque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignauiam deserat, sintque; tranquillique atque omni animi perturbatione careat.*

¶ *ADIVNC. Vehementior, 4. Tusculan. Communis, 1. Offi.*

¶ *APPETITVS, adiect. exoptatus, desideratus. in Pis. 68. Hic non fugit eius amicitiam, cum esset præsertim appetitus.*

¶ *Inuasus. pro Dom. 13. A quibus ille se lapidibus appetitum, & percussus esse dixit. pro Plan. 71. Vitam meam inimicorum modestia non esse appetitam. pro S. R. 30. Filij vita infesta, saepe ferro atque insidiis appetita. pro Qu. 98. Quintius è fundo ornatissimo deiectus, ignominisque omnibus appetitus.*

¶ *APPETO, cupio, opto, peropto, desidero, expeto, aueo. 2. A. 33. Hunc vel ipsi parietes affari atque appetere videntur. pro Syll. 80. Graue si appetimus aliquid, &c. 3. A. 33. Hoc non modo non recuso, sed appeto etiam atque deosco. de Ar. 7. Is inimicitias non solum suscipit propter salutem meam, sed etiam appetiuit. 1. de Finib. 30. Omne animal simulatque natum est, voluptatem appetit, eaque gaudet ut summo bono, dolorem aspensatur ut summum malum, & quantum potest à se repellit. pro Milon. 101. Ego inimicitias potentium pro te appetiui. pro S. R. 50. Suos agros studiosè colebant, non alienos cupide apperebant. 3. de Orat. 126. Multum illi de præclarissimis artibus sibi appetierunt. 2. con. Rul. 92. Nonne arbitramini paucis annis fuisse consulum nomen appetituros? 1. Offi. 33. Cum vtrique separatim locutus est, nec cupide quid agerem, nec appeterem, atque ut regredi, quam progredi mallent. de Am. 83. Deinde requirit atque appetunt ad quas eiusdem generis se applicent animantes. pro Sest. 56. Ea sibi ille non colendi sed violandi causa appetierat. 3. de N. 33. Animalia moueri & sentire, & appetere possunt. pro Dom. 101. M. Manlius regnum appetisse est iudicatus. ¶ pro P. Oppio: Vtrum cum Cottam appetisset, an cum ipse sese conaretur occidere?*

¶ *Confugio ad. 2. de L. 152. Quid est quod ad Ius pontificium ciuile appetatis? 2. ad Br. Qui ex Asia fugere dicebatur, Europam conatur appetere.*

¶ *Acedo, prebenso. 1. de Diuin. 46. Is ter solem frustra appetiuit manibus, cum se conuolens ille elaberetur.*

¶ *APPETOR, expetor, exoptor. 8. Att. 11. Genus illud Syllani regni iam pridem appetitur, multis qui vna sunt cupietibus. 3. de Nat. 33. Appetuntur quæ secundum naturam sunt, declinantur contraria. de Senect. 62. Salutari, appeti, decedi, assurgi, &c.*

¶ *ADVERB. Ardentiùs, magnificentius, 4. de Fini. Cupide, agros, pro S. R. Frustra, 1. de Diu. Semper, in Parad. Rabide, 5. Tusc. Vltro dolorem, 2. Tusc.*

⊗ Syntaxis. *Appetens gloria, & avidus laudis. Studiosus & appetens honestatis. Mare terram appetens. Gratus animi, non appetens, non avidus. Homo cupidus & appetens. Appeto at que depono id. Siciliam appetere conari. Solem manibus frustra appetimus. Salutare, appeti, decedi, assurgi. Lapidibus appetere aliquem. ferro, insidijs.*

APPIAS, ab Appio. 3. Fam. 1.

APPIETA S. Ibid. 7. Vllam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas: id est, vllam Appij aut Lentuli nobilitatem.

APPIGO. 2. At. 9. Epistolam superiorem restitit nobis, & ap-
pinge aliquid noui: id est, addo, adiungo.

APPIVS Clodius Cæcus pacem Pyrrhi diremit, aquam adduxit, viam muniuit. pro Cæl. 34.

APPLAUDITVR, impersonale. pro Sect. 115. Cui generi ciuium maximè applauditur.

APPLAVVS, fauor popularis. 2. de Diu. 104. Ennius, qui magno applausu loquitur, assentiente populo, &c.

† ADIVNC. Magnus, 2. de Diu.

APPLICATIO, adiunctio: adiectio. de Amic. 27. A natura mihi videtur potius, quam ab indigentia orta amicitia, applicatione magis animi cum quodam sensu amandi, quam cogitatione, quantum illa, &c. 1. de Or. 177. Ius applicationis.

APPLICATVS. 1. de Inu. 36. Occupatio vehemens ad aliquam rem magna cum voluntate applicata. 4. de Fin. 34. Omne animal applicatum esse ad se diligendum.

APPLICO, adiungo. 1. Offic. 115. Itaque se alij ad Philosophiam, alij ad ius ciuile applicant. 4. Acad. 65. Ad hanc potissimum Philosophiam me applicauit. 2. de Or. 55. Qui ad scribendam historiam maximè se applicauerunt. 2. de In. 43. Ante rem erit, quòd in itinere se tam familiariter applicauerit. de Cla. 316. Mæque ad Molonem applicauit. pro Cluen. 46. Et Oppianicus se ad Staleni familiaritatem applicauit. 4. V. 2. Sicilia se ad amicitiam fidemque populi Romani applicuit. de Amic. 49. Applicare & adiungere se ad virtutem. de Fat. 39. Chrysippus medium se fieri voluit, sed applicat se ad eos potius, qui, &c. 3. Fa. 21. Omnes vires ciuitatis se ad Pompeij ductum applicauerunt. de Am. 31. Quam qui appetunt, applicat sese, & propius admouent. Ibid. 83. Deinde requirunt atque impetunt, ad quas se applicet eiusdem generis animantes. 5. Tuscul. 77. Indi cum ad flammam se applicuerint, sine gemitu adurunt. 2. ad Her. 36. Fortuna nihil cernit, quòd sese applicet. 2. de Inu. 153. Nautæ nauim ad eum applicauerunt. 1. de Orat. 177. Cui Romæ exulare ius esset, si se ad aliquem quasi patronum applicuisset. 2. A. 26. Si ille ad eam ripam, quam constituerat, non ad contrariam nauim applicuisset.

APPLICOR, iungor. 2. de Finib. 37. Voluptas non potest ad honestatem applicari.

† ADVERB. Familiariter in itinere, 2. de Inu. Maximè, 2. de Orat. Studiosè, pro Cluent.

⊗ Syntaxis. *Ad scientiam se applicare. Voluptas non applicatur ad honestatem. Applica te ad pios. Sicilia se applicat ad amicitiam pop. Rom. Applicare & adiungere se. Omnes vires urbis se ad vnius ductum applicant. Applicare ad nauim. Se ad ignem applicare. Nauta nauim ad Imperatorem applicant.*

APPONO, affingo, adscribo, addo, adiungo, antepono, pono, admoueo, ad-
duco. || *Vt huius verbi vix nisi in politioribus studijs versatis nota, quod enim Latini apponere calumniatorem, aut accusatorem, imperiti subornare aliquem qui falsò accuset: Schorus assirit à vulgo Gallico Attitrare dici (quod tamen nusquam ego à Gallo vsterpatum deprehendi.) Sic apponere prauaricatorem, vulgò corrumpere aduersarium vt colludat. Vide Budæum in suis comment. apponere licitorem, plebei subornare qui liceat ur, quod verbum Cicero falsis testibus maximè tribuit. I. P. 73. Aristarchus, qui notà apponebat ad malum versum. 13. Fam. 6. Reliquis epistolis tantum faciam, vt notam apponam eam, quæ mihi tecum conuenit. 4. V. 26. Verres calumniatores apponebat. 2. A. 25. Apponere sibi prauaricatorem. 3. V. 141. Apponere mancipem in locatione. 6. V. 49. Argentum illi cæterum purum appofuerat, ne purus ipse relinquere-
tur. 5. Tuscul. 9. Xenocrates adduxit legatos ad cenam in academiam, iis appofuit tantum quod satis esset, nullo apparatu. 6. V. 48. Is cenam isti dabat, appofuit patellam in qua sigilla erant egregia. 6. Atti. 1. Quid te in vasis fictilibus appofiturum putem. 7. V. 27. Reticulumque ad nares sibi apponebat, plenum rosæ. 3. Offic. 61. Non licitorem venditor, nec qui contra se liceatur, emptor apponet. 9. Fam. 16. Volo enim videre animum, qui mihi audeat ista quæ scribis apponere.*

APPONOR, adducor. 3. Ver. 74. Accusator apponitur ciuis Romanus.

APPORTANS, comportans, aduehens. 1. Offic. 151. Mercatura magna & copiosa, multa vndique apportans, &c.

APPORTATVS, comportatus. 7. V. 126. Quæ non ab hostibus victis capta & apportata sit.

APPORTO, affero. 3. V. 57. P. Seruilius ornamenta hostium populi Romani apportauit. 5. 190. Apportare frumentum ad difficillima loca. de Senect. 25. Senectus apportat secum multa vi-

tia. * pro M. Scauro. Clitellis apporto columnas.

⊗ Syntaxis. *Mercatura apportans vndique copiosa. Ab hoste caperes, & apportare suis ornamenta. Senectus malum apportat secum.*

APPOSITÈ, apè, accommodatè. 1. de Inuen. 6. Dicere appositè ad persuasionem. Ibid. Curare appositè ad sanandum.

APPOSITIO, additio, adiunctio. Para. 1. Sed hæc videri possunt obscuriora, cum sine appositione exemplorum lentius disputantur.

APPOSITVS, propinquus, finitimus. 1. de D. 79. Noctu lumine appositò nutritrix animaduertit puerum, &c. 2. de Inu. 165. Propter se fugienda sunt etiam illa, quæ propinqua videntur ac finitima esse, absunt autem longissime: quod genus fidentia contrarium est diffidentia: audacia autem non contrarium, sed appositum ac propinquum est. 14. At. 6. Hæc ad te scripsi appositè secunda mensa. 2. de Inu. 14. Caupo alterius gladium propter appositum è vagina eduxit. 3. V. 145. Omnes illæ columnæ machinam appositæ, nulla impensa deiecit. 7. ad Brut. Nec signum tuum in epistola, nec dies appositus est.

† Aptus, accommodatus. 2. de Inu. 112. Loci appositè ad præmij questionem. Ibid. 117. Si quid ad id appositum sit, quod nos interpretemur. 4. ad Heren. 60. Forma appositè ad dignitatem. 3. V. 30. Menses tres ad dicendum maximè appositos mihi eripuitis. 3. At. 13. Locus minimè appositus ad tolerandam calamitatem. 6. V. 126. Operarius appositior ad deferenda, quam ad auferenda signa. 7. 107. Homo bene appositus ad istius audaciam. 8. Attic. 7. Cætera appositè tibi mandabo. 2. Q. Frat. 2. Habet quiddam Sardinia appositum ad releuationem præteritæ memoriæ.

⊗ Syntaxis. *Notam appone in literis, quæ conuenit inter nos. Notam ad mendas appone. Nomen tuum & diem appone. Machinam, secundam mensam apponere. Locus minimè appositus ad pietatem. Homo bene appositus ad furta. Nullus ad malum te appositior.*

APPREHENDENS, tenens, capiens, retinens. 1. de Natu. 54. Atomi cohærescunt inter se, & aliæ alias apprehendentes continuantur.

APPREHENDO, arripio, appeto. 2. de Nat. 120. Vites clauiculis adminicula tāquam manibus apprehendunt. pro Quint. 97. Ipsi S. Naxij lacrymans manum apprehendit. 10. Atti. 7. Necessè est istum apprehendere Hispanias. pro Cl. 62. Quicquid apprehenderam, statim accusator extorquebat è manibus.

⊗ Syntaxis. *Atomi alia alias apprehendentes continuantur. Manum apprehendere alicuius.*

APPRIME, valdè, multum, perquam. 3. de Fin. 32. Id apprimè rectè dicitur.

APPROBANS, comprobans. 1. Famil. 9. Diis hominibusque approbantibus. * de Consolat. Approbantibus diis immortalibus ipsis.

APPROBATIO, comprobatio. de Cl. 185. Id vulgi assensu & populari approbatione iudicari solet. 4. Acad. 37. Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci *συμνετα* vocant, pauca dicemus. 2. Tuscul. 3. Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. 14. At. 18. Præsertim tantis plausibus tanta approbatione infirmorum. 1. Offic. 89. Sic hoc decorum mouet approbationem eorum, quibuscum viuatur.

† ADIVNC. Inutilis, turpis, 2. de Inuen. Magna, 12. Famil. Popularis, de Clar. Tanta, 14. Attic.

† Argumentando confirmatio facta.

APPROBATOR, author, comprobator. 6. At. 7. Quamuis non fueris suasor & impulsor professionis meæ, approbator certè fuisti.

APPROBATUS, probatus, confirmatus, roboratus, commendatus. pro Deiot. 30. Si hoc à tanta autoritate approbatum fuerit. 3. de Fin. 29. Quo posito, & omnium consensu approbato illud assumitur.

APPROBO, comprobo, laudo, fidem alicui rei tribuo, confirmo. 4. Acad. 96. Hoc negas & te nosse, nec approbare, nec improbare. 3. Q. Frat. 4. Ego meum consilium vehementer approbo. pro Ar. 24. Milites magno illud clamore approbauerunt. 2. Q. Fr. 1. Approbare sententiam alicuius. pro Sect. 74. Cn. Pompeius approbauit ac laudauit sententiam Cottæ. I. P. 7. Populus meum iusturandum vna voce & consensu approbauit. 4. Tuscul. 41. Quamobrem nihil interest, vtrum moderatas perturbationes approbent, an moderatam iniustitiam, moderatam ignauiam, moderatam intemperantiam.

† Feliciter. 6. At. 6. Id quidem, inquis, dij approbent ita velim. 2. Fam. 15. Quod actum est, dij approbent.

† Bene ac ratione factum probo. I. V. Non vereor, ne hoc meum officium P. Seruilio iudici non approbem.

† Assuero. 6. At. 9. Id etiam videbatur approbare, quod erat in extremo, febriculam tum te habentem scripsisse, &c.

† ADVERB. Honorificè, 3. Fam. Mirabiliter, 16. Att. Necessariò, temere, 1. de Inu. Valdè, Vehementer, 2. & 3. Q. Fr.

⊗ Syntaxis. *Assensu & approbatio. Decorum approbationem mouet cum equalibus. Non suasor aut impulsor, sed approbator. Hoc posito, & approbato. Nec approbo; nec improbo. Concio magno approbata*

probata clamore. Approbare & laudare. Quod ad am, Deus approbet.
Approbo tibi meum consilium, officium.
APPROMITTO, 5. At. 1. De Oppio factum est, ut volui, & maxime quod dixi. *appromissum, aliam aperuisti: & rectius.*
APPROPERO, *propere*. 4. 6. Luciumque ut appropere adhortator. pro Mil. 46. Quem diem ille nisi ad cogitandum facinus appropere, nunquam reliquisset. 2. Qu. Fr. 9. Adhuc si me amas, Marium, sed appropere.
APPROPINQUATIO, de Senect. 66. Appropinquatio mortis. 5. de Fin. 32.
APPROPINQUO, *accedo, aduenio, propere, propius, proximè accedo, propere, propius sum, propere propius ad sum, vicinus sum ad faciendum aliquid, aduenio, propius aduenio, impendo, pedem consero, ut aiunt, subsim.* (longè abs sum. 3. Qu. Fr. 8. Sed eius rei maturitas nondum venit, & tamen iam appropinquat. 2. C. 11. Quibus ego confido impendere fatum aliquid aut instare iam plane, aut certe iam appropinquare. 3. 19. Totius urbis occasus appropinquat. 2. Fa. 6. Sed tamen cum appropinquare tuus aduentus putaretur, magnitudo rei fecit, ut 4. 6. Quamquam sperabam tuum aduentum (sic enim audiebam) appropinquare. pro Cl. 192. Cum appropinquare huius iudicium ei nunciatum esset. 5. de Fin. 31. Quis est enim, cui mors cum appropinquat, non refugiat, &c. 4. 63. Propius esse eos ad respirandum, qui ad summam iam aquam appropinquant. 3. 48. Nec catulus ille qui iam appropinquat ut videat, plus cernit, quam is qui modo est natus. 4. A. 10. Illi pœna, libertas nobis appropinquat. Cæs. Hos item alij ex primis proximis nauibus cum conspexissent, subsecuti hostibus appropinquarunt.
† **ADVERB.** Valdè, pro Syll.
† **Syntaxis.** *Appropinquat aduentus. Alicui, ad aliquem appropinquare, Subsecutus hostibus appropinquat.*
APPULSVS, *inuasio, accessio*. 1. de Nat. 24. Pars terræ appulsi solis exarist. (longinquo solis abscisso obrigit. 2. 141. Ut omnes ictus, omnèque nimios & frigoris & caloris appulsi sentire possumus.
† **Inflatus, commotio, incitatio**. 1. Diui. 64. Tribus modis deorum appulsi homines somniant.
† **ADIVNCTA.** Nimij, 2. de Nat.
† **Syntaxis.** *Solis appulsi calefcimus. Dei appulsi somniant Vates.*
APPULSVS, *adict, admotus*. 6. V. 103. Classe quondam Masinissæ regis ad eum locum appulsa. 7. 47. Nauis appulsa Veliam est. Ibid. 51. Quos in Siciliam appulsi esse nauigis dicebat.
APRICANS, *ad solem manens*. 5. Tusc. 92. Diogenes Alexandro regnanti ut diceret, si quid sibi opus esset? Nunc quidem paululum, inquit, a sole abis, offerat videlicet apricanti.
APRICATIO. 7. At. 11. Vnam mehercule tecum apricationem in illo Lucretino tuo sole malim, quam omnia istiusmodi regna. de Sen. 57. Calefcere vel apricatione, vel igni.
APRICVS, *ad solem apertus*. 16. Fam. 18. Heliu nequissimus H. S. C. C. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla materia, nulla casa. Par. 36. Locus apricus. (locus apocus.
† **Syntaxis.** *Apricatione calefcere. Apricanti officiebat Alexander.*
APRILIS, *Lege, Mensis*.
APRONIANVS. 5. V. 28. Apronianum conuiuium.
APTATVS, *aptus, accommodatus*. 3. de Or. 161. Hoc verbum est ad id aptatum, quod ante dixerat. id est, accommodatum.
APTE, *appositè, accommodatè, congruenter*. 3. de Fin. 46. Vt si cothurni laus illa esset, ad pedem aptè conuenire. 3. de Or. 220. Oculi sunt quorum tum intentione, tum remissione, motus animorum significemus aptè cum genere ipso orationis. Part. 30. Dicere aliquid ad tempus aptè. 1. Offic. 146. Facile indicabimus quid eorum aptè fiat, quique ab officio naturæque discrepet. 1. de Or. 144. Loqui ad rerum dignitatem aptè & quasi decore. Or. 219. Aptè numerosèque dicere. * Hortens. Prædiis & amicis aptissime uti ad salutem.
APTVS, *accommodatus, appositus, conueniens, congruens, quod decet, constitutus, habilis, idoneus, consentaneus*. 4. V. 134. Repetebam hunc ad istius libidines natum atque aptum fuisse. 1. de Or. 99. Cum te vnum ex omnibus ad dicendum maxime natum aptumque cognossem. Part. 54. Actio congruens & apta ad animos permouendos. de Op. 14. Verba apta ad nostram consuetudinem. 8. At. 4. Vir minime aptus ad docendum. 9. 13. Ad eam rationem existimabam satis aptam esse naturam & personam meam. Orat. 194. Pœna minime est aptus ad versum. 2. de Nat. 142. Palpebræ aptissime factæ ad claudendas pupillas, & ad aperientas. pro Mil. 54. Vtri locus ad insidias aptior fuerit. 3. de Nat. 83. Cum id pallium esse aptum ad omne anni tempus diceret. 1. Tusc. 1. Non eruditus, sed tamen aptus ad dicendum. 1. de Or. 4. Explicatio apta ad id quod requirit. Ibid. 231. Calcis Sicyonius non vteret, quamuis essent habiles atque apti ad pedem. 2. D. 90. Prædicere ad quam quisque maxime rem aptus futurus sit. 4. Fam. 8. Qui locus ad exulandum est aptissimus. de Amic. 17. Nihil est tam aptum, tam conueniens ad res vel secundas, vel aduersas, quam amicitia. 1. de Nat. 46. Epicurus homo

non aptissimus ad iocandum, Ibid. 119. Ossa commissuras habent & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas. 4. de Fin. 46. Initia apta & accommodata ad naturam. 3. Fa. 6. Et si ille aduentus ad multas res mihi minus erat aptus. 4. de Fin. 4. Ita nati sumus, ut communiter ad virtutem apti simus. Top. 87. Omnes illi loci, quos supra diximus, ad pleraque sunt, sed alij ad alias quaestiones aptiores. 1. Qu. Fr. 4. Quod certe & ad honestatem, & ad effugiendos dolores fuit aptissimum. 3. Tusc. 15. Animus conturbatus non est aptus ad exequendum munus suum. 1. 87. Cum id non habeas quod tibi nec vsu nec natura aptum sit, non careas, etiam si sentias te non habere. 1. Off. 100. Neque enim solum corporis, qui ad naturam apti sunt, sed multo etiam magis animi motus probandi, qui item ad naturam accommodati sunt. de Cl. 223. Aptior enim Paliæcus auribus imperitorum. Ibid. 326. Hæc genera dicendi aptiora sunt adolescentibus. 12. At. 28. Huic meo consilio nihil est isto loco aptius. 1. Acad. 11. Aut enim huic etati hoc maxime aptum est, aut iis, rebus si quas dignas laude gessimus, hoc in primis consentaneum. Or. 74. Decere quasi aptum esse consentaneumque temporis & personæ. 3. A. 24. In sortitione prouinciarum, quæ cuique apta erat, ea cuique obuenit. 1. Off. 129. Nec histrioribus concedendum est, ut his hæc apta sint, nobis dissoluta. 3. de Or. 181. Hunc ille numerum clausulis aptum putat. in Sal. 18. Cylones nulla in parte castris apti. 3. de Or. 208. Nunc quid aptum sit, id est, quid maxime deceat in oratione videamus. de Sen. 9. Aptissima sunt omnino arma senectutis, artes exercitationisque virtutum. 13. At. 16. Nihil fieri potest nec commodius, nec aptius, quam ut scribis. 1. Off. 142. Ordo est compositio rerum aptis & accommodatis locis. Ibid. 144. Quemadmodum in oratione constant, sic in vita omnia sunt apta, & inter se conuenientia. 1. de Leg. 56. Ex natura viuere, summum bonum est: id est, vita modica & apta virtute perfrui. 3. de Ora. 50. Ij sunt in eo genere laudandi laudis, quod ego & aptum & congruens nomen.
† **Commenfuratus.** Parad. 3. Vita quæ omni gestu moderatior, & omni versu aptior esse debet. 1. de Or. 132. Neminem nec motu corporis, nec ipso habitu atque forma aptiorem vidi.
† **Vtilis, proficiuus.** pro Mil. 70. Simulatio apta ad tempus.
† **Præstans.** 1. Off. 13. Quod verum simplexque est, id est, naturæ hominum aptissimum.
† **Cohærens, consentiens, & quasi catena aliqua iuncta, hoc vulgò, minime hodie notum.** 3. de Nat. 3. Balbus multa dixit, etiam si minus vera, tamen apta inter se & cohærentia. in Arat. Orbes victi inter se, & nodis cœlestibus apti. pro Cec. 55. Non ex verbis aptum pendere ius. || **Lamb. legit** totum. de Fat. 34. Si ea causa non ex æternis causis apta dicatur. 4. Tusc. 36. Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia, quæ ad beatè viuendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu, aut contrario pendere ex alterius eventis, & errare coguntur, huic, &c. 2. de Orat. 56. Thucydides verbis aptus & pressus. Part. 137. Tanta feris artis est, sic inter se sunt pleraque connexa & apta, ut, &c. Parad. 2. Is beatissimus est, qui est totus aptus ex sese, qui in se vno sua ponit omnia. 4. de Fin. 53. Est apud illos ordo rerum conseruatus, & omnia inter se apta & connexa. 2. de In. 44. Hæc illa inter se apta sunt. Orat. 235. Facilius est apta dissoluere, quam dissipata connectere. de Vn. 38. Qui rectè vixerit ad illud astrum, quo cum aptus fuerit, uertatur. Ibidem. || **Quid cuique rei maxime sit aptum.**
† **ADVERB.** Benè, 5. Tusc. Communiter, 4. de Fin. Maxime, 2. de Ora. & 1. Off. Mediocriter, de Cla. Minime, 8. Attic. Mirabiliter, de Clar. Vehementer, 13. Fam.
† **Syntaxis.** *Ad tempus aptè dicere. Aptè & decore ad rei dignitate. Aptè numerosèque. Ad rem qua agit, aptè congruenterque dicere. Ad hanc rationem aptus. Tibi hoc aptum est ad laudem. Ad insidias locus aptus. Non eruditus, sed aptus ad dicendum. Calcis habilis & aptus ad pedem. Locus ad exulandum aptus. Aptum & conueniens. Homo non aptissimus ad iocandum. Aptum & accommodatum. Commodum & aptum. In vita omnia apta & inter se conuenientia. Aptum & congruens. Vita omni versu aptior. Simulatio apta ad tempus. Si minus vera, tamen apta dicere & cohærentia. Notis cœlestibus aptiores. Connexa & apta vincula corpora, ossa. Apti ad dissoluere. (dissipata connectere. Is cum in fausto astro aptus. Calum ex coniunctione aptum.*
APV, *propinquitatem loci significat, propè, iuxta, ad locum & personam non procul.*
† **Propè.** 8. Att. 20. Cæsar apud Corfinium castra posuit. 1. cont. Rul. 5. Agri in Hispania apud Carthaginè nouam. 2. de Ora. 12. Cum etiam tum Crassus in lecto esset, & apud eum Sulpitius sederet. || 19. Fa. 4. Castra in Lycaonia apud Iconium faceret.
† **Cum vel domi, vel inter.** 2. de Leg. 40. Alexander in Cilicia depositus apud Solem in delubro pecuniam dicitur. 1. Qu. Fr. 1. Apud herum rectè erat. 1. At. 5. Apud matrem rectè est. Ibidem. Apud te est, ut volumus. 1. Tusc. 10. Triceps apud inferos Cerberus. 1. Fam. 9. Crassus cum mihi condixisset, conuauit apud me in mei generis Crassipedis hortis. 5. At. 17. Si me amas, apud me cum tuis maneat. Ibidem 6. Pompeius a me petierat ut secum, & apud se esset quotidie. 1. Fam. 2. Eo die casu apud Pompeium conuauit. 4. Attic. 9. Malo tecum apud te ambulare, quam cum

eo, quo cum video esse ambulandum. 1. de Orat. 214. M. vero Scaurus, quem non longè ruri apud se esse audio, iam credo huc veniet. *apud se id est, domi sua.* 13. Famil. 69. Apud cum sic Ephefi fui, quotiescunque fui, tanquam domi meæ. pro Sest. 4. 1. Eiusque vitæ à me infidias apud me domi positas esse dixerunt. * de Fat. Cum esset apud se ad Lauernium Scipio.

¶ *Vis vocalium coram, & aliquo audiente.* 4. Attic. 2. Secura est contentio de domo nostra, diximus apud pontifices. 2. de In. 69. Thebani accusantur apud Amphitiones. 5. At. 12. Apud iudicè pro reo dicere. 2. de Orat. 98. In ea causa quam ille contra me apud centumuiros pro fratribus Cossis dixit. Ibid. 227. Nulla unquam apud populum grauior oratio. 4. V. 48. Facere verba apud Senatorem. pro Quin. 5. Si apud hoc consilium ex opibus non ex veritate causa pendetur. 6. V. 49. Eupolemus, qui nunc apud exercitum cum L. Lucullo est. 15. Atti. 15. Is tibi apud me gratias egit. pro Sest. 9. Conuentus ille huic apud me P. Sestio maximas gratias egit. 2. Atti. 25. Cum aliquem apud te laudatorum familiarium, volam illum scire ex te, me id fecisse. 1. 13. Non enim mihi videor insolenter gloriari, cum de me apud te loquor, in ea præsertim epistola, quam nolo aliis legi. 5. 21. Lucius quaeritur apud me literas, esse, &c.

¶ *Ratione affectus, animique affecti.* 1. Famil. 9. Non compellar præmiis, quæ apud me minimum valent. 9. At. 11. Plus apud me valere beneficii gratiam, quam iniuriæ dolorem volo pro S. R. 4. Qui apud me amicitia, & beneficii, & dignitate plurimum possunt. pro R. P. 40. Tum subiuuifum apud malenolos Posthumi nomen. 1. de Or. 94. Apud medicos homines ex communi quadam hominum opinione dicere.

¶ *Ratione autoritatis, ac seculi præteriti futuriq.* 1. de Diu. 50. Apud Agathocle scriptum in historia est, cum, &c. 5. de Fin. 28. Vt ille apud Terentiū, qui decreuit. 2. 2. apud ceteros Philosophos, qui quaesitum aliquid tacet. 1. de Or. 182. Quaesitum est apud maiores nostros, num. &c. 3. Offic. 47. Vt Petronius apud patres nostros, Papius nuper. pro Mur. 75. Fuit eodem ex studio vir eruditus apud patres nostros Quin. Tubero. pro Dom. 101. Vt apud posteros nostros coniuurationis autor fuisse videatur. * 2. de Gl. Apud eundem poetam Aiæ agit vt sepeliatur.

¶ *Syntaxis. Apud Romam castra facere. Apud aliquem sedere. Apud solem id est, in aede solis. Apud nos, matrem, amicos rectè est. Apud amicum cenare, esse. Ambulare apud se. Apud te semper eris id est, tua domi. Dicere apud iudices. Apud aliquem agere gratias, aliquem laudare, de aliquo loqui, queri per literas. Apud me minimum valet impius. Apud Cic. id est, in eius operibus. Apud præcos quaesitum est. Apud posteros nota afficeris.*

A P V L I A, pars Italia ultima ad Ionium ac superum mare. 8. Attic. 3. Apulia inanissima pars Italiae. 1. de D. 97. Apulia maximis terræ motibus conquassata est. 2. C. 6. Video cui Apulia sit attributa.

A P V L V S, pro Cl. 17. & 197.

A Q V A, humor gelidus, riuus. 2. de Diu. 69. Aqua Albana deducta ad vtilitatem agri suburbani. 2. de N. 20. Aqua conclusa facile corrumpitur. Ibid. 26. Aqua frigidus congelat, niue pruinaque concreuit. 1. Tuscul. 40. Aqua & terra in medium locum mundi grauitate feruntur & pondere. 2. de Nat. 84. Aqua ex terra oritur, & contrã. 3. Offic. 118. Dicit ille quidem multa multis locis: sed aqua hæret, vt aiunt. ¶ *proverbium quo significatur, difficultas in re facili adhiberi vide Cardin. & Chil. Erasim. 2. Qu. Fr. 7. In hac causa mihi aqua hæret. 3. 1. Aqua, quam ij ducebant non longè à villa. 4. Acad. 72. Aqua nigra Anaxagoræ. 5. Tusculan. 97. Aqua turbida & cadaueribus inquinata. 1. de Diu. 15.*

Vos quoque signa videtis aquæ dulcis alumna.

2. de Nat. 26. Aquæ ad mixtum esse calorem, primum ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. 3. Q. Fr. 1. Colligere vberioram aquam. 1. de Nat. 25. Aquam dixit esse initium rerum Thales Milesius. 3. Qu. Fr. 1. Ducere aquam perfundum alterius. 2. de Nat. 25. Aquam calidam ex puteis iugibus trahi, & id maxime fieri hybernis temporibus. pro R. 7. Ignis in aquam coniectus continuo restinguitur. 3. Qu. Frat. 1. Aquam bellè fluentem vidi. Ibidem. De aqua per fundum eius ducenda rogabo. 11. Famil. 1. Aqua & igni nobis interdicitur. 2. Qu. Frat. 11. Aqua madidus. 12. Famil. 15. Aqua denique prohiberentur milites nostri. Lælius 22. Non aqua, non igni (vt aiunt) pluribus locis vtitur, quam amicitia. 1. Attic. 13. Aquæ Arpinates, aquæ marinæ, aquæ calidæ. pro Mu. 22. Ille tenet & scit vt hostium copia, vt aquæ pluuiæ arceantur. 8. A. 9. Aquæ puteolanæ. 2. de Nat. 27. Ex aquarum respiratione & vapore fit aër. Ibidem. Motu eius caloris qui aquis continetur. pro Planc. 65. Ad aquas venire. 3. de Natur. 39. Aquis alia dulcibus, alia marinis. Læli. 64. Quò vtamur quasi aquis tentatis, sic amicitia. 3. * de Finib. 48. Qui dimersi sunt in aqua.

† A D I V N C. Alba, 4. Acad. Alumna, de Diuinat. Bellè fluens, profuens & vber, 3. Q. Frat. Calida. 2. de Nat. & 1. Attic. Dulcis, perennes, 6. Ver. Gelida, 1. Cat. Intercus, 3. Offic. Iugi, 2. de Diu. Marinæ, dulces, pulchræ, 3. de Nat. Nigræ, 1. Phil. Pluuia, Top. & pro Mur. pro-

fluens, 1. Offic. Summa, 1. Tuscul. Turbida; & cadaueribus inquinata, 5. Tuscul.

¶ *Syntaxis. Aquas deducere ad vtilitatem agri. Aqua conclusa congelat, concreuit. Aqua hæret. In hoc mihi aqua hæret. Ducere aquam. Aqua turbida, inquinata, alumna, bellè fluens. Aqua & igni interdicitur: alicui interdici, interdicare. Aqua madidus. Hostes aqua prohibere. Ex aqua respiratione aër. Aquas tentare, & amicitias.*

A Q V A D V C T V S, ductus aquæ, tubus, eurpus. 13. At. 6. De aqueductu probè fecisti. pro Cec. 74. Aqueductus, haustus, iter, actus.

A Q V A I N T E R C V S, aquosus morbus. 3. Offic. 92. Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem: id est, ad hydropem curandam.

A Q V A R I V S, in Vat. 12. Cum tibi aquaria prouincia forte obtigisset: id est, aquarum & aqueductuum cura.

A Q V A R I V S, substantiuum, significat aquarum & aqueductuum curatorem, qui Plinio aquilex dicitur. 8. Famil. 6. Nisi ego cum tabernariis & aquariis pugnares, veteris ciuitatem occupasset.

A Q V A R I V S, signum cæleste, vir fundens aquas. in Ar.

Et gelidum riuum fundens aquarius.

2. de Nat. 112. — Capiti equi

Proximat aquarij dextra, totiusque deinceps Aquarius.

† A D I V N C. Humidus, in Arat.

A Q V A T I L I S, aquarum incolæ, in aquis degens, viuens. 1. de Na. 104. & 2. 124. Bestiæ aquatiles, quæ in terra gignuntur. Ibid. 151. Bestiæ terrenæ, aquatiles, & volatiles.

A Q V A T I O, 3. Offic. 59. Hic aquatio: hac villa isti carere non possunt.

¶ *Syntaxis. Aquaria prouincia obtigit, id est, aquis copiosa. Aquarius fundit riuum gelidum.*

A Q V I L A, ales nuncijs Iouis, permata Iouis satelles. 2. de D. 144. Cursor ad interpretem detulit, aquilam se in somnis visum esse factum: at ille, Vicisti: ista enim aui volat nulla vehementius. 1. 26. Deiotarus ex itinere iam constituto reuertitur, aquilæ admonitus volatu. 10. Fam. 30. Aquilæ duæ signa sexaginta sunt relata Antonij. 1. C. 24. A quo etiam aquilam illam argenteam scio esse præmissam. 14. Attic. 27. Cum Hircius ipse aquilam quartæ legionis inferret. 12. 20. Atque hic idem Iatro Italiae cum aquilæ primipili aureos nummos daret, de meis bonis se dare dixit.

† A D I V N C. Argentea, perniciofa, funesta, 2. Cat.

¶ *Syntaxis. Aquilam inferre: id est, signum aquila.*

A Q V I L E I A, vrbs. In Vat. 38.

A Q V I L O, septentrionalis mundi pars, & ventus ex ea flans. 1. de Leg. 3. Orithiam Aquilo sustulit. de Somn. 16. In Aquilonem Aultrive partibus. 6. V. 107. Spelunca conuersa ad Aquilonem infinita multitudine. 2. de Nat. 26. Aquilonibus & reliquis frigidibus durefcit.

A Q V I L O N A R I S, 2. de Natur. 51. Regio Aquilonaris. (Australis).

A Q V I N A T E S, pro Cl. 192. 2. Phil. 106.

A Q V I N V M, vrbs. 2. A. 106.

A Q V I V L A, exigua aqua. 1. de Orat. 28. Platanus, quæ mihi videtur non tam ipsa aqua quæ describitur, quam Platonis oratione creuisset. 2. 162. *Leges, SECLVSVS.*

A R A, altare. 2. de Diu. 69. Ex eo Aio loquenti ara in noua via consecrata est. pro Dom. 136. Licinia virgo Vestalis aram & ediculum sub saxo sacro dedicauit. de Ar. 28. Qui sacerdotem ab ipsis aris puluinaribusque detraxisset, pro Fl. 90. Is si aram tepè iuraret, crederet nemo. 3. de Nat. 24. Quod vos cum facere non potestis, tanquam in aram confugitis ad Deum. Ibid. 46. Aras delubraque Hecates in Græcia vidimus. pro Q. R. 30. Eroses sicut in aram confugit in huius domum. 3. Famil. 4. Castra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri. postq. in Sen. 10. Qui nisi in aram Tribunalis confugisset, vim Prætoris effugere non potuisset. 14. A. 34. Eaque extractio, quæ sit ad memoriam æternitatis, ara virtutis. 3. de Nat. 91. Pro aris focisque certare. Anteq. 30. Innocens ab aris focisque proiectus. 1. de D. 73. Ab infima ara subito anguis emergeret. Ibid. 101. Ara enim Aio loquenti, quam septem videmus, aduersus eum locum consecrata est. 2. 65. Anguis ab ara extirrit.

¶ *Cæleste sydu.* 2. de Nat. 114. Aram, quam flatu permulcet spiritus austri.

† A D I V N C. Illustris, 2. de Nat. Fumantes, 2. de Diu. Infima, 1. de D. Princeps patriæ, 3. Tuscul. pro Dom. sua. Verus, sociæ, & aequalis, pro Mil. & 2. de Leg.

¶ *Syntaxis. Aram tenere. In aram confugere. Ara virtutis. Pro aris focisque certare. Ab aris focisque proijci.*

A R A B A R C H E S, id est, Pompeius. 2. At. 17. Velim è Theophane expiscere, quoniam in me animo sit Arabarches.

A R A B I A, regio. 9. Attic. 12.

A R A B S, 1. de Diu. 94. Arabes & Phryges & Cilices cantus amum & volatus notauerunt: & qua occasione. Ibidem Arabes & Phryges & Cilices pastu pecudum maxime vsi. 2. de Leg. 33. Arabum, Phrygum,

Phrygum, Lycaonum, Cilicum nationes vatam, seu augurum nomina cum disciplina ad tempora Ciceronis retinuerunt.

ARANEOLA, 2. de Nat. 123. Vt in araneolis alia quasi retexunt, alia ex inopinato obseruant.

ARATEVS, ab Arato astronomo. 2. de Diui. 14. In quo nostra quadam Aratea memoriter à te pronunciata sunt.

ARATIO, agricultura, agricultio. 5. V. 228. Araciones tota Sicilia desertas, atque à dominis relictas esse cognoscitis. 5. Tulcu. 86. Aratio fructuosa. 2. A. 101. Araciones glandifera & fructuosa. 5. V. 119. Putat se bonum in arationibus fructibusque suis habuisse custodem ac villicum. Ibidem. Araciones & agros vectigales vastasse atque exinanisse. Ibid. 120. Totasque araciones derelinquerent. 5. V. 124. Quia desertas araciones offendi. 5. V. 199. Arationis vis.

ADIVNCT. Desertas, magna, paterna, tota vacua, 5. Ver. Glandifera, & fructuosa, 2. Philip.

ARATOR, colonus, bubulcus. 3. A. 21. Ex aratore oratorem fieri. 5. V. 228. Coloni populi Romani atque aratores in agros suos reuertantur. 5. V. 119. Quot acceperit aratores agri Leontini Verres. Octuaginta tres. Quot anno tercio profiteatur. Tringenta duo. Vnum & quinquaginta aratores ita video deiectos: vt his ne vicarij quidem successerint. Ibid. 121. Octuaginta septem aratores vnus ager istius iniuria desiderat. Ibid. 120. Ager habuit aratores ducentos. 5. V. 126. Dico aratores istius auaritia eiectos: scribit Metellus, reliquos ab se esse confirmatos.

ADIVNCT. Experitissimus, & diligentissimus, fortis, & experiens, inuitus, nobilis, laboriosissimus, locupletissimus, magni & graues, miseri, permulti, summi & remotissimi à foro, 5. Ver. Inimici, 4. Ver. Multi, Postquam ad Quir. Optimi, 1. Tusc.

ARATRVM, 2. con. Rul. 66. Quod solum tam exile & macrum est, quod aratro perstringi non possit. 2. A. 102. Vt aratrum circumduceres, cuius quidem vomere portum Capue penè perstringisti. pro S. R. 50. Cum ab aratro arcescebantur qui consules fierent. 2. de N. 159. Boum vites ad atrata extrahenda. * Hortens. Segetes agricolae subigunt aratris.

Syntaxis. *Arcesso ab arbitro Consules. Aratrum extrahere.*

ARATVS, 1. de Or. 69. **LEGE**, **ASTROLOGIA**.

ARBITER, praefens, testis, disceptator domesticus. 3. Off. 112. Pomponius surrexit è lectulo, remotisque arbitris ad se illum iussit venire. 2. ad Her. 7. Spescelandi quaeritur ex consociis, arbitris adiutoribus, &c. 2. con. Rul. 55. Decemviri vestra vestigalia non modo ne nobis quidem arbitris, sed ne pracone quidem teste vendent. 7. V. 185. Castor & Pollux legum iudiciorumque arbitri & testes, celeberrimo in loco praetorij locati. Top. 43. Adigere arbitrum. 13. Fa. 26. Sic enim praescripsimus iis, quibus ea negotia mandauimus, vt omnibus in rebus, quae in aliquam controuersiam vocarentur, te arbitro, & quod commodo tuo fieri possit, te disceptatore vterentur. 5. Tusc. 120. Quorum controuersiam solebat tanquam honorarius arbitri iudicare Carneades. 1. Off. 33. **QU**. Fabius Labeo arbitri Nolanis & Neapolitanis de finibus agri à Senatu datus. 1. de Leg. 53. Sed ego planè vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Xenonem datum. 15. At. 1. Hircius arbitrum me statuebat non modò huius rei, sed totius consulatus sui. pro S. R. 114. Damnatus per arbitrum, & rem restituit, & honestatem omnem amittit. pro Cecin. 19. Is nomine haeredis arbitrum heriscundae familiae postulauit. pro Qu. R. 12. Quis in hanc rem fuit arbitri? 3. Off. 66. Itaque Calpurnius arbitrum illum adegit, quicquid sibi de ea re facere oporteret ex fide bona, aliam ad arbitrum. || pro Qu. R. 12. Quis vnquam ad arbitrum quantum petiit tantum abstulit.

Frequentia ratione. 15. At. 16. Loca ab arbitris remota. 7. V. 79. Locus amoenus & ab arbitris remotus.

ADIVNCT. Honorarius, 5. Tusc. Multi, in Part.

Syntaxis. *Iudiciorum arbitri, ac testes. Honorarius arbitri iudicat. Datus iste arbitri à Principe tibi, & illi. Statuo te huius rei arbitrum. Per arbitrum damnatus. In hanc rem est. Locus ab arbitris remotus.*

ARBITRATVS, sententia, opinio, iudicium. 1. de Or. 102. Qui mihi nunc quaestiuicula, de qua meo arbitratu loquar, ponitis & de Am. 3. Quas sententias in hoc libro exposui meo arbitratu.

Libitum, desiderium, optatum. 1. de Finib. 72. Quae mihi facultas, vt id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nunquam est data. 4. de Finib. 2. Quo loco nisi iniquum postulo, responde arbitratu meo. 2. con. Rul. 63. Cum summam tantè pecuniae nullo teste, sibi ipse suo arbitratu & sua voluntate fecisset. 7. Fam. 1. Quare causas omnes aliquando viuendi arbitratu meo. 16. At. 1. Ego literas ipsius arbitratu dabo, ex te ne moueant. 2. Qu. Fr. 14. Tribunitij candidati compromiserunt H. S. c. c. c. in singulos apud M. Catonem depositis petere eius arbitratu, vt qui contra fecisset, ab eo condemnaretur. 9. At. 21. Veni igitur & age de pace, meone, inquam, arbitratu: an tibi, inquit, ego praescribam?

Institutio, & disciplina. 1. de Inu. 35. Apud quos, quo more: cuius arbitratu sit educatus.

Syntaxis. *Loqui suo arbitratu. Facere arbitratu suo. Tuo arbitratu & voluntate facias. Viuere arbitratu suo. Vni probe arbitratu educatus.*

ARBITRIVM, arbitratu, voluntas, libido. 2. V. 30. Ad nostrum arbitrium libidinemque aduersariorum minas eludemus. 7. 96. Hic Heraclio ad arbitrium suum nauigauit. Ibid. 163. Secundum arbitrium tuum testes dabo. pro Mur. 19. Ad aliorum arbitrium viuere, non ad suum. in Var. 26. Cum Vectius ad arbitrium tuum perorasset. 2. de Orat. 70. Mentis iudicium ad arbitrium suum mouere posse. 1. de Fin. 6. Quid Epicurei: num desistunt de iisdem, de quibus ab Epicuro scriptum est, ad arbitrium suum scribere: Orat. 24. Ad alicuius arbitrium & nutum, totum se fingere & accommodare. 7. Fa. 1. Delectationes, quas tibi ipsi ad arbitrium tuum compares. 3. ad Her. 32. Et in ea situm loci cuiusdam ad suum arbitrium fabricari. ad Brut. 4. Quod Senatus nondum censuit, id arroganter non prauidico, nec ad arbitrium meum reuoco. 1. Fa. 20. Omnia ad arbitrium vnus collata sunt. Parad. 5. Animus fractus & abiectus, & arbitrio carens suo. 8. Attic. 21. Sed video quorum arbitrio sit acturus. 1. de Ora. 108. Res ab opinionis arbitrio seiuncta scientia comprehensa. 7. V. 34. Iura omnia nutu atque arbitrio alicuius gubernari. 6. A. 4. Antonius in sua potestate nunquam fuit, nihil vnquam arbitrio suo fecit, semper eo tractus, quo rapuit libido. pro S. R. 131. Iouis nutu & arbitrio omnia regi. pro Dom. 8. Puto arbitrio suo quemque timere oportere. 15. At. 13. Eius orationes custodiendae & proferendae arbitrium suum sit. || de Senec. 41. Maximas res multitudinis arbitrio agi.

Iudicium honorarium, arbitri sententia ad Brut. 16. Antonius postulat esse arbitrium suum de Reipub. 1. At. 9. Tamest iactat ille quidem illud suum arbitrium pro Qu. R. 10. Aliud est iudicium, aliud arbitrium: iudicium est pecuniae certae, arbitrium incertae. Ibidem. De iudicio & arbitrio multa. 3. Off. 65. & Top. 66. In arbitrio rei vxoriae melius, aequius in fiducia, inter bonos bene agier, &c. pro Qu. R. 25. Cur non arbitrum pro socio adgeris, Quint. Rosclum quero, aliam, arbitrium. pro Quint. 13. Quasi ij qui magna fide societatem gererent, arbitrium pro socio condemnari solent. I. P. 21. Eodem in templo arbitria non mei solum, sed patriae funeris abstulisti, id est praemia. Postquam in Sen. 17. Nondum palam factum erat concidisse rempub. cum tibi arbitria funeris soluebantur. pro Dom. 98. Vide praetextatos inimicos nondum morte complorata arbitria petentes funeris. de Fa. 20. Qui introducit causarum seriem sempiternam, hi mentem hominis voluntate libera, vel, vt alij, libero arbitrio, spoliant, necessitate fati deuinciunt.

ADIVNCT. Honoraria, pro Qu. Roscl.

Syntaxis. *Ad nostrum arbitrium, libidinemque, impietatem vitabimus. Ad arbitrium suum nauigare. Secundum arbitrium tuum testes dabo. Ad arbitrium alterius dicere. Aliud est arbitrium, aliud iudicium. Voluntate, vel arbitrio libero mentem spoliare.*

ARBITROR, puto, iudico, auctumo, censo. 2. Qu. Fr. 1. Ego quod ad me attinet, idemque arbitror ceteros, idcirco taceo, quod, &c. ad Bru. 2. Quinq; cohortibus quid se nã facturum arbitratu. Ibid. 1. Non soleo, mi Brute (quod tibi notum esse arbitror) temere affirmare de altero. pro Clu. 176. Tamen (vt arbitror) autoritate aduocatorum adducti in veritate manserunt. 1. de D. Atque hæc, vt ego arbitror, veteres rerum magis euentis moniti, quam ratione docti putauerunt & probauerunt.

ARBOR, 3. de Or. 177. In arboribus trunci, rami, folia, &c. de Senect. 24. Serere arbores, quae alteri seculo profint. Ibid. 59. Multae istarum arborum mea manu sunt factae. 5. de Fin. 39. Itaque & viuere vitem & mori dicimus, arborumque & nouellam & vetulam, & vigere & senescere. 35. At. 4. Excisa est arbor, non euulsa: itaque quam fructicetum vides. de Senect. 50. Proceritates arborum & directi in quincuncem ordines. 2. de Diuin. 37. Arbores simul cum luna senescentes tempestiue cædi, quia tum exiccatae sint. 2. de Orat. 278. Da mihi ex ista arbores, quos feram furculos. pro Rab. 13. Caput obnubito, arbori infelici suspendito. 1. de D. 16. Ne hoc quidem quero, cur hæc arbor vna ter floreat, aut cur arandi maturitatem ad signum floris admouerit: id est, *lenticus*. pro Fl. 41. Homo Phryx qui arborem fici nunquam viderat. 5. de Leg. Neque dum satis ab his nouellis arboribus omnis hic locus opacatur. || pro Dom. 620. Arbores transferebantur.

ADIVNCT. Aurifera, 2. Tusc. Infelix, pro C. Rab. Nouella, vetula, 5. de Finib.

ARBVSTVM, arbores multa ad fructum consista de Sen. 54. Segetibus, pratis, vineis, arbutis, res rusticae late sunt, in Arat. Arbusta ornata tegmine foliorum. 1. de Diuin. 49. Tum vitam belluam, quacunquē incideret, omnia arbuta, virgulta, recta peruertere.

ARCAS, armarium, capsula. 2. de Diu. 86. Eorum iussu ex illa olea, arcam esse factam. Top. 16. Argentum in arca positum. Parad. 6. Animus hominis diues, non arca appellari solet. pro Milone. 61. Scruui in arcas coniciuntur, ne quis eam eis colloqui possit.

1. Att. 7. Quicquid eius generis habebis, ne dubites mittere, & arca nostra confidito. 2. de Orat. 79. Caro percussus ab eo qui arcam ferebat.

† ADIVNC. Inanis, plena, Parad.

ARCADES. 3. de N. 57. * Esculapiorum primus Apollinis, quem Arcades colunt. pro M. Fundan. Arcades se Proicles esse asseuerant.

ARCADIA, regio. 3. de Nat. 53.

ARCANO, pro arcano dictum hoc loco esse, testis est Charisius. 10. At. 2. Lege arcano, hoc etiam modo usurpatum à Casare de bello ciuili, lib. 1. Domitius arcano cum paucis familiaribus suis colloquitur. Alij legunt. In Arcano: ut de villa intelligamus.

ARCANVM, villa. 5. At. 1. Prandimus in Arcano.

ARCANVS, commissus, occultus. 2. de Fin. 85. Qui cum iociferia, ut dicitur, qui cum arcano, qui cum occulta omnia.

ARCENDVS, pellendus, remouendus, prohibendus, auerendus, coercendus. Top. 39. Si aliqua pluuia in vrbe nocet, quoniam res tota magis agrorum est, aqua pluuia arcenda, adicere non possis arbitrium. 1. Offic. 12. Adolefcentia à libidinibus arcenda est.

ARCENS, pellens, prohibens. 1. Tusc. 89. Non L. Brutus arcens eum reditu tyrannum, quem ipse expulerat.

¶ Agens monens, cohibens. de Somn. 9. Orbis extimus arcens & continens ceteros.

ARCEO, defendo, tueor. 1. de Leg. 40. Natura, non poena debet arceri homines ab iniuria.

¶ Prohibeo, pello. 2. de Leg. 25. Cur paupertatem, sumptu ad sacra adhibito, deorum aditu arceamus. 1. A. 4. Brutus inuadentem in Asiam à progressu arcuit, à reditu refranauit. 5. A. 37. Brutus illum non vt consulem recepit, sed vt hostem arcuit. 2. 104. Omnes te illis sedibus arcebunt. 2. de N. 152. Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus. 1. C. 33. Tum tu iupiter hunc ab vrbs mœnibus arcebis.

¶ Coerceo. 2. Tusc. 48. Ergo hos quidem, vt famulos vinculis & custodia arceamus.

¶ Seruo, cohibeo, amplector. 1. de Nat. 136. Aluis arceat & continet illud quod recipit.

ARCEOR, remoueo, pellor, prohibeo. de Ar. 4. Videbam illud scelus non posse arceri ocij finibus, sed erupturum aliquando ad perniciem ciuitatis. pro Mur. 22. Ille scit vt hostium copia, tu vt aqua pluuia arceantur.

¶ Syntaxis. Arcenda aqua pluuia adicere arbitrium. Arcendi omnes à vitijs. Orbis extimus alios arceat & continet. Ab iniuria pios arceri. Aditu arceri pauperes. Arcere aliquem, absolutè, & arceri sedibus. Arcere flumina: id est, remouere, propellere, cohibere, cogere. Arcere seruos custodia. Aluis arceat atque continet ea quae recipit.

ARCERA, plaustrum rusticum undique tectum & munitum, quasi arca quadam magna vestimentis instrata, qua nimis agri aut senes portari cubantes solebant. Vocabulum ex XII. tabulis sumptum est apud Ciceronem, autore Nonio, vide Gellij lib. 20. cap. 1. & Nonium.

ARCESSIO, uoco, aduoco, accerso. 3. Qu. Fr. 1. Chilonem arcessiueram Venafro. Postquam in Sen. 26. Quo die nos P. Lentulus comitiis centuriatis arcessiuit in patriam. pro S. R. 76. Arcessiuit aliquem, at quando?

ARCESSITVS, longius captatus affectatus. 2. de Ora. 256. Cauendum est, ne arcessitum dictum putetur.

ARCESSO, aduoco. pro S. R. 50. Cum ab aratro arcesserantur, qui consules fierent. pro Dom. 7. Cum P. Lentulus, Qu. Metellus me arcesserent in Senatum, non venirem. 4. Atti. 8. Pelopem ad te arcesse. 2. de Ora. 117. A capite quod velimus arcessere, & vnde omnia manant videre. Top. 39. Non erit necesse id vique à capite arcessere. * Frag. ep. Si me ad id beneficium arcesseres.

ARCESSOR, aduocor. 15. Atti. 13. Interea narrat eadem, Bassum arcessi, Cassium expectari.

¶ Accuso. 2. Off. 5. Arcessere aliquem in iudicium capitis. pro Deiot. 30. Arcessere aliquem capitis. pro Rab. 26. Deinde nō intelligis quos eodem crimine in summum capitis periculum arcessis. pro Fl. 14. Vt hunc hoc iudicio arcesseret.

¶ Syntaxis. Arcessi in patriam. Verbum arcessitum. In iudicium & capitis arcessere aliquem. Magno crimine in summum capitis periculum arcessere. Hoc iudicio istum arcesse.

ARCHETYPVS, prima forma, exemplar. 16. Atti. 3. Archetypus crebris locis inculcatus & relectus.

ARCHILOCHIVS. 2. At. 21. Archilochia edicta Bibuli.

ARCHILOCHVS, Poeta Iambis faciendis nobilissimus, verum acerbitate in lacerandis hominibus prater modum praeclatus fuit. Idcirco Horat. in Poetica arte inquit.

Archilochem proprio rabies armauit Iambo.

Hinc Bibuli edicta, Cicero Archilochia vocat: id est, felle, acerbitate, & maledictis tincta. 16. Atti. 11. Mihi vt Aristophani archilochi Iambus, sic epistola longissima quaeque optima videtur.

ARCHIMEDES, Mathematicus nobilissimus fuit, cuius eruditissima opera diu ab omnibus desiderata, nuper primum ab Heruagio typographo Basiliensi, Graecè, & Latine, una cum explicatione, praclare edita sunt. 1. Tusc. 63. 5. de Fin. 50, & 5. Tusc. 64.

ARCHIPIRATA, princeps piratarum. 2. Offic. 40. Ille autem qui

archipirata dicitur, nisi aequaliter praedam dispertiat, aut occidit à sociis, aut relinquitur. Postquam in Sen. 12. Cum à latrone archipirata productus esset. 7. Ver. 63. Omnes sic habent persuasum, istum clam à piratis ob hunc archipiratum pecuniam accepisse. || pro Dom. 24. 7. V. 63.

† ADIVNC. Subdititijs, terrestris, vetus, 7. Ver.

ARCHITECTOR, fabricor. 2. de Fin. 52. An quod illa callida est, vt optime possit architectari voluptates. 3. ad Her. 32. Mens potest in ea regione situm loci cuiusdam ad suum arbitrium fabricari & architectari

† ADVERB. Optime, 2. de Finib.

¶ Syntaxis. Architectari voluptates. Ad suum arbitrium fabricari, & architectari aliquid.

ARCHITECTVRA, architectandi ars. 1. Offic. 151. quibus autem artibus aut prudentia maior inest, aut non mediocri utilitas quaritur, vt medicina, architectura, &c.

ARCHITECTVS, princeps architectandi, machinator. 1. de Na. 72. Mali aedificij dominus glorians se architectum non habuisse. 1. de Orat. 62. Philo architectus, qui Atheniensibus armamentarium fecit. 9. Fam. 2. Si quis adhibere volet non modo vt architectos, verum etiam vt fabros ad aedificandam Remp. pro Milo. 75. Qui cum architectis & decempedis villas multorum, hortosque peragravit. 14. At. 3. Torumbus bellus esse dicitur architectus. pro S. R. 132. Scio omnium architectum & machinatum, vnum esse Chrylogonum.

¶ Autor, magister, translatione. de Cl. 118. Stoici sunt architecti penè verborum. 1. de Finib. 32. Epicurus inuentor veritatis, & quasi architectus beatæ vitæ. pro Cl. 60. Princeps & architectus alicuius sceleris. pro Dom. 48. Architecti operum.

† ADIVNC. Bellus, 14. Attic. Mali, 4. Acad.

¶ Syntaxis. Ille omnium architectum vnus est. Architectus & machinator. Stoici verborum architecti. Epicurus beata vitæ architectus. Princeps & architectus rebellionis.

ARCHONTE, id est, imperante. de Fat. 19.

ARCITENENS, sagittarius. in Arat.

ARCTAVS, pro R. P. 39. Nauis arctata.

ARCTE, strictè. 1. de D. 103. Arctè complexi aliquem. 1. de D. 59. Arctè & grauitè dormire. de Fat. 32. Hæc arctius astringi ratio non potest. Para. 1. Illud tamen arctè tenent, accuratèque defendunt. 2. de Inu. 14. Postquam illos arctius, vt fit, ex lassitudine dormire sensit.

¶ Syntaxis. Arctè grauitèrque dormire. Rationes arctè astringere: id est, confirmare. Arctè tenere, accuratèque defendere pietatem.

ARCTOPHILAX, vrsa custos. 2. de Nat. 109. & in Arato, Arctophylax vulgo qui dicitur esse Bootes,

Quid quasi remone adiunctam pra se quatit Arctum.

ARCTOS, vrsa signum. 1. de Nat. 10. Circum polum æquinoxiales duæ feruntur nunquam occidentes: altera Cynosura, altera Helice. in Arat. Arctos minor.

ARCTVRS, 2. de Nat. 110.

Booti subter præcordia fixa videtur,

Stella micans radijs, Arcturus nomine claro.

ARCTVS, astrictus, deuinctus, ligatus, obstrictus. (laxatus, laxus. Orat. 220. Nec tamen hæc ita sunt arcta & astricta, vt ea cum velimus laxare, nequeamus. de Somn. 1. Arctus somnus me complexus est. 3. V. 13. Arctioribus laqueis teneri. 6. At. 2. Vincula amoris arctissima. || 3. Offic. 111. Nullum enim vinculum ad astringendâ fidem iureiurando maiores arctius esse voluerunt.

¶ Syntaxis. Arctum & astrictum. Arctus me somnus complectitur. Teneri arctiori laqueo.

ARCVLANVM, vel ACVEANVM, villa. 16. At. 3.

ARCVLA, parua arca, capsula. 2. Offic. 25. Dionysius præmittebat de stipatoribus suis, qui perscrutarentur arculas muliebres. 2. Attic. 1. Meus liber totum Iocratæ *πυροφάνιον*, & omnis eius discipulorum arculas consumpsit.

† ADIVNC. Muliebres, 2. Offic.

ARCVS, iaculandi instrumentum. de Sen. 37. Appius animum intentum tanquam arcum habebat. pro Sest. 15. Fuerit ille animus, &c. tanquam intentus arcus in me vnum.

¶ Iris. 3. de N. 51. Cur arcus species non in deorum numero reponitur: est enim pulchra, & ob eâ causam, quia speciem habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata. Ibid. Arcus ipse ex nubibus efficitur quodammodo coloratus.

† ADIVNCTA. Pulcher, 3. de Nat.

¶ Syntaxis. Intentus arcus. Effectus ex nubibus arcus quodammodo coloratus.

ARDEAS, ab Ardea vrbe. 3. de Nat. 47. In agro Ardeati.

ARDENS, inflammatus, flagrans, vexatus, incitatus, percutus: omnia per translationem. 14. Attic. 10. Matris ardentis in eum literas ad me misit. Orat. 132. Nisi ardens ad eum perueniret oratio.

4. A. 4. Antonius ardens odio vestri. 3. de Orat. 119. Græci ardetes his studiis pro S. R. 88. Qui ardes auaritia fertur, &c. 2. Q. F. 14. Ardenti studio facere aliquid. 2. A. 45. Amore ardes, &c. 4. 11.

Ardens

Ardens & erectus ad libertatem recuperandam. 2. de Leg. 43. Vidimus eos arduentes tum cupiditate, tum metu, tum concientia. 2. de Fin. 6. Mortem arduentem studio peteret.

ARDENTER, vehementer, intensius, maiorem in modum cupere aliquis. 4. Tusc. 39. & 1. 16.

ARDEO, aegro conflagro. de flagro. 1. de D. 11. 1. Caput arfisse Sertio Tullio dormienti, quæ historia non prodidit: pro Dom. 62. Domus ardebat in palatio, non fortuito, sed oblato incendio.

† Translacione. Vexor, agor. angor. 2. At. 19. His ardet dolore & ira noster Pompeius. 2. de Orat. 188. Tu mihi non solum incendere iudices, sed ipse ardere videris. 7. V. 60. Cum spumas ageret in ore, arderent oculi. 6. At. 5. Cum arderet Syria bello. 4. Fam. 1. Orbem terrarum distributis imperiis ardere bello. Orat. 34. Vna Gallia communi non ardet incendio. 4. V. 16. Verres ardebat amore illius hospitiæ. pro Cæl. 37. Nunc enim mihi animus ardet, & meum cor cumulat iræ. I. P. 56. Ardere cupiditate alicuius rei. 16. At. 13. Ardeo studio historiarum. Q. Fr. 2. Nostra antiqua manus bonorum ardet, & studio nostri atque amore. 2. 14. Res ardet invidia. 9. At. 4. Non angor, sed ardeo dolore. pro Milo. 40. Omnia tum in illum odia civium ardebant desiderio mei. 4. Tusc. 37. Nec ficienter quid appetens ardeat desiderio. 5. de Fin. 94. Is cum arderet podagra doloribus, Mane queso, inquit, &c.

† ADVERB. Acerrimè, pro Syll.

† Syntaxis. Ardentes litera, oratio. Ardere odio, studio, auaritia, amore. Ardere & erectus ad libertatem. Ardere metu, cupiditate, ira, dolore, conscientia. Caput ardet puero: id est, adurit sine noxa. Oblato incendio, non fortuito domus ardet. Oculi ardent illi. Gallia bello ardet. Ardet mihi animus. & cor ira cumulat. Res ardet invidia. Non angor, sed ardeo dolore. Omnia bonorum odia in te ardent. Ardere podagra doloribus.

ARDOR, incendium, flagrantia, æstus. de Som. 15. Solis ardore terreri. de Fat. 34. Ignis est causa ardoris. 1. de D. 44. Si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen. de Senect. 53. Vna vestita pampinis, nimios solis defendit ardores. 3. C. 18. Omitto visas iam nocturno tempore faces ardoremque cæli, fulminum iactus, &c. Anteq. 1. Ne omnes ardore flammæ conflagraretis, mei capitis periculo non dubitavi providere.

† Cælum stellatum. 2. de Nat. 41. Astra, quæ oriuntur in ardore cælesti, qui æther, vel cælum nominatur.

† Fulgor, splendor. 1. de Diu. 18. Concurfus grauis stellarum ardore micantis. pro Cor. 49. Ille Imperatorius ardor oculorum. 1. de Diu. 80. In Ælopo sæpe vidi tantum ardorem vultuum atque motuum, vt, &c.

† Vehementia, vis inuens pro Cæl. 76. Impetus animi, cupiditas vincendi, ardor metis ad gloriam. Orat. 108. Nec verò hic vnus erat ardor in nobis, vt hoc modo omnia diceremus. ad Br. 7. Repressi impetum, ardoremque restinxit. 1. de Fin. 43. Omnium cupiditatum ardore restincto. de Cl. 93. Ardor animi confedit. 1. de Orat. 134 & 1. Offic. 47. Studium & ardor quidam amoris, sine quo, &c.

† ADIVNCTA. Acerrimus & nobilissimus, integer & purus, 2. de Nat. Clarus, tenuis & nulla mixtione concretus, 1. de Diu. Cælestis, vltimus & clarissimus, atque vndique circumfusus, & extremus, omnia cingens, & complexus, 1. de Nat. Imperatorius, pro Cornel. Nij, de Senect. Summus, 4. Tusc. Temperatus, 1. Tusc.

† Syntaxis. Defendere solis ardores: id est, arcere. Flamma ardor Cælestis ardor æther. Imperatorius oculorum ardor. Ardor in illo vultuum ac motuum. Ardor mentis ad gloriam. Restingue ardorem cupiditatum. Confedit ardor animi. Studium, & ardor amoris.

ARBUVS, as. onus accliu, & aspero, proprie, ac germana porestate. 6. V. 5. 1. Oppidum difficili ascensu atque arduo.

† Translucet, difficilis. 1. de Legib. 38. Ardua sectam securi sunt. Orat. 33. Magnum opus omnino & arduum, Brute, conamur: sed nihil difficile amanti puto. 1. de Inu. 86. Hoc longi temporis, & magnæ arduæque cogitationis indiget. 2. de In. 163. Res ardua & difficilis.

† Epithetum. Oppidum ascensu arduo. Magnum & arduum opus. Hoc magna arduæque indiget cogitationis. Arduum & difficile.

AREA, locus sine edificio in urbe: in rure, ager, & ubi frumenta excutuntur. 4. At. 1. Pontifices si religionem sustulerint, aream pulchrâ habebimus. Par. 7. Æstimatores prata & areas quasdam magni æstimant, &c. 5. V. 20. Vt neque in segetibus, neque in areis, neque in horreis arator possit fraudare Decumanum. 2. Q. Fr. 5. A puero tuo vt discessi, in aream tuam veni. 5. V. 36. Exoritur edictum ne quis frumentum de area tolleret. 9. Fam. 20. Nos iam ex areis tantum habemus, vt Valerium tuum vocare sæpius audeamus. 9. Attic. 21. Area scelerum: id est, copia.

† Lamb. eros, legit.

† ADIVNCTA. Præclara, 4. Attic.

† Syntaxis. Ex area tollere frumentum. celerum area, i. copia.

ARENA, 2. con. Rull. 70. Arenam aliquam aut paludes emere.

ARENARIÆ, arena fodina. pro Clu. 37. Arenariæ quædam extraxit Equilina.

AREOPAGITES, Areopagita senatores erant Athenis, & iudices causarum capitalium. 5. A. 14. Si Lyfides citatus iudex non responderit, excuseturque Areopagites esse, &c. 1. Offic. 75. Solonis cõsiliium, quo primùm constituit Areopagitas. pro Cor. 30. Vidi nonnullos nostros ciuis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero, 3. Fam. 1. Decretum illud Areopagitarum, quem i πομπηγοσιπὸν illi vocant. Att. 14. Ex quo intellectum est, treis ἀρεπαγίτες totam Rempublicam flocci non facere. 1. 1. Non enim dubitabat Zeno, quin ab Areopagitis inuito Memmio impetrari non posset. 1. 13. Præclari Areopagita.

† ADIVNCTA. Præclari, 1. Attic.

AREOPAGVS, Martis vicus Athenis, ubi curia & forum Areopagitarum. 2. de N. 74. Atheniensium Remp. regi consilio Areopagi. de D. 4. Sophocles ascendit in Areopagum, detulit rem. 1. Offic. 7. Et Themistocles quidè nihil dixit, in quo ipse Areopagum adiuerit. 5. At. 11. Patro mecum egit, vt peterem a vestro Areopago, & i πομπηγοσιπὸν tollerent, quem Polycharmo prætor fecerant. 1. 1. Senatus ἀρεπὶ πῆγῳ.

ARESCO, viriditatem amitto. Partit. 57. Citò arefcit lacryma, præsertim in alienis malis. 2. ad Her. 50. Commiserationem breuem esse oportet, nihil enim lacryma citius arefcit. * 1. de Inu. 110. Oecon. 3. Nullo modo facilius arbitror posse neque herbas arefcere & interfici, neque, &c.

ARETINI, Aretii ciues. pro Cec. 97.

ARETIUM, urbs in Hetruscis. 16. Fam. 12. de Diu. 77.

ARGENTARIA, argentarium munus. pro Cec. o. M. Fulcinus qui Romæ argentariam non ignobilem fecit. 7. V. 164. Qui argentariam Rhegij maximam fecit. Ibid. 154. Herennius quem ille argentariam Lepi fecisse dicit pro Ceci. 1. 1. Argentariam dissoluere.

† ADIVNCTA. Dissoluta, non ignobilis, pro Cæl. Maxima, 7. Verr.

† Syntaxis. Argentariam facere, atque dissoluere.

ARGENTARIVS, qui argentarium facit, trapaxita. pro Cec. 17. Cuius rei putat iste rationem reddi nõ posse, quòd ipse tabulas auerterit: se autem habere argentarij tabulas, in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaque relata, &c. ad Her. 19. Quòd argentario obtuleris expensum, a socio eius rectè repetere possis. Octau. Augusti auus fuit argentarius, ad stipulatore parer.

† ADIVNCTA. Graciosus apud omnes homines, 3. Offic.

ARGENTEVM flumen. 1. Fam. 34.

ARGENTEVS, de Pro. Ita gentes hæ, vt pace vterentur, vim argenteam dederunt præclaro Imperatori nostro. 1. C. 14. Aquila argentea.

ARGENTVM, pecunia ipsa, metalla, argentea vasa I. P. 6.

† Argentum || ἄργυρος. pro S. R. 1. Argentum cælatur. 6. V. 13. Quum essent tricinia strata, argentumque expositum in adib. Topic. 13. Quoniam argentum omne mulieri legatum est, non potest ei pecunia, quæ numerata domi relicta est, non esse legata. 5. Tusc. 62. Argentum plenum artis. 1. Fa. 19. Argentum signatur. 4. At. 1. Argenti scrupulū vllū esse in illa iniula. 7. V. 62. Erat ea naus plena iuuentutis formosissimæ, plena argenti facti atque signati, multa cum stragula veste.

† ADIVNCTA. Expositum grande, purum, tam præclarum, tam nobile, 6. Verr. Opimum, 4. Verr. Plenum artis, 5. Tusc.

† Syntaxis. Argentum calatum. Argentum expositum: id est, argentea vasa. Argentum artis plenum. Argentum signare. Argenti scrupulus hic non est. Argentum factum, atque signatum.

ARGILETANVS. 1. Attic. 11.

ARGILETVM, oppidum 12. Attic.

ARGILLA, terra repax. I. P. 19. Hic homulus ex argilla & luto factus.

ARGINVSÆ, insula. 1. Offic. 84.

ARGIVVS, Græcus. de Cl. 50. Argiuis orator. 1. de Nat. 83. & 1. Tusc. 45. Igiui delecti viri.

ARGO, naus Argonautarum in Arat.

† conuertitur super athera vertitur Argo.

1. Tusc. 45. Naus, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vetti Argiui delecti viri, perebant illam pellem inaurata arietis, &c.

† ADIVNCTA. Vetus, in Arat.

ARGOLICVS, in Arat. Argolica naus. 1. de D. 63.

ARGONAVTA, 1. de Orat. 74. Naus Argonautarum, 2. de N.

89. Argonautis & nauis eorum.

† Argos, 709. Lege. IGNAVVS, 1. de Nat. 83. & 1. Tusc. 45.

ARGUMENTANDO, ARGUMENTANDVM, 1. de Fin. 33.

Sed & argumentandum, & accuratè differendum, & rationibus acquisitis de voluptate & dolore disputandum 3. de Nat. 10.

Rem minime dubiam argumentando dubiam facis.

ARGUMENTATIO, ratio, argumentum, inuenti artificia expo-

nitio. Part. 45. Argumentationem quarere videris, quæ est argumenti explicatio. 1. de Inu. 74. Argumentatio nomine quo res duas significat, idè quòd & inuentum aliquam in rem probabile aut necessarium, argumentatio vocatur, & eius inuenti ar-

tificioſa expolitio. 2. de Orat. 152. Loci ex quibus omnis argumentatio ad omnem diſputationem inuenitur. 1. de Inu. 44. Argumentatio eſt inuentum ex aliquo genere, rem aliquam aut probabiliter oſtendens, aut neceſſario demonſtrans. pro S. R. 97. Etiam in tam perſpicuis rebus argumentatio quaerenda, aut coniectura capienda eſt. de Fin. 9. Peripatetici multa non modo probabili argumentatione, ſed etiam neceſſaria Mathematicorum ratione concluderunt. 2. ad Her. 2. Argumentationes, quas Graeci *ἔπιπλοῦν* appellant. 1. de Inu. 54. Si extremum concedatur, concludenda eſt argumentatio.

† **A D I V N C T A.** Aptiſſima ad iudicationem, bipartita, contraria, firma, firmior, firmiſſima, longa, neceſſaria, probabilis, 1. de Inuen. Expertis artis, 4. Top. Multa, 2. de Inu. Accommodata ad aliquid, vehemens, in Part.

† **Syntaxis.** Argumentatio eſt argumenti explicatio. Argumentatio vel probabiliter oſtendit, vel neceſſario demonſtrat. Argumentatione concludere.

A R G V M E N T O R, argumentis oſtendo, proba, argumentis vel coniecturis proſequor. 2. de Nat. 9. Neque ego in cauſis, ſi quid eſt euidentis, argumentari ſoleo. 4. V. 19. Quid porro argumenter, quae de re dubitare nemo poſſit. pro Cl. 64. Atque ego illa non argumentabor, quae ſunt grauius vehementer, eum corrupiſſe, qui, & c. pro Dom. 22. Cum etiam es argumentatus amoris hoc eſſe ſignum, cum nominibus tantum vteretur, neque ſcriberet Proconſul. Tribun. plebis. de Cl. 276. Cum eſſem argumentatus quantum res ferebat, hoc ipſum etiam poſui pro argumento, quod ille ſolum indicia mortis ſuae ſe comperiſſe manifeſto diceret, tam ſoluce egreſſet, tam leniter, & c. 2. de Inu. 128. Argumentari de voluntate alicuius, id eſt, argumentis vel argumentando oſtendere. 3. At. 12. Tu quidem ſedulo argumentaris, quid ſit ſperandum. 3. V. 150. Nonne argumentamur quod iſta pecunia peruenerit. 2. ad Her. 11. Et praeter ea ſi ceteri falſi ſoleant eſſe, argumentabimur hunc eſſe verum. pro Mil. 45. Sed quid ego argumentor: quid plura diſputo. 4. ad Her. 47. Quare ſi teſte, praeterquam quid ſciat, aut audierit, argumentari & coniectura proſequi poteris, ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcebis.

† **A D V E R B.** Sedulo, 3. Attic.

† **Syntaxis.** In hoc argumentor. Hoc argumentor. Argumentor quantum opus eſt. Argumentor de hoc. Argumentor quid ſit ſperandum. Nonne argumentamur quod iſta pecunia peruenerit? Quid argumentor: quid plura diſputo?

A R G V M E N T V M, ratio. Topic. 8. Argumentum eſt ratio rei dubiae faciens fidem. Part. 5. Argumentum eſt probabile inuentum ad faciendam fidem. 4. Ac. 26. Argumenti conſuſio, quae eſt Graece *ἔπιπλοῦν*, ita definitur, ratio quae ex rebus perceptis ad id quod non percipiebatur, adducit. 3. de N. 9. Multis & grauib. argumentis deos eſſe doces. Ibid. 10. Affer. omnia argumenta, cur dii ſint. 1. Tuſc. 88. Hoc premendum etiam, atque etiam eſt argumentum. 3. 13. Stoici qui breuiter aſtringere ſolent argumenta. 1. de Orat. 88. Ea Menedemus exemplis magis, quam argumentis conabatur refellere. 2. de Diu. 27. Argumentis & rationibus oportet quare quidque. ita ſit docere, non euentis. 2. de Or. 167. Ex coniunctis argumenta ducere. de Cl. 271. Ex cogitare argumenta firma ad probandum. 2. de Ora. 160. Ars quae in excogitandis argumentis nimium muta. Par. 1. Dilatare argumentum. * Top. 35. Cum vi nominis argumentum elicitur. pro C. Cor. 1. Quid ego nunc argumentis tibi respondeam, poſſe fieri vt.

† **Signum, nota, iudicium, cauſa, occaſio, coniectura** pro R. P. 35. Omnia ab his nummorum argumenta nota ſunt. 2. de Leg. 11. Argumentis docere aliquid. 1. Acad. 32. Poſt argumentis & quaſi reſu notis vtebatur ad probandum. pro Cael. 22. Argumentis agemus, & ſignis omni luce clarioribus crimina refellemus pro Q. R. 36. Eſt hoc primum, & ex conditione iuris, & ex conſuetudine cauſis grauiffimum & firmiſſimum argumentum. pro Cael. 8. Quis non poſſit iſti aetati quam velit petulanter etiam, ſi ſine vlla ſuſpitione, at non ſine argumento maledicere. 2. A. 40. Quod autem, & c. id magno argumento ſit, me vtroque fuiſſe moderatum. 1. de Diu. 119. Quod ne dubitare poſſimus, maximo eſt argumento, quod nuper contigit, & c. pro S. R. 75. Hoc mihi maximo argumento ad huius innocenciam poterat eſſe. 1. Offic. 153. Idque hoc argumento confirmari poſteſt, quod, & c. pro Cael. 68. Scire velim quid habeat argumenti iſta manum iſſio. 3. C. 13. Certiſſima argumenta atque indicia ſceleris. 2. de Orat. 214. Argumentum ſimulatque poſitum eſt arripitur. Ibidem. Argumentum ratio ipſa confirmat, & c. pro Quint. 41. Satis eſt argumenti, nihil eſſe debitum Nauio. 2. Offic. 83. Tabula vero nouae quid habent argumenti? niſi vt tu fundum habeas, ego non habeam pecuniam? 2. V. 17. Quae res pertenui nobis argumento indicioque patefacta eſt. 4. 18. Atque vt intelligatis, & c. certiſſimum accipite argumentum. 7. 47. Si argumento eſt Mamertinos dediffe, & c. quia ſit argumento gratis conſtare nauis, quia, & c. 3. Fa. 4. Quod egomet multis iam argumentis antea iudicaram.

Emblema. 6. V. 144. Ex ebore diligentiffime perfecta argumenta erant in valuis.

† **Poematis materia, vel fabula in comedia, vel tragedia.** 1. de Inu. 27. Argumentum eſt ficta res, quae tamen fieri potuit. 1. de N. 53. Tragici poetae cum explicare argumenti exitum non poſſunt, confugiunt ad deos.

† **Quaecunque res, de qua agendum, ſubiecta materia tractanda.** Fam. 12. Si vno in argumento vnaque in perſona mens tota verſabitur. 1. Att. 16. Nullam a me epistolam ad te ſino abſque argumento ac ſententia venire. 10. Att. 15. Seruius mihi dabit argumentum ad te epistolae. 16. Fam. 22. Scribis ad me vt mihi naſcatur epistolae argumentum. 9. Attic. 6. Argumentum ad ſcribendum mihi iam deſt. Ibid. 12. Hoc neſcio quid nullo argumento propoſito ſcribere inſtitui. 13. 27. Quid enim aliud argumentum epistolae noſtrae niſi collatio fuit. 15. 4. At inquires, *ἔπιπλοῦν* aliquid: non recuſo id quidem, ſed & componendum argumentum eſt, & ſcribendi expectandum tempus maturius. 2. Diu. 12. 3. 4. 5. Librorum Ciceronis argumenta. 2. Q. Fr. 10. Nam res ipſa, & is dies quo tu es profectus, nihil mihi ad ſcribendum argumenti ſane dabit. Ibid. Nec tamen habuiſſem ſcribendi nunc quidem vllum argumentum, niſi tuas accepiſſem. 9. Att. 2. Ego argumentum epistolatum. de Ar. 8. Cuius eſt cionis primum vniuerſum argumentum, ſententiam quauidite.

† **A D I V N C T A.** Accuſatorium, certum, pro S. R. Aptae & parata ſingulis cauſarum generibus, multa & firma ad probandum, de Clar. Certa, certiſſima, 4. & 7. Ver. Clara, pro Mil. Clariora luce, innumerabilia, pro Cael. Conſimilia, grauioribus expedita, exquisita, firmiſſima, grauiora, leuia, leuiſſima, vtilia, firma, 2. de Orat. Commune, 1. de Nat. Exquiſita, 1. de Diu. Fallum, inſita, aſſumpta, propria, ſingula, de Partit. Firmiora maxima, proprium, 1. de Inuen. Graue, 3. de Nat. Grauiſſimum & firmiſſimum, pro Q. R. Magnum, de Seneca. Maius, 2. Tuſc. Moleſtum, & difficile, 1. de Orat. Multa, 9. Fam. Multum, praeclearum, & nobile, 6. Ver. Parum, 2. cont. Rul. Plurima & certiſſima, 4. de Fin. Vniuerſum, pro Dom.

† **Syntaxis.** Argumentum eſt ratio. Argumenti conſuſio eſt ratio. Argumentum aſſer, cur. Aſtringere argumenta. Non argumentis, vt rium exemplis. Argumentis & rationibus, non euentis. Firmum ad probandum argumentum. Dilatare argumentum. Argumenta, & quaſi rerum nota. Argumenta, & ſigna. Non ſine argumento male dicit. Hoc eſt magno argumento, vt, & c. vel, me fore, & c. Hoc magno eſt argumento ad impietatem noſcedam. Quid iſtud habet argumentis? Argumentum atq; iudicium. Argumentum ratio confirmat. Argumenta in valuis. Sine argumento ac ſententia epistolae. Mihi naſcetur epistolae argumentum. Nullo propoſito argumento ſcribis? Coponere argumentum.

A R G V E N D V S, confirmandus, probandus, demonſtrandus. 2. ad Her. 40. Hoc tamerſi rei arguenda cauſa poſteſt fine malitia, dicit, tamen, & c.

A R G V O, accuſo, inſimulo, incuſo. pro S. R. 82. De quib. eum verbo arguit, verbo ſatis eſt negare. Ibid. 120. Seruos ipſos neq; arguo, neque purgo. pro Rab. 26. Annon intelligis, quales viros mortuos ſummi ſceleris arguas? pro Cael. 1. Arguere aliquem alicuius facinoris. 7. V. 45. Nunc non modo te hoc crimine no arguo, ſed ne illa quidem comuni vituperatione reprehendo. 2. de Fin. 44. Quos niſi arguimus, vera laus deferenda eſt. 1. 24. Iſ filium, Macedonum legatus accuſantibus, quod pecunias praxorem in prouincia cepiſſe arguerent, cauſam apud ſe dicere iuſſit. 2. ad Heren. 46. Vt ſi quis quem arguat hominem occidiſſe, & c.

† **Aſſirmo.** 2. A. 36. Tantum dico te gaudere, feciſſe non arguo. 3. ad Her. 33. Vt ſi accuſator dixerit, ab reo hominem veneno necatum, & haereditatis cauſa factum arguerit. 4. V. 26. Amplius H-S. decies accepiſſe te arguo contra leges.

A R G V O R, accuſor. pro Cec. 2. Non dubitauit id ipſum quod arguitur conſiteri. 3. V. 85. Pericles autor iniuriae illius fuiſſe arguebatur. 2. de Inue. 37. Negare oportebit de vita eius & moribus quaeri, ſed de eo crimine, quo de arguatur. pro S. R. 37. Occidiſſe patrem Sext. Roſcius arguitur.

† **Aſſeror, aſſirmor, obijcior.** Par. 3. Quod non licet, id hoc vno tenetur, ſi arguitur non licere. pro S. R. 76. Multa ſunt falſa, iudices, quae tamen argui ſuſpicioſe poſſunt.

† **A D V E R B.** Suſpicioſe, pro Sex. Roſc.

† **Syntaxis.** Hic dico rei arguenda cauſa. Verbo argua, crimine. Argui ſceleris. Id quod argueris, conſiteris? De hoc ſcelere argueris. Multa argui ſuſpicioſe poſſunt.

A R G V S, monſtrum centum oculis (vt in fabulis eſt) praeditum. 3. de Nat. 56. Mercurius, qui Argum dicitur intermiſſe.

A R G V T E, ARGVTIſſIME. pro Cael. 19. Si mihi acute arguetq; reſponderit. de Cl. 322. Breuiter arguetque incluſo aduerſario laxare iudicum animos. 2. de Orat. 18. De rebus difficillimis argutiſſime diſputare. de Cla. 53. Acute arguetq; conuicere aliquid. Ora. 98. Callide arguetq; dicere. || 1. Acad. 7. Quam argute, quam obſcure, etiam contra Stoicos diſſerendum.

A R G V T I A, acumen, elegantia, vrbaniſſima, locus. De Cla. 167. Huius orationes multum argutiarum & vrbaniſſimae habebant. Or. 110. Argutia & acumen Hyperidis. de Ami. 45. Sed nihil eſt, quod illi non perſequantur ſuis argutiis.

† **Ceteri**

¶ *Celeritas*. Orat. 59. Nulla mollitia ceruicium, nulla argutia digitorum.

ARGUTIVVS. 13. At. 18. Perfeci sanè argutulos libros ad Varionem.

ARGUTVS, qui argutias habet, celer, festinus, urbanus, concinnus, & elegans. ¶ *Argutum* vocarunt Latini, qui rem aliquam manifestis argumentis sensibus subiicit. Neque solum orationi (ut vulgè tritum est) & ingenij acumini, sed etiam oculis, manibus, & ijs rebus, quæ siliquantur, argumenta alicuius exhiberent, apud bonos auctores tributum inuenies. 2. de Or. 250. Ex ambiguo dicta vel argutissima putantur. I. P. 70. Poëma facit ista festiuum concinnum, elegans, vt nihil fieri possit argutius de Opt. 5. Sententiæ delectandi quasi arguta.

¶ *Gravis, præclarus, elegans*. de Clar. 65. Quis in sententiis argutior? in docendo ediferendoque subtilior?

¶ *Magna significacionis, certus, solidus*. 2. de Diu. 29. Gallinaceum fel: sunt enim qui vel argutissima hæc exta esse dicant.

¶ *Sonans*. 6. Attic. 5. Literæ quàm argutissima. 8. Fam. 1. Vereor ne tibi arguta nimium hæc sedulitas videatur.

¶ *Mobilis*. 1. de Leg. 27. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. 3. de Ora. 218. Manus minus arguta digitis subsequens, verba non exprimens.

¶ *Syntaxis*. Acute, argute, respondere. Breuiter & argute, callide & argute dicere. Multum argutarum & urbanitatis habere. Liber argutulus, Digitorum argutia. Exta argutissima, literæ, oculi. Manus digitis minus arguta.

ARIDVS, exiccatus. 2. de D. 33. Puleium aridum florescere dicitur ipso brumali die. de Fa. 7. Exiccatus atque aridus. (Pituitosus, & quasi redundans. I. P. 97. Folia arida.

¶ *Abiectus, tenuis, horridus*. pro S. R. 75. In rusticis moribus, in victu arido, in hac horrida inculatæque vita. 2. de Ora. 159. Genus sermonis exile, aridum, cœcificum, minutum. (Liquidum, fuisum, profuens. pro Q. 93. Vita horrida atq; arida mihi cordi est.

¶ *Syntaxis*. Arida planta. Homo exiccatus & aridus. Vetus, & vita arida. Dicendi genus aridum.

ARIES, animal notum, signum cœlestis, & bellica machina ad evertendos muros. 2. de N. 111. Ex in contortis aries cum cornib. hæret.

¶ *Orator* 163. Auratus aries Colchori. 1. de D. 44. ¶ 2. ad Her. 34. Pellis inaufata arietis. I. Offi. 35. Quâuis murû aries percussit.

ARIETINVS. 3. ad Heren. 33. Testiculi arietini.

ARIETO, cornibus impeto. 1. de Diu. 44. Deinde eius germanum cornibus connitit in me arietare. Accij Poëta.

ARIMINENSES. 3. V. 36. pro Cec. 102.

ARIMINVM, vrbs in Vmbria. 2. Q. Fr. 13. Epistola ex Arimino data. 3. V. 36.

ARISOLANS. diuinans. 8. At. 11. Περασσις igitur noster Attice, non ariolans vt illa, cui nemo credit, sed coniectura prospiciens iam iamque maiora.

ARISOLATIO, diuinationis genus. 1. de Diu. 66. Superstitiosæ ariolariones Accij.

† ADIVNCT. Superstitiosæ, 1. de Diu.

ARISOLOR, diuino, prædico. 1. de Diu. 133. Nec eos, qui quæstus causa ariolantor, agnosco.

ARISOLVS, diuinator. 1. de Na. 55. Aruspices, augures, arioli, vates, coniectores, &c. 1. de Diu. 4. Ariolorum & vatium furibundæ prædictiones. 4. ad Her. 62. Iste qui diuitias suas iactat, sicut Gallus è Phrygia, aut ariolus quispiam, &c.

† ADIVNCT. Impudentes, inertes, infani, 1. de Diu.

ARION. 2. Tusc. 67. Eijce te de nau, præsto est qui excipiat delphinus, vt Arionem Metymnæum.

ARISTA, qua vt acus tenuis è grani gluma eminet. de Sen. 51. Viriditas herbescens cum è vaginis emerferit, fundit frugem spicæ ordine structam, & contra auium minorum morsum munitur vallo aristarum.

ARISTÆVS. 3. de Nat. 45. Quid Aristæus? qui oliuæ inuentor dicitur, Apollinis filius. 6. V. 128. Aristæus Liberi filius, olei inuentor.

ARISTARCHVS. Lege, CRITICVS. I. P. 73. Quoniam te non Aristarchum, sed Phalarim Grammaticum habemus, qui non notam apponas ad malum versus, sed Poëtam armis prosequere. 1. Att. 11. Orationes quarum tu Aristarchus esse, id est, iudex, censor. 3. Fam. 11. Aristarchus Homeri versus esse negabat, quos non probabat.

ARISTIDES. pro Sest. 141. & 3. Offi. 87. Aristides, qui vna omnium iustissimus fuisse traditur. 3. Offi. 49. 5. de Finib.

ARISTIPPEVS. 2. de Fin. 19. Illud Aristippeum genus voluptatis.

* ARISTO. Hortens. Aristo Chius præfractus, ferreus.

ARISTIPPVS. passim voluptatis defensor.

ARISTOCRATIA, optimatum Respublica. 1. At. 11. Totum huc locum, quem in aristocratia ego variè meis orationibus folco pingere, de flamma, de ferro, &c. valdè grauitè perrexit.

ARISTOGITON, 1. Tusc. 116. Harmodius & Aristogiton.

ARISTOLOCHIA, herba. 1. de Diuin. 16. Quid aristolochia

ad morsus serpentum possit, qua nomen ex inuentore reperit, rem ipsam inuictor ex somnio. 2. de Diu. 47. Scammoneam aristolochiamque radicem.

ARISTONEVS, ab Aristone philosopho. 4. de Fin. 40. In Aristonea vitia incidemus.

ARISTOPHANES, facetissimus Poëta veteris comædiæ. 2. de Leg. 37.

ARISTOPHANEVS. Or. 190. Ita factus est anapæstus is, qui Aristophaneus nominatur.

ARISTOTELES. 3. de Ora. 139. Aristoteles Alexandro doctor accitus. Orat. 172. Aristoteles Iſocrati aduersatus infensissimè.

1. Tusc. 80. Aristoteles ait omnes ingeniosos melancholicos esse. Orat. 194. Aristoteles optimus author. 1. Tusc. 22. Aristoteles quintam quandam naturam, præter quatuor elementa, censet esse, e qua sit mēs, nempe, æthera. 1. de Diu. 81. Aristoteles eos qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censebat aliquid habere in animis præſagens atque diuinum. 3. de Ora. 139. Aristoteles Iſocratis æmulatione, totam penè formam disciplinæ suæ commutauit. 2. de Fin. 19. Aristoteles virtutis vsum cum vitæ perfectæ prosperitate coniunxit. 1. Tusc. 7. Aristoteles, cum motus esset Iſocratis rhetoris gloria, dicere etiam cœpit adolescentes docere, & prudentiam cum eloquentia iungere. 2. de Ora. 160. Aristoteles artem dicendi despicebat.

2. Diu. 4. Aristoteles & Theophrastus cum Philosophia etiam dicendi præcepta coniunxerunt. 1. de Legib. 38. Aristoteles & Theophrastus cum academia vetere re congruente, genere docendi paulum differentes. 4. Academ. 119. Flumen orationis aureum fundens Aristoteles. Orat. 46. Aristoteles in thesi adolescentibus exercuit. Top. 3. Aristoteles Philosophis ipsis ignorus. 3. de Leg. 14. Aristoteles illustrauit omnem hunc civilem in dispirando locum. 1. de Inu. 11. Aristoteles artem Rhetoricam plurimum iuuat. Orat. 62. Aristoteles Iſocratem ipsum orationis ornatu laceſsiuit. 1. Acad. 9. 33. Aristoteles primus species seu ideas labefactauit. 1. Tusc. 41. Aristoteles magister Apistoxeni. 5. de Fin. 7. Aristoteles Peripateticorum princeps, excepto Platone. Ibid. 10. Aristoteles persecutus est animantium omnium ortus, victus, figuras. 1. Acad. 18. Aristoteles ingenij abundantia præstitit. 1. Tusc. 22. Aristoteles lōgè omnibus (Platonem semper excipio) præstans & ingenio & diligentia. Top. 6. Aristoteles vtriusque partis dialecticæ princeps. Orat. 204. Aristoteles præana vt optimum probat, à quo dissentio. 2. de Nat. 95. Aristoteles que in gruibus animaduertit. 1. Acad. 26. Aristoteles cœlum diuersum à quatuor elementis ratus est. 2. de Ora. 152. Aristoteles is, quem maximè admiro, proposuit quosdā locos, ex quibus omnis argumentatio inueniretur. 4. Acad. 119. Aristoteles sensit mundum nunquam esse ortum. Ibid. 132. Aristoteles in Philosophia propè singularis. 1. de Inu. 7. Aristoteles Rhetoricæ plurima ornamenta atq; adiumenta subministravit. 1. Acad. 17. Aristoteles Stagiritis, & Xenocrates Chalcedonius præstantissimo studio atque doctrina. Orat. 14. Aristoteles differendi plurima præcepta tradidit. 2. de Ora. 160. Aristoteles acie mētis omnium rerum vim naturæque viderat. 1. Diu. Aristoteles singulari vir ingenio, & penè diuino. 1. Tusc. 7. Aristoteles vir summo ingenio, scientiæ copia. 2. Diuin. 4. Aristoteles & Theophrastus excellentes viri, cum subtilitate, tum copia. 1. Tusc. 9. 22. Aristoteles animum εντελεχίαν vocat nouo nomine, quasi quandam continuatam motionem & perennem. 2. 9. Aristoteles vsus est consuetudine de omnibus rebus in cōtrarias partes differendi. 4. Att. 15. Aristoteles in singulis eorum librorum quos ἐξωτερικὸς vocat, proœmiis vsus. Orat. 171. Aristoteles vult in oratione non versus, sed numerum esse. 1. de Nat. 34. Aristoteles condiscipulus Xenocratis. 13. Att. 28. Aristotelis discipulus Alexander. Top. 3. Aristotelis dicendi copia & suauitas incredibilis. 3. de Ora. 139. Aristotelis dictum de Iſocrate. 4. Attic. 9. Sedecula quàm sub Aristotelis imagine habes. 2. de Inu. 6. 1. de Ora. 49. Aristotelis laus. 2. de Nat. 44. Aristotelis laus in eo quod scripsit de motu astrorum. 2. de Ora. 160. Aristotelis libri Rhetorici. Ibid. 152. Aristotelis loci communes. 1. de Natu. 33. Aristotelis magister Plato. 13. At. Aristotelis ratio dialogorum scribendorum. 1. de Nat. 33. Aristotelis varia de Dei diffinitione sententia, ex tertio de Philosophia libro repetita. Top. 2. 3. Aristotelis Topica. 2. de Nat. 44. Absurdum esse Aristoteli videri in ea parte quæ fit ad gignenda animalia aptissima, animal gigni nullum putare. 4. Acad. 143. Aut ipsum Aristotelem, quo profectò nihil est acutius, nihil politius. Orat. 5. Aristotelem non deterruit à scribendo Platonis amplitudo. 5. de Fin. 10. Ab Aristotele de singularibus reb. in vtramq; partem dicendi exercitatio est instituta. 1. Acad. 17. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt. 1. Offi. 4. Eodemque modo de Aristotele & Iſocrate iudico, quorum vtriusque suo studio delectatus, cōtempſit alterum. Or. 172. Quis omnium doctior? quis acutior? quis in rebus vel inueniendis, vel iudicandis acrior Aristotele? Brut. 121. Aristotele nemo neruosiore in scribendo. * Hortens. Magna etiam animi contentio adhibenda est explicando Aristotelem, si legeris.

† **ADIVNCT.** Aemulus Iſocratis, de Claris. Alumnus Platonis, 4. de Fin. Philoſophus nobiliſſimus, 5. Tuſc. Praeſtans longe omnibus, & ingenio, & diligentia, excepto Platone, ut ſummo ingenio & copia dicendi, 1. Tuſc. Flumen aureum fundens, 4. Aca. Praeſtantiffimus ſtudio atque doctina, 5. Arri. Princeps vtriuſque partis dialectica, princeps Philoſophorum, excepto Platone, 5. de Fin. Vir ſingulari ingenio, & penitentiſſimo, 1. de Divi.

† **Attributa.** *Ariſtoteles optimus autor. Iſocratis aemulus, longe omnibus praeſtans ingenio, in Philoſophia propè ſingularis, videns omnia mentis acie, ingenio ſingulari, & penè divino, quo nemo nervioſior in ſcribendo.*

ARISTOTELIVS. 3. de Orat. 68. Vobis hæc Carnædia aut illa Ariſtorelia vis comprehendenda eſt. Ibid. 77. Ariſtorelius mos.

ARITIA, oppidum. cont. Rul. 95.

ARITIVS. A. 15.

ARITHMETICA, ars numerorum. 14. At. 12. Veſtorius homo remotus a dialecticis, in arithmeticis ſatis exercitatus. *Hominem pecunia delictum nota.*

ARMA, ferrum, telum. pro Cecin. 60. Arma alia ad tegendum, alia ad nocendum. 2. Tuſc. 37. Arma, membra militis, pro C. Rabir. 22. Capere arma pro ſalute communi. 12. Fa. Contra arma verbis bellum gerere. 2. A. 53. Tum contra te dedit arma hic ordo conſulibus. 7. Att. 6. Dare arma alicui, ut cum bene armato pugnet, pro Cecin. 61. Inſpicere arma militis, ut probemus armatum, pro Milon. 10. Silent leges inter arma, pro Syll. 17. Ille arma miſit, cornua, cubas, falces, pro Seſt. 34. Portare arma, id eſt, eſſe cum telo. 2. Tuſc. 58. Sumere arma civiilia. 1. Tuſc. Arma ſumere imparatum. 1. de Orat. 32. Quid tam neceſſarium, quam tenere ſemper arma, quibus vel tectus ipſe eſſe poſſis, vel prouocare improbos, vel te viciſſi laeſiſſus. 3. Offic. 87. Armis cum hoſte certare, non venenis. 7. At. 6. Decertare armis. Ibid. 3. Sentio omnia facienda, ne armis decernatur. 8. P. 33. Diſcedere ab armis. 8. At. 14. Armis certari. 12. Fam. 13. Armis omnium felicior toga tua, pro Lig. 9. In armis eſſe. 10. P. 21. Armis infeſtus & inimicus. 6. Fam. 2. Armis conditione poſitis, aut defatigatione abiectis, aut victoria detractis. 1. Fam. Armis ſuis me texit. 1. Offic. 84. Armis & caſtris tentata res eſt. Ibid. 76. Parua ſunt foris arma, niſi eſt conſilium domi. Ibid. 77.

Cedant arma toga, concedat laurea lingua.

I. P. 87. Armis faciendis præſſe. 10. Attic. Arma abiicere. 8. Fa. 14. Ad arma lit civitas. I. P. 87. Armorum officina. *ubi arma ſiunt.*

† **Oecon.** 1. Scorum arma ac tela ſeponebantur. 6. V. 121. Conſerte forum & iuriſdictione cum ferro & armis.

† **Bellum.** 14. Fam. 5. Ad arma rem ſpectare, id eſt, bellum impendere. 6. P. 11. O fides, quæ poteſt eſſe maior fides, quam fraudare creditores: domo profugere: propter æs alienum, venire ad arma: pro Rabir. 21. Cum ex Senatusconſulto Conſules ad arma vocauiffent. Orat. 155. Armum, pro armorum. 7. At. 3. Armorum exitus ſemper incerti: nuſc verò in alteram partem magis timendi. 6. Fam. 6. Armorum iſta & victoria ſunt facta, non Caſaris. 5. V. 207. Sutiſtere arma nationum.

† **Potentia.** 2. Philip. Ad arma alicuius ſe conferre.

† **Translatione, deſenſo, propugnacula, tela.** 1. de Orat. 172. Armis prudentiæ cauſas tueri atque defendere. 2. Tuſc. 33. Si nudus es, da iugulum: ſin tectus Vulcaniis armis, id eſt, fortitudine, reſiſte. de Aruſp. 7. Arma iudiciorum & legum. de Sen ect. 9. Arma ſeneſcutis, artes exercitationeſque virtutum.

† **ADIVNCT.** Aliena, 8. Attic. Aptiſſima civium, de Senect. Auita, 1. de Orat. Ciuiilia, ſempiterna, 6. Fam. Domeſtica, 7. Phil. Firma, 14. Attic. Impia, 3. Offic. Iuſta, pro Seſt. Nefanda, epiſt. ad Brut. Parua, 1. Offic. Pernicioſa. (.) Salutaria, 2. Phil. Scelerata, 11. Phil. Seruilia, 2. de Leg. Vulc ania, 2. Tuſc.

† **Syntaxis.** *Armis decernere, diſceptare. Diſcedere ab armis. Armis rem & caſtris tentare. Ad arma ire. Ad arma rem ſpectare. Incerti armorum exitus. Ad arma nullus te conſeras. Arma prudentia, iudiciorum, ſeneſcutis.*

ARMAMENTA, omnis generis instrumenta, ut nauis, planſtri, belli, in Arat. — *Omnis cautè*

Armamenta locans tuto labere per undas.

ARMAMENTARIUM, nauale, locus ubi armamenta, armaque ſeruantur. pro Rab. 20. Ex ædificiis armamentariſq; publicis arma populo Romano, C. Mario conſule diſtribuentè, dantur. 1. de Ora. 61. Philo architectus, qui Athenienſibus armamentarium fecit de Ar. 31. Armamentarium telluris.

† **ADIVNCT.** Publica, pro Rab.

ARMARIUM, in quo veſtes, ſtragula & alia profana ſeruantur. 6. V. 27. Minus clarum putauit fore quod de armario, quam quod de ſacrario eſſet ablarum. pro Cl. 179. Cum eſſet in adibus armarium, in quo ſciret eſſe nummorum aliquantum, ipſe armarij fundum exercuit, &c. pro Ccl. 52. Aurum ex armario tuo promere auſa eſt.

ARMATYRA, armandi genus & forma. 6. Att. 1. Deiotarus habet cohortes quadringentarias noſtra armatura. 10. A. 14. Noſtri ſunt equites, noſtra leuis armatura. 7. Fam. 1. Armatura varia peditatus & equitatus in aliqua pugna. 4. ad Her. 43. Nec tam

facile ex Italia armatura traſalpina depulſa eſt. 9. Fa. 25. Contra equitem Parthum negat vllam armaturam meliorem ingenii. **Miles leuis armatura** de Cl. 39. Equites, pedites, leuis armatura. 2. de D. 26. Sed hoc fuerit nobis tanquam leuis armatura prima excurſio, nunc cominus agamus.

† **ADIVNCT.** Leuis, 10. Ph. de Cl. & 2. de Div. Melior, 9. Fam. Varia, 6. Fam.

ARMATVS, **ARMATISSIMVS.** pro Cec. 60. Armatos eos verè poſſumus appellare, qui ſcutis celisque parati ornatique ſunt. Ibid. 61. Sed perinde valcbit quaſi armatiſſimi fuerint, pro Mil. 68. Si Capitoline cohortes contra Milonis impetum armata ſunt.

† **Translatione, fortis, munitus, pradius.** pro D. 141. Et erat incredibili armatus audacia. 7. A. 25. At verò parati, armati animis iam eſſe debemus. 2. con. Rul. 86. Vrbs ipſa natura ac loco ſuccincta portibus, armata muris.

† **Syntaxis.** *Armatus eſt, armis paratus, & ornatus. Armatus audacia, animis. Vrbs muris armata.*

ARMENIA, Regio.

ARMENIVS. 2. At. 7. pro Pomp. 23.

ARMENTVM, maiorum beſtiarum grex. 7. At. 7. Pecudes, quæ depulſæ ſui generis ſequuntur greges, ut bos, armenta, &c. 3. A. 31. Antonius cædit greges armentorum, reliquique pecoris, quodcunque nactus eſt.

ARMIGER, qui arma domini ſui gerit. pro Dom. 13. Sergius armiger Catilinæ, ſtipator tui corporis, ſignifer ſeditionis.

† **Arma gerens, & armatus.** 7. Fam. 33. Quod ex pennigero, non armigero in corpore tela exerceantur.

ARMILLE, militaria ornamenta, & leuo brachio pendentia. 4. de Rep. autore Priſciano, Armillæ, quæ brachialia vocantur.

ARMIPOTENS, potens, ac valens armis. Antequam 24. Tritonia armipotens, &c.

ARMO. (.) Nudo. 8. At. 17. Arma quæ ad me miſſuri eratis, iis cenſeo armetis milites, quos vobiscum habetis. pro Cec. 33. Multitudinem hominum cogere, armare, inſtruire. Ibid. 20. Cogere & armare homines.

† **Munio, orno, dono, conſermo, inſtruo: per translationem.** pro Cl. 191. Armare accuſatorem omnibus rebus, pro Dom. 2. Perditos Magiſtratus ſceleratorum civium præſidio nudare, vel eoſdem deorum immortalium religione armare. 6. Fam. 7. Quod te ad omnia ſummum atq; excellens ingenium armauit, pro Milo. 2. Temeritatè concitatæ multitudinis autoritate publica armare.

ARMOR. pro Plan. 86. Egentes in locupletes armabantur.

† **ADVERB.** Iuſtius, 10. Famil.

† **Syntaxis.** *Armare accuſatores. Vulgum autoritate armare. Ingenium te armat ad omnia.*

ARO, aratro perſringo. 1. de Div. 15.

Leniſſicus triplici ſolita grandefcere ſœtu.

Ter fruges fundens, tria tempora, monſtrat arandi.

2. de D. 50. Terram arare, & ſulcum altiùs imprimere. 2. de Or. 131. Ager non ſemel aratus, ſed houatus & iteratus, quò meliores factus poſſit & grandioris edere. 5. V. 113. Fieri non poterat, ut plus quam decem medimna ex iugere ararent.

AROR, 2. con. Rul. 66. Ager, qui arari aut coli poſſit, non qui aratus aut cultus ſit.

† **Syntaxis.** *Arare terram, & ſulcum altiùs imprimere. Arare, nouare, iterare. Ager aratur, & colitur.*

ARPI, oppidum. 9. Attic. 3.

ARPINAS. 3. contra Rull. 8. Meus paternus fundus Arpinas. 15. At. 25. In quo flexus eſt ad iter Arpinas.

ARPINVM, oppidum. 2. Attic. 9.

ARREPO, 5. V. 158. Senſim & moderatè arreperè ad amicitiam alicuius.

† **ADVERB.** Senſim & moderatè, 5. Ver.

ARREPITIVS, Repetitivus, Sal. in Cic. 1. ab arrepo, ſive adrepo, id eſt, arrepo, & latenter ſubeo, ſi vera lectio eſt: nam hic locus variè legitur. Lege, REPETITIVS.

ARREPTVS, vir raptus, abductus. pro Cl. 89. Iunius ad quaſtione arreptus eſt. de Ar. 44. Arreptus eſt vnus ex patriciis, cui, &c. 7. At. 13. Niſi fortè hic ſermone aliquo arrepto pro mandatis abuſus eſt.

ARRIDENS, ſubridens. 1. de Nat. 17. & 1. de Orat. 134. Tum ille arridens, inquit, &c. de Somn. 4. Hic leniter arridens Scipio, Quoſo, inquit, &c.

ARRIDEO, ſubrideo. (.) Derideo. 5. Tuſc. 60. Cum arriſſer adoleſcens, vtrumque iuſſit interfici.

Placeo. 13. At. 11. Inhibere illud tuum quod valdè mihi arriſerat, vehementer diſplicet.

ARRIDEOR, de Opt. 11. Aut adhibiti derideantur: nam ſi arrideantur, eſſet idipſum Atticorum.

† **ADVERB.** Facetè, leniter, vrbane, 1. de Finib. Leniter, de Somn. Leniter, vehementius, 2. de Ora. Valdè, 13. Attic.

ARRIPIO, apprehendo, rapio, accipio, capio, eligo, aſſumo, & gredior. I. P. 84. Macedones ſocios noſtros in ſeruitutem adduxerunt, familias

familias arripuerunt, pecus abegerunt. pro Mur. 13. Arripere maledictum ex trivio. pro Flac. 19. Libenter arripere facultatem laedendi, quæcunque detur. pro Mur. 62. Hæc homo ingeniofissimus. M. Caro autoribus eruditissimis inductus arripuit, neque disputandi causa, ut magna pars, sed ita viuendi. de Senect. 26. Literas Græcæ senex didici: quas quidem sic auide arripui, quasi diurnam sitim explere cupiens. 2. de Nat. 162. Illud verò, quod vterque vestrum fortasse arripit ad reprehendendum, mihi vel maxime probatur. 3. de Nat. 27. Quærit apud Xenophontem Socrates, unde animam arripuerimus, si nulla erat in mundo? pro Dom. 12. Hinc pacis hostem causam arripiturum fuisse ad incendia, cædes, rapinas, nolo suspicemini, nisi, &c. 3. de Finib. 14. Tibi aliquid ex mea responsione arripere cupienti non respondebo ad singula. pro Sest. 69. Qui cognomen sibi ex aliorum imaginibus arripuit. 4. Acad. 30. Itaque mens alia visæ facit arripit, ut his statim vtatur: aliqua sic recondit, è quibus memoria oritur. 1. de Diu. 26. Genus diuinandi naturale, quod animus arripere, aut exciperet extrinsecus ex diuinitate. 1. de Orato. 159. Si quemcunque patremfamilias arripuisset, is ex aliquo circulo, eadem vobis percotantibus respondisset. Or. 165. & pro Mil. 10. Est enim hæc non scripta, sed nata lex, quam non didicimus, accepimus, legimus: sed ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus. 3. de Finib. 4. Arripere verba de foro. 5. Fam. 12. Sed ad properationem meam quiddam interest non te expectare, donec ad locum venias, at statim causam illam totam & tempus arripere. 3. Offic. 36. Quare error hominum non proborum, cum aliquid quod vile vitium est arripuit, id continuo secernit ab honesto. * de Senect. 79. Pueri celeriter res innumerabiles arripiunt.

¶ **Inuado.** 2. de Finib. 93. Maximus dolor, qui simulatque arripuit, interficit.

¶ **ARRIPIOR,** *assumor.* 2. de Orat. 214. Argumentum simulatque positum est, arripitur. 1. 252. Vox & gestus subito sumi, & aliquid arripi non potest.

¶ **Intelligo,** *addisco.* pro Q. R. 31. Celeriter arripere quod doceatur.

¶ **ADVERB.** Alicunde, 1. de Orat. Auide, celeriter, de Senec. Celeriter, pro Q. R. Cursum, sero, 2. de Orat. Libenter, pro Lig. Subito, 15. Fam.

¶ **Syntaxis.** *Arripere familias, maledictum ex trivio, facultatem laedendi. Arripere Philosophiam. Qua doceantur arripere, animam. Causam belli arripere, atque tempus. Arripi dolore.*

¶ **ARRISIO.** 1. ad Heren. 10. Exordiemur ab arrisione.

¶ **ARRODO,** *rodo, consumo, perdo, translatione.* pro Sest. 72. Ut illa ex vepreculis extracta nitidula rempublicam conaretur arrodere.

¶ **ARROGANS,** *insolens.* pro Fon. 26. Induciomaro isti minaci atque arrogant. pro Dom. 33. Quid enim est tam arrogans, quam de religione pontificum collegium docere conari? de Ar. 16. Nec vereor, ne hæc mea vestrorum beneficiorum prædicatione non grata potius, quam arrogans videatur. 10. A. 18. Quorum si essent arrogantes, non possem ferre sententiam.

¶ **ADVERB.** Stultè, 2. de Leg.

¶ **ARROGANTER,** **ARROGANTIUS,** *superbè, contumaciter.* 6. Att. 1. Ad me autem contumaciter, arroganter, *αὐγινώχωντος* solet scribere. 2. de Inu. 10. Ne cui rei temerè atque arroganter assentiamus. pro Lig. 30. Si nemo impetrauit, arroganter peto. ad Brut. 4. Id non arroganter præiudico, neque reuoco ad arbitrium meum. 1. Offic. 2. Nec hoc dictum arroganter existimari velim. pro Mur. 78. Audite consulem, iudices, nihil dicam arrogantiùs: tantum dicam, totos dies ac noctes de Repub. cogitantem.

¶ **ARROGANTIA,** *superbia, insolentia, intolerantia, fastidium, contumacia.* 3. Q. Fr. 6. Et illud *ὑψηλὸν σκαρδόν*, nolite putare ad arrogantiam minuendam solum esse dictum, verum etiam ut bona nostra norimus. 1. de Inu. 52. In superbiam & arrogantiam odium concitatur. 1. de Inu. 52. Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia oritur. pro Q. R. 44. Dic, aude, est tuæ contumaciæ, arrogantia, vitæque vniuersæ vox. Orator. 132. Dicerem perfectum, si ita existimarem, nec in veritate crimen arrogantia extimescerem. de Cla. 281. Vir grauis, sine arrogantia, & sine segnitia verecundus. pro Muren. 49. Sermo arrogantia plenus. pro Cluen. 109. Quam grauis & intolerabilis arrogantia. 1. de Orat. 246. Qui eius artis arrogantia, quasi difficillima sit, subnixi ambulant. 1. ad Heren. 1. Quas ob res illa, quæ Græci inanis arrogantia causa sibi assumpserunt, reliquimus. Ibid. 8. Si nostrum officium sine arrogantia laudabimus. 1. V. 36. Cum omnis arrogantia odiosa est, tum illa ingenij atque eloquentia molestissima.

¶ **ADIVERT.** Desipiens, 1. de Nat. Difficillima, 1. de Orat. Grauis & intolerabilis, pro Clu. Inanis, 1. ad Her. Molestissima, odiosa, 1. Ver. Summa, 3. de Nat.

¶ **ARROGO,** *postulo, assumo, vendico, sumo, tribuo, ascisco.* (Derogo. de Cl. 291. Est enim faceri hominis cum de sapientia disceptetur, hanc sibi ipsum detrahere, eis tribuere illudentem, qui eam sibi arrogant. pro S. R. 89. Neque ego non possum, non enim

tantum mihi derogo, tamen nihil arrogo, ut te copiosius, quam me putem posse dicere. pro Qu. 56. Quoniam tu tibi id arrogas & concedi postulas. pro Plan. 64. Non vereor ne mihi aliquid videar arrogasse, si de quaestura mea dixerò. pro Plan. 3. Mihi non sumo tantum iudices, neque; arrogo, ut, &c. 4. Fa. 1. Ego tibi tantum tribuo, quantum mihi fortasse arrogo. 4. Acad. 114. Tu cum id plenissimum temeritatis esse dicas, tantum tibi arrogas, ut exponas disciplinam sapientia, &c.

¶ **Syntaxis.** *Minax & arrogans. Quid est tam arrogans? Contumaciter & arroganter. Temerè & arroganter. Dictum arroganter existimatum, superbia & arrogantia. Ex insolentia & arrogantia. Contumacia & arrogantia. Belli arrogantia superbus. Mihi tantum non sumo neque arrogo.*

¶ **ARROGATIO.** Vide EGROTATIO.

¶ **ARS,** *artificium, ratio faciendi facultas, doctrina, scientia, studium, disciplina, via.* 1. de Orat. 92. Ars est, quæ cognitio penitusque perceptio & in unum exitum spectantibus & nunquam fallentibus rebus continetur. 2. 30. Res mihi videtur esse inquit, facultate præclara, arte mediocris: ars enim earum rerum est, quæ sciuntur: oratoris autem actio opinionibus, non scientia continetur. 1. ad Heren. 2. Ars est præceptio, quæ dat certam viam rationemque faciendi. 3. de Fin. 49. Artes efficiuntur ex cognitionibus comprehensionibusque rerum. de Cl. 263. Ars dat rationes certas & præcepta faciendi aliquid, quæ habent ordinem, & quædam errare in faciendo non patientes vias. 4. Acad. 22. ex multis animi perceptionibus constat. 1. de Orato. 108. Ars definitur ex rebus penitus perceptis, planèque; cognitis, atque ab opinio nis arbitrio sciuntis, scientiaque comprehensis. Orat. 183. Notatio natura & animaduersione peperit artem. 3. Orat. 195. Artem à natura proficisci. 2. Offic. 6. Nullam dicere maximam rerum esse artem, cum minimarum sine arte nulla sit, hominum est parum consideratè loquentium. 2. de Natur. 57. Artis maxime proprium est, creare & gignere. 1. de Diu. 24. An medicina ars non putanda est? quam tamen multa fallunt & gubernatores falluntur. 5. de Fin. 26. Omnes artes in aliqua scientia versantur. 4. 10. Ars est dux certior quam natura. 1. 42. Gubernatoris ars bene nauigandi rationem habet. 1. de Orat. 186. Nihil est, quod ad artem redigi possit, nisi ille prius qui illa tenet, quorum artem instituerit vult, habet illam scientiam, ut ex iis rebus quarum, ars nondum fit, artem efficere possit. 2. 110. Hæc omnia artem & præcepta requirunt. Ibid. 44. Non omnia, quæcunque loquimur, mihi videntur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. pro Cæl. 54. Vir illa humanitate præditus, illis studiis, artibus, atque doctrina. 1. Qu. Fr. 1. Studia & artes quæ sunt nobis Græciæ monumentis disciplinisque traditæ. 3. de Orat. 125. Artes quibus liberales doctrinae atque ingenia continentur, Geometrica, Musica, literarum cognitio, & Poëtarum. 4. Fam. 3. Artes ingenia. pro Arch. 5. Eratum Italia plena Græcarum artium & disciplinarum, studiaque hæc in Latio colebantur, & hic Romæ, &c. 2. Offic. 6. Si est aliqua disciplina virtutis, id est, ars. Colere bonas artes, & colere disciplinam Stoicam. Lege. C. 10. pro Arc. 10. Homo mediocris, & aut nulla, aut humiliter aliqua arte præditus. 7. Fa. 3. Habere scientiam magnarum artium. 2. Offic. 150. Opifices omnes in sordida arte versantur. 1. de Diu. 24. Ars gubernandi, scientia Imperatorum, ratio atque prudentia, reipub. gerenda. 1. de Orat. 8. Recondita in arte & multiplici subtilique versari. 3. 23. Vna fingendi est ars, in qua, &c. Ibid. Vna est ars ratioque pictura. 2. 147. Ad inueniendum in dicendo hæc tria sunt: acumen, deinde ratio, quam licet (si volumus) appellemus artem, tertium diligentia. Ibidem. 146. Atque hoc totum est, siue artis, siue animaduersionis, siue consuetudinis, nosse regiones, intra quas, &c. 4. de Fin. 76. Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio præfunt, debent habere. 1. de Inu. 2. Hæc res, quæ vocatur eloquentia, siue ars, siue studium, siue exercitatio quedam, siue facultas à natura profecta. Orat. 147. Versus ille, qui vetat artem pudere proloqui, quam factites. 2. de Orat. 157. Tradere artem differendi, & dare præcepta. 7. Fam. 1. Libenter mehercule artem desinerem. 4. Acad. 22. Artium aliud eiusmodi genus est, ut tantummodo animo rem cernat, aliud ut molliatur aliquid & faciat. Ibidem. Artes quarum omne opus est in faciendo & agendo. Ibidem. Quid enim est quod arte effici possit, nisi is qui artem tractabit, multa perceperit? Part. 35. Animi quemadmodum affecti sint, virtutibus, vitiis, artibus, incertis spectantur. de Senect. 9. Aprissima sunt omnino arma senectutis, artes exercitationesque; virtutum. 2. Offic. 12. Inanimata pleraque sunt hominum effecta operis, quæ non haberemus, nisi manus & ars accederent, neque enim valetudinis curatio, neque nauigatio, neque agricultura, sine hominum opera vlla esse potuisset. 5. Tusc. 8. Leon quæsitur ex eo, quæ maxime arte consideret. 7. Fam. 19. Nulla ars literis, sine doctore & interprete percepi potest. * de Senect. 79. Pueri artes difficiles discunt. Hortens. Cum in his artibus vixerimus. de Consol.

Bonis studiis atque artibus expolitos. 1. de Orato. 234. Cuius *inris civilis*, artem cum indotatam esse atque incomitam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti. Ibidem. Quod in ea plus operæ laborisque consumpseras, veritus es, nisi istam artem oratione exaggerasses, ne operam perdidisses. Sed ego ne cum ista quidem arte pugno: sit sanè tanta, quantum tu illam esse vis. Etenim sine controuersia & magna est, & late patet, & ad multos pertinet, & summo in honore semper fuit.

† **A D I V N C T.** Amplissima omnium, 4. Tusc. Absoluta & perfecta, ingenue, humana, maxima, mutæ, præclarissima, Rhetorica, reliquæ, fordiores, 3. de Orat. Antiquæ, liberales, Rhetorica, 1. de Inu. Bona, 6. Ver. & pro Cæl. Ciuiles ac forenses, grauioribus, honestæ, leuioribus, vultuosioribus, vberima, varia & multa, 2. de Clar. Clara, opinabile, 1. de Diu. Comitibus ac ministris alicuius difficillima, facilis, facillima, incompta, leuis, magna, non mediocres, sed propè magna, nulla aut perrennis, obscura & difficilis, perfecta, magna atque vber, plena delectationis, præclara, & inter se pares, & eiusdem sociæ dignitatis, propriæ, recondita, recondita, multiplex, subtilisque, variæ & diuersa, 1. de Or. Comitibus administratq; alicuius, eximia, & multa, inaudita, pro Pomp. Communibus bonorum, pro Syll. Difficilis, 7. Artic. & de Senec. Diuina, 1. de Nat. Dux certior quam natura, exquisita, 4. de Finib. Excellens, humilis, pro Arch. Fidelis, 10. Fa. Iners, optima, elegantes & ingenue, grauiissima, plurimæ & grauiissima, 2. de Finib. Intima, 13. Fam. Loquax nimium, maxima, mutua, tota, 2. de Orat. Forensis, magna, magna & gloriosa, Orat. Forenses atque populares, 3. de Finib. Honestissime, bona, pro Cæl. Ingenue, 4. Famil. Innumerabiles, 1. de Leg. Maior, præstantissima, 5. Tusc. Maior, & vberior, Opinabilis, 1. Acad. Multa, 1. ad Q. Frat. & pro Flac. Necessaria, 2. de Nat. Operosa, 2. Offic. Optima, 2. de Diu. Oratoria, Top. Potissima, summa, 1. Famil. Perfecta, 3. de Nat. Plurimæ, atque optima, pro Lig. Pretiosa, pro Q. R. Solers, in Arat. Sordida, 1. Offic. Tanta tamque fructuosa, 2. ad Q. Frat. Vulgares, pro Sext. Rofc.

† **Syntaxis.** *Ars est præceptio, constat ex perceptionibus animi. Artes, studia, doctrina. Artes quibus doctrina liberales continentur. Arrium habere scientiam. Omnis ars in aliqua scientia. Opifex in arte sordida. Vna est ars & ratio. Acumen, ratio, vel ars, ac diligentia. Artes quibus opus est in faciendo, & agendo. Artem tractare. Animi artibus.* (Inertis affecti. Artes exercitationes, virtutum. Manu, & arte accedent.)

† **A R S A C E S,** 8. Fa. 14. Tanti non fuit Arfacen capere, Seleuciam expugnare.

† **A R S I N O A,** vrbs. I. P. 91. || Artinden, Thracum, Neopactum, vt modò tute indicasti, nobiles vires atque plenas, fateris ab hostibus esse captas.

† **A R T A V A S D E S,** 15. Fa. 2. Vt Artauasdes rex Armenius quocunque animo esset, sciret non procul a suis finibus exercitum pro Rom. esse. 5. At. 20. Armenius Artauasdes. Ibid. 21. Deiotari filio pacta est Artauasdis filia.

† **A R T A T A,** pro R. P. 39. || Auditæ, visæque merces, fallaces quidem, & fucosæ, chartis, & linteis, & vitro delatæ, quibus cum multæ naues refectæ fuissent, vna non paruit parua & artata. Hunc tamen locum corruptum esse asserit D. Lamb. in annotationibus in hunc locum.

† **A R T E M I T A N V S,** Atti. 16. || Volaterranos & Artemitanos, quorum agrum Sylla publicarat, neque diuiserat, in sua possessione retinebant. Alias, Arretinos.

† **A R T E R I A,** 2. de Nat. 155. Aspera arteria (sic enim à medicis appellatur) ostium habet adiunctum linguæ radicibus, paulò supra quam ad linguam stomachus annectitur: eaque ad pulmones vsque pertinet, excipitque animam eam, quæ ducta sit spiritu, eandemque à pulmonibus respirat & reddit. 3. ad Heren. 21. Nam seduntur arteriæ, si antequam leni voce permulsæ sunt, acri clamore compleantur. Ibid. Recreatur enim vox spiritu, & arteriæ reticendo acquiescunt, Lege, V E N A.

† **A D I V N C.** Aspera, crebra, multæque, 1. de Nat.

† **Syntaxis.** *Arteria pluratiuo numero, sepius quam arteria.*

† **A R T H E M I S I A,** Mausoli Caria: regis vxor, quæ nobile illud Halicarnassi fecit sepulchrum. 3. Tulc. 75.

† **A R T H R I T I C V S,** qui articularum dolores habet. 9. Fa. 23.

† **A R T I C V L A T I M,** separatum, seorsum. 1. de Leg. 36. Quæ fusè olim disputabantur ac liberè, ea nunc articulatim distinctèque dicuntur. 3. de Nat. 67. Membræque articulatim diuidit.

† **A R T I C V L A T E,** cum primis. 6. At. 5. Valebis igitur, & puella salutem articulatè dices.

† **Syntaxis.** *Articulatim distinctèque dicere. Articulatim membra diuidere. Articulatè salutabis Casarem: id est, seorsim, cum primis.*

† **A R T I C V L V S,** nodus, iunctura, nodus natura in animante, in planta. 1. Att. 4. Terentia magnos articularum dolores habet. de Sen. 53. Ineunte vere in vitibus existit tanquam ad articulos samentorum, ea quæ gemma dicitur. 1. de Nat. 80. Næuus in articulo pueri delectat Alcæum.

† **In oratione duplex, ut ex Tullio patet.** 2. de Orat. 359. Verba, quæ quasi articuli connectunt membra orationis. 3. 184. Oratio articulis membrisque distincta. 4. ad Heren. 17. Oratio fluctuans & dissoluta, quæ sine nervis & articulis fluctuat huc & illuc. Orat. 59. Ad numerum articulus cadens. 4. ad Heren. 27. Arti-

culus dicitur, cum singula verba interuallis distinguuntur, causa oratione.

† **Momentum, occasio, opportunitas, punctus temporis.** pro Qu. 19. Tum iste, qui nunc in fummas angustias adductum putaret, vt cum suis conditionibus in ipso articulo temporis attingeret, assensum sese negat daturum.

† **A D I V N C T A.** Singuli, 3. de Orat.

† **Syntaxis.** *Articularum dolor. In articulo samentorum gemma. Verba quasi articuli necessitate orationis membra. Oratio articulis membrisque distincta, & sine nervis, sine articulis. Ad numerum articulus cadens. Inops astringitur in ipso temporis articulo.*

† **A R T I F E X,** opifex, sciens & peritus. pro Murena. 29. Vt aiunt in Græcis artificibus eos aulædos esse, qui citharædi fieri non poterunt. 4. Acad. 22. Artificem non fortuito, sed quem præcepta & comprehensa tenere videmus, appellamus. Ibid. Artificem ab incio non est distinguere, si artem subtraxeris. 5. Fam. 12. Atque illi artifices corporis simulachra ignotis nota faciebant. id est, Apelles & Lysippus. 6. V. 4. Nimirum didici etiam artificum nomina. id est, eorum qui statuas fecerant. * de Clar. 96. Hoc in oratore videtur apparuisse artifex, vt ita dicam, stylus.

† **Gubernator, fabricator.** de Vn. 5. Artifex mundi, id est, Deus.

† **Autor, magister, præcipuus doctor.** 1. de Orat. 2. 3. Græci dicendi artifices & doctores. Orat. 172. Theodectes politus scriptor atq; artifex. pro Ar. 10. Scenicus artifex, id est, histrio. 2. de Finib. 116. Artifex callidus cyparandarum voluptatum. Q. de Pet. 37. C. Cotta in ambitione artifex dicere solebat, se, &c. pro Qu. 78. Ne quid mihi eiusmodi accideret, cum contra talem artificem dicturus essem, verbar.

† **Causa.** Orat. 161. Consuetudo artifex suauitatis.

† **A D I V N C.** Callidus, 2. de Fin. Egregius, Græci, pro Mur. Multi, 3. Ver. Politus, Orat. Probus, de Vni. Scenicus, pro Arch. Summus, pro Sest. & 3. de Orat.

† **Syntaxis.** *Deus mundi artifex. Dicendi artifex, & doctor. Politus scriptor, & artifex. Scenicus artifex. Artifex callidus cyparandarum voluptatum. Cotta in ambitione artifex. Consuetudo artifex.*

† **A R T I F I C I O S I V S,** cum maiore arte, accuratius. 2. de Nat. 57. Quod in operibus nostrarum artium manus efficiat, id multo artificiosius naturam efficere.

† **A R T I F I C I O S V S,** habens artem ac vim artificij. 2. de Nat. 58. Ipsius vero mundi natura non artificiosa solum, sed planè artifex, &c. 2. de Nat. 59. Zeno ita naturam definit, vt eam dicat ignem esse artificiosum, ad gignendum progredientem via. Ibidem. Natura, id est, vt dixi, ignis artificiosus, magister artium reliquarum.

† **Artificio præditus.** 2. de Nat. 138. Artificiosum & diuinum opus. 2. de Fin. 15. Mathematici de re artificiosa loquuntur. 1. de Diuin. 52. Ea genera diuinandi artificiosa dicuntur. Item, Artificiosa præsentio. (naturalis diuinitio.)

† **A R T I F I C I V M,** opificij industria, opus, actio, præstantia, opera ars ipsa. 1. Offic. 150. Iam de artificijs & quæstibus qui liberales habendi, qui sordidi sint, hoc ferè accepimus. 1. de Orato. 129. Atqui vide, inquit, in artificio & opera quam tenui & leui quò plus adhibeatur diligentia, quam, &c. pro S. R. 49. Obliuisci artificium. 3. de Finib. 4. Ne opifices quidem tueri sua artificia possent, nisi, &c. 4. Acad. 144. Quò enim spectat illud: cum artificia tolli quereris à nobis, nisi vt opifices concitentur? 6. V. 72. Simulachrum singulari opera artificiosoque perfectum. Ibid. 46. Hæc omnia antiquo opere & summo artificio facta, & summa arte. Ibid. Vt intelligatis hominem artificij cupidum, non argenti fuisse.

† **Astus, dolus.** 9. Fam. 16. Non iam satis est consilio pugnare, artificium quoddam excogitandum est pro Planc. 22. Vicinitas non fallax, non erudita artificij simulationis.

† **Ratio, prouinciæque grauis, disciplina, præceptio, institutio, affectata diligentia, studium, apparatus.** 1. de Orat. 146. Non esse eloquentiam ex artificio, sed artificium ex eloquentia natum. 1. de Ora. 74. Artificium dicendi. 4. Atti. 15. Reliqui libri *πρὸς ῥητορίαν* habent. 2. de Orat. 156. Suspicio artificij imminuit oratoris autoritatem & orationis fidem. 2. de Ora. 83. Componere artificium de iure ciuili. 4. Acad. 30. Natura maximo quasi artificio fabricata est primum animal omne, &c. 4. de Fin. 76. Qui cuique artificio præfunt, eam, quæ communis appellatur prudentia, debent habere. pro S. R. 49. Non tu in isto artificio accusatorio callidior es quam hic in suo.

† **A D I V N C.** Accusatorium, varia, pro S. R. Alienum, 3. de Orat. Antiquum, 2. Verr. Callidissimum, elegantiora, necessaria, 1. Tusc. Commundum, pro Q. R. Dissimile aliorum, 2. de Orat. Incertum, 1. de Inuen. Intimè, pro Clu. Leuius, 4. Ver. Mirum, 3. Verr. Proprium, tenuè, leuè, 1. de Orat. Singulare, summum, 6. Ver. Sordidum, ancillaræque, 5. Tusc. Suburbanum, vrbani, pro Plan. Magna, 4. Acad.

† **Syntaxis.** *Ignis artificiosus, id est, artium magister. Artificium & opera nature. Artificij, non argenti cupidus. Artificio pugna, si consilium desit. Artificium ex eloquentia natum, non contra, De iure ciuili componere artificium. Artificium accusatorium.*

ARTOLAGANVS, panis genus delicati, qualia sunt liba, seu palcenta. 9. Fa. 20. Dediscenda tibi sunt sportellæ & artolagani tui.

ARTVS, membrum. 2. de Fini. 93. Quos dii immortales ille, cum omnes artus ardere videretur, cruciatus perferebat. 2. Tufcu. 61. Cum audiuisset eum grauiter esse ægrum, quod vehementer eius artus laborarent.

¶ **Articulus commissura, nodus**. de Clar. 217. Cn. Octauius qui multis medicamentis erat propter dolorem artuum delibutus. 1. de Orat. 121. Et tota mente, atque omnibus artibus contremiscent. 2. de Nat. 150. Digitorum molles commissurae & artus. Quint. de Pet. 30. Nervi atque artus sapientiae sunt, non temere credere. 1. Diu. 40.

Excita cum tremulis anis attulit artubus lumen.

† **ADIVNC**. Molles, 2. de Nat.

¶ **Syntaxis**. Artuum dolor. Mente tota, & artubus tremere. Digitorum artus. Nervi & artus disciplina.

ARVSPEX, extispex, qui volatibus animi inspiciendis futurae praedicit. 1. de N. 55. Aruspices, augures, arioli, Yates, coniectores, &c. 2. de Diuin. 26. Persuaderi igitur cuiquam potest ea quae significari dicuntur extis, cognita esse ab aruspibus obseruatione diuturna. 3. C. 19. Cum aruspices ex tota Hetruria conuenissent, totius

urbis atque imperij occasum appropinquare dixerit. 1. de Diuin. 85. Quid enim habet aruspex. 2. Atti. 7. Latores & aruspices legis curatae.

ARVSPICINA, diuinationis genus, ars extispicum. 2. de Diuin. 28. Ut ordiar ab aruspicina. quam ego reipublicae communiq; religionis causa colendam cenfeo. 6. Fa. 18. Cum qui hodie aruspicinam facerent, in Senatu Romae legerentur. 2. de D. 49. & 50. De ortu aruspicinae & de Tage.

ARVSPICINVS, ars aruspicum. 1. de Diu. 72. Quod Hetruscorum declarant & aruspici, & fulgulares, & rituales libri.

ARVVM, campus, ager. Orat. 163. Frugifera & ferta arua Asiae. Enn. 1. de N. 123.

ARX, castellum. 2. de Or. 273. Tarento amisso arcem tamen Liuius Salinator retinuit. de Sen. 111. Salinator amisso oppido fugerat

in arcem. 4. C. 11. Videor enim mihi hanc urbem videre lucem orbis terrarum, atque arcem omnium gentium. I. P. 84. Qui cum oppido desperassent, munire arcem coeperunt. 1. de Leg. 2. Nisi forte Athenae tuae solae sempiternam in arce oleam tenere poterunt. Parad. 1. Non enim tale est ut in arce poni possit, quasi illa Minerua Phidiæ. pro Syl. 79. Munite communem arcem bonorum, obstruite perfugia improborum. Antequam. 9. Arcem urbis ab incendio liberaui. I. P. 111. Cui templum illud fuit arx ciuium perditorum, receptaculum veterum Catilinæ milirum, castellum forensis latrocinij. pro Lig. 22. Africa omnium prouinciarum arx. 1. con. Rull. 18. Hoc templum Iouis Opt. Max. atque hæc urbs arx omnium gentium. pro Clu. 156. In arce legis præsidia defensionis suae constituere.

† **ADIVNC**. Alta, 7. Famil. Communis bonorum, pro Syll. Tota, 5. Fam.

¶ **Syntaxis**. Arcem retinere. id est, seruare. Translatione, Romam Cic. vocat honorem & gentium arcem. Africam arcem prouinciarum: & legis arcem esse præsidia defensionis.

AS, libra, sive libella, pondus. 2. Offic. 58. M. Seius in caritate annonæ asse modium populo dedit.

¶ **Minimus numerus** pro Qu. 19. Tum iste assem sese negat daturum. pro Qu. R. 51. Dic. H. S. C. C. L. I. I. I. dedisse, qui assem nullum dedit.

¶ **Totum, cuius est diuisio in partes assis** pro Cecin. 17. Facit heredem ex deuce & semiuncia Ceciniam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, Ebutio sextulam aspergit. 17. Fam. 20. Testamentum, quod Antistius Romæ fecerat, hæres ex parte dimidia & tertia Capito est: in sextante sunt hi, qui, &c. Vide Budæum de Assis, & Georgium Agricola.

¶ **Syntaxis**. Dedit Seius modium asse.

ASCENDENS, de Cla. 280. Is ascendens gradibus magistratum, ad summam amplitudinem peruenit.

ASCENDO, scando. 15. Fa. 4. Expedito exercitu ita noctu iter feci, ut ad III. Idus Octobris cum luceceret, in Amanum ascenderem. 1. At. 13. Ascendere in castellum. 2. de Finib. 74. Ascendere in concionem. 1. Tufcu. 71. Is ita locutus est, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere. pro Dom. 75. Quibus tanquam gradibus mihi videor in cælum ascendisse. pro Milo. 99. Gloria cuius gradibus homines videntur in cælum ascendere. de Ami. 90. Si quis cælum ascendisset, &c. 4. Aca. 148. Nos ad nauiculas nostras ascendimus. 6. V. 51. Ascendit in

oppidum Archagathus. ¶ **Lamb. legit**, descendimus. 2. de Orat. 100. Lex peregrinum vetat in murum ascendere. 3. 176. Sol sensim ascendens in diuersam partem. pro Clu. 110. In altiore loco ascendere. 1. Diuin. 58. Eodem equo aduersam ascendit ripam. pro Mur. 55. Ex continuis honoribus familiarum maiorumque suorum, vnum ascendere gradum dignitatis conatus est?

2. Offic. 61. Non solum ut ne affligantur, sed etiam ut ad altiore gradum ascendant. Orat. 125. Ornatus ille admirabilis, propter quem ascendit in tantum honorem eloquentia. de

Clar. 241. Ascendere ad honores. de Sen. 34. Cum ingressus iter pedibus sit, in equum omnino non ascendere. pro Cluent. 150. In summum locum ciuitatis ascendere. Part. 12. Aut à minoribus ad maiora ascendimus. 3. de Orat. 225. In omni voce est quiddam medium, sed suum cuique voci: hinc gradatim ascendere vocem vitale & suauis est. ad Brut. 4. Timeo de consulatione, ne Cæsar tuus altius se ascendisse putet decretis tuis, quam inde, si consul factus sit, descenditur. * con. conc. O. Motel. Ascendi in concionem. in L. Pif. Hic cum ad Padum Placentia fortè descendisset, paucis post anis in eam ciuitatem ascendit. Hortens. Eloquentiam, quam tu in cælum, sed ego ut ipse cum ea simul ascenderes, sustulisses. ¶ pro Sext. Rosc. 83. Qui sua virtute in altiore loco peruenit, non qui ascendit per alterius incommodum.

* **ASCENSIO**, ascensus. de Cla. 137. Quorum quidem quæ fuerit ascensio, &c. ex eo existimari potest. Alij tamen Assensio, legunt.

† **ADVERB.** Altè, 10. Famil. Gradatim, in Part. & 2. de Orat. Omnino non, de Senect. Sen. 111, in 3. de Orat.

¶ **Syntaxis**. Ascendere in concionem, in cælum & cælum, tanquam gradibus. Ad nauiculam ascendere. In diuersam partem sol ascendit. Crescere, ascendere, in altiore loco peruenire virtute. Ascendere ad honores, in equum, in summum ciuitatis locum.

ASCENSVS, Ascensio. pro Dom. 54. Homines audaces ab eius templi aditu atque ascensu repulsi. 6. V. 51. Ipse in oppidum accedere noluit, quod erat difficili ascensu atque arduo. de Ar. 43. Atque hic ei gradus ad rempublicam, hic primus est aditus & ascensus ad popularem iactationem. 3. de Legib. 7. Olliq; ad honoris amplioris gradum is primus ascensus esto. 1. de Orat. 261. Neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. * Hoc illis animis faciliorem ascensum & reditum in cælum fore.

¶ **Syntaxis**. Aditu & ascensu templi pellere aliquem. Oppidum arduo ascensu. Hic primus gradus, aditus, & ascensus ad honores. Ingressu arduo ascensu.

ASCI, dolabra, instrumentum quo ligna dolantur, & poliuntur. 2. de Leg. 59. Hoc plus, inquit, ne facito togum, ascia ne polito.

ASCISVS, scribendus. pro Arch. 4. Aliquem non modò non segregandum, cum sit ciuis, à numero ciuium, sed etiam si non esset, asciscendum esse.

¶ **Comparandus**. pro Dom. 95. Nihil inquam de me dixi sublatius asciscendæ laudis causa.

ASCISCO, appeto, approbo. 1. de Finib. 23. Natura ipsa, ut Epicurus, asciscit, & reprobatur, id est, voluptatem & dolorem. 2. de Legib. 20. Alterum quod interpretatur fatidicorum effata incognita, cum Senatus populisq; asciscerit. 2. de Nat. 7. Hos augures ne ipsa quidem fabulæ asciscissent, si res omnino repudiarent.

¶ **Ascribo, adiungo, adicio, annumero, seligo**. 2. C. 8. Omnes perditos ad hoc incredibile sceleris fœdus asciscit. de Amic. 50. Bonos boni diligunt asciscuntq; sibi, quasi propinquitate coniunctos. pro Dom. 92. Sed tamen ego mihi fororem virginem ascisco: tu fororem tuam virginem esse non fuisse. I. P. 25. Me patronum vnum asciscerant.

¶ **Retineo, comparo**. ad Brut. 16. Qui tyranni nomen asciscit sibi, de Cl. 267. Is quæ clarorum virorum esset, non dubitabat asciscere. 5. Fa. 10. Viginti oppida sunt Dalmatiae antiqua, quæ ipsi sibi asciscerunt, amplius sexaginta. Ora. 25. Asciscerunt, aptum suis auribus opimum quoddam dictionis genus. pro Cor. 21. Innumerabiles alia leges sunt latae; quæ Latini voluerunt, asciscerunt. 6. V. 21. Asciscerunt sibi illud oppidum piratæ. de Cla. 209. Idcirco hanc consuetudinem libenter asciscimus.

¶ **Tribuo, arrogo**. pro Dom. 97. Neque istam mihi ascisco sapientiam, quam nonnulli in me requirebant. 1. de Orat. 87. Eos expertes esse illius prudentiæ quam sibi asciscerent.

ASCISOR, appetor. 3. de Finib. 70. Minimè verò probatur huic disciplinæ, de qua loquor, aut amicitiam aut iustitiam propter utilitates ascisci aut probari. 1. de Leg. 31. Id enim ut suauitate delectans, sic ab errore mentis tanquam salutare aliquid asciscitur, similique inscitia mors fugitur, vita expetitur.

¶ **Aduocor, excipior**. pro Cor. 27. Omnes mutare ciuitatem possunt, modò asciscatur ab ea ciuitate.

ASCITVS, assumptus, habitus, deductus. de Ar. 27. Sacra ista ascita ex Phrygia fuerunt. 7. V. 186. Sacra Ceteris à Græcia ascita & accepta. Cor. Nep. in vita Att. Illa, quæ natura prima sunt ascita, natura diligimus.

¶ **Acquisitus**. Cor. Nep. in vita At. Amitti ciuitatem Romanam, alia ascita.

¶ **Expetitus**. 5. de Finibus 17. Alij censent primum ascitum, doloris vacuitatem, primum declinatum dolorem.

¶ **Alienus, fictus, adulterinus, simulatus**. Cor. Nep. in vita Attici. Ut appeteret in eo Natium quendam leporem esse; non ascitum.

† **ADVERB.** Vndique, pro Cor.

¶ **Syntaxis**. Sunt boni in ciuitatem asciscendi. Non id ago laudis asciscendi.

scēda gratia. Natura bonum ascescit, malum reprobat. Ad fœdus ascescere bonos. Boni bonos ascescunt sibi. Ille tyranni nomen sibi ascescet. Hostes ascescunt sibi oppidum, id mihi certè non ascesco. Ascescitur id ut salutare, fugitur mors. Is ascescit à ciuitate: id est, cooptatus. Sacra ascesita à Grecia, ex Grecia. Amisit Romam, ascesita Alba. Non natiuus, sed ascesitus candor.

A S C E I T I V S, ij. pro Coel. 23. P. Ascitius reus dictus, adiutor & conficius fuisse, iudicio liberatus.

A S C L E P I A D E S, medicus & amicus L. Crassi oratoris. 1. de Or. 62.

✚ || Neque verò Asclepiades is, quo nos medico, amicoque vti sumus, tum cum eloquentia vincebat ceteros medicos, in eo ipso quod ornate dicebat, medicinæ facultate utebatur, non eloquentiæ.

✚ **A S C R I B O**, adiungo, assigno, ascesco. || *Diligentissimè obseruandus est varius usus huius verbi, & ut singula cum quibus nominibus iungitur trita sunt consuetudine animaduertenda & recipienda potius, quam ad rationis iudicium reuocanda; dixit enim Cicero, ascribere aliquem in ciuitatem, ciuitati, & in ciuitate, in amicitia, nunquam in amicitia, aut ad amicitia, ascribere ad iudicium suam sententiam, & iudicio, ad numerum & in numerum, omnia in subiectis exemplis facile perspicies.* 1. 4. At. 20. Gaudeo quòd vulgò hominum opinio loci me ascribat tuis laudibus. pro R. P. 1. Ascribe ad iudicium tuum meam quoque sententiam. de Opt. 16. Qui Thucydidem laudauit, ascribet suæ nostram sententiam. 1. Qu. Fr. 1. Hunc ad tuum numerum liberenter ascribito. 2. de Ora. 264. Et ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum. 2. A. 34. Tu verò ascribe me talem in numerum. 5. Tul. 63. Vtinam ego tertius vobis amicus ascriberer. 3. Offi. 45. Tyrannus petiuit ut se in amicitiam tertium ascriberet. pro Dom. 116. Hic non est ausus nomen suum emptioni illi ascribere. 6. A. 13. Altera statua ab equitibus Rom. equo publico, qui idem ascribunt patrono. 6. Atti. 2. Qui ad Statium adscripserit, nescio. pro Cor. 20. Ascribere poenam federatis. 2. de Leg. 11. Ostenderunt ea se scripturos atque laturos, quibus ascriptis susceptisque beatè viuerent. 3. V. 154. Ià hoc quidem non reprehendo, quòd ascribit Accensus.

✚ *Accentum refero, tribuo.* 1. de Diu. 29. At illud minimè fuit auguris quod ascripsit, ob eam causam pop. Rom. calamitatem cepisse. 3. de Nat. 89. Bonos exitus bonorum ascribimus attribui-musque sine vlla ratione diis immortalibus.

A S C R I B O R, annuoror, colloquor. de Arusp. 57. In certam sedem ciuitatis ascribimur.

✚ *Syntaxis. Bonæ Deo ascribas. Ad iudicium tuum meam sententiam ascribe. Ascribe me tibi socium, ad tuum numerum, in numerum. Ascribi in certam ciuitatis sedem.*

A S C R I P T I V S, ascriptus. 3. de Nat. 39. Quosdam quasi novos & ascriptitios ciues in cœlum receptos fuisse.

A S C R I P T O R, qui in exemplum ducit scripta. Secundum quosdam idè est, quod subscriptor, qui & causidicus est, causam adiunxit. Postquam in Sen. 24. Itaq; is fuit non modo salutis defensor, verum etiam ascriptor dignitatis meæ. Postq; in Sene. 8. Cum eum in me restituendo autorem fuisse ascriptorèmq; videatis. pro Do. 49. Ille nouitius Ligur venalis ascriptor tuus & subscriptor.

✚ *Syntaxis. Et defensor, & ascriptor dignitatis alicuius. Autor & ascriptor tuus, & subscriptor.*

A S C R I P T V S, pro Arch. 8. Qui eum ascriptum Heracliensem dicunt. Ibidem. Archias Heraclia ascriptus est. Ibidem 10. Praferunt eum in aliis ciuitatibus fuerit ascriptus. Ibid. 7. Qui federatis ciuitatibus ascripti essent.

✚ *Syntaxis. Ille ascriptus est Basileensis, nimirum ciuis. Ascribi fœderatis ciuitatibus.*

A S C V L A N V S, de Cl. 169. pro Font. 31.

A S C V L V M, verbus, pro Clu. 21. de Clar. 169.

A S E L V S, 1. At. 13. Afellus onustus auro.

A S I A, pro Flac. 64. Asia vestrâ constat ex Phrygia, Misia, Caria, Lydia. Ibidem. Asia ora maritima. 1. cont. Rul. 39. Pergamum, Smyrna, Trallis, Ephesus, Miletus, Cizicus, tota denique Asia. pro Fl. 85. Cum Asiam prouinciam consulari imperio obtineres. 5. At. 21. Ipse in Asiam profectus sum Tharso non. Ian. & ibi de Asia.

A S I A N V S, ex Asia. 1. At. 14.

A S I A T I C V S, ex Asia, & ad Asiam attinens. de Clar. 325. Genera Asiaticæ orationis duo sunt, &c. pro Pomp. 19. Asiaticæ pecuniæ. de Cl. 52. Asiatici oratores non contemnendi quidem, nec celeritate, nec copia, sed parum preffi & nimis redundantes. Orat. 27. Inclinate vlulantiq; voce Asiatico more canere. 3. de Orat. 40. De Asiaticis & Atticis. || pro Pom. 19. Deinde quòd nos eadem Asia atque idem iste Mithridates initio belli Asiatici docuit, &c.

A S I N V S, notum animal, contumeliosè Asinus dicitur & homo segnus. 2. de Nat. 159. Longum est multorum persequi utilitates & Asinorum. I. P. 73. Quid nunc te asine literas doceam? non opus est verbis, sed fustibus.

A s i n g l o r, sine corpore, expers corporis. Lege, D E V S.

A S O T V S; prodigus, effusus. (acerbus. 2. de Fin. 22. Atqui reperimus afotos, ita non religiosos, ut edant de patella. 2. de Fin. 23.

Afoti mundi, elegantes optimis cocis, piscatoribus, piscatu, aucupio, venatione. 1. de Nat. 77. Posse afotos ex Aristippi, acerbos è Zenonis schola exire.

† **A D I V N C.** Acerbi, 1. de Nat. Iucundi, elegantes, non religiosi, 1. de Finib.

A S P E C T A B I L I S, quod sub sensum oculorum cadit, visibile dicitur. de Vn. 11. Corporeum & aspectabile, itèmq; tractabile omne necesse est esse, quod natum est. Ibid. 9. Deus animal vnum aspectabile, in quo omnia animalia continerentur, effecit.

A S P E C T O, intueor, aspecio. pro Pl. 101. Quid me aspectas? quid mea promissa repetis?

A S P E C T V S, acies, quod visum appellant. 2. de Nat. 142. Oculi aspectum, quò volunt, facile contorquent. de Pro. 38. Referre aspectum aliquò. 3. de Orat. 358. Omnes res quæ sub aspectum veniunt. 1. Offi. 14. Quæ aspectu sentiuntur. de Vniuer. 9. Quæ ex coniunctione cœlum ita aptum est, ut sub aspectum & tactum cadat. 2. ad Heren. 9. Aut denique nunquid aliquo sensu perceptum sit, aspectu, auditu, tactu, &c. 2. de Nat. 158. Pomorum iucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus. 2. A. 73. Auctionis verò aspectus miserabilis. 2. de Orat. 357. Res cæcæ, & ab aspectu iudicio remotæ. Orat. 228. Idem ad aspectum etiam venustum. pro Syl. 74. Hominum aspectum iucemq; vitare. pro Cec. 45. Aspectus armatorum ad vim faciendam valet, incursum & imperus non valet. de Ar. 8. Qui sacra Bonæ deæ aspectu virili violauit. 3. ad Her. 27. In contentione per distributionem acri & defixo aspectu vti oportet. 3. de Ora. 96. Quæ primo aspectu nos ceperunt. de Clar. 200. Non affidens & attentè audiens, sed vno aspectu & præteriens sæpe iudicat. de Clar. 15. Eorum aspectu omnis cura confedit. 2. de Nat. 9. Primo aspectu inanimum quiddam se putat videre, post autem, &c. 6. V. 117. Situs vrbs communis & præclarus ad aspectum. Quint. de Pet. 1. Ut ea quæ in re dispersa atq; infinita viderentur esse, ratione & distributione sub vno aspectu ponerentur. 1. Tulcul. 73. Cum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectum omnino amitterent. 2. de Diu. 92. Illi orbes, qui aspectum nostrum definiunt. 7. Attic. 3. Ex literis tuis hanc primo aspectu voluptatem cepi, quòd, &c.

✚ *Præsentia, conspectus.* 10. Fam. 23. Adducere copias in aspectum hostium. 1. C. 17. Alicuius aspectum præsentiamq; vitare. Ibidem. Carere me aspectu ciuium malo. 4. Fam. 9. Noli rempublicam, multis claris viris orbatam, priuare etiam aspectu tuo. 4. C. 11. Versatur ante oculos aspectus Cethegi, & furor in vstra cæde bacchantis.

✚ *In aspectum: id est, publicè.* pro Ar. 12. Ex literis aliquid in aspectum lucemque proferre.

† **A D I V N C.** Iucundus, primus, 2. de Nat. Defixus, & acer, 3. ad Heren. Vnus, de Clar.

✚ *Syntaxis. Contorquere, referre, vitare aspectum. Sentiri, percipi aspectu. In aspectum venire. Aspectus acer, defixus, miserabilis. Ad aspectum remotum. Sub aspectu cadere. In aspectum adduci, & proferri. Primo aspectu.*

A S P E L L O R, 2. Tulcul. 25.

Sed longe à lato numine aspellor Iouis, expellor, arceor. Poëta.

A S P E N D I V S, citharistes. 3. V. 53. || Aspendium Citharistam, de quo sæpè audistis, id quod est Græcis hominibus in proverbio, quem omnia intus canere dicebant, sustulit, & in intimis suis aëdibus posuit.

A S P E N D V M, oppidum. Ibid. || Aspendum vetus oppidum, & notabile, in Pamphilia scitis esse, plenissimum signorum optimorum. Ibidem. Nullum tè Aspendi signum Verres reliquisset, &c.

A S P E R, & Asperior, scaber, durus, habens aliquid asperitatis. Ea enim aspera propriè sunt, quorum partes alia eminent, aliaq; susperantur. (lenis, leuis. 2. de Fin. 76. Sensus iudicat dulce, amarum, leue, asperum, propè, longè, &c. Part. 30. In locis spectatur, leues an asperi, salubres an pestilentis. 4. de Fini. 78. Homo asper & durus oratione & moribus. pro Plan. 40. Homo natura asper & omnibus iniquus. de Cl. 129. Licinius asper, maledicus, genere toto paulò feruidior atq; commotior. pro Mur. 60. Accessit his tot, doctrina non moderata nec mitis, sed paulò asperior ac durior. pro Corn. 22. In periculis & asperis temporibus. Orat. 20. Aspera, tristis, & horrida oratio. * Acad. Quem aspero ore discerpan.

✚ *Syntaxis. Asper homo, oratio, locus, tempus. Asper natura, moribus, oratione.*

A S P E R E, & Asperius, durè, seuerè, rigidè, acerbè. 1. de Orat. 227. M. Cato apud populum Romanum asperè vehemèter est locutus.

✚ || Orat. 128. Dicantur in aduersarios asperè. 2. Qu. Fr. 3. Marcellinus Pompeium nimis asperè tractat. 9. Att. 18. Asperius quam tui patiantur mores, de Dionysio scripsisti. 1. Fam. 5. Acerbè & asperè accusare aliquem. pro Planc. 33. Maledicta in aliquem asperè & ferociter & liberè dicta. Ibid. Asperius, inquit, locutus est, &c. imò fortasse liberius.

✚ *Syntaxis. Asperè & vehemèter. Nimis asperè. Acerbè & asperè. Asperè, ferociter, liberè, dicere, tractare, maledicere.*

ASPERGĒO, *respergo*. 3. de Nat. 88. Hostiam immolare noluit, ne aram sanguine aspergeret. 4. ad Her. 62. Quem ore attingere, dentibus infecare, lingua aspergere possit.
 ¶ *inficior, ludo*. In Vat. 41. Miloni nonnullam laudatione tua labe culam aspergis. pro Pla. 30. Hunc tu vitæ splendorem maculis aspergis istis?
 ¶ *Attingo, misceo*. 2. Fam. 16. Hæc aspersi, ut scires me tamen in stomacho folere ridere. 1. Qu. Fr. 9. Nunc mihi iucunditatis plena epistola, hæc aspergit molestia, quod, & c. pro Clu. 71. Atque etiam ipse conditor totius negocij guttam aspergit huic Bulbo. pro Mur. 66. Si illius comitatem facilitatæque tuæ gravitati & severitati asperferis.
 ¶ *Tribuo*. pro Cecin. 17. Ebutio sextulam aspergit: id est, haredem fecit ex sextula.
ASPERGOR, *admisceor*. in Vat. 15. Nequa ex tua summa indignitate labe illius dignitati aspergatur. pro Cor. 56. Idcirco ita in omni parte orationis sua arte aspergi videbatur. Orat. 87. Huic generi orationis aspergentur etiam sales.
ASPERVS, *sparsus, infusus, iniectus*. 1. de Diuin. 23. Aspersa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta effingere possunt fortuita.
 ¶ *Fœdatus, notatus, affectus*. 2. in Ant. 91. Senatusconsulta quasi fuligine aspersa. 6. Fam. 6. Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, è quo sit leuiter aspersus. pro Cæl. 23. Qui istius facti non modò suspicione, sed ne infamia quidem est aspersus.
 † **ADVERB.** Leuiter, 6. Fam. Temerè, 1. de Diuin.
 ¶ *Syntaxis. Aspergere lingua, laudatione, maculis. Aram aspergere, splendorem, sextulam. Aspersi sales fuligine senatusconsulta aspersa. Aspergere alicui labeculam, sextulam.*
ASPERITAS, *salebra*. 2. de Nat. 98. Saxorum asperitates, impendentium montium altitudines. 9. A. 2. Asperitas viarum. 1. de Or. 3. In his vel asperitatibus rerum, vel angustiis temporis obsequar studij nostris. 2. de Or. 2. Oratio in qua asperitas contentionis oratoris ipsius humanitate conditur.
 † **ADIVNCTA**. Judicialis, 2. de Orat. Rustica, 3. de Orat.
 ¶ *Communitas abstracti. Asperitas saxorum, viarum, rerum, contentionis.*
ASPERNATIO, *contentus, contentio*. 4. Tusc. 32. Perturbationes animi ex aspernatione rationis eueniunt.
ASPERNOR, *respuo, refuto, repudio, rejicio, fugio, abhorreo*. pro R. P. 44. Quam virtutem non modò aspernari ac refutare, sed etiam complecti & augere debetis. pro Cl. 47. Seruus sermonem Fabricij non est aspernatus. 2. de Orat. 154. Philosophiam hæc ciuitas nunquam aspernata est. 6. V. 113. Quas illorum querimonias nolite per Deos immortales aspernari, nolite contemnere ac negligere. 3. de Or. 97. Gustatus, quod valdè dulce est. aspernatur ac respuit. 7. At. 16. Quanquam non aspernor Trebatij literas. ad Brut. 17. Cicero seruitutem honorificam modò non aspernatur. 15. At. 12. Cassius frumentariam rem aspernabatur. 2. Qu. Fr. 11. Focos autem illius de sua egestate ne sis aspernatus, pro S. R. 153. Hanc proscriptionem nisi hoc iudicio à nobis reiciatis & aspernami, videte per deos, & c. pro Sest. 30. Is nunquam ausus esset equitum Romanorum preces aspernari. pro Clu. 194. Cuius furorem deos immortales à suis aris aspernatos esse confido. de Fat. 47. Dicere aliquid quod omnium mentes aspernetur ac respuat. I. P. 45. Nemo ciuis est, qui vos non oculis fugiat, auribus respuit, animo aspernetur, recordatione denique ipsa consilulatus tui perhorrescat. 2. Fam. 1. Praefertim si in eo genere studium meum non aspernabere. 5. Tusc. 91. Quos cum tristiores vidisset, x x x. minas accepit, ne aspernari regis liberalitatem videretur. 2. de Fin. 3. 1. Appetere voluptatem. (Aspernari dolorem. 13. At. 37. Verum aperte hominem asperner ac respuam, & c. de iudic. 1. de Fin. 15. Et tamè à Philofoho, si afferat eloquentiam, non asperner: si non habeat, non admòdum flagitem. Lege. M. ALEFICVS. I. P. Qui colore ipso patriam aspernaris, oratione genus, moribus nomen. 4. Fa. 9. Vide ne superbi sit aspernari eiudem liberalitatem. 5. 12. Ea si me tibi vehementius commendabit, ne aspernere.
 ¶ *Syntaxis. Aspernari virtutem. Ab aris Deus aspernatur. Animo aspernari. Non aspernor. Aspernor, & respuo, aspernor, & refuto: rejicio, & aspernor.*
ASPERVS, *respersio*. 2. de Leg. 2. 4. Nam illud vel aspersione aque, vel dierum numero tollitur. 1. de D. 23. Aspersione fortuita.
 † **ADIVNCTA**. Fortuita, 1. de Diu. Sumptuosa, 2. de Leg.
ASPICIENDVS. de Clar. 12. Tanquam ad aspiciendam lucem esse reuocatum.
ASPICIENDI. I. de Or. 161. Sed ea cum contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas fuit.
ASPICIO, *conspicio, tueor, intueor, contueor, aspiecto, in aliquem oculos conijcio, alicuius in vultu habitant oculi mei, obrutum in aliqua re figo*. 1. de Ora. 161. Sic euoluauit oratio, ut eius vim & incitationem aspexerim, vestigia ingressumque non viderim. 3. de Ora. 122. Hoc cernes. si modò aspexeris. 3. C. 13. Illi inter se furtim nonnunquam aspicebant. pro Syl. 74. Aspice, ipsum contue-

mini os. de Arusp. 2. Sed vecors repente sine voce cõstitit: inde respexit, & simul ad Cn. Lentulum Cos. aspexit, concidit, in curiæ penè limine. 1. de Diu. 73. Respexitque, & equum alacrem lætus aspexit. pro S. R. 63. Propter quos hanc suauissimam lucem aspexerit. 2. A. 76. At etiam aspicias me, & quidem ut videris iratus. * con. C. Anton. Cui spectaculum eiusmodi tua crudelitas præbuit, ut nemo sine luctu aspiciere posset. de Arusp. 33. Aspiciere vrbum.
ASPICIOR. de Ar. 8. Sacra, quæ viri oculis ne imprudentis quidem aspici fas est.
 † **ADVERB.** Furtim, 3. Cat. Stricim, 1. de Orat. Decorè, 1. Offic.
 ¶ *Syntaxis. Aspiciere vestigia, lucè. Inter se aspiciere, & ad aliquem. Si modò aspexeris. Aspice, contuere. Aspici oculos.*
ASPIRATIO, *exhalatio*. 1. de Diu. 79. Quæ omnia sunt, & ex cæli varietatè, & ex disparili aspiratione terrarum.
 ¶ *Spiritus*. Orat. 160. Maiores nusquam, nisi in vocali, aspiratione utebantur. Lege, H.
 ¶ *Spiratio*. 1. de D. 130. Ut eius cæli aspiratio grauis & pestilens futura sit. 2. de Nat. 83. Animantes autem aspiratione acris sustinentur. aliàs, aspiratione.
 ¶ *Syntaxis. Terra aspiratio, Aëris aspiratio: in qua trahitur aër.*
ASPIRANS, *spirans*. 2. de Nat. 136. Pulmones tum se contrahunt aspirantes, tum spiritu dilatant.
 ¶ *ASPIRO, intor, cogito. Quis non mediocriter in bonorum autorum lectione versatus non putet. Aspiro idem valere quod contendo: Est nullus id Ciceronis atate hoc verbo significare voluerit, omnes enim peruenire aut accedere exposuerunt.* 1. V. 20. Nemo ad alienam causam inuitis iis, quorum negocium est, accedere aut aspirare debet. 3. 142. Quid enim quisquam ad meam pecuniam me inuito aspirat? de Clar. 84. Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest: id est, ad Africani gloriam. pro Syl. 52. Quis tum dicit in campum aspirasse Syllam? Orat. 139. Sed hæc ad eam laudem, quam quarimus, aspirare non possunt. pro Q. 89. Dixi Romæ domum fuisse, quò iste ne aspirauit quidem. pro Cec. 39. Si mihi antè occurratur, ne non modò intrare, verum etiam aspiciere aut aspirare possim.
 ¶ *Faueo*. I. P. 11. Cum tu non modò ad eum, Ciceronem, cui, & c. nunquam aspirasti, sed omnibus consilijs, quæ ad me opprimendum parabantur, interfuisti. 4. ad Her. 45. Magno se prædicat auxilio fuisse, qui ad paululū in rebus difficillimis aspirauit.
 ¶ *Accedo*. 5. Tusc. 12. Hæc in eculeum coniciuntur, quò non aspirat vita beata. 5. I. bid. 27. Occupaui, inquit, te fortuna, atque cepi, omnesque aditus tuos interclusi, ut ad me aspirare non posses. 7. Fam. 10. Subinideo tibi, vltro te etiam accersitum ab eo, ad quem cæteri propter eius occupationem aspirare non possunt. 4. V. 76. Quando iste nisi Februario mense aspirabit in curiam?
 ¶ *Syntaxis. Aspirare ad causam, ad pecuniam, in curiam, in difficillimis rebus aspirare. Aspirare alicui. Aspirare, aut accedere.*
ASPIS, *serpens exiguus, perniciosissimus*. pro R. P. 23. Demetrius aspide ad corpus admota, vita est priuatus. 3. de Nat. 47. Aspidas, crocodilos, & c. 2. de Fin. 59. Si scieris aspide occultè late- re vsipiam, & velle imprudentem super eam aspidere, cuius mors tibi emolumentum factura fit, improbè feceris, nisi monueris ne aspidere.
ΑΣΠΙΔΩ, Saturnus, id est, immitis. 13. At. 40.
ASPORTANDVS. 6. V. 110. Is hoc signum auellendum asportandumque curauit.
ASPORTATIO. I. bidem. Quod eorum demolitio atque asportatio perdifficilis videbatur.
 † **ADIVNCTA**. Perdifficilis, 6. Verr.
ASPORTATVS, 3. V. 53. Signa plaustris euecta asportataque, Lege, DEPORTARE.
ASPORTO. Parad. 1. Cæteri ita fugiebant: ut multa de suis rebus asportarent.
 ¶ *Syntaxis. Asportare & auellere. Euohere & asportare. Multa de suis rebus asportare.*
ASSA, cella in balnearijs ubi tantum sudant, non etiam lauant: idcirco Seneca sudatoria vocat. Lege, BALNEARIA.
ASSECLA, *assectator*. 6. At. 3. Qui potentissimorum contumaciam non tuli, ferrem huius assectæ. 2. de Diu. 79. Cæsar troginorum tetrarchiam Deiotaro eripuit, & assectæ suo Pergameno nescio cui dedit. in Sal. 2. 1. Tu omnium mensuram assecta. 3. V. 65. Legatorum assectæ. * pro C. Cornel. 2. Pauci assectatores eorum atque assectæ subsequuntur. 5. V. 34. Ab assectis tuis quadrupli condemnari.
 ¶ *Syntaxis. Assecta, pro familiari & amico: translatione. Mensuram assecta.*
ASSECTATIO. pro Mur. 70. Tenues homines, & c. habent hanc in nostris petitionibus operam atque assectationem. Q. de Per. 27. Sed quoniam assectationis mentio facta est, id quoque curandum est, ut, & c.
ASSECTATOR, *assecta*. pro Cor. 62. Cum ducibus ipsis, nõ cum comitatu assectatoribusque configgant. 4. V. 29. Quidam

assēctator ex numero amicorum. Qu. de Pet. 27. Tertia est hoc genere assidua assēctatorum copia.

† ADIVNC. Vetus, 4. Ver.

⊗ Syntaxis. *Comitatus & assēctatores.*

ASSECTOR. 1. de Orat. 239. Cum adilitatem P. Craffus peteret, eumque Seruius Galba assēctaretur, &c.

ASSENSIO, assensus, approbatio, plausus, applausus. de Cl. 114. Orationis genus exile, nec satis populari assensionem accommodatum. 4. Acad. 37. Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσι vocant, pauca dicemus. de Cl. 289. Crebræ assensiones, multæ admirationes. 1. de Inu. 51. Inductio est oratio, quæ rebus non dubiis captat assensionem eius quicum instituta est. Ibid. 48. Iudicatum est, res assensione aliquorum comprobata.

⊗ Prosequutio naturalis rei proficus. de Fat. 42. Assensio fieri non potest, nisi commota visio. Ibid. Assensio fieri non potest, nulla vi extrinsecus excitata. Ibid. Appetitum sequitur assensio & actio. Ibid. de assensionibus multa.

† ADIVNC. Crebræ, popularis, de Clar. Falsa, 3. de Fini. Firma & constans, voluntaria, 1. Acad. Firma veraque, de Vniuer. Imbecilla, 4. Tusc. Nec tacitæ nec occultæ, pro Mil.

⊗ Syntaxis. *Assensio popularis, crebra. Assensio & comprobatio. Assensio commota visio.*

ASSENSOR. 6. Fam. 21. Quotidiè commemorabam te vnum in tanto exercitu mihi fuisse assensorem.

ASSENSVS. 4. Acad. 99. Sapiens multa sequitur probabilia, non comprehensa, neque percepta, neque assensa, sed similia veri.

ASSENSVS, assensio, approbatio. 4. Acad. 94. Assensum à certis & illustrioribus cohibere. Ibid. 57. Assensum retinere. Ibid. 39. Quare qui aut visum, aut assensum tollit, is omnem actionem tollit è vita. Ibid. Præsertim quum ipsi dicatis sapientem in furore sustinere se ab omni assensu, quia nulla in visis distinctio appareat. Ibidem. 108. Assensu suo comprobare aliquid. 2. de Natu. 4. Quod ni ita esset, qui potuisset assensum omnium dicere Ennius? Aspice hoc sublime, candens, quem inuocant omnes, Iouem. 2. de Clar. 185. Vulgi assensu, & populari approbatione iudicari solet. 4. Acad. 108. Assensus lubricos sustinere. Ibidem. 104. Assensus sustinere sapientem dupliciter dicitur. 3. de Finib. 31. Obistere visis, assensumque suos firmè sustinere.

⊗ Syntaxis. *Lubricus assensus. Assensum cohibere, tollere. Assensu suo comprobare. vulgi assensu iudicare. Sustinere se ab omni assensu.*

ASSENTANDI. 2. de Ora. 122. Dicam enim non reuerens assentandi suspicionem.

ASSENTATIO, adulatio, blanditia, blanda vanitas, blandum mendacium. pro Clu. 36. Is se blanditiis & assentationibus in Afriq. consuetudinem penitus immerfit. 13. Attic. 28. Quam enim turpis est assentatio? cum viuere ipsum turpe sit nobis. 1. Qu. Fr. Græci diuturna seruitute ad nimiam assentationem eruditi. de Amic. 98. Semper auget assentatio id quod is cuius ad voluntatem dicitur, vult esse magnum. Ibid. 62. Benevolentiam ciuium blanditiis, & assentationibus colligere turpe est. Ibid. 91. Assentatio vitiorum adiutrix procul amoueat.

† ADIVNC. Adiutrix vitiorum, callida, faceta, molesta, non digna homine, perniciofa, de Amic. Nimia, epist. ad Brut. Turpis, 1. Attic.

⊗ Syntaxis. *Assentatio turpis, adiutrix vitiorum. Assentationibus se immergere. Ad assentationem erudire. Blanditia & assentationes.*

ASSENTATIUNCULA. 5. Fam. 12. Ac non vereor, ne assentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam videar.

ASSENTATOR, ad voluntatem dicens. 1. Offic. 91. Cauendum est, ne assentatoribus patefaciamus aures. Ibid. 42. Perniciosus assentator. de Am. 94. & 95. Assentator ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum conuertitur. Tusc. 61. Quidam ex eius assentatoribus Damocles, &c. 2. Offic. 62. Assentatores populi, multitudinisque leuitatem voluptate quasi titillantes. I. P. 70. Græculus assentator. 3. de Ora. 111. & Top. 83. An aliquis interfit inter assentatorem & amicum. pro Cecin. 14. Assentator mulierum.

† ADIVNC. Perniciosus, 1. Offic.

⊗ Syntaxis. *Assentator perniciosus, Græculus. Assentator populi. Assentator titillans multitudinis leuitatem.*

ASSENTATORIE. 2. Qu. Fl. 14. Dubitare te non assentatorie, sed fraternè veto.

ASSENTATVS. 4. Acad. 45. Vt nihil nobis assentati esse videamur.

ASSENTIENDO. 1. de Diuin. 7. Omnibus in rebus temeritas in assentiendo errorque turpis est.

ASSENTIENS. 2. de Diu. 104. Ennius, qui magno applausu loquitur assentiens populo.

ASSENTIO, assensione approbo, assentior, cum aliquo sentio, concedo. 9. Attic. 11. Assentio tibi, vt in Formiano potissimum commorer. 1. Famil. 1. Nam aduertebatur Pompeij familiares assentire Volcatio. 1. Offic. 18. Cauendum est, ne his rebus temerè assentiamus.

⊗ Syntaxis. *Assentire alicui. Temerè assentire. In assentiendo turpis temeritas.*

ASSENTIOR, assentio, conuenio, probō, blandè mentior, cum aliquo sentio, plaudo, audio, in sententiam alituius eo, vel discedo, vel discessionem facio. || monendi hic sunt iuniores, ne cum exprimere volumus aliquem approbare alituius sententiam, consentire dicant (vt multi) sed assentiri, sic enim optimi auctores loquuntur sunt. 1. de Orat. 214.

Tibi Senatus breuiter impolitèque dicenti maximis est de rebus assensus. 16. Att. 14. Is in Casca mihi valdè assensus est, pro Cor. 61. Neque me diffensionem meam pristina putavi potius assentiri, quam præsentibus reipubl. temporibus & concordia conuenire. 1. de Orat. 126. Illud verò quod à te dictum est, esse permulta, &c. valdè tibi assentior. 3. de Nat. 64. De quibus habeo ipse quid sentiam, non habeo autem quid tibi assentiar. 3. de Orat. 182. Namque illud assentior Theophrasto, &c. 1. de Orat. 35. Tum ille, Cætera, inquit, assentior Crasso. 7. Attic. 13. Item, De Venonianis rebus tibi assentior. Ibid. 1. Caroni assensus est Fauonius. 1. Fam. 1. Huic assentiuntur reliqui Consulares. 7. At. 3. Habet enim res deliberationem, et si ex magnâ parte tibi assentior. 4. Aca. 68. Vitiosum est assentiri quicumquam falsum. ad Bru. 2. Primò acerbissimè tulit Seruilius, assensum esse mihi de Planco. 1. Famil. 2. Bibulo assensum est de tribus legatis. * de Consolat. Assentiamur eorum sapientiæ. 2. Famil. 15. Assensus est ei.

† ADVERB. Apertè, 1. Fam. Arroganter, 2. de Inu. Certè, 1. de Nat. Facile, 11. Att. Falsò, 3. de Finib. Frequentè, 10. Fam. Imbecillius, omnino, temerè, vehementer, 4. Acad. Libenter, 11. Phil. Paulùm, de Clar. Planè, 9. Fam. Prorsus, 4. Attic. Rectè, 1. de Inu. Valdè, 16. Attic.

⊗ Syntaxis. *Assentiri alicui de re aliqua. Quid tibi assentiar? Assentitur omnia. Valdè, id est, ex magna parte assentiri.*

ASSENTOR, adulator, blandior. de Clu. 296. Hæc germana ironia est, cur ita sentiam non dicam, ne me tibi assentari putes. 9. Fa. 12. Et tibi assentantur tandiu dum ades. de Amic. 97. Qui ipse sibi assentatur. 8. Atti. 9. Non sum veritus, ne viderer assentari, cui tali in re libenter me ad pedes abiicissem. de Am. 94. Postremò imperavi egomet mihi assentari omnia.

⊗ Syntaxis. *Assentari alicui. Assentari omnia.*

ASSEQUOR, consequor, nanciscor. 3. de Nat. 38. Ratione utimur ad eam rem, vt apertis obscura assequamur. pro Pl. 60. Eosdem sumus honorum gradus, quos illi, assecuti. Postq. ad Quir. 5. Vestros denique honores, quos eram gradatim singulos assecuti. I. P. 2. Assequi omnes magistratus sine repulsa. de Amic. 29. Vt amicitia sit, per quam quisque assequatur, quod quisque desideret. de Ar. 8. Nemo illorum prudentiam, non dicam assequi, sed quanta fuerit perspicere potest. 1. Fa. 7. Itaque omnia quæ ne per populum quidem sine seditione se assequi arborantur, per Senatum consecuti sunt pro Pla. 90. Nunquam ego mortem potius, quam immortalitatem assecutos putavi. || 1. de Legib. 7. Eum tamen velle duntaxat imitari, quem si assequi poterit, aliquantum tamen ab optimo abesse. 1. de Orat. 133. Vt ne plus assequamur quam quantum tu in dicendo assecutus es. Ibidem. 134. Nemo vnquam assequetur. 2. de Diu. 12. Coniectura assequetur. 1. de Ora. 136. Quod neque precibus vnquam nec insidiando, nec speculando assequi potuit. 3. At. 5. Ad te quid scribam, nescio: si enim es Romæ, iam me assequi non potes: si in via, cum eris me assecutus, coram agemus. 2. de Nat. 51. Antecantque & pubescant, maturitatemque assequantur.

⊗ Obiueo. 1. Offic. 110. Nihil sequere, quod assequi nequeas.

⊗ Intellego. 12. At. 4. Non assequor, vt scribam quod æquo animo legas. 7. 13. Coniectura vel suspitione assequi aliquid. 4. V. 181. Assequor, ἀποδύω. item, Nihil horum inuestigari, nihil assequi poterit. de Am. 19. Hos viros bonos appellandos putemus, qui assequuntur quantum homines possunt. 2. de Inu. 139. Vt essent non qui scriptum suum recitarent, &c. sed qui cogitationem assequi possent.

⊗ Teneo. 1. Tusc. 94. Senectus non in cursu à tergo insequens, nec opinantes assecuta est.

⊗ Equo. 6. Fam. 4. Benevolentiam tuam erga me imitor, merita non assequor. 4. ad Her. 29. Vt longitudo aut plenitudo harum, multitudinem alterius assequatur & exæquet.

† ADVERB. Amplius, pro Plan. Celeriter maturitatem, 2. de Orat. Facile, 12. & 16. Attic. Gradatim, Postq. ad Quir. Optimè, de Vniuer. Prudentius, 2. de Diu. Subtilius, ad Brut. 15.

⊗ Syntaxis. *Assequi Magistratus, merita, cogitationem. Assequi per amicitiam, per populum. Insequitur, & assequitur tandem. Assequor, & exæquo.*

ASSERO, affirmo, vendico. 3. Offic. 55. Qui proscribunt villam (vt ipsi asserunt) bene ædificatam.

ASSEROR, pro Fl. 40. Cum in causa liberali, cum qui assereretur, cognatum suum esse diceret.

⊗ Syntaxis. *Absolutè, vt asserunt. Assero de hac re. Ille assereretur.*

ASSERTIO. 1. Acad. 44. Academici censent nihil oportere, neque profiteri, neque affirmare quencquam, neque assertionem approbare, &c. Lege, PRÆCYRRO & SYSTINEO.

ASSERVATVS, pro Arch. 9. Cum Appij tabulæ negligentius asseruata dicerentur.

ASSERUIO, *seruio* 2. Tusc. 56. Qui volunt exclamare maius, toto corpore contentioni vocis asseruiunt.

ASSERVO, *adseruo* *seruo*. 5. V. 55. Tum iste imperat, dum res iudicaretur, hominem vt asseruarent: cum iudicatum sit, ad se adducant.

ASSERUOR, i. C. 19. Domi meæ te asseruari rogasti. 7. V. 76. Asseruari priuatis custodiis.

& Syntaxis. *Asseruare hominem, asseruari custodij domi.*

ASSESSIO, 11. Fam. 27. Oblitumne me putas, qua celeritate ad me Tarento aduolaris: quæ tua fuerit assellio, oratio, confirmatio, &c.

ASSESSOR, *quasi secundarius iudex, qui iuris dicendi causa principi iudici assidet*. 1. de Diui. 95. Lacedæmonij regibus suis augurem assefforem dederunt.

ASSEVERANTES, *affirmatè*. 15. Atti. 19. Qu. Cicero valde asseueranter cum eo locutus est. 4. Acad. 60. Hæc Antiochus ferè, & Alexandria tum, & multis annis post, multò etiam asseuerantius in Syria.

ASSEVERATIO, 13. At. 29. Omni asseueratione tibi affirmo, quod mihi credas velim, maiori offensionis esse, quam delectationi possessiunculas meas.

ASSEVERATVR, *affirmatur*. 4. V. 26. Vtrum asseueratur in hoc, an tentatur?

ASSEVERO, *affirmo*. 2. de Nat. 94. Isti quemadmodum asseuerant ex corpulculis munlum esse perfectum. 4. Acad. 35. Nemo vlla de re potest contendere neque asseuerare, sine aliqua eius rei, &c. certa & propria nota. 4. V. 61. Asseuerat se eius rei in prit mis actionem esse datum. de Cl. 208. Magni interest coram videre, quemadmodum aduerfarij de quaque re asseuerant. pro Cluen. 72. Is pulchrè asseuerat, se, &c. de Clar. 92. Bella ironia, si iocemur, sin asseueramus, vide, &c. Orat. 237. Hoc meum iudicium, de quo hoc libro tantoperè asseueravi. 10. Attic. 16. Asseuerare aliquid firmissimè. 2. A. 80. Idque se facturum asseuerat.

† **ADVERB**. Firmissimè, 10. At. Pulchrè, pro Cluen. Tantoperè, Orat.

& Syntaxis. *Asseueratur in hoc. Asseuero de his rebus. Pulchrè asseuerat se, &c. Sin asseueras.*

ASSIDENS, de Clar. 200. Itaque intelligens dicendi existimator, non assidens & attentè audiens, sed vno aspectu & præteriens de oratore sæpe iudicat.

ASSIDEO, *assisto, propè sedeo*. 4. V. 83. Sthenius est is qui nobis assidet, Thermitanus. 6. 138. Nos rogatu Magistratus assedimus. LP. 80. Cum Cn. Pompeius P. Lentulo frequens assideret. 1. Artic. 11. Mihique vt assedit, dixit, &c. 621. Assident, subducunt ad nummum, conuenit. 1. in C. 16. Consulares simulatque assedisti, partem istam subelliorum vacuam reliquerunt. 2. de Diui. 8. Tum in bibliotheca, qua in Lycæo est, assedimus. 2. de Or. 224. In Tiburti fortè assedimus ego & M. filius. pro S. R. 60. Perorauit, aliquando assedit, surrexi ego. Ora. 129. Curio cum cepisset respondere, subito assedit. 7. V. 111. Cum lacrymans in carcere mater noctes dièsq; assideret. 1. de Ora. 102. Irrisi semper eorum hominum impudentiam, qui cum in schola assedissent, ex magna hominum frequentia dicere iuberent, si quis, &c. pro Plancio 28. Macedones huius repètino periculo commoti huic assident. 1. *assiduum* 2. de Fin. 59. Si scieris imprudentem super aspidentem assidere velle, improbè feceris nisi monueris.

† **ADVERB**. Fortè, 2. de Or. Simulatque, 1. Cat. Subidè, Orat.

& Syntaxis. *Assidere alicui. Assidebant multi. Assidere à bibliotheca, in Tiburti.*

ASSIDEO, *confido, confideo, sedeo*. 1. Acad. 14. Et simul assidamus, inquam, si videtur.

ASSIDVE & *Assiduissimè, continenter, usque assiduus, totos dies, quotidie, omni tempore, dies atque noctes, diem & noctem, nullo puncto temporis intermissio*. de Cla. 316. Assiduissimè mecum fuit Dionysius Magnes. 5. Fam. 15. Literæ credo quibus assidue vtor. pro Mil. 119. Voces quas audio assidue, & quibus adsum quotidie. Postq; ad Quir. 4. Sic omnia desiderata magis, quàm assidue percepta delectant. 4. ad Her. 69. Vt frequenter & assidue consequamur artis rationem. 1. de Diuin. 74. Gallos gallinaceos sic assidue cantare cepisse, vt nihil intermitterent.

& Syntaxis. *Assiduissimè esse cum aliquo. Frequenter, & assidue.*

ASSIDVITAS, *perseuerantia, opera quotidiana, diligentia*. 2. de N. 99. Sed assiduitate quotidiana, & consuetudine oculorum assuescunt animi. Qu. de Pet. 3. Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia. 2. Attic. 15. Terentia pergrata est assiduitas tua & diligentia. 1. Q. Fr. 3. Hortensius summa assiduitate me insidiosissimè tractauit. pro Deiotar. 42. Eandemque assiduitatem tibi præbuit postridie. 12. Att. 32. Medici assiduitas, & tota domus omni genere diligens. 16. 5. Quintus assiduitate orationis meæ commutatus est totus. pro Sext. Rosc. 149. Ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perfecit, vt, &c. 7. Fam. 6. Et quo consilio profectus es, id assiduitate & virtute consequere pro Cor.

6. Talis eius in rempublic. nostram labor, assiduitas, dimicatio. pro Mur. 21. Assiduitatis & operarum harum quotidianarum putat esse consulatum.

¶ *Frequentia*. 2. Off. 74. Propter æriarum tenuitatem assiduitatemque bellorum tributum conferre. 16. Fa. 25. Noli committere vt excusatione potius expleas officium scribendi, quàm assiduitate literarum. pro S. R. 154. Assiduitate malorum sensum omnem humanitatis amissimus. 4. ad Her. 19. Et si vitabimus eiusdem literarum nimiam assiduitatem.

† **ADIVNCTA**. Pergrata, 1. Att. Nimia, 4. ad Her. Præclara frugalitatis, 3. Ver. Quotidiana, 2. de Nat. Quotidiana, & summa, de Pet. Consul.

& Syntaxis. *Assiduitas quotidiana. Assiduitas & consuetudo Assiduitas & frequentia. Assiduitatem præbere.*

ASSIDVVS, *frequens, continuus, diligens*. 4. At. 8. Audiui Romæ esse hominem, & suis se assiduus. de Sen. 56. Bonus assiduus dominus. 1. de Orat. 150. Assidua & diligens scriptura. pro S. R. 51. Cum hic filius assiduus ruri esset. pro Cæl. 10. Cassius fuit assiduus mecum. de Pet. 29. Ipsi tecum assidui sint. 3. de Ora. 55. Homines labore assiduo & quotidiano assueti. pro Plan. 21. Non enim tribum Terentinam, sed solidam & robustam, & assiduam frequentiam præbuerunt. pro S. R. 51. Hic ruri assiduus semper vixit. Ibid. 47. Qui filios suos agricolas assiduos esse cupiunt. 2. de Orat. 62. Magistri assidui vno opere eandem incudem diem noctemque tundentes. Top. 10. Locuples enim assiduus, vt ait Ælius, appellatus est, ab ære dando. de Cl. 18. Flagitator non molestus, sed assiduus tamen & acer.

¶ *Continuus, continens, perpetuus, non intermissus, adiunctus*. 10. Fa. 21. Frater meus in febriculam incidit assiduam. pro Cl. 16. Quotidiana querimoniarum, assiduus fletus. pro S. R. 67. Hæ sunt impiis assidua furia.

& Syntaxis. *Suis assiduus. In prædijs assiduus ruri. Assiduus & quotidianum. Assidua febris, fletus, furia. Illis assidua furia: id est, infestè semper.*

ASSIGNANDVS, pro R. P. 27. Nec verò id homini tum quifquam, sed tempori assignandum putauit.

ASSIGNATIO, *attributio*. 13. Fa. 8. Cæsar Syllanas venditiones assignationes ratas esse voluit. 2. con. Rull. 83. 4. A. 9. & 6. P. 14. Assignatio agrorum.

† **ADIVNCTA**. Firma, rata, 13. Fam. Noua, 3. contra Rul.

ASSIGNATVS, *attributus*. 5. V. 61. Hoc quoque attendite, apparitores à prætore assignatos habuisse decumanum. de Som. 7. Ne munus humanum assignatum adeò defugisse videamini. L. P. 88. Quid per tuum seruulum ordines assignati. A. 4. Hicque militibus agros ita darent, assignarent, vt quibus militibus amplissimè dati assignati essent.

ASSIGNO, *tribuo, tribuo, ascribo*. 3. con. Rul. 7. Quis assignauit? Quis dedit: quis concessit præter Syllam? 1. Qu. Fr. 4. Amabò te, ne hoc sceleri meo potius quàm imprudentiæ assignes. 10. At. 4. Quoquo modò verò se res habeat, nihil assignabis, nec patruo, nec patri. 3. con. Rull. 12. Assignare agros colonis. 2. A. 43. Duo millia iugerum, agri Leontini Sext. Clodio assignasti. de Clar. 74. Hæc si minùs apta videntur huic sermoni, Brute, Attico assigna. 1. ad Her. 28. Hoc nostris occupationibus assignare debebis. pro Dom. 116. Inferiorem ædium partem assignauit suæ genti Clodio. 3. Att. 19. Mihique ex agro tuo tantum assignes, quantum corpore meo occupari potest. 6. 1. *οὐνοῦρα* si perturbator est, tibi assignatio: te enim sequor *οὐνοῦρα*, *οὐρα*. * Oecon. 1. Hunc sexum custodiæ & diligentia assignauerat natura.

ASSIGNOR, *tribuo*. 6. Fam. 7. De quo quicquid detrahas, necesse est aut infirmitati, aut inuidia assignetur. 1. 120. Aequaliter aut forte agros legionibus assignari puto oportere. 10. 18. Hoc omne assignatum iri pertinaciæ meæ videbam. * pro A. Gabin. Si quid est commissum, id non imprudentiæ, sed perfidia assignari solet.

† **ADVERB**. Aequaliter, 11. Fa. publicè, 2. cōt. Rul. quoquo uersus, 9. Phil.

& Syntaxis. *Assignare tempori, pertinaciæ sceleri. Assignare, pro attribui, & ascribere: in malam partem. Assignatus ager.*

ASSILIO, *aggredior*. 2. de Ora. 213. Nec assiliendum statim est ad illud genus.

ASSIMILANDVS, 1. de Inuen. 42. Simile autem ex specie comparabili, aut ex conferenda atque assimilanda natura iudicatur.

ASSIMILIS, *similis*. 2. de N. 136. In pulmonibus ineft raritas quedam & assimilis spongiæ mollitudo.

ASSIMVLATIO, 4. ad Her. 50.

ASSIMVLATVS, *fictus, simulatus*. pro Cæl. 14. Is multos fortes viros specie quadam assimulatæ virtutis tenebat. pro Clu. 36. Exitum huius assimulatæ familiaritatis cognoscite. 4. V. 189. Literarumque omnes assimulatæ, expreia de talibus in libros transferuntur.

ASSIMVLO, *simulo*. 3. Off. 97. Vlysses furere assimulauit.

& Syntaxis. *Assimulata virtutis species. Assimulata familiaritas.*

ASSISTO, *affideo, sto, obsto*. 3. V. 66. Seruis suis imperat Rubrius, ut ianuan clauderent, & ipsi ad fores assisterent. 2. Tusc. 21. Accede nate, assiste, aspice, &c. pro Arch. 24. Alexander cum in Sycheo ad Achillis tumulum attisset, O fortunate, inquit, adolescens, &c. 2. de Leg. 10. Ut contra omnes hostium copias vnus in ponte assisteret.

☞ **Syntaxis**. *Assisteret ad fores. Absolutè, Assiste, & Contra hostem assistere.*

ASSOLEO, *soleo*. de Am. 7. Cum in hortos D. Bruti commentandi causa (vt assollet) venissemus. 2. A. 82. Deinde (vt assollet) suffragia. 2. de Inu. 122. Deinde qui assollet. 2. de Nat. 10. Senatus ad quos assollet, referendum censuit.

ASSORINVS, vel *Asserinus, ager in Sicilia*. 6. V. 96. & 5. V. 47.

ASSORVM vel (vt quidam legunt) *Asserum, oppidum*. 6. V. 96.

ASSVEFACIO, *vsu doceo*. || *Semper huic verbo iungitur ablatiuus, nunquam datiuus, vt in recentiorum sermonibus saepe animaduertimus temerè usurpatum*. 4. Fa. 13. Atque orbus iis rebus omnibus, quibus & natura me & voluntas & consuetudo assuefecerat, cum cæteris, tum ipsi mihi displiceo. de Cla. 7. Arma quæ tractare cœperam, & quibus me assuefeceram. de Pro. 33. Cæsar cæteras nationes imperio Rom. parère assuefecit.

☞ **Syntaxis**. *Assuefacere se armis. Nationes parère assuefecit Cæsar.*

ASSVEFACTVS, *assuetus*. 3. de Ora. 36. Quorum sermone assuefacti qui erunt, ne cupientes quidem, potuerunt non Latine loqui. de Cl. 213. Curionis patrio instituto purò sermone assuefacta domus. 2. C. 96. Aliquis scelere exercitatione assuefactus.

ASSUESCO, *consuetudinem exercitationemque capio*. 4. Acad. 57. Sic tu internoscere, si assueueris. 5. de Fin. 5. Vt fremitu assuecero voce vincere. 1. de N. 96. Sed assiduitate quotidiana & consuetudine oculorum assuecunt animi. 9. Fam. 22. Ego seruo & seruabo (sic enim assueui) Platonis verecundiam.

☞ **Syntaxis**. *Si assuescas. Assuesce vinci. Assuescere consuetudine.*

ASSVETVS, *suetus, assuefactus*. pro Pl. 22. Vicinitas non assueta mendacis. 3. de Orat. 55. Homines labore assiduo & quotidiano assueti.

ASSVM. 9. Fam. 20. Itaque vsque ad assum vitellinum opera perducitur. *aliàs, vitulinum*.

† **ADIVNCTA**. Vitulinum, vel vitellinum, 9. Fam.

ASSVMENDVS. Or. 209. Genus autem hoc orationis neque totum assumendum est ad causas forenses, neque omnino repudiandum. 1. de Finib. 33. Libero tempore, cum nihil impedit, quo minus, &c. omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus.

ASSVMO, *accipio*. 1. de Orat. 170. Neque illum iure ciuili satis illi arti facere posse, nisi dicendi copiam assumpisset. 7. Famil. 25. Equidem aliquantum iam etiam noctis assumo. pro Mur. 31. Quam laudem ille, Africa oppressa, cognomine ipso præ se ferebat, eandem hic sibi ex Asiæ nomine assumpsit. 1. Offic. 151. Illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt. 3. Of. 23. Quod alteri detrahat, sibi assumat. 1. de Orat. 54. Orator tractationem orationis sibi assumeret. 2. At. 19. Ego apud improbos meam retinuissem inuidiam, alienam assumpsissem. 1. de Or. 217. Si quis in aliqua arte excellens, aliam quoque artem sibi assumpserit.

☞ **Tribuo, arrego**. 1. Off. 2. Si id mihi assumo, videor id meo iure quodammodo vendicare. 1. Fam. 9. Neque verò ego mihi postea quicquam assumpsi, neque hodie assumo, quod quemquam malevolentissimum iure possit offendere. pro Syll. 84. Ego verò mihi nil assumo, sed, &c. pro Planc. 56. Vt eorum reprehensionem vos vestra prudentia assumere, meæ modestiæ remittere debetis. pro Syl. 85. Dico illud, quod in his causis non auctoritari assumo, sed pudori meo.

☞ **Argumentor, colligo, concludo**. 2. de D. 107. Sed cum bis sumpsi, quod voluit, id tamen assumit, quod concedi non potest. 2. de D. 109. Assumit autè Chryppus hoc modo: Sunt autem dij, &c.

ASSVMOR, *accipior*. 3. de Or. 162. Argumenta aut ex sua sumivi, aut assumi foris. Top. 8. Alij loci in eo ipso de quo agitur hærent, alij assumuntur extrinsecus.

† **ADVERB.** Aliundè, foris, 2. de Nat. Extrinsecus, 2. de Orat. & Top. Postea, hodiè, 1. Famil.

ASSUMPTIO, *ratio argumentandi*. 2. de D. 108. Sed demus tibi istas duas sumptiones, &c. Assumptio tamen, quam *πρόληψις* Græci vocant, non dabitur. 1. de In. 67. Assumptio est, per quam id quod ex propositione ad ostendendum pertinet, assumitur.

† **ADIVNCTA**. Extrema, 2. de In. Infirma, perspicua, 1. de In.

ASSUMPTIVVS, 1. de In. 15. Iuridicialis partes sunt duæ: quarum alteram absolutam, alteram assumptiuam nominamus. Assumptiuam quid sit. Ibidem. Assumptiuam pars est, cum pro se defensio infirma est, sed assumpta extranea re comprobatur.

ASSUMPTVS, *ascitus*. pro Corn. 55. Sacra Cereris assumpta de Græcia. id est, accepta. Lege, **ASCITVS**. Part. 23. Assumpta verba.

☞ **Syntaxis**. *Laudem assumere, inuidiam. Illinc assumes quod. Assumptum de Græcia. Sibi assumere. Sacra assumpta, & verba.*

ASSVRGO, *honoris causa surgo*. I. P. 26. Nemo tibi in curiam venienti amplius, assurrexit.

ASSVRGOR. de Sen. 62. Salutaris, appeti, decedi, assurgi, &c. 1. de In. 48. Vt maioribus natu assurgatur, vt supplicum misceratur.

ASSVS, *torridus, aridus, squalidus*. 12. At. 6. Pro isto asso sole, quod tu abusus es in nostro pratulo, à te nitidum solem vnctumque repetemus. *Hic animaduertas, dici solem assum, cum tamen asser.*

ASSYRIA, *regio*. || de Finibus 106. Non intelligo cur Aristoteles Sardanapali epigramma tantoperè derideat, in quo ille Rex Assyriæ gloriatur, omnes secum libidinum voluptates abstulisse.

ASSYRII. || 1. de Diu. 2. Principio Assyrii, vt ab vltimis auctoritate repetam propter planitiem, magnitudinemque regionum, quas incolebant, cum cœlum ex omni parte patens, atque aperitum intuerentur traiectiones, motusque stellarum obseruauerunt.

AST. 1. At. 13. Tu crebras à nobis literas expecta: ast plures ipse mittito. 3. de Legib. 8. Ast si quando, &c. Ibid. saepe. 6. Atti. 5. Hoc tu indaga, vt soles: ast hoc magis, &c. Ast autem. Cic. apud Priscianum.

ASTANS, *præfens, videns*. pro Mar. 34. Non est astantibus omnibus necesse dicere. Postq. in Sen. 25. Astante & audiente Italia tota. de Ar. 12. Maxima frequentia ciuium astante.

ASTARTE, *quarta Venus vocatur*. 3. de Nat. 59.

ASTERIA, *foror Latona*. 3. de Nat. 42.

ASTO. 4. C. 3. Neque ille, qui expectans huius exitum diei, astat in conspectu meo gener.

ASTRICTVS. Ora. 220. Nec tamen hæc ita sunt arcta & astricta, vt ea cum velimus, laxare nequeamus. 4. Acad. 8. Nam cæteri antè tenentur astricti, quam quid esset optimum iudicare potuerunt. de Clu. 309. Dialectica quasi contracta & astricta eloquentia putanda est. 327. Verborum astricta comprehensio. 1. de Nat. 18. Non adiutor huic veni, sed auditor, & quidem æquus, libero iudicio, nulla eiusmodi astrictus necessitate, vt mihi velim nolim, sit certa quædam tuenda sententia. 1. de Or. 70. Poeta numeris astrictior, verborum autem licentia liberior. 254. Numerus astrictus. (*numerus solutus*. 1. de Orat. 254. Histrio astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum. 2. de N. 136. Aluus tum astringitur, tum relaxatur. 6. At. 2. Tantum abest, vt ex eo quo astricti sumus, laxari aliquid velim, vt, &c. I. P. 30. Quorum mens erat oppressa præmio, lingua astricta mercede. Parad. 1. Voluptates quibus maximè astricti sunt. || 1. Q. Fr. 1. Quod per se negligeret eas leges quibus est astrictus, de Cluent. 40. A quo est disciplina Lacedæmoniorum astricta legibus.

☞ **Noratus, turpis, infamis**. pro Syl. 82. Homines astricti tanto scelerere. I. P. 95. Quis non eos pari scelere astrictos arbitretur.

☞ **Alligatus**. || 6. V. 92. Quis est hic, qui ad statuum astrictus est. Ibidem. 90. Astrictum dedamus.

ASTRINGENS, *particip.* 2. Nat. 138. Astringentibus se, vel relaxantibus intestinis.

ASTRINGO, *aligo, obligo*. || *vsus huius verbi non satis animaduertunt, qui datiuo iungunt, cum Cicero, alique probati auctores, cum ablatiuo conuenerint, vt annotata exempla demonstrabunt*. 10. Att. 6. Quiequid ego astrinxi, ille relaxat. de Pro. 34. Sed tamen vna atque altera astas vel metu, vel spe, vel pecna, vel præmiis, vel armis, vel legibus, potest totam Galliam sempiternis vinculis astringere. pro Plan. 74. Et huius tati officij seruitutem astringam testimonio sempiterno. de Vn. 11. Vinculorum id est aptissimum, quod ex se atque de iis quæ astringit, quam maximè vnus efficit. pro Q. 19. Vt eum suis conditionibus in ipso articulo temporis astringeret. 3. de Ora. 171. Astringere orationem numeris. 2. de Leg. 48. Tribus modis astringi sacris hæreditatem. & 49. Quærent enim qui astringantur sacris. pro Sest. 108. Astringi scelere. 4. A. 9. Is magno scelere se astringeret.

☞ **Colligo**. 3. Tusc. 13. Stoici, qui breuiter astringere argumenta solent.

ASTRINGOR, *arctor*. de Fat. 32. Hæc arctius astringi ratio non potest. || 2. de Nat. 136. 2. de Leg. 48. 49. de Fat. 32.

† **ADVERB.** Arctius, de Fat. Breuiter, 3. Tusc.

☞ **Syntaxis**. *Astricta & contracta eloquentia, numerus, aluus. Necessitate astrictus, vinculis. Breuiter astringere, arctius. Scelere astrictus.*

ASTROLOGIA, *astrorum scientia*. 2. de Diuin. 87. Eudoxus in astrologia facile princeps scribit, Chaldaeis in prædictione & notatione cuiusque vitæ ex natali die minimè esse credendum. 1. de Ora. 69. Constat inter doctos, hominem ignarum astrologiæ ornatissimis atque optimis verbis Ararum de cœlo stellasque scripsisse. 1. Offic. 19. In astrologia C. Sulpitium audiui.

☞ **mus**. 2. de Nat. Pro astrologia diuinante. || 2. de D. 88. Panætius in Astrologia excellens.

☞ **Syntaxis**. *In Astrologia princeps. In astrologia audire aliquem. Astrologia diuinans.*

ASTROLOGVS, *interpres astrorum*. 1. de D. 85. Quid astrologus: cur stella Iouis aut Veneris coniuncta cum Luna ad ortus puerorum salutaris sit: Saturni Martisque contraria. 4. Ver. 129.

Iste nouus astro logus, qui non tam cœli rationem, quàm cœli argenti ducit. 1. de D. 12. Astrologorum prædictiones, 2. de D. 88. Astrologorum prædicta reicere. *Lege, DESCRIBO.*

† *ADIVNCTA.* Summi, 1. de Diu.

✠ *Syntaxis.* Astrologorum prædicta, prædictiones.

ASTRUM, sidus, stella. 1. de D. 91. Chaldæi in Syria cognitione astrorum antecellunt. de Som. 17. Homines tantummodo annum solis, id est, unius astri reditum metiuntur. 1. Tusc. 63. Et astra suspeximus, tum ea quæ sunt infixa certis locis, tum illa non re, sed vocabulo errantia. de Vn. 30. Has igitur ob causas nata astra sunt. 7. V. 27. Notare initium veris non ab aliquo astro. 1. Att. 21. Ex astris cadere. 1. Acad. 26. Quintum genus è quo astra sunt. 2. de N. 117. In aère autem astra voluunt, quæ se & nixu suo conglobata continent, & forma ipsa figurâq; sua monumenta sustentant. || de Vniu. 38. Atque qui rectè & honestè curriculum viuendi à natura datum confecerit, ad illud astru quo cum aptus fuerit, reuertetur. 2. de Natur. 41. Astra oriuntur in ardore cœlesti. Ibidem. 19. Cursus astrorum dispares conferuari. 1. de Nat. 37. Cleanthes diuinitatem omnem tribuit astris. 2. de Nat. 43.

† *ADIVNCTA.* Clara, de Rep. Cruenta, 2. Offic. Infixa. (errantia, 1. Tusc. Conglobata, rotunda, 2. de Nat.

✠ *Syntaxis.* Astra suspicere, notare. Ex astris cadere. Astra volui Astra conglobata.

ASTURA, vrbs. 12. At. 39. 7. Fam. 19. Asturam sum à te profectus. 6. Fam. 19. Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad ille quandoque veniet.

ASTURCO. 4. ad Her. 63. Aut asturconi locus ante ostium datur. Est autem equus ab Asturia Hispania oppido.

ASTVS, asturia. 3. Of. 68. Quorsum hæc? vt intelligas non placuisse maioribus nostris astus, alias, astutos.

ASTUTE, callidè. 1. Q. Fr. 2. Nihil nec temerè dicere, astutè reticere debeo. 10. At. 6. Astutè nihil sum acturus.

ASTVTIA, pro Clu. 183. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix vllò obsisti modo posset. 5. de Fin. 31. Quibus abest ad præcauendum intelligendi astutia. 3. Off. 68. Sed aliter leges, aliter Philosophi tollunt astutias.

† *ADIVNCTA.* Confidens, pro Clu.

✠ *Syntaxis.* Astutia intelligendi. Confidens astutia. Tollere, id est, fugare astutias.

ASTVTVS & ASTVTIOR, callidus, vafer, veterator, veteratorius, malitiosus. 3. Off. 57. Homo verus, obscurus, astutus, fallax, malitiosus, callidus, veterator, vafer. (apertus, simplex, &c. Orat. 64. Nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum, &c. 3. Fam. 8. Quod si quis me astutior fingit, quid potest esse incallidius, quàm, &c. pro Mur. 8. Id esset hominis & astuti & ingrati. || 2. V. 34. Ita fiet vt tua ratio existimetur astuta: meum consilium necessarium.

† *ADVERB.* Maximè, 3. Fam.

✠ *Syntaxis.* Verus, astutus, fallax, callidus.

ASTV, vel ASTY, urbem significat: hocq; nomine olim omnes ciuitates Græci vocabantur, vt Diodorus scribit. Verum per excellentiam quandam, Athene & Alexandria, vt Sthephanus testatur, sic appellata vetustis temporibus fuerunt, non secus quàm Vrbs nomine Roma intelligebatur. Cicero autem Athenas intelligit: in quam ciuitatem Theſeus innumeros mortales conuocauit: vt est apud Plutarchum. 2. de Leg. 5. Vt nostri Attici, priusquam Theſeus eosdem migrare ex agris & in Astu quod appellatur, omnes se conferre iussit, & Sunij erant iidem & Attici: sic nos & eam patriam ducimus vbi nati, & illam qua excepti sumus. Terentius quoque, In astu venit, inquit.

ASTYPALEA, insula vna Cycladum. 3. de Nat. 45. || Itaq; Achillem Astypalea insula sanctissimum colit, alias sanctissimè.

ASYLVVS, locus profugij. 3. V. 85. || Quod is Ephesi se quartorem vi prohibitorum esse dicebat, quo minus è fano Dianæ, seruum suum, qui in illud asylum confugisset, abduceret.

AT, sed, atqui, verum. || de hac particula vide Cardin. pag. 70. & Scho. de particulis. 7. At. 11. Non est in parietibus resp. at in aris & focis. 5. 11. At verò posthac frustra potius dabo, quàm si rectè dari poterunt, committam vt non dem. 5. Fa. 11. Ad properationem meam quiddam interest, non expectare, donec, &c. at statim causam illam totam arripere. 6. 6. Cæsar nunquam nisi honorificentissimè Pompeium appellat, at in eius persona multa facit asperius: armorum ista & victoriæ sunt facta, non Cæsaris. 9. 22. At hodie penis in obscenè est.

✠ *Caterium.* Ibidem At verò Piso ille et frugi quæritur, &c. 1. de Orat. 38. Atq; is non accurata quadam orationis copia resp. saluti fuit: at verò eius filij diserit, &c. ciuitatem dissipauerunt. 3. de N. 87. At verò aut honoribus aucti, aut re familiari, &c. tum diis gratias agimus, cum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur. 2. de Inu. 52. At enim qui patria potestate tributum potestatem infirmat, minuit is maiestatem: id est, enim. 1. V. 22. At enim solum id est, vt me Siculi maximè velint: alterum illud credo obscutum est, à quo Verres minimè se accusari velit. 4.

V. 15. At enim istum soli Siculi perfequantur, ciues Rom. qui in Sicilia negotiantur, defendunt, diligunt. 6. 6. At nos quemadmodum est complexus. 2. de Fin. 78. At enim sequor vtilitatem: manebit ergo amicitia tamdiu, quàm diu sequetur vtilitas. 3. de Nat. 86. At enim minora dij negligunt, &c. Sic enim dicitis, quasi ego, &c. 3. de Nat. 27. At enim quærit apud Xenophontem Socrates, vnde animam arripuerimus, si nulla fuerit in mundo: & ego quæro, vnde orationem, vnde numeros vnde cantus.

✠ *Saltem tamen.* 5. V. 195. Si non bonam, at aliquam rationem afferre. 6. Fam. 6. Animum tuum, etsi non sapientissimi, at amicissimi hominis autoritate confirmandum puto. pro Do. 129. Etsi omnia si minus re, at verbis consecutus. 7. V. 68. Si minus supplicio affici, at custodiri oportebat. 2. de Or. 68. Si minus vt separatim de his rebus respondeat, at certè vt in causa prudenter possit intexere.

✠ *Syntaxis.* At verò: id est, sed profectò. At enim: id est, verum tamè. Si non bonum, at aliquid. Si non sapiens, at amicus. Si minus affectus supplicio, at custoditus. Si minus, &c. at certè.

ATAVVS, pro Cæl. 33. Pater, auus, proauus, atauus.

ATEDIVS, tectum nomen: id est, Cæsar. 12. At. 4. || Horum quid est, quod Atedio, probare possumus.

ATELLA, vrbs. 2. contra Rul. 85. || Atellam Cumas, Neapolim Pompeios, Nuceriam suis prædijis deuincient.

ATELLANIVS, 2. de D. 25. Totum omnino fatum etiam Atellanio versu iure mihi irrisum esse videtur.

ATELLANVS, 9. Fam. 16. Nunc venio ad iocaciones tuas, quando tu secundum Oenomaum, non vt olim solebat Atellanum, sed vt nunc fit mimum introduxisti. 13. 7. Locutus sum tecum de agro vectigali municipij Atellani, qui est in Gallia 2. Qu. Fr. 13. Ex Atellano municipio.

ATENIM, verum, verum enim. *Lege, AT.*

ATER, niger. 5. Tusc. 114. Democritus alba & atra discernere non poterat. 2. Qu. Fr. 12. Rist niuem atram. 2. A. 41. Qui albus atere fuerit ignorans fratris filium præterit. 3. Tuf. 11. Atra bilis. Nubes atra: in Arat.

✠ *Syntaxis.* Atra nix, bilis, nubes. Discernere atra, alba.

✠ *ATHAMANVM, gens.* I. P. 96. || Athamanumque gens, vendita.

ATHENÆ, 1. de Orat. 13. Vt omittam illas omnium doctrinarum inuentrices Athenas, in quibus summa dicendi vis & inuenta est, & perfecta. || 2. de Leg. 4. Me quidem ipsa illa Athenæ, non tam operibus magnificis, exquisitisque antiquorum artibus delectant. Ibidem. 36. Nam mihi cum multa eximia diuinæque videntur Athenæ tuæ peperisse, atque in vita hominum atulisse, tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vita, ex culti ad humanitatem, & mitigati sumus. Ibidem. 28. Illud vitiosum Athenis quod Cylonio scelere expiato, Epimenide Crete suadente, fecerint Contumeliæ fanum. 3. de Leg. 26. Consolarenturque nos non tam Philosophi qui Athenis fuerunt qui facere hoc debent, quàm clarissimi viri, qui illa vrbe pulsi carere ingrata ciuitate, quàm manere in improba maluerunt. 2. de Leg. 63. de Fat. 7. 12. Fa. 16. & lib. 15. 19. 9. 16. 5. At. 10. 6. 9. de Cla. 26. 44.

ATHENIENSIS, Atticus. pro Flac. 62. Ad sunt Athenienses, vnde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortæ atque in omnes terras distributæ putantur. pro Flac. 64. Athenienses, quæ gens Ionum habetur. Or. 25. Atheniensium semper fuit prudens sincerumque iudicium: de quorum vrbs possessione propter pulchritudinem etiam inter deos certamen proditum est: quæ vetustate ea est, vt ipsa ex sese suos ciues genuisse dicatur, vt eorum eadem terra parens, alrix, patria dicatur: autoritate autem tanta est, vt iam fractum propè ac debilitatum Græciæ nomen huius vrbs laude nitatur.

ATHEOS, sine Deo. 1. de Nat. 63. Diagoras atheos qui dictus est: posteaque Theodorus, nonne aperte deorum naturam sustulerunt? 3. 89.

ATHLETÆ, ad luctationem, certamenq; institutus. de Sen. 27. Cum Milo iam senex esset, athletæque se in curriculo exercentes videret, aspexisse lacertos suos dicitur: illacrymansque dixisse, At hi quidem iam mortui sunt. 2. Tuf. 40. Subduc cibum athletæ, &c. Orat. 228. Athletæ & gladiatores, nihil nec vitando faciunt cautè, nec petendo vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam. 2. Tuf. 56. Faciunt idem, cum exercentur athletæ.

ATHOS, mons. 2. de Fin. 112. Hellespontò iuncto, Athoque perfosso.

ATTINA, oppidum pro Plan. 30.

ATINAS, pro Pl. 21. 1. Diuum. Campus Atinas.

ATLANTICVS, de Som. 15. Atlanticum mare, quod Magnitum, quod Oceanum appellatis in terris.

ATLAS, mons in Mauritania, & viri nomen. 3. Tuf. 8. Atlas sustinere cælum traditur. & pro Sest. 19.

ATOMVS, indiuiduum corpusculum. 1. de Fin. 17. Ille atomos, quas appellat, id est, corpora indiuidua, propter soliditatem cæset in infinito inani, in quo, &c. ita ferri, vt concursionibus inter

se cohærescant, ex quo efficiantur ea quæ sint, quæque cernantur omnia, eumque motum atomorum nullo à principio, sed ex æterno tempore intelligi conuenire. 1. de N. 54. Infinita vis innumerabilium atomorum, quæ interiecto inani cohærescunt inter se, & aliæ alias apprehendentes continuantur, ex quo efficiuntur omnia. Ibid. 65. Abuteris ad omnia atomorum regno, & licentia. 1. Aca. 6. De corpusculorum (id enim appellat atomos) cõcurfione fortuita loqui. de Fat. 25. Democritus autor atomorum accipere maluit necessitate omnia fieri, quàm à corporibus indiuiduis naturales motus auellere.

† Syntaxis. *Atomis cohærescunt inter se Atomorum regnum.*

A T Q V E E T I A M, & verò Lege, V E R O.

A T Q V E, & 2. de D. 114. Is à constantia atque & à mente, atque à se ipsa discessit. pro Fla. 1. In maximis periculis huius vrbis atque imperij grauiissimo atque acerbissimo reipu. casu, socio atque adiutore consiliorum, periculorumque meorum, &c. pro Mur. 79. Qui ab illo in speculis atque in iudiciis relictus, in capite atque in crucibus nostris restiterunt.

† Iam, & hinc. 3. C. 15. Atque illud, quod faciendum primum fuit, factum atque transactum est. 1. de Orat. 102. Atque, inquit Sulpitius, hoc primum ex te quærimus, &c. 3. de Nat. 60. Atque hæc quidem atque eiusmodi, ex veteri Græciæ fama collecta sunt. 3. de Leg. 20. Atque vt C. Flaminium, atque ea quæ prisca sunt, relinquam, quid, &c.

† Quam. 3. V. 119. Ille aliter atque vt edixerat, decreuit. 3. Tusc. 73. Qui suos casus aliter ferunt, atque vt alijs autores ipsi fuerunt. 3. C. 20. Simulachrum Iouis contra atque ante fuerat, ad orientem conuersum. 1. de Leg. 17. In alijs rebus versor, atque tu. 2. de Ora. 254. Vim verbi in aliud atque ceteri accipiant, posse ducere. 3. 17. Sed paulo secus à me atque ab illo perfecta sunt. de Som. 9. Stellæ errantes versantur retrò, cõtrario motu atque cœli.

† Vt, vti. 2. de In. 70. In hanc argumentationes ex iisdem locis sumendæ sunt, atque in causam negocialem. & cum procedit atque pro tam, illud atque, quàm vel vt, significat. 3. de N. 45. Hi coluntur atque atque illi. pro Dom. 51. Hoc vnum & idem videtur esse, atque id quod de me ipso nominatim tulisti. 2. Atti. 3. Hoc non dissimile est atque in Solonium. ad Brut. 6. Hoc officium meum æquè atque ad vllam aliam rem pertinet. * Hortens. Simili nos affectos esse supplicio, atque eos.

† Idcirco, cum voce Aedè. 4. V. 2. Atque adeò antequàm de incommo- dis Siciliæ dico, pauca mihi videntur esse dicenda de dignitate, &c. Antequàm. 13. Atque adeò, cum hæc omnia omnibus sint acerba, tum verò nobis intoleranda. 1. V. 68. Hoc institui, atque adeò institutum referri molestè ferunt. 1. At. 14. Ego princeps in adiutoribus atque adeò secudis fui. pro Pl. 48. Infector, posco, atque adeò flagito crimen. pro S. R. 29. Hoc consilio, atque adeò hac amentia impulsus, &c. pro S. R. 99. Quæ si prodierit, atque adeò cum prodierit, scio enim proditurum esse, audiet, &c.

† Syntaxis. In eodem periodo membro bis, atque. Atque hæc quidem, atque eiusmodi. Aliter atque vt dixi. Contra atque. In alia re atque. Contrario motu atque cœlum. Colitur æquè atque Deus. Vnum & idem atque id quod. Non dissimile atque. Atque adeò antequàm, &c. Posco, atque adeò flagito.

A T Q V I, sed, sed etenim, etenim. 3. de Orat. 48. Atqui vides, inquit, Antoni, &c. 4. V. 145. Quid verò modum haberi nullum placeat? atqui habeatur necesse est. pro Plan. 78. Atqui eum cum vides, quo me tandem animo in te esse putas? 6. Fa. 6. Atqui, vt bar familiarissimè Cæsare, Pompeium faciebant plurimi. 9. 22. Atqui hoc Zenoni placuit, &c. pro Mil. 54. Atqui excelso loco superiorè se fore putabat Milone. 2. de N. 18. Atqui certè nihil melius est mundo. 7. At. 7. Atqui certè ille agere debuit.

A T R A M E N T V M, succus ater. 9. Fam. 21. Iam pater eius accusatus à M. Antonio, futuro atramento absolutus putatur. 2. Qu. Fr. 14. Calamo & atramento temperato, charta dentata res agitur. 2. de N. 127. Atramenti effusione sepia res tutantur.

A T R A T V S, adiecit. funebri vestimento indutus, funestus, concretus, fœdatus. (albarus. in Var. 30. Cedo, quis vnquam cõnauit atratus? id est, cum toga pulla. 1. de Diu. 98. Quid, quod fluuius atratus sanguine fluxit?

A T R I D Æ, Agamemnon & Menelaus. 3. ad Her. 34.

A T R I E N S I S, seruus, cui atrij cura mandabatur. 1. P. 67. Idem coquus, idem atrienfis. Parad. 5. Serui atrienfes.

A T R I O L V M, atrij minus. Lege, A T R I V M. 3. Qu. Fr. 1. Quo loco in porticu quæ scribere aiunt, vt atriolum fiat, mihi vt est, magis placebat. 1. At. 8. Typos tibi mando, quos in tectorio atrio- li possum includere.

A T R I V M, primus intra ades aditus. 3. Qu. Fr. 1. Atriolum non ferè solet, nisi in iis ædificiis fieri, in quibus est atrium maius. con. Rull. 7. Vt in atrijs auctionariis potius quàm in triuijs aut in compitis auctionentur. pro Qu. 25. Næuius suos necessarios ab atrijs Licinijs, & à faucibus macelli corrogat. * pro Qu. 12. Tollitur ab atrijs Licinijs atque à præconum concessu in Galliam Næuius, & trans Alpes vsque transfertur.

† A D I V N C. Auctionaria, 1. con. Rul. Licinia, pro Quint. Maius. 3. Q. P.

A T R O C I T A S, diuitas, immanitas, crudelitas. pro Quin. 52. Rei

atrocitas necessitudinis nomine leuatur. 2. de In. 1. Locus communis, per què ipsius facti atrocitas, aut indignitas, aut omnino culpa cum indignatione augetur. 4. Aca. 135. Atrocitas ista, quo modo in Academiam irruerit, nescio. 1. Qu. Fr. 2. Hæc literæ cum leguntur, inuidiosam atrocitatem habent. 2. ad Her. 9. Augere atrocitatem peccati. 4. C. 11. Ego quod in hac causa vehementior sum, non atrocitate animi moueor, sed singulari quadam humanitate & misericordia.

† A D I V N C T. Indigna rerum, tanta & tam indigna. 7. Ver. Inuidiosus, 3. de Orat. Tanta, pro Cœl.

A T R O C I T E R, crudeliter. 7. V. 159. Nimis atrociter minitari cupiam. Or. 56. Contenta voce atrociter dicere. pro Mil. 21. Atrociter ferre de aliquo.

A T R O X, habens atrocitatem, crudelis, atro horrendoq; aspectu. pro S. R. 62. Res scelestæ, atrox, nefaria. de Cl. 85. Consules de re atroci magnâq; quærere. 2. de Ora. 200. Genus orationis vehementioris (& atrox.) (lenitatis & mansuetudinis. pro Mar. 21. || Nunc venio ad, &c. atrocissimam suspicionem.

† Synt. Leuatur, irrupit atrocitas. Inuidiosa atrocitas. Animi atrocitas. Atrociter dicere, ferre. Vehemens & atrox oratio, suspicio, aspectus.

A T T A L E N S I S. 2. con. Rul. 49.

A T T A L I C V S, 6. V. 27. Attalica Sicilia. 2. cont. Rul. 49. Attalici agri.

A T T A M E N, veruntamen. 7. Fam. 23. Attamen isthæc ipsa, quæ emisse scribis, non solum rata mihi erunt: sed etiam grata. Ibid. 26. Attamen ne mirere vnde hoc acciderit, lex sumptuaria, &c. Or. 19. Quem si imitari atque exprimere non possumus, attamen qualis esse debeat, poterimus fortasse dicere. 3. de Or. 14. Atque ei si nequaquam parem illius ingenio, at pro nostro tamen studio meritam gratiam referre. de Cl. 15. Si non par, at grato tamen munere.

A T T E L L A N V S, ab Attella Campania oppido bistriones dicti: vnde Attellana & Attalana fabula. 9. Fam. 16. Quando tu secundum Oenomaum Acij, non vt olim solebas Attellanum, sed vt nunc fit, Mimium introduxisti.

A T T E N D V M, animaduertendum, agnoscendum. 2. de In. 176. bis. Postremo attendendum est, num, &c. 1. de Inu. 20. Humile genus causæ, quod negligitur ab auditore, & non magnopere attendendum videtur.

A T T E N D E N S, animaduertens. 4. Tusc. 67. Hæc læritia quam turpis sit, satis est diligenter attendentem penitus videre.

A T T E N D O, animaduerto, animum attendo, noto, diligenter percipio, attento animo summâque cum benignitate audio, mentem aurisque erigo, silentium tribuo, animum & mentem adhibeo, aures adinuo, attentum animum teneo, adsum animo. (Alias res ago. 2. de Inu. 16. Hoc autem in horum locorum expositione oportebit attendere, non omnes, &c. Ibid. 44. Si diligenter attendimus, hæc apta inter se intelligemus. 1. V. 48. Quid in dicendo possit, nunquam satis attendi. 5. de Or. 47. Non æquè quid dicant, nisi admodum attēdi, intelligo. 3. V. 27. Quis nos magnopere attendit vnquam hoc quidem genere causarum, vbi, &c. 1. Famil. 9. Sed attende quæso, quæ sint consecuta. 3. de Fini. 40. Attendere aliquem studiosè. 2. de Orat. 256. Attendere & aucupari verba oportebit. 1. de Inu. 77. Quæ pertinent ad dicendum, nos melius quam ceteri attendimus. 1. Fa. 13. Attendere te volo, quæ in manibus sunt. Or. 189. Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos. 2. A. 30. Sed stuporem hominis attendite. 7. V. 147. Quod iste neq; attendere vnquam, nec intelligere potuit. pro Qu. 79. Quod abs te quæso, vt diligenter attendas. pro R. P. 14. Vt cum lex aliqua recitaretur, primum verum attenderet, si &c. 1. de Or. 161. Imò id mehercule, inquit, ipsum attendo. 1. de Inu. 8. Hermagoras quid dicat, non attendit. Epiff. Ego quia curo, attendoq; id tibi, affirmo te, &c. 5. de Fin. 8. Attende quæso Brute, satisne, &c. pro Milon. 23. Rem gestam vobis dum breuiter expono, quæso diligenter attendite. pro Plan. 98. Audi, audi, atque attende Laterensis. 3. de Fin. 6. Attendes igitur vt soles. 6. Fam. 2. Si attendes, quod facis, intelliges, &c. 3. 7. Nihil errabis, si paulò diligentius attenderes, vt intelligas, &c. pro Syl. 33. Erigite mentes aurisque vestras, & me de inuidiosis rebus, vt ille putat, dicentem attendite. 4. V. 98. Attendite quæso & videte, &c. pro Arch. 18. Quoniam me in hac re tā diligenter attenditis. Part. 121. Excitare animos vt attendant. pro Q. 63. Cum attendo qua prudentia sit Hortensius, non arbitror, &c. 2. Offic. 56. Sed cum attendentur veniam necessitati dari, non mirabuntur, &c. 12. A. 26. Animus tamen erit sollicitus, vt nihil possit de officijs legationis attendere. 15. At. 25. Parua res est, sed tu bene attendisti. 3. Offic. 35. Sed si animum attendentis, turpitudinem videas. 3. V. 28. Quo tempore igitur aures iudex animumque attenderet. 2. con. Rul. 38. Sed attendite animo ad ea quæ sequuntur. 4. Acad. 53. Illud attendamus in toto hoc genere quam inconstanter loquamur. Ibid. 111. Cum enim fumeretur vnum esse quedam falsa visa, alterum nihil ea differre à veris, non attendere illud superius ea re à se esse concessum.

A T T E N D O R, animaduertor. 3. de Ora. 190. Nam versus atque prima, & media, & extrema pars attenditur.

† A D V E R.

† **ADVERB.** Admodum, 3. de Grat. Bellè, 5. de Fini. Benè, 15. Fam. Commodius, melius, postremo, 1. de In. Diligenter, 2. de In. pro Quint. pro Mil. 6. Ver. pro Arch. Magnopere, 3. Ver. Negligentiùs, pro Clu. Paulò diligentius, 3. Fam. Parum, pro Lig. Paulisper, 2. Phil. Paululùm, 4. Ver. Recè, pro Cæc. Satis, 1. Ver. Studiose, 3. de Finib. 3. Vnquam, 1. Ver.

† **Syntaxis.** Attendo id tibi. Attende diligenter. Attende omnium aures. Id attenditur.

ATTENTATUS, 3. de Orat. 108. Melius fuerat prætereire, quam attentatum deserere. Postq. ad Qui. 17. L. Heliùs suam classem attentatam magno cum suo periculo penè sensit.

ATTENTE, ATTENTISSIMÈ, silencio, attentio animo, diligenter. 1. de Or. 259. Itaque nos raucos sæpe attentissime audiri video. pro S. R. 9. Vos oro, vt attentè bonaq; cum venia verba mea audiat. Part. 29. Intelligenter autem vt audiamur, & attentè, à rebus ipsis ordiendum est. pro Clu. 8. Quæso vt me benignè attentèq; audiat. ¶ pro Clu. 63. Nam etsi à vobis sic audior, vt nunquam benignus neq; attentius quemquem auditū putem. pro Dom. 32. Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. 2. A. 10. Alterum peto à vobis vt pro me dicentem benignè: alterum ipse efficiam, vt contra illum cum dicam, attentè audiat. de Cl. 200. Affidens & attentè audiens.

† **Synt.** Attentissime. Attendè, bonaq; cum venia. Benignè & attentè audire.

ATTENTIO, 2. de Or. 150. Cura, attentio, animi cogitatio, vigilantia, assiduitas, labor, vno diligentia verbo continentur.

ATTENTO, tentio, pertentio. ¶ hoc verbo exprimebant Romani id quod tentatur ab aliquo si obtinere poterit, vt attentare urbem, hominem, &c. 4. V. 135. Omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Or. 208. Composite orationis insidijs fidem auditoris attentare.

ATTENTOR, inuador. pro Sest. 9. Quam vrbem ab illa scelerata manu attentari suspicabamur. de Ar. 16. Cum ea attentetur eius lingua, cuius antea manu euerfa sunt.

† **Syntaxis.** Attentatum deserere. Inimicos attentat. Insidijs orationis attentare auditores.

ATTENTVS, & ATTENTISSIMVS, excitatus, intentus auditor. 3. V. 126. Qui in re aduentitia & hæreditaria tam diligens & attentus esset. 7. 158. Vt varietate criminum vos attentos tenerem. 4. ad Her. 17. Tenere auditorem attentum. 3. de N. 1. Prebebo me tibi vicissim attentum contra Stoicos auditorem. 2. de Or. 323. Attentum commoneat Græci, vt principio faciamus iudicem. 1. ad Her. 7. Facere auditores attentos. 2. de Or. 82. Vt eum qui audiatur, beneuolum nobis faciamus & docilem, & attentum. 1. Off. 132. Si attentos animos ad decoris conseruationem tenebimus. 2. de Diu. 111. Id certè magis est attentum animi quam furentis. Or. 197. Attento animo excipere aliquid. 3. de Or. 17. Omne illud meridianum tempus Crassum in acerrima & attentissima cogitatione posuisse.

† **Assiduum in opere, diligens.** pro S. R. 44. Attenta & rusticana vita. pro Qu. 11. Paterfamilias prudens & attentus.

† **Syntaxis.** Diligens & attentus. Attentum tenere, facere. Attento animo excipere. Acerrima & attentissima cogitatio.

ATTENUATE, ieiunè. de Cla. 201. Attenuatè presèque dicere.

ATTENUATIO, extenuatio, imminutio. 2. ad He. 31. Defensoris narratio simplicem & dilucidam expositionem debet habere cum attenuatioe suspitionis.

ATTENUATVS, exilis, humilis, abiectus, demissus. Cla. 282. Oratio nimia religione attenuata. 4. ad Her. 12. Attenuata est, quæ demissa vsque ad vtitatissimam puri sermonis consuetudinem. **LOGE, ACCLAMATIO.** pro Pom. 30. Bellum expectationi Pompeij attenuatum atque imminutum est.

ATTENUOR, imminuor, demittor, deprimor. 3. ad Her. 6. Vt hæc attenuentur, quæ supra demonstraui.

ATTESTANS, comprobans. pro Syll. 82. De his tantum dicam quod satis est, attestante memoria omnium, nemine esse, qui, &c.

ATTESTOR, testor, testem facio. pro Mil. 69. Te magne tamen attestaretur, &c.

ATTEXO, adiungo, applico. de Vniu. 36. Vos autem ad id quod erit immortale, partem attestote mortalem.

ATTICE, Atticorum more. de Opt. 12. Bene dicere, est Atticè dicere. de Clar. 290.

ATTICISIMVS, elegantia lingue Attica. 4. At. 16. Et ille Latinus à Tullio vsq; ex intervallo regustandus.

ATTICVS, Athenensis. Or. 23. Demosthenes, quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. de Cla. 167. Huius orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum vrbantatis habent, vt penè Attico stylo scriptæ esse videantur. 3. de Or. 39. Suauitas sermonis Atticorum & Romanorum propria. de Cl. 67. Ea subtilitas, quam Atticam appellant. Or. 27. Atticorum est inculte & horridè dicere, modo id eleganter enucleatèque fiat. Ibid. Atticorum aures teretes & religiosæ. 1. de N. 94. Scito sermone & Attico loqui. ¶ 3. Tul. 3. Vnde erat exortum genus Atticorum iis ipsis qui id sequi se profitebantur ignotum. Or. 19. Hoc esse Atticum in Lyfia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum.

† **ADVERB.** Maximè, Orat.

† **Syntaxis.** Atticus stylus, subtilitas, Atticorum aures.

ATTILIVS. pro S. R. 50. 2. de Nat. 61. pro Sest. 74. 2. coner. Rull. 82. & 2. V. 39.

ATTINENDI. Orat. 157. Quamque attinendi magni dominatus fient. Poëta.

ATTINEO. 1. ad He. 1. Græci scriptores ne parum multa scisse viderentur, ea conquisuuerunt, quæ nihil attinebant, vt ars difficilior cognitu putaretur.

ATTINET, pertinet, oportet, attingit. 2. de In. 84. Iudicium de ea re fieri nihil attinuit de Fat. 6. Quid igitur attinet inculcare fatum. 4. de Fin. 60. Si autem eos non probabat, quid attinuit eum his, quibus cum re conueniebat, verbis discrepare? pro Q. 60. Neque quenquam attinebat id reculare, quod, &c. 4. Fam. 7. De quo quid sentiam, nihil attinet dicere. 12. At. 14. Ea re non venit, quia nihil attinuit. de Am. 39. Nam hoc quidem in talibus viris quid attinet dicere: si contendissent, scio impetratum non fuisse. 1. Off. 110. Neq; enim naturæ attinet repugnare, nec quicquam sequi, quod assequi nequeas. 16. Fam. 12. Vibem reliquimus, quam sapienter, nihil attinet disputare. 4. de Fin. 38. Si igitur illa cultura vitium in vite insit ipsa, cetera credo velit, quæ ad colendam vitem attinebant. 2. Q. Fr. 1. Ego quod ad me attinet itemque arbitror ceteros, idcirco taceo, &c. 16. Att. 13. Cænitium perdidit hominem, quod ad me attinet, non ingratum. 5. 17. Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiam attinet, vt nullus terencius infamatur in quenquam. 4. V. 15. Alio loco, vt se lora res habeat, quod ad eam ciuitatem attinet, demonstrabitur. 1. Fam. 2. Quod ad popularem rationem attinet, hoc videtur esse consecuti, vt ne quid agi, &c. ¶ pro S. R. 96. Quid attinuit eam id potissimum nuntiare.

† **Syntaxis.** Nihil attinet. Quid attinet? Neminem attinet. Attinet dicere. Hoc ad me attinet. Ea nihil attinent: id est, nihil ad rem.

ATTINGENDVS, attentandus, laudendus. 1. Fa. 9. Hanc quidem ille causam sibi ait non attingendam reipublicæ fuisse.

ATTINGENS. 1. Tusc. 10. Mento summam aquam attingens. **LEGE, STOMACHVS.**

ATINGO, tango, ago, accedo, assequor. 5. Attic. 20. 15. Fam. 4. Cappadocia pars quæ Ciliciam attingit. 2. Attic. 1. Attingere cælum digito. 2. de Leg. 6. Nullum hoc frigidius flumen attigi, cum ad multa accesserim. 1. Fam. 17. De præda mea nec attigi, nec tacturus est quisquam. 1. Q. Fr. 1. Quæ res ad officium imperij tui pertinebant, de his rebus serui nihil attingant. 1. de Or. 87. Quæ isti theores ne primoribus quidem labris attingissent. ¶ pro Arch. 19. Cimbricas res adolefcentis attigit. pro Cæl. 28. Qui primoribus labris aliquid gustant, & extremis (vt dicitur) digitis attingunt. pro Arc. 17. Si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus. de Ar. 7. Voce tantum attigi legum initium & iudicij, confedit ille, &c. Orat. 41. Isocrates præstat omnibus, qui vnquam orationes attigerunt. pro Arch. 28. Nam quas res nos gessimus, attigit hic verbis, & inchoauit: quibus auditis, &c. ad perficiendum hortatus sum. pro Cecin. 49. Si ad verbum rem volumus attingere. 1. de In. 98. Singillatim vnquamque rem attingere. pro Dom. 108. Nemo fuit qui rem vllam de meis bonis attigerit. 2. Att. 24. Deinde quos in Senatu ne tenuissima quidem suspitione attigerat, nominauit. 13. Fam. 7. Qui te aliqua necessitudine attingunt. 3. de Nat. 64. Sed ne suspitione quidem possum attingere. 2. Off. 72. Eorum autè ipsorum partium eiulmodi sunt, vt ad vnuerfos ciues pertineant, partim singulos vt attingant. 5. de Fin. 24. Cum autem processit paulum, & quatenus quidq; se attingat, ad seq; pertinet: perspiciere cæpit, tum &c. 2. Att. 22. Rem publicam nos nulla ex parte attingimus. 9. 13. Nec sumptis armis belli vllam partem attigi. 5. Fa. 8. Vt primum attigi forum. pro Sest. 68. Qui aliquam partem in meo lectu seeleris Clodiani attingisset. 9. Att. 13. Si qua de Pompeio nostro tuendo cura te attigit.

† **Specto.** ¶ Attingere aliquid aliquem pro pertinere dixerunt veteres.

† **7. V. 82.** Ciuitates, quæ officiis, fide, vetustate, & etiam cognatione populi Romani nomen attingunt. 1. Q. Fr. 1. Publicani nos summa necessitudine attingunt. 4. V. 27. Is me cogitatione maximè attingit. 2. de Legibus. 13. Quæ non magis legis nomen attingunt, quam si, &c. ad est, non magis sunt legis. &c. 3. Fam. 10. Ne qua me illius temporis inuidia attingeret. 2. de Or. 166. Ab eo quod rem attingat, plures sunt argumentorum sedes. 1. Off. 18. Primus ille locus qui maximè naturam attingit humanam. Ibid. 76. Quamquæ hæc res nõ solum ex domestica est ratione: attingit enim bellicam. 2. de Legib. 3. Sed nimirum mo alia quoq; causa delectat, quæ te nõ attingit. ¶ pro C. Cornel. 1. Codicem attigit. Incer. Omnium pectora sic attingit, vt cogat

† **in gemitum.** ¶ 2. de Or. 163. Aut quippiã quod rem illa attingat.

† **Tractio indico.** 3. Fa. 11. De ambitu verò quid interest, inquit, an de maiestate: ad rem nihil; alterum enim non attingit alteram auxilia. 1. de Or. 82. Ego qui sero ac leuiter Græcas literas attigi, tamen, &c. Ibid. 80. Si illa quæ ego non attigi accesserint: artes & studia. 2. de Or. 1. Opinio fuit, Crassum non plus attingisse

attigisse doctrinam, quam, &c. 4. Aca. 100. Et quaecunque res eum sic attinget, vt sit visum illud probabile, neque illa re impeditum, mouebitur. 2. de Or. 2. Sic quid esset illud, perquam breuiter perstrinxi atque attingi. 2. Fa. 4. Et hoc quicquid attingi, non feci inflammandi tui causa, sed, &c. 2. Atti. 1. Strictim attingere aliquem librum.

† *Circumdor.* I. P. 38. Macedonia, quae tantis barbarorum gentibus attingitur.

† *A D V E R B.* Breuiter, 6. Ver. Cautius, de Cl. Diffidenter, pro Cal. Leuiter, singillatim, 1. de In. Leuiter, pro Sex. Ros. & 1. de Or. Maxime, 4. Ver. Omnino, Top. Partim, 2. de Nat. Perbreuiter, pro Dom. Plus, 2. de Orat. Primum, 5. Fa. Proprie, Part. Prorius, 6. At. Quatenus, 5. de Finib. Serò ac leuiter, 1. de Or. Strictim, 2. At. Tantum, de Arusp. Timide, pro Clu.

† *Syntaxis.* Attingere causam, insulam. Attingere de prada. Labijs primoribus attingere, & digitis. Attingere necessitudine, cognatione. Inuidia ne me attingat. Hoc te non attingit. Quicquid attingi: id est, dixi, scripsi. Attingere strictim librum.

† *A T T R A C T V S,* tractus, in Sal. 14. Sallustius bis ad iudicis subfelia attractus, extrema fortuna stetit.

† *A T T R A H O,* allicio, inuito, allecto, adduco. 4. V. 1. Ea me ad hoc negotium provincia attraxit. Ad Br. 17. Cum id malum, quod vitare potueris, vltro accerfas, atque attrahas, de Am. 50. Similitudo allicet atque attrahit ad amicitiam. 7. Fa. 10. Nihil duobus nobis est stultitius: me, qui te non Romam attraham, te, qui non huc adules.

† *A T T R A H O R,* trahor. 10. Attic. 1. Puto te attractum iri, si de pace agatur. 5. V. 61. Adducitur à Venerijs atque ad eò attrahitur Lollius commodè.

† *A D V E R B.* Commodè, 5. Ver.

† *Syntaxis.* Attrahere aliquem ad subsellia. Vltro malum attrahis. Accerere & attrahere.

† *A T T R E C T A T V S,* tractanda actus. 2. Tusc. 50. Nam attractatu & quassu saeuum amplificatis dolorem. Poëta.

† *A T T R E C T A T V S,* actus impudicè. pro Cal. 20. Quidam dixerunt vxores suas redeuntès à cena attractatas esse à Calio.

† *A T T R E C T O,* saepe tracto, & quasi manibus tero. de Ar. 26. Libri, quos tu contaminatis manibus attractas.

† *A T T R E C T O R,* pro Plan. 29. Aspicitur, non attractatur: procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur.

† *Syntaxis.* Attractatus, & quassus. Attractata mulier à Attrahere manibus. Absoluitè attractatur.

† *A T T R I B V E N D V S,* assignandus, ascribendus. 9. A. 6. Quantiq; locarint, tantam pecuniam redemptori soluendam attribuendamque curent.

† *A T T R I B V O,* ascribo, tribuo, assigno, confero, conijcio, refero, addico, vendico ascribo, destimo, assigno. 3. de Na. 89. At nonnunquam bonos exitus habent boni, eo quidem ascribimus attributumque sine vlla ratione diis immortalibus. de Sen. 3. Qui si eruditus videbitur disputare, quam consuevit, attributo literis Græcis, quarum, &c. 7. V. 105. Vt aliis causam calamitatis attribueret, quæ omnis propter auaritiam ipsius accidisset. 2. de Ora. 14. Hoc tu si cupidius factum existimas, Cæsari attribues: si familiarius vtrique nostrum. 1. de In. 8. Eas sicut aliquas prauas res oratori attribueret, magna amentia videtur. pro S. R. 9. Timor quem mihi natura pudorque meus attribuit. 2. Fam. 17. Quod mihi cum illo commune erat, sibi soli attribuit. 3. 8. Si autem hoc genere delectaris, vt que tibi in mentem veniat, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitia minime liberale. 3. A. 6. Antonius mihi pecunia attribuit. 1. de In. 100. Attribue oratione alicui rei: inducere aliquam rem loquentem. 12. Att. 28. Pueros attribue ei, quot & quos videbitur. Ibid. 27. Velim aliquando puerum visas, eique de mancipiis, quæ tibi videbitur attribuas.

† *A D V E R B.* Proprie personam, 1. Offic.

† *A T T R I B V O R,* assignor. 13. Att. 2. Videbis vt tantum attribuat, quantum debetur. 2. de In. 37. Sin autem in antea vita aliqua turpitudines erunt: aut falsò venisse in eam existimationem dicuntur, aut ex aliquorum inuidia, aut obtreccatione, aut falsæ opinionis. &c. aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuetur.

† *A T T R I B V T I O,* assignatio. 15. Att. 13. Brutus scripsit sese de attributione omnia summa fecisse. 16. 1. Ait enim attributionem in Idus, &c. Ibid. 3. Et attributio est mihi nomen ignota. 1. de Inu. 38. Ex his etiam attributionibus consideratur, facer an profanus, publicus an priuatus, alienus an ipse, de quo agitur, locus sit, an fuerit.

† *A T T R I B V T V S,* assignatus, ascriptus. 2. C. 6. Video cui Apulia sit attributa, qui habeat Hetruriam. I. P. 86. Sesterium centies & octogies ex arario tibi attributum Romæ in quaestu reliquisti. 1. Q. Fr. 1. Insulæ, quæ erant ab Sylla Rhodiis attributæ. Hinc attributi dicebantur, quos creditoribus exigendos assignabant. 1. Att. 21. Attributos quod appelles, valde probo. pro Fon. 12. Ne cupido testi auctoritas attributa videatur, pro Sest. 66. Quæ negocij publici procuratio cogitari potuit, quæ non esset attributa atque descripta: 1. de In. 34. Omnes res argumentando con-

firmantur, aut ex eo quod personis, aut ex eo quod negociis est attributum ac personis has res attributas putamus, nomen natura, victus, &c. Ibid. Negocijs, quæ sunt attributa, partim, &c. † *Syntaxis.* Id attribuo tibi. Illi de mancipijs quiduis attribue.

† *A T T R I T V S,* comminutus, consumptus, visu deterior factus, attenuatus. 6. V. 94. Mentum simulachri Herculis paulò attritus.

† *A T V E R O,* de Cl. 1. At verò extra Græciam magna dicendi studia fuerunt. pro Mar. 11. At verò hæc tua iustitia, &c.

† *A V A R E,* auidè, parcè, restrictè. Postquam in Sen. 13. Intemperans non inuare cæptis, sed porro intermissis voluptatibus. 1. Iauua receptis, legit Lamb. 3. Off. 37. Nihil tamen auare, nihil iniuste nihil libidinosè, nihil incontinentè esse faciendum.

† *A V A R I T I A,* fordes, inhumanitas, auaritas, cupiditas. 4. Tusc. 26. Est autem auaritia opinatio vehemens de pecunia, quasi valde expectanda sit, inhærens & penitus insita. 4. ad Her. 35. Auaritia est iniuriola appetitio alienorum. 2. Off. 77. Nullum vitium est tetrius, quam auaritia, præsertim in principibus & reip. gubernantibus. 1. Leg. . . Auaritia nihil foediùs. 2. de Or. 171. Auaritia si tollere vultis, mater eius est tollenda luxuries. pro S. R. 75. In vrbe luxuries creatur: ex luxuria auaritia existat necesse est: ex auaritia eripit auidacia. pro . . . Nulli est officium tam sanctum atque solene, quod non auaritia comminere atque violare soleat. pro Q. 53. Si hæc tecum duo verba fecisses, quid ago? respirasset cupiditas atque auaritia paululum. pro Dom. 60. Cum omnium locupletum bona spe & auaritia deuorasset. 3. de Fin. 36. Quis vnquam fuit auaritia tam ardens: aut tam effrenatis cupiditatibus? 2. de Or. 13. Quod alicui appetes, de auaritia, &c. 4. de Fin. 75. Nec enim omnes auaritas, si aequè auaritas esse dixeremus, sequitur etiam vt æquas esse dicamus. 2. Acad. Frangere auaritiam.

† *A D I V N C.* Ardens, 3. de Fini. Cæca, 2. Phil. Fœda, 1. de Leg. Hians atque imminens, 4. ver. Importuna, 2. cont. Rullum. Incredibilis, 3. Verr. Nimia, 7. Verr. Par. pro S. R. Senilis, de Sen. Summa, 1. cont. Rul.

† *Syntaxis.* Auaritia opinatio vehemens inhærens, & penitus insita, & iniuriola appetitio. (Sunt hæc omnia genera.) Cupiditas, & auaritia. Auaritia fortunæ aliorum vorare.

† *A V A R V S,* alieni appetens, qui omnia in pecunia ponit, sui nimium tenax, auidus, parcus, restrictus. 2. de Or. 268. Cornelius homo, vt existimabatur, auarus, & furax. 5. V. 190. Homo auarus. Ibid. Auariores magistratus.

† *A D V E R B.* Finitè, 2. de Finib.

† *A V,* videtur Cicero præpositionem facere. Or. 158. Quid si etiam auferat, turpe visum est? & abfer noluerunt? aufer maluerunt? quæ præpositio, præter hæc duo verba, nullo alio in verbo reperitur.

† *A V C E P S,* venator auium. 1. de Or. 237. Leguleius quidem præco actionum, cantor formularum, auceps syllabarum. * Aca. Contra Epicurus vel quis alius aduersariorum negabit suumque potius peritissimum voluptatum aucupem, sapientem esse contendet.

† *A V C I F E R.* Incert. Iupiter auctiferas iustravit lumine terras. Poëta.

† *A V C T I O,* publica venditio in qua precium augetur. 12. At. 3. Ac ve-reor ne iste iam auctionem nullam faciat. 4. V. 46. Auctione facta est, pro Qu. 15. Auctionem in Gallia se facturum esse profertur. pro Cec. 13. Cum esset auctio hæreditaria constituta. pro S. R. 3. Bona alicuius auctionem constituta vendere. 1. cont. Rul. 7. Constitueret auctionem. & 1. cont. Rul. 66. Tabula Veratiana auctionis, in qua scriptum fuisse aiunt, Iugera cc. in quibus oliuatum fieri potest. pro Planc. 33. Cum ille rogasset Granium, quid tristis esset, an quod auctiones essent: imo verò, inquit, quod legiones. 2. A. 3. Auctionis miserabilis aspectus, vestis Pompeij. A. 11. Mulier auctionem prouinciarum faciebat. 10. Fa. 31. Circulator quidam auctionum notissimus. pro Qu. 19. Vendere auctionem, Sectores & coactores in auctionibus. Lege, S E C T O R. 13. At. . . De Brinniana auctione accepti à Vestorio literas. Ibidem. Paulum proferant auctionem. Ibid. 14. Obire auctionis diem facile poterunt. Ibidem. Quod si latius volent proferre diem, scilicet auctionis.

† *A D I V N C.* Hæreditaria, pro Cecinna.

† *A V C T I O N A N S,* 2. cont. Rull. 62. Rullus hasta posita cum suis formosis finitoribus auctionans.

† *A V C T I O N A R I V S,* Lege, A V C T I O N O R. 2. C. 18. Meo beneficio tabulæ non nouæ proferentur, verum auctionariæ.

† *A V C T I O N O R,* auctionem facio, auctione vendo, per præconem vendo, sub præcone subijcio. 1. cont. Rul. 7. Vt in atrijs auctionarijs potius quam in truijs, aut in competis auctionentur. pro Dei. 25. Deiotarus auctionatus est, seseque expoliare maluit, quam tibi pecunia non subministrare. pro Q. 16. Ibi tū vir optimus Quintiū detertet ne auctionetur. Ibi. 23. Ait se auctionatū esse in Gallia.

† *Syntaxis.* Facere auctionem, & constituere. Auctione vendere auctionis hasta posita. Auctionaria tabula.

† *A V C T V S,* cumulatius, ornatus, amplificatus, exaggeratus. 1. Attic. 1. Filiolo me auctum scito, ad Brut. 1. Auctus Antonij beneficio sum. pro Cl. 45. Mulier aucta pecunia. i. dicitur facta propter hæreditatem sibi relictam. 3. de N. 87. At verò honoribus aucti, aut re familiari, tū diis gratias agimus. 7. V. 79. Hac tãta præda auctus mancipijs,

mancipijs, argento, veste locupletatus, cepit, &c. pro S. R. 8. Ut spolijs Sex. Roscij hoc iudicio ornati auctiq; discedant. 2. de Fin. 14. Tanta læticia auctus sum, ut mihi non constem. Postq; in Sen. 1. Dij quorum beneficio & hæc tenuimus, & cæteris rebus aucti fumus. 4. C. 19. Deorum benignitate auctas exaggerataque fortunas nox vna penè deleuit. 1. de L. 24. Genus humanum sparsum in terras atque sarum, diuino auctum est animorum munere.

⚡ Syntaxis. *Filiolo, beneficio, pecunia, præda, læticia auctus. Ornatus, & auctus.*

A V C V P A N S. 2. de Or. 59. Non ego vtilitatem aliquam ad dicendum aucupans, horum libros lego.

A V C V P I V M, *auium captatio, & venatio, atque etiam aliarum reru.* 2. de Finib. 23. Asoti, mundi, elegantes, optimis cocis, pistorijs, piscatu, aucupio, venatione, &c. Or. 197. Si minimè animaduertetur delectationis aucupium. Ibid. 84. Ne elaborata concinnitas & quoddam aucupium delectationis manifestò deprehensum appareat. pro Cec. 65. Tum aucupia verborum & literarum tendiculas in inuidiam vocant. de Senect. 57. Tum conditora facit hæc superuacanei operis aucupium atque venatio.

⚡ Syntaxis. *Translata, delectationis aucupium, & verborum.*

A V C V P O R, *capto.* 6. Att. 8. Nos longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus.

⚡ *Confector, quaro, venor.* pro Cec. 52. Si verba inter nos aucupabimur. 2. de Or. 256. Attendere & aucupari verba oportebit. 2. de Fin. 71. Præcipitque ut errantem aliorum opinionem aucupemur. 2. de Or. 30. Ars dicendi opiniones hominum, & sæpe errores aucupatur. 5. Fam. 12. Ac non vereor ne assentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam videar. I. P. 57. Leuitatis est inanem aucupari rumorem, & omneis vmbas etiam falsæ gloriæ consecrari. pro Cl. 105. Imperitorum hominum rumulos aucupari. Ora. 63. Delectationem aliquam dicendo aucupari. pro S. R. 22. Cum præsertim tam multi occupatione eius obleruent, tempusque aucupentur. pro Sest. 119. Non sum tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper. pro Flac. 92. Cur epistolis & sororis, & matris imbecillitate aucupatur. ad Her. 23. Cum res sine propria lege venit in iudicium, quæ tamen ab alijs legibus similitudinem aucupatur.

† A D V E R B. *Necessariò vim verborum, pro Cec.*

⚡ Syntaxis. *Omnia per translationem. Aucupari vtilitatem, tranquillitates, verba, opiniones, rumulos imperitorum.*

A V D A C I A, *confidentia, impudentia.* 2. de In. 165. Audacia non contrarium est fideli, sed appositum ac propinquum: & tamen virtutis est. pro Cec. 2. Audacia & confidentia idem. Part. 81. Fortitudinem audacia imitatur. 1. Off. 63. Animus paratus ad periculum, si sua cupiditate, non vtilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habet quam fortitudinis. 4. V. 74. Vir incredibili impunitate & audacia. Ibid. 48. Nostris os hominis, nostris audaciam. 13. A. 10. Audacia ad omne facinus. pro Lig. 23. Vide quid licentiæ, Cæsar, nobis tua liberalitas det, vel potius audaciæ: pro Syl. 76. Perspicue, quantas, audacias, quam incredibiles viros, &c. pro Dom. 141. Quamquam & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. 2. C. 10. Non mediocres hominum libidines, inhumanæ audaciæ atque intolerandæ. pro Clu. 183. Quod si aut cõfidens astutia, aut callida esset audacia, vix vilo obfisti modo posse. pro Fl. 3. Audacia & impudentia fretus id dicit, &c. 1. de Inu. 55. Temeritas & audacia stultorum & improborum. 5. V. 208. Vultis autem istorum audacias ac libidines aliqua ex parte refecate: pro Cl. 184. Mulier abundat audacia.

† A D V E R B. *Necessariò vim verborum, pro Cec.*

⚡ Syntaxis. *Omnia per translationem. Aucupari vtilitatem, tranquillitates, verba, opiniones, rumulos imperitorum.*

A V D A C I A, *confidentia, impudentia.* 2. de In. 165. Audacia non contrarium est fideli, sed appositum ac propinquum: & tamen virtutis est. pro Cec. 2. Audacia & confidentia idem. Part. 81. Fortitudinem audacia imitatur. 1. Off. 63. Animus paratus ad periculum, si sua cupiditate, non vtilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habet quam fortitudinis. 4. V. 74. Vir incredibili impunitate & audacia. Ibid. 48. Nostris os hominis, nostris audaciam. 13. A. 10. Audacia ad omne facinus. pro Lig. 23. Vide quid licentiæ, Cæsar, nobis tua liberalitas det, vel potius audaciæ: pro Syl. 76. Perspicue, quantas, audacias, quam incredibiles viros, &c. pro Dom. 141. Quamquam & insolentia dominatus extulerat animos, & erat incredibili armatus audacia. 2. C. 10. Non mediocres hominum libidines, inhumanæ audaciæ atque intolerandæ. pro Clu. 183. Quod si aut cõfidens astutia, aut callida esset audacia, vix vilo obfisti modo posse. pro Fl. 3. Audacia & impudentia fretus id dicit, &c. 1. de Inu. 55. Temeritas & audacia stultorum & improborum. 5. V. 208. Vultis autem istorum audacias ac libidines aliqua ex parte refecate: pro Cl. 184. Mulier abundat audacia.

† A D I V N C T. *Aperta, hominis perspicua, 4. Ver. Callida, singularis, pro Cl. Digna odio maiori. 6. Ver. Effrenata, 1. Cat. Ficta, pro Flac. Gemina, pro S. R. Horribilis, 1. Att. Humana & toleranda, 2. Tusc. Immanis, de Arusp. Impia, 2. de Leg. Incredibilis, intolerabilis, tam varia & tam noua, leuior, pro Q. Rosc. Magna, 13. Phil. Manifesta, 2. Cat. Nimia, 2. Phil. Scelerata, 8. Phil. Similis, pro Fon. Ibid. Vera, tanta, 3. Phi. Tanta & tam perspicua, 2. de In. Urbana, de Prouin.*

⚡ Syntaxis. *Audacia incredibilis, inhumana, intoleranda, callida. Importunitas & audacia. Audacia & confidentia, idem.*

A V D A C I S S I M V S. Or. 129. A nobis, homo audacissimus Catilina in Senatu accusatus, obmutuit.

A V D A C V S. Or. 202. Poetæ tranferunt tum crebrius, tum audacius. Orat. 16. Post paulatim incedens exultabat audacius. in bonam partem.

A V D A C T E R, *fidenter.* de Cl. 241. Is ad dicendum veniebat magis audacter quam peritè. Brut. 4. Pridem Inu. Et quidem audacter dicebam, &c. in bonam partem. 4. V. 134. Quauis audacter, quamuis impudenter. pro Fon. 1. Audacter hoc dico, non temere confirmo. pro S. R. 31. Omnia non modò dicere, verum etiam libenter, audacter, liberèque dicere. 2. de Fini. 28. Est enim tanti Philosophi, tamq; nobilis, audacter sua decreta defendere. pro S. R. 31. Certum est, delibetatumque quæ ad causam pertinere arbitror, omnia non modò dicere, verum etiam libenter, audacter, liberèque dicere. 15. Fam. 2. Eo autem tempore spe mei præsidij complures ea quæ scirent audacter ad se detulisse. 4.

Aca. 81. Responderem igitur audacter isti vestro deo, me planè his oculis non esse contentum.

⚡ Syntaxis. *Magis audacter, quam peritè: in malam partem. In bonam aliquando. Audacter ac liberè.*

A V D A X, *confidens, temerarius, impudens, petulans, proiectus ad audendum, cuius eminet audacia.* (Timidus. 2. Q. Fr. 4. Vatinius homo petulans & audax. 1. de In. 4. Temerarius & audax homo. 2. C. 9. Audax ad facinus. pro Clu. 18. Audax mulier. 2. de Or. 170. Si causa nemini, & tu semper audax, quid est quod de facinore dubitare possumus? 1. de Finib. 61. Alij audacèsq; & proterui.

⚡ Syntaxis. *petulans & audax. Temerarius & audax. Audax & proteruus. Audax ad facinus.*

A V D E O, *non dubito.* pro Lig. 8. Vide quæso Tubero, ut qui de meo facto non dubitè dicere, de Ligarij non audea confiteri. 6. At. 2. Aufus es hoc ex ore tuo, Ennius inquit, me rogare: de Cl. 178. Nò ego tibi repromittere istuc quidè aufus sum pro Pomp. 25. Itaq; tantu victus efficere potuit, quantum incolumis nūquam est aufus optare. pro Pomp. 12. Imperatorem à nobis certu deposcere, neq; audet, neq; id facere summo sine periculo posse arbitrantur. ad Bru. 16. Verba tua recognosce, & aude negare, seruientis aduersus regem istas esse preces. Or. 17. * Nos aufi referare.

† A D V E R B. *Apertè esse inimicos, 15. Fam. fidenter, 4. Att. Nimirum vel sola dicere bona, pro M. Marc.*

A V D I E N D I. 2. de Ora. 16. Valdè sum cupidus, te in illa longiore ac perpetua oratione audiendi, &c. 2. de Orat. 14. Abhorrens à studio audiendi.

A V D I E N D V M, pro L. Flac. 98. Nemo illorum iudicium, clarissimis viris accusantibus audiendum sibi de ambitu putauit.

A V D I E N S, *auditor, obediens.* Or. 55. Itaq; ille perfectus vt cunque se affectum videri, & animum audientis mouere volet, ita certum vocis admouebit sonum. de Cl. 278. Infamare animos audientium. Ibid. 89. Ad animos audientiu permouendos. 3. V. 88. Sunt illi quidem dicto audientes, &c. 7. 84. Quorum sociorum opera Syracusani nobis dicto audientes sunt, eos Syracusanis dicto, audientes esse iussisti. 2. de D. 138. Ista imagines ita nobis dicto audientes sunt, vt simulatque velimus accurrant.

A V D I E N T I A, *audiendi, attentio.* 1. V. 42. Maximam audientiam orationi meæ improbitas illius factura est. de Sen. 28. Facitque per sæpe sibi audientiam disertis fenis compra oratio & mitis. 4. ad Her. 68. Illi præco faciebat audientiam. 2. de Or. 325. Audientiam sibi fieri velle videantur.

A V D I O, *auribus accipio, ex audio, excipio, sentio, aures do, aures patefacio, auditionem accipio, ad aures meas venit, peruenit, fama & auditione accipio, auditor sum, operam do.* 7. Att. 20. De malis nostris tu prius audis quam nos. Brut. 2. Quod non prius exercitum tuum Apollonia mouisti, quam de Antonij fuga audisti. pro S. R. 133. Vnde vix ter in anno audire nuncium possunt. 9. Fam. 17. De isto periculo nihil audiui. 10. 11. De prelio facto audiui. 7. 17. Ego te de rebus illis non audiam. 5. Att. 17. Etsi hoc te ex alijs audire malo. 7. 16. Vt primùm de discessu nostro Cæsar audisset. 6. V. 92. Verba eius audistis. pro Clu. 12. De suo scelere & immanitate audiet. 4. cad. 5. Lucullus delectabatur lectione librorum, de quibus audiebat. pro S. R. 9. Quapropter vsq; oro, vt atterè bonaq; cum venia verba mea audiaris. 2. de Orat. 285. Potest fieri, inquit, vt omninò quod te audisse dicis, nunquam audieris. Ibid. 144. Ex Crasso audiui, cum diceret, sibi certum esse, &c. 2. de Or. 285. Cum læsisset testis Silus Pisonem, quod se in eum audisse dixisset. Potest fieri, inquit, &c. 1. qui ei maledicerent. de Cla. 100. Audiui ista de maioribus natu: à maioribus natu. 3. cont. Rull. 11. Quæ data, vendita, patior, audio, quid deinde. 7. V. 68. Panormi igitur? audio. Ibidem. Lilybeum fortasse: video. 9. Fam. 20. Veniunt etiam, qui me audiunt, quasi doctum hominè. de Fat. 4. Te proponere aliquid, ad quod audiam, volo. 9. At. Audi igitur ad omnes. litera. 3. de Or. 131. Audiui de socero meo: à socero meo. 5. Tusc. 116. Erat surdaster M. Crassus, sed aliud molestius, quod malè audiebat. * A cad. An Arcesilam, à quo audit Tu fortasse videtis.

⚡ *Ex audio.* I. P. 34. In quo dij immortales meas preces audierit. 1. Q. Fr. 3. Quod precarer Deos, nisi meas preces audire desisset.

⚡ *Assentior, consentio, comprobo.* 1. Tusc. 65. Nec Homerum audio, qui Ganymedem à diis raptum ait, est, nec Homero assentior.

⚡ *Sum discipulus.* 1. de N. 37. Cleâthes Zenonè audiuit: Zenonis discipulus fuit, &c. 1. Of. 1. Audire aliquè. esse discipulum aliquis.

⚡ *Agnosco, accipio, intelligo.* 3. de Nat. 93. Audit igitur mens diuina etiam de singulis.

⚡ *Laudor, aut contra.* 1. de Leg. 50. Vt bene audiant, & rumorem bonum colligant, erubescit. 6. At. 1. Qui me idcirco putant bene audire velle, vt ille malè audiat. 5. de Finib. 57. Est hominis ingenui, velle bene audire ab omnibus. 3. V. 118. Ne gratis in prouincia malè audires. 3. Off. 98. Quid enim auditurum putas fuisse Vlysem, si in illa simulatione perseuerasset: qui cum maximas res gessisset in bello, tamen hæc adiuuit ab Aiace.

⚡ *Obtempero, obedo, morem gero.* 2. Fa. 7. Nūquam labere, si te audies. Ibid. Tecum loquere, te adhibe in consiliu, te audi, tibi obtempera.

tempera. 13. A. 6. Næ ego istam sapientiam non audiam. I. P. 42. Græci, &c. quos vrinam ita audires, vt erant audiendi: sed audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino. 1. de N. 5. 5. Tanta imbueret superstitione, si te audire vellem, vt Aruspices mihi essent colendi. 2. 168. Tu Corta si me audias, eandem causam agas. 7. Attic. 1. At vellem, à principio te audisse amicissimè admonentem. 11. Fa. 10. Si me Cæsar audisset, &c.

A V D I O R. pro Clu. 7. Causa, quæ iam per octo annos ex contraria parte auditur.

† A D V E R B. Admodum, Leniter, 4. Acad. Alicundè, 10. Attic. Aliquando, affidue, coram, 1. Acad. Aliquando, 3. Offi. Aliundè, pro Lig. Amicè, attentè, intelligenter, in Part. Affidue, pro Mil. Attentè, benignè, pro Clu. Attentè verba, pro S. R. Attentiùs, per attentè, pro Cæ. Attentiùs, diligentius, 1. de Or. Benè, 3. & 4. de Fin. Celeriter, 8. Fam. Clementer, Anteq. Commodè, liquide, vulgò, 5. Ver. Commodò, 9. Att. Diligenter & sæpè, libenter, omnino, nunquam, palam, valde libenter, 2. de Or. Diutiùs, 4. Ver. Gratis, maiè, 3. Ver. Hilare, 16. Fam. Libenter, studiose, que omnino non, de Diu. Libentiùs, 13. Phil. Male, 5. Tusc. Melius, propius, quàm tardissimè, 10. Fam. Libentiùs, Orat. Merito, in Sal. Nunc primum, 6. Ver. Omnino, nunquam, pro Flac. Per libenter, 7. Fam. Pariter, 2. cont. Rul. per studiosè, statim à principio, studiosè, de Clar. Quàm celerimè, 14. Fam. Studiofius, 1. de Inuent. Verè, 6. Attic.

✠ Syntaxis. *Audiens dicto. Audiensiam facere, à audiendi attentionem: & sibi audiensiam. Audio de morte, de pace. Audire nuncium, aliquem de pace. Audire ex aliquo. Audire in aliquem aliquid: id est, contra. Audire de Cæsare: id est, à. Audit Deus de singulis: id est, agnoscit, cum adverb. bene, vel malè: pro, laudari, aut contra. Bene audire volo ab omnibus. & in patria. Audire aliquem: id est, ei obtemperare, vel aliquem non negligere. Ad hæc: Auduit Platonem Aristoteles: id est, fuit eius discipulus.*

A V D I T I O, sermo dispersus. rumor. 6. V. 102. Expetere aliquid sola auditione. 8. Fa. 1. Romam cum venissem, ne tenuissimam quidem auditionem de ea re accipi. 1. de Nat. 9. Accipere aliquid fama & auditione. * pro Plan. 56. Ne fictis auditionibus, ne difeminato dispersoq; sermoni, fortunas innocentium subiiciendas puteris.

✠ *Auditus.* 1. de Ora. 131. Qui est versatus in rebus auditione & cogitatione, quæ studio & diligentia præcurrit atare. 5. de Fin. 42. Homines fabularum auditione ducuntur.

† A D I V N C T A. Tenuis, 5. Ver. Tenuissima, 8. Famil. Ficta, pro Planc.

✠ Syntaxis. *Credere auditionibus. Accipere auditiones, & aliquid auditione. Auditio & fama. Auditio ficta. Fabularum auditiones. Auditio, & auditiones, pro leui rumore.*

A V D I T O R, discipulus. 1. de Nat. 38. Perseus Zenonis auditor. 5. de Fin. 54. Demetrius Theophrasti auditor.

✠ *Qui audit, audiens.* 3. de Nat. 1. Præbeo me tibi vicissim attentionem contra Stoicos auditorem. Orat. 24. Oratorum eloquentia moderatrix est auditorum prudentia. Ibid. 122. Ordiri, &c. in quo aut concilietur auditor, aut erigatur. de Clar. 191. Si Platonem vnum auditorem haberet Demosthenes, pro Dom. 64. Ille ne auditor quidem suæ gloriæ; ego etiam spectator meæ laudis esse potuissem. de Clar. 199. Præstat etiam illi doctus auditor indocto, quod, &c. Ibid. 191. & Or. 122.

† A D I V N C. Aequalis in dicendo, non nimis exercitatus in iure civili, non inferior, doctus, indoctus, intelligens, de Clar. Aequus, 1. de Nat. & Anteq. Attentus, beneuolus, docilis, certiores, infesti, irati, mitior, tardi, 1. de Inu. Boni, 16. At. Frequens, Or. Nouus, 2. At. Stultus, & credulus, pro Font. Veteres, 3. de Fin.

✠ Synt. *Perseus Zenonis auditor. Habere, conciliare, erigere auditores. A V D I T V S, pro Cor. 16. Virtus audita. (Virtus præfens, experta atque perspecta.*

A V D I T V S, sensus audiendi, auditio. 2. de N. 144. Auditus autem semper patet. eius enim sensu etiam dormientes egemus: à quo cum sonus est acceptus, etiam à somno excitamur. 2. ad Her. 9. Nūquid aliquo sensu perceptum sit, aspectu, auditu, tactu, odore, gustatu. pro Marc. 12. Hoc non perinde intelligi auditu potest, atque ego ipse cogitans sentio.

✠ *Fama, rumor.* 1. Offi. 33. Labeo, seu quis alius: nihil enim præter auditum habeo.

A V E L L E N D V S, astrabendus. 6. V. 110. Hoc iste signum auellendum asportandumque curauit.

A V E L L O, abstraho, aufero. pro Fon. 36. Auellere atque abstrahere filium de matris complexu.

A V E L L O R, abinagor, abstrabor. de Sen. 71. Poma ex arboribus, si cruda sunt, vi auelluntur; si matura, decidunt. pro Dom. 145. Vt perpetuum dolore auulsus à meis sustinerem. 3. de Or. 28. Auulsus à cæteris. Lege, E M B L E M A, & S I G I L L V M.

✠ Syntaxis. *Auellere, & asportare. Auelli & abstrahi. Auelli ex arbore, à suis, de complexu matris.*

A V E N A, segetis vilissima genus. 5. de Fin. 91. Si auenam in segete vspiam videris.

A V E N T I N V S, mors. || pro Mur. 15. Faci s, vt rursus plebs in Auertinum seuocanda esse videatur.

A V E O, cupio, auditis alicuius rei me tenet. 1. At. 12. Valdè auero scire quid agas. 2. de Fin. 46. Cùm vacui curis etiã quid in cælo fiat, scire auemus. 2. At. 18. Intellexi quàm suspensio animo scire

aueres quid esset noui. 1. Tusc. 112. Auero enim audire quicquid est. 4. At. 3. Auere te certò scio quid hic agatur. || 1. de Diu. 11. Auero audire de diuinatione.

† A D V E R B. Prorsus, 13. Att. Valdè, 1. Attic.

✠ Syntaxis. *Valdè auero. Auero scire. Animo suspensio auero.*

A V E R N V S. 1. Tusc. 37. Inde in vicinia nostra Auerni lacus.

A V E R R V N C O, prohibeo, auerto. 9. Att. 2. Contrà igitur, dii, inquis, auerruntur.

A V E R S O R, refugio, recuso, terga do, me auerto aliò. 4. V. 187. Cùm manifesta res esset, querere incæpimus de Carpinatio, quis nã esset is Verutius. hætere homo, auerfari, rubere. pro Cl. 177. Auersari aduocati, etiam vix ferre posse. Sic est legèdum, non Auersarij: est enim infinitus, pro imperfecto indicatiui, vt Grammatici loquuntur.

A V E R S O R, qui aliò aliquid auertit. 7. V. 151. Verres ille auersor pecuniæ publicæ.

A V E R S V S, qui terga dat. 2. de Or. 256. Auersus & auersus impudicus es. 10. Fa. 30. Auersos hostes aggredi. 15. 4. Cùm viderem copias à Cappadocia auersas.

✠ *Abductus.* 3. V. 34. Is auersa pecunia publica aufugit. 5. 163. Frumentum auersum à repub. abreptum ab aratoribus.

✠ *Alienus, abhorrens, infestus, infaustus.* 4. Tusc. 34. Motus auersus à ratione. Brut. 16. Deos auersos esse à salute populi Rom. 11. At. 5. Ille auersissimo à me animo est. Item, Quidam ita à rep. sunt auersi, vt huic se hosti fauere præ se ferant. pro Ar. 20. Nemo est tam auersus à Musis, qui, &c. 3. C. 21. Auersus à vero. 1. de Diu. 29. Auersa aui solueret. 3. de Or. 219. Tauriscus quidam dicere solebat, eum esse actorem auersum, qui in agendo conuens aliquid pronunciaret. 10. Attic. 12. Nihil ego vidi tam à vobis oĩnĩv, tam auersum à suis.

✠ Syntaxis. *Auersus, impudicus. Auersus à ratione, à Republ. à Musis. Auersus actor, & auersa vis.*

A V E R T O, arceo, remoueo, abduco, prohibeo, propello. 2. de Nat. 162. Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus, aliàs, auertimus. 6.

A. 18. Auertere conatus alicuius à republica. 10. 6. Auertere legiones ab aliquo. pro Mur. 43. Hæc populi opinionem à spe adipiscendi auertunt. 9. Atti. 12. Si me melius fugæ deformitas auertit ab amore. pro Fl. 68. A iudicib. oratio auertitur, vox in coronam turbamque effunditur. Brut. 3. Et certè nisi is Antonium ab vrbe auertisset, periissent omnia. Ibid. 16. Puer qui à ceruicibus nostris auertisset Antonium. Ibid. 10. Sin aliter fuerit (quod diu omen auertant) reipub. vicem dolebo. 4. A. 10. O diu immortales, auertite & detestamini quæso hoc omen. 11. 11. Atque hoc quidem detestabile omen auertas Iupiter. 12. Fa. 6. Quod diu omen auertant. pro Sest. 67. Qui mentem optimi viri fictis terroribus à defensione meæ salutis auerterant. 3. Offic. 83. Auertere aliquem ab errore. 6. Famil. 1. Auertere cogitationem à miseris. 4. A. 3. Cæsar Antonij furorem à pernicie reip. auertit. 16. At. 7. Ego verò Austro miras gratias ago, qui me à tanta infamia auerterit. 1. de N. 102. Ibes auertunt pestem ab Ægypto. pro Cec. 33. Armis repellere, fugare, auertere aliquè. 2. de Nat. 141. Architecti auertunt ab oculis dominorum ea quæ, &c. Orat. 138. Vt ab eo quod agitur, auertat animos. 3. de Nat. 19. Cùm me ad respondendum comparari, repente auertas orationem. de Amic. 5. Tu velim à me animum parumper auertas, Lælium loqui ipsum putes. 8. At. 24. Nisi setotum etiam atque etiam à sermone nostro auertisset Balbus.

✠ *Terga do.* 5. A. 38. Lepidus Antonio diadema Cæsari impo-nente se auertit. pro Cor. 11. Ex illis fuit nemo, qui remoueret oculos, & se totum auerteret, ne, &c.

✠ *Aufero.* 3. V. 11. Hic in quæstura pecuniam publicam. Cn. Carboni Cos. datam auertit. 5. A. 11. Antonius H. S. septies milies pecuniæ publicæ auertit. 12. Famil. 26. Ne patiari Erotem hæreditatem Turiannam auertere.

† A D V E R B. Manifestè rem frumentariam, 5. Ver. Parumper animum, de Amic. Repentè rationem, 3. de Nat. deo.

✠ Syntaxis. *Pecunia auersor: id est, subreptor. Auertere flumen. Legiones ab aliquo auertere. Vt auertat & detestetur. Deum precamur. Armis auertere aliquem. Auertere se: id est, terga ostendere.*

A V F E R O, eripio, abripio, auerto, adimo, tollo, abduco, detraho, remoueo, praeido. de Amic. 89. Solitudo aufert fructum voluptatum. 4. V. 35. Ab hac abaci vasa omnia abstulit. pro S. R. 23. Multa palam domum suam auferebat, plura clam de medio remouebat. 1. V. 19. Quod in vnaquaque re beneficio populi Rom. iuris habebam, id tu mihi eripuisti atque abstulisti. 2. de Orat. 265. Non pecuniam conseruasse dico, sed tanquàm nudus nuce legeret, in ventrem abstulisse. 3. de Offic. 10. Oris pulchritudo reliqui corporis imitandi spem auferebat. 13. Attic. 13. Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli, transulique ad nostrum sodalem. pro Quint. 20. Quintius à Scapulis paucos dies aufert. 2. Fam. 7. Ne te auferant aliorum consilia. pro Quint. 84. Auferre & abducere aliquid. Orat. 209. Detrahere, auferre. pro Qu. R. 39. Auferre aliquid ab aliquo. 6. Attic. 1. Scapio omnem pecuniam ex edicto meo auferendi potestas fuit. Ibid. 3. Sed quid potuit

potuit queri is, qui auferre pecuniam cum potuit, noluit. 3. V. 20. Ut alter dies, defensoribus istius non modo spem victoriae, sed etiam voluntatem defensionis auferret. 3. Quae. 4. Si is cum eo comparatus videretur, auriculam fortasse mordicus abstulisset. 1. 5. Att. 27. Attica confirmes, me minime totum amorem ab ea mecum abstulisse. 3. de Leg. 35. Cui ne reditus quidem ad bonos, salutem a bonis potuit auferre. 2. V. 3. Hi ludi x. dies auferent. pro Dom. 14. Clodius pecunias consulares abstulit a Senatu.

† *Obtinere, accipio, consequor.* 16. At. 16. Audiuimus Caesarem, verba fecimus, pro Buthrotiis, liberalissimum decretum abstulimus, quod ob signatum est ab amplissimis viris. 3. V. 2. 1. Auferre laudem ex aliqua re. pro Mil. 64. Secum auferre gloriam sempiternam. 1. de Or. 239. Auferre responsum ab aliquo. 16. At. 11. A. Varrone adhuc *ἔλαστρον* illud non abstuli. pro Q. 22. Vnde eo plus opis auferet, quo minus attulisset gratia.

† *Auferro, r. V. 117.* Nec cum sensu doloris aliquo aut cruciatu spiritus auferatur.

† *Adverb. Gravis, Publice, 6. Ver. Impudentius, 5. Ver. Longè hinc, Postquam in Senat. Mordicus, 3. ad Q. Frat. Occulte, vndique, 4. Ver. Omnino non, pro Q. R. Perceleriter, 6. Famil. Redè, rectissime, pro Flac.*

† *Syntax. Amorem ab aliquo auferre, decretum domum in ventrem. Auferre & abducere. Auferre laudem & gloriam in optima parte.*

† *AVFUGIENS, qui aufugit.* 2. de Nat. 111. Andromeda aufugiens aspectum moesta parentis.

† *AVFUGIO, fugio.* 3. Fam. 77. Dionysius cum multos libros surripisset, nec se impunè laturum putaret, aufugit.

† *AVGENDVS, donandus, cumulandus.* 7. Fa. 17. Te non modò tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi. 2. Offic. 21. Quae homini tribuunt ad eum augendum atque honestandum. * de Clar. 105. Sed & breue tempus ingenij augendi & declarandi fuit.

† *AVGENS, cumulans in Arat.*

† *Nam quorum stirpes tellus amplexa prehendit, Haec augens animam vitali flamine mulcet.* de Fat. 1. Sed decet augentem linguam Latinam appellare moralem.

† *AVGEO, maius facio, amplifico, addo, accessionem facio, exagbero, cumulo, multiplico.* (extenuo, detrako, minuo pro Flac. 28. Minus, inquit, gloriam Pompeij: imò tu auges molestiam. 1. Offic. 11. Quorum alter rescientia augere potest, alter exemplis. 2. contra Rul. 68. Augere aliquem diuitiis, & locupletare forunis. pro S. R. 50. Quibus rebus illi & agris, & vrbib. temp. & hoc imperium auxerunt. 1. Ac. 26. Augere linguam copia verborum. pro R. P. 38. Augere rem bonis & honestis rationibus. 13. Fa. 62. Magni beneficium tuum magno cumulo auxeris. Ora. 125. Augere & amplificare res. 2. ad Her. 9. Augere peccati atrocitatem. Part. 22. Augere alterum, minuire seipsum. 14. A. 16. Idem dies non modò me iniquissima inuidia liberauit, sed etiam celebrima populi Rom. gratulatione auxit. 1. 37. Hos verò non tueri, sed augere commodis debeo. 2. de Nat. 101. Aer humorem colligens terram auget imbribus. de Fato. 3. Nec ea quae nunc tracto minuunt, sed augent potius illam facultatem. 1. de Orat. 94. Qui mirabilius & magnificentius augere posset & ornare quae vellet. Orat. 5. 4. Cumulatè augere aliquod munus. 2. Offic. 70. Neque enim verbis auget suum munus, si quo fortè fungitur, sed etiam extenuat. 1. Qu. Fr. 1. Caesaris in nos amore quibuscumque poterimus reb. augebimus. de Am. 30. Auxit beneuolentiam consuetudo. de Clar. 16. Ut impendiis etiam augere possimus largitatem tui muneris. 11. At. 25. Epistola tuae auxerunt mihi dolorem. 10. 16. Haec non animum eius augent, sed timorem. 4. V. 13. Non locupletissimi cuiusque census extenuant, tenuissimi auxerant. de Clar. 47. Rem augere laudando. (virtuoperando vultus affligere. * con. C. Anton. Augere mercedes si vultis. pro M. Cael. 44. Vitium ventris & gutturis non modò non minuit aetas hominibus, sed etiam auget.

† *AVGEOR, cumulo, r. sio manus, 9. A. 15.* Augeatur isto etiam honore Sulpitius. de Ar. 57. Eodem tempore suscipimur in lucem, & hoc caelesti spiritu augemur. de Senect. 17. Quibus non modò non orbat, sed etiam augetur senectus. de Ar. 56. Sed quid illud, ne deterioribus repulsisque honos augeatur. pro Plan. 22. Totilla regio se huius honore ornari, sed dignitate augeri arbitrabatur. de Ar. 56. Hi ne honore augeantur, nonemur.

† *Adverb. Copiosè, fusè, Rhetoricè, 3. de Finib. Cumulatiùs, Ora. Magnificentius, mirabiliùs, 1. de Orat. Maximè stylo, de Clar. Omnino numerum dierum, 12. Phil. Priuatiim, in Piso. Summè, 2. de Inu. Valdè, 13. Att. Vehementer, 3. Qu. Fr. & pro Mur.*

† *Syntax. Augendus & ornandus. Augere & honestare. Augere diuitijs aliquem, commodis. Mirabiliùs & magnificentius augere. Augere animum, timorem. Augere, & amplificare.*

† *AVGESCO, ad augeo.* de Sen. 53. Vna & succo terrae, & calore solis augetur. 2. de Nat. 26. Semina temperatione caloris oriuntur & augetur. Ibid. 51. Multa, quibus animantes alantur, augeturque & pubescant.

† *AVGV, interpres auguriorum.* 8. Atti. 3. Ille in Clodio adoptando

augur. 1. de Diu. 3. Romulus non solum auspiciò urbem condidit, sed etiam ipse optimus augur fuisse traditur. 6. Fa. 6. Quare quum vt augures & astrologi solent, ego quoque augur publicus, & c. 2. de Leg. 2. 1. Augur qui iniusta, nefasta, vitiosa, dita defixerit, iniusta infectaque iuncto. de Sen. 1. 1. Augurque quum esset, dicere ausus est, optimis auspicijs ea geri, quae pro Reipublica salute gererentur. 2. P. 4. Auguram a duob. ex collegio nec amplius nominare licebat. 3. Fa. 10. Auguram olim Romae cooptari non licebat, qui cuiquam ex collegio esset inimicus. 2. de Leg. 33. Augures, Poles, Melampus, Mopius, Amphiarus, Calchas, Helenus. Ibid. 2. 1. Quique augures, agent rem duelli, quique populare auspicium, praemonent. 2. P. 80. 81. Augures nuntiationem solum habebant. 1. de N. 124. Cur auspicijs augures praesunt. 2. de Leg. 2. 1. Augures diuorum provident, caelique fulgura regionib. ratis temperant, urbemque & agros & templa liberata & efflata habent. Ibid. Augures publici, interpretes Iouis Optimi Maximi, signis & auspicijs postea vidento, disciplinam tenent. 13. P. 12. Nos augures qui Iouis Optimi Maximi interpretes, internuntique constituti sumus. de Sen. 22. Quid iuris consulti? quid pontifices? quid augures? 2. de Leg. 2. 1. Augures Sacerdotes vineta, virgeta & salutem populi augurant. Ibid. 33. Augurum ars & vultus & negligentia iam euauit. 2. P. 83. Ad aurum collegium acta magistratum deferri solita. 6. Fa. 6. Augurum disciplina cuiusmodi. 1. A. 26. Hoc dico de futuris, quod est augurum ante dicere ea, quae vitari possunt. pro Dom. 40. Augurum est, feruare de caelo. 2. de Leg. 3. 1. Augurum ius maximum & praestantissimum in repub. cum est auctoritati coniunctum. Ibid. Augurum ius posse a summis imperijs & potestatib. comitia tollere, concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere, vt res suscepta dirimatur: si vnus augur alio die dixerit, posse decernere. vt magistratu se abdicent Consules, cum populo, cum plebe agendi ius dare aut non dare: legem, si non iure rogata est, tollere, nihil domi, nihil foris per magistratum gestum: sine eorum auctoritate posse cuiquam probari. pro Dom. 39. Libri augurum reconditi. 2. de Leg. 33. Augurum praedictis multa incredibiliter vera cecidisse. Ibid. 2. 1. Auguribus qui non paruerit, capitale esto. 1. Diu. 3. Auguribus Reges Rom. sunt vti. 3. de Leg. 43. Vide. A. D. M. I. N. I. S. T. E. R. pro Dom. 41. Sacrorum iure pontifices, & auspiciorum religione augures totum euertunt tribunatum tuum.

† *ADIVNCI, Bonus, publici, 2. de Leg. Interpretes Iouis Optimi Max. 1. de Leg. Interpretes, internuntique Iouis, 2. Phil. Optimus, summus, 1. de Diu. Perfectus, antiquissimi, publicus, 6. Fam.*

† *Syntax. Augur nominatur, cooptatur. Augur optimus. Augur sacerdos. Augurum ars, disciplina, ius, praedicta.*

† *AVGVRA LIS, de Clar. 267. Vir auguralis, vt vir consularis. 1. de Diu. 72. Libri augurales, 3. Fam. 4. 11. Augurale ius, & Auguralis caena.*

† *AVGVRANDVS, 2. de Nat. 160. Aues quasdam rerum augurandarum causa esse natas.*

† *AVGV RATIO, auspicium, diuination. 2. de D. 65. Quae tandem ista auguratio est ex passeribus, &c.*

† *AVGVRA TRI, de Diu. 45. Nam quod ad dexteram cepit cursum, ab laeva signum praepotens, pulcherrimè auguratum est, rem Romanam publicam summam fore.*

† *AVGVRA TVS, adiect. auspiciatus, in Vat. 24. In illo augurato templo ac loco.*

† *AVGVRA VS, subst. augurium, auspicium, in Vat. 21. Ne diuitius loquat de augurato tuo. 1. de D. 30. Lituus insigne auguratus. Ibid. 32. Scientia auguratus.*

† *AVGVRI VM, auspicium, auctoritas rei bene gerenda, de Ar. 18. Rerum bene gerendarum auctoritas augurio continentur. 1. de Diu. 32. Ille augurio acto posse respondit. 3. Offic. 66. Cum in arce augurium augures acturi essent, in Vat. 21. An quia semper tua sic egisses auspicia, fueris auguria dissoluturus. 2. A. 89. O mea semper frustra verissima auguria rerum futurarum. 1. de Diu. 105. Addubitabo salutis augurio. 6. Fam. 6. Constitui apud te auctoritatem augurij & diuinationis meae. 1. Tusc. 33. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum.*

† *ADIVNCI, Contraria, non tam artificiosa, quam superstitiosa, extrema, sinistra, 2. de Diu. Verissima, 2. Phil.*

† *Syntax. Augurio contineri. Augurium agere, dissoluere. Augurium addubitatum, verissimum.*

† *AVGVRI VS, auguralis, sive Augurium, pro auguratu. 3. Fa. 9. Cum ipsam cognitionem iuris augurij consequi cupio, tum, &c. de Sen. 12. Scientia iuris augurij, alias Augurij.*

† *AVGVRO, diuino. 2. de Leg. 2. 1. Sacerdotes vineta, & virgeta, & salutem populi Romani augurant. * Frag. ep. Praesentit animus atque augurat quoddammodo.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

† *AVGVRO R, augurium ago, auspicium ago, diuino, auspicio. 1. de Diu. 72. Calchas ex passerum numero belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 27. Ille igitur mihi videtur vere augurari.*

nam nostri quidem magistratus auspiciis vtuntur coactis. 1. Tusc. 96. Eiq; qui venenum præbuerat, mortem verè est auguratus. 1. de Div. 64. Idq; euenit appropinquante morte, vt animi futura augerentur. Orat. 41. Sed quid de Isocrate augeret, libet dicere. 9. Att. 19. Rectè auguraris de me (bene enim tibi cognitus sum.) pro Mur. 65. Quantum ego opinione auguror. 1. de Or. 65. Ego quantum auguror cōiectura, non despero fore, &c. 2. At. 10. Quantum cōiectura auguramur. 4. V. 18. Cūm ex nomine istius quid in prouincia facturus esset, perridiculi homines augurabantur. 6. Fam. 6. Non igitur ex alitis volatu, nec ex cantu sinistro oscinis, vt in nostra disciplina est, nec ex tripudii solistinis, aut somniis tibi auguror: sed habeo alia signa, quæ obseruem, &c. de Am. 41. De Gracchi autem tribunatu quid expectem, non libet augurari.

† A D V E R B. Fideliter, 4. de Rep. Pulcherrimè, verè, 1. de Diuin. Redè, 9. Att.

† Syntaxis. *Augurari bellum. Augurari de aliquo. Cōiectura augurari, & ex cōiectura. Non augurabor. Verè augurari. Perridiculus augurator ille.*

A V G V S T E, & Augustiūs, piè, sanctè feliciter. 3. de Nat. 53. Augustè & sanctè venerari deos. 2. 62. Augustè sanctèque consecrare aliquem, de Clar. 83. Aut quod de religione dici possit augustius.

† Syntaxis. *Augustè & sanctè venerari, consecrare, dicere.*

A V G V S T V S, sanctus. 1. de Nat. 120. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, pro Dom. 137. Locus augustus, id est, saxum sacrum, 5. Tusc. 36. Ex hoc Platonis sancto augustoque fonte nostra omnis manabit oratio. 11. Attic. 20. Ipsum augustum audies. || Lamb. legit, Augustus, de Consolat. Augustissima templa.

† Syntaxis. *Locus, fons, sanctus & augustus.*

A V I A, mater patris vel matris, de Ar. 22. Cuius ab auia mater Dea manibus esset accepta.

A V I A R I V M, locus, ubi aues domi nutriuntur. 3. Q. Fr. 1. Nihil restabat præter balnearia, & ambulationem, & auiarium.

A V I D E, & Auidissimè, cupidè. 16. Attic. 10. Auidè expecto literas tuas, de Sen. 26. Literas Græcas sic auidè arripui, quasi diuturnam sitim explere cupiens. ibid. 72. Auidè appetere aliquid. 12. At. 40. Auidè sum affectus. 4. A. 1. Ea res, quam auidissimè ciuitas expectat.

† Syntaxis. *Auidè appeto, sum affectus de Cesare.*

A V I D I T A S, cupiditas, desiderium. de Sen. 46. Senectus mihi sermonis auiditatem auxit, potitionis & cibi sustulit. 1. Q. Fr. 1. Me quædam tenet infinita in te auiditas gloriæ. 3. de Fin. 7. Erat in M. Catone inexhausta auiditas legendi, nec satiari poterat.

† Auaritia. 2. Offi. 38. Ad diuitias plerique inflammari auiditate rapiuntur. Para. 6. Auiditas pecuniæ. 5. A. 20. Huius mendicitas auiditati coniuncta in fortunas nostras imminet.

† A D I V N C. Infinita, 1. ad Quint. Frat. Inexhausta, 3. de Finib.

A V I D V S, Auidissimus, valdè appetens, cupidus. pro Pomp. 7. Quoniam semper appetentes gloriæ præter exteras gentes, atque auidi laudis fuistis. pro Mar. 16. Auidissimus gloriæ. 1. de Orat. 133. Non enim sumus nimis auidi, ista tua mediocri eloquentia contenti sumus. Ora. 104. Demofthenes non semper implet aures meas, ita sunt auidæ & capaces, & semper aliquid immensum infinitumque desiderant. de Sen. 39. Voluptatis auidæ libidines, effrenatæ ad potiundum incitantur. 3. A. 2. Mea festinatio non solum victoriæ auida est, sed etiam celeritatis.

† Auarus. 5. A. 22. Antonius valdè auidus in pecuniis locupletum. 2. de Or. 182. Animus non appetens, non auidus. pro Q. R. 21. Liberalis auidum fraudasè dicitur.

† Syntaxis. *Gloria auidus, victoria. Auidus in pecunijs. Absolutè, non auidus.*

A V I S. 2. de D. 144. Ista enim aui volat nulla vehementius, 2. de N. 160. Aues quædam & alites, & oscines, vt nostri augures appellant. 4. ad Her. 30. Auium dulcedo ducit ad auium. 7. Fam. 28. Quod quasi auem albam videtur bene sentientem ciuem videre. 1. de D. 29. Auerfa aui soluere.

† A D I V N C. Alba, 7. Famil. Auerfa, 1. de Diu. Excelsa, 1. de Nat. Interuicia, interpretes & satelles Iouis, postrema, 2. de Diuin. Minores, de Senec.

A V I T V S, qui aui fuit. 2. con. Rul. 81. Paternæ atque auitæ possessiones. 2. V. 13. Res patria & auita. 1. Tusc. 45. Patria & auita Philosophia. 13. Famil. 34. Auitum mihi hospitium est cum Lyfone.

† Syntaxis. *Paternum & auitum, patrium & auitum in possessione, scientia, hospitio, usurpamus.*

A V I V M, ubi nulla est via. 4. ad Her. 30. Auium dulcedo ducit ad auium.

A V L A, atrium, regia. pro Dom. 62. In fundum vicini consulis non instrumentum aut ornamentum aulæ, sed etiam arbores transferbantur. 15. Fam. 4. Rex omni authoritate aulæ communita regnum cum dignitate obtinuit.

A V L Æ V M, aula ornamentum, peripetasma, peristroma, stragula,

† stragula vestis. pro Cal. 55. Deinde scabella concerpant, aureum tollitur.

A V L I S, oppidum & portus in Bœotia, in quo contra Troiam Græci conuenerunt. 1. Tusc. 116. 1. de Diu. 63.

A V L O E D V S, tibicem. pro mur. 29. Vt aiunt in Græcis artificibus, eos aulicos esse, qui citharedi fieri non potuerint. auletas, habent exemplaria emendatiora.

A V O C A N D I. 2. de Leg. 9. Lex vim habet ad rectè facta vocandi, & à peccatis auocandi.

A V O C A T I O. 3. Tusculan. 33. Auocatio à cogitanda molestia. (Renocatio ad contemplandas voluptates.)

A V O C O, trahuco, abstraho, remoueo, arceo, abduco. (Voco. de Sen. 15. Senectus auocat à rebus agendis. de Ar. 18. Literæ, quæ nostros animos deterrent atque auocant à religione. 4. Fam. 5. Ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam auoca. 2. A. 23. Ego nihil prætermisi quin Pompeium à Cæsaris coniunctione auocarem. Ibid. 115. Si te laus allicere ad rectè faciendum non potest, ne metus quidem à fœditissimis factis potest auocare. pro Ar. 12. A studiis nullo me vnquam tempore, aut commodum aut ocium meum abstraxit, aut voluptas auocauit, aut denique somnus retardauit. pro Cor. 66. Auocare aliquem ab aliqua contentione, à discordiis. Orat. 45. A propriis personis & temporibus auocare controuersiam. pro S. R. 90. Mammæi quos iam ætas à præliis auocabat. 1. de D. 111. Qui se à corpore auocent. 1. de Fin. 2. Auocare aliquem à Philosophia. 1. Acad. 15. Auocare Philosophiam à rebus occultis, de Socrate.

† A D V E R B. Sapienter, de Orat.

† Syntaxis. *Auocare animos à vitijs, contentione, prælio. Insuper Philosophiam ab occultis rebus auocare, i. redimere, eruere, secernere.*

A V O L O. 9. At. 12. Experiar certè vt hinc auolem. 2. de D. 37. Cor enim potuit subito nescio quò auolare.

A V R A, lenior ventorum status. Cic. sententia sunt de valido vento. in Arat. Et clinata magis paulò est aquilonis ad auras. Ibidem. Nisi ara subitis auris nubem diduxerit.

† Favor leuis, ac popularis. de Arusp. 43. Sulpitium longius quam voluit popularis aura prouexit. pro Sest. 101. Quem neque periculi tempestas, nec honoris aura potuit vnquam de suo cursu dimouere. pro Mur. 35. Totam opinionem parua nonnunquam commutat aura rumoris.

† A D I V N C. Minima, 5. Tusc. Parua, pro Mur. Popularis, de Arusp. Subita, clarifera, inferna, valida, in Arat.

† Syntaxis. *Aura Aquilonis. Aura subita. Popularis aura, rumoris, honoris.*

A V R A T V S, inauratus. Or. 163. Auratus aries Colchorum. 2. ad Her. 34. Pellis inaurata arietis. Postq. in Sen. 27. Currus auratus. Para. 6. Aurata tecta in villis. Aca. lib. 2. Auratus arcus.

A V R E L E A, via Roma. 2. C. 6.

A V R E L I V M, tribunal. pro Sest. 34.

A V R E L I, gradus. pro Clu. 93. pro Flac. 66.

A V R O I V S, 4. Acad. 135. Est enim non magnus, verum aureolum libellus. 3. de Nat. 43. Aureola oratiuncula.

A V R E V S, ex auro. 2. A. 85. Sedebat in rostris Cæsar in sella aurea, coronatus. pro S. R. 124. Venio nunc ad illud nomen aureum Chryfogoni. Oët. Cūm te matris tuæ partum aureum esse dixi. 12. A. 10. Aureus nummus, 2. de N. 159. Illo aureo genere, vt Poëtæ loquuntur.

A V R I C V L A, quod circum foramen auris eminet. 2. Q. Fr. 14. Ita me & esse, & fore auricula infima scito molliorem. 4. ad Heren. 15. Cui etiam nunc pedagogi lites ad auriculas versarentur. 3. Q. Fr. 4. Auriculam fortasse mordicus abstulisset.

† A D I V N C. Infima, 2. ad Q. Frat.

† Syntaxis. *Auricula infima. Mollior auricula.*

A V R I F E R, ferens aurum. 2. Tusc. 122. Aurifera arbor Poëtæ.

A V R I F E X. 6. V. 56. Cūm vellet sibi anulum facere, aurificem iussit vocari. 1. de Or. 159. Aurificis statera.

A V R I G A, curruum rector, signum caeleste. 2. de Nat. 110. Auriga sub laeta geminorum obductus parte feretur.

† A D I V N C. Indoctus, 2. de Repub.

A V R I G E R. 2. de Diu. 63;

Aurigeris diuim placantes numina iauris. Poëtæ.

A V R I S, pars capitis, qua vocem haurimus, accipimus, audimus. 2. de Nat. 141. Aures cūm sonum recipere debeant, qui natura in sublimè fertur, rectè in altis corporū partibus collocatae sunt. Ora. 150. Graues sententiæ inconditis verbis elatas offendunt aures, quarum est iudiciū superbissimum. 4. ad Her. 32. Aurium sensus fastidiosissimus, 3. V. 3. Erigere aures, & attēdere animū. pro Fon. 12. Vnum est enim & simplex aurii iudicium, & promiscuè, & cōmuniter stultis ac sapientibus à natura datū. pro Pla. 66. Populus Rom. aures hebetiores, oculos acres & acutos habet. 8. A. 28. Hæc vos non dico, animo ferrè, sed aurib. accipere potuistis! 3. Fa. 8. Si cuius aures ad hæc disputationē patent. 14. A. 20. Mæc aures semper omniū præceptis & monitis patuerunt. 1. de Ora. 218. Est boni oratoris, multa auribus accepisse. 1. Q. Fr. 1. Regū aures

dibile videatur, sit autem necessarium, ut nihil sese plus quam alterum diligat.

¶ *Omnino.* 9. Att. 12. Pridie autem apud me Crassipes fuerat, qui se, &c. Attende, Autem, in primo membro epistola posuim. **AVT HEP S A,** vas, ab avros & ψυ, quod sua sponte coquat, suppositis in inferiore fundo (duos enim fundos habuisse videtur) carbonibus accensis, ibique conclusis. Sunt qui vas illud esse autumet, quod passim in mensis patinis supponimus, ne cibi de iure refrigerentur. pro S. R. 133. Domus referta vas Corinthiis & Deliacis: in quibus est authepsa illa, quam tanto precio nuper mercatus est, ut qui praterentes precium enumerari audiebant, fundum venire arbitrentur.

AVT O M E D O N, pro S. R. 98. Automedontem illum sui sceleris acerbissimi, nefarique victoriae nuncium.

AVT O R, *suafor, impulsor, hortator, machinator, architectus, adiutor, monitor, consiliarius, praefectus.* ¶ *Phrasis illa dicendi,* Consulo tibi, quae passim in Scholis teritur, me induxit ut hic admonerem iuniores, priscos, Latinos illum dicendi modum per. Authorem esse alicui, expressisse, Consulo tibi, pro, Suadeo. Consuetudine illa integra numquam Roma usurpatum. 9. Atti. 13. Senatui cum primum potui, pacis autor fui, ibidem. Eo tempore non modo ipse autor dignitatis tuae fui, verum etiam ceteris autor ad te adiuvandum. 14. 9. Ea ratio aedificandi inquit, consiliario quidem & autore Vestitorio. Bru. 11. Nam illi magnopere autor fui, ne differret tempus petitionis suae. 9. Atti. 12. Ego quidem non sum autor, si Pompeius Italiam relinquat, te quoque profugere. 15. 11. Sed autor non sum, ut te vrbi committas. Ibid. 5. Hircius mihi ut absim, vehementer autor est. 6. Fa. 8. A me concilium petis, qui sum tibi autor in Siciliam subidas, an proficiscare, &c. 1. 9. Ego tibi sum autor, ut quibus rebus possis, eum tibi ordinem reconcilies. 1. de Leg. 5. Tibi magnopere autor sum, ut aliquando, &c. Postquam in Sen. 8. Cum eum in me restituendo autorem ascriptoremque fuisse videatis, pro Dom. 30. Hic mihi grauissimus autor ad instituendam, fidelissimus socius ad comparandam, fortissimus adiutor ad rem perficiendam fuit. de Ar. 18. Habeo autores & magistros religionum colendarum maiores nostros, qui, &c. pro Planc. 32. Crassus maximarum societatum autor, plurimarum magister. 8. Atti. 3. Ille legibus contra auspiciaseferendos autor. Ibid. 22. Non mihi satis idonei sunt autores ij qui a te probantur. 3. de Orat. 5. 1. Quare omnes istos me autore deridet. 2. 15. Quos tu cum haberes autores, miror cur, &c. Ibid. 290. Non vereor ne quis iam in isto genere me leuiorem putet, quoniam quidem tu Fabricios mihi autores protulisti. de Clar. 129. C. Licinius diligentia & virtute animi atque vita bonus autor in Senatu. pro Flac. 36. Praclarus iste author suae civitatis: id est, qui testis eam vituperat. 12. Fam. 2. Autor alicuius interficiendi. pro Flac. 53. Hunc habent autorem Tralliani doloris sui, & autorem querelarum. 1. A. 26. Autor ad faciendum aliquid. Postquam ad Quir. 16. Qui rerum mearum gestarum autores, testes, laudatoresque fuerunt. Ibid. 13. Cum duo Confules empti, pactione prouinciarum autores se inimicis Reipublicae tradidissent. pro Mur. 62. Hae M. Caro autoribus eruditissimis inductus arripuit. Bru. 10. In hoc honore extraordinario nemo magistratus autor extitit. pro Flac. 54. Siluerunt principes, neque ipsius decreti ac testimonij autores esse voluerunt. Top. 46. Soluere pupillo tutore autore. pro Cecin. 72. Quod mulier sine tutore autore promiserit, non deberi. Ibid. 54. Actio in autorem praesentem. Ibid. 27. P. Caesennius autor fundi, non tam autoritate graui, quam corpore. 2. de Orat. 194. Neque auctor sum alienae personae, sed autor meae. 1. 198. Multi ingenio sibi autore dignitatem pepererunt. * pro C. Cornel. 1. Alii ille in illum furorem magnis hominibus autoribus impulsus est. ¶ *Doctor, & magister,* pro Mur. 30. Ut aut ingeniosus Poeta, & autor valde bonus. 3. de Orat. 211. Orationem eandem aliam esse putari autore mutato. de Clar. 44. Te rerum Romanarum autorem laudare possum religiosissimum. 1. de Orat. 240. Cum differendo par esse non possit, ad autores confugit. Orat. 172. Isocrates orationis ornandae autor locupletissimus. 8. Atti. 2. Quasi locupletior mihi sit quarendus autor quam Socrates. Item, Ille Plato, quem ego autorem vehementer sequor. 1. de Natur. 10. Non enim tam autores in disputando, quam rationis momenta quarendae sunt. 7. At. 3. Caecilius malus autor Latinitatis. pro Fon. 6. Quis ex eo numero, qui vobis autor placeat: eo nos iam laudatore & teste utemur. de Clar. 47. Thucydides autor locuples. 5. V. 216. Habes autorem idoneum, de Clar. 55. Cum Appius Caecus de plebe consulere non accipiebat, M. Curius patres ante autores fieri coegit. Ora. 10. Non solum intelligendi, sed etiam dicendi grauissimus autor & magister Plato. de Clar. 57. M. Cethegus, cuius eloquentiae est autor, & idoneus quidem, mea sententia, Quint. Ennius. 3. Offi. 113. Polybius bonus autor in primis scribit, &c. Ibid. 97. Apud Homerum optimum autorem, talis de Vlyse nulla suspicio est. Orat. 196. Aristoteles autor optimus. 10. Atti. 14. Autor luculentus: id est, exploratus, certus. 12. 19. Habeo nonnullos ex iis, quos nunc lectito autores, qui dicant fieri id oportere. 5. de Finib. 20.

Fruedi rebus his, quas, &c. princeps Carneades, non ille quidem autor, sed defensor differendi causa fuit. 4. Acad. 5. Ego cum Graecas literas M. Catonem in senectute didicisse acceperim, nullum iam Graecarum literarum autorem requiro. 6. At. 2. Cum mihi autor placeret (erat enim ius & orator), & vixerat in Peloponneso) admirabar tamen, &c. * Incer. Vtraque earum sententiarum doctissimos habuit autores. 1. Tusc. 26. Autoribus ad istam sententiam quam vis obtineri, uti optimis possumus. 3. Qu. Fr. 8. Hirtius autor ferè videtur.

¶ *Caput. princeps.* dux. 8. Atti. 2. Autor reipublicae. 10. Famil. 5. Praebere se autorem, principem, & ducem Senatui. 1. de Or. 211. Definire hunc reip. & rectorem publici consilij autorem esse habendum. Item, Cn. Pompeius, qui voluit me sui facti, sui iudicij, sui beneficii esse & praedicatorum & autorem. de Clar. 106. Autor legis. (Disuafor. 3. Offi. 110. Atque huius deditiois ipse suafor & autor fuit. Part. 97. Non enim supplex ut ad iudicem venit orator, sed hortator atque autor.

¶ *Nuncius & narrans.* 14. Att. 8. Id certis autoribus comperi. 3. 11. Quidam boni nuncij, non optimis tamen autoribus. * Frag. Epist. Nihil omnino certi, nec locupletem ad hoc autorem habebamus. ¶ *Auctorem vocarunt Latini eum, qui in vendendi rebus ius habebat, aut sibi usurpabat, emptori praestandi ea quae addicebat, & quasi eum norabat: unde emptio proficiscebatur.* pro Cae. 27. Duo praeterea testes nihil de vi, sed de ipsa emptione fundi dixerunt, Publ. Caesennius auctor fundi, non tam autoritate graui, quam corpore. I. P. 4. Ego agrum Campanum melioribus auctoribus referuavi. In Ver. Nam statim Luc. Metellus ut isti successit ex Ca. Sacerdotis & S. peducei, Instituto ac literis frumentum Mamertinis imperauit, tum illi intellexerunt, id quod a malo autore emissent, diutius obtinere non posse.

† **A D I V N C.** Amicissimus atque sapientissimus, 1. Fam. Bonus, 6. Ver. & 5. Tusc. & 3. Offic. Valde bonus, eruditissimi, pro Mur. Tam castus, tam religiosus, tam sanctus, pro Dom. Certi, idonei, 14. Attic. Certissimus, 15. Famil. Diuinus, de Opt. Domesticus, grauis, constans, praestans virtute, religione, aequitate, pro Corn. Egregius, de Harusp. Expertes humanitatis, 2. de Diu. Grauior, peritissimus, pro Pomp. Grauius, 11. Famil. Grauis, praclarus, pro Flac. Idoneus, locuples, 1. de Diu. Leuis, pro Plan. 6. Attic. Locupletes, bonus, 3. Offic. Locupletior, 4. Attic. Locupletissimus, Orat. Luculentus, 1. Attic. Malus, 5. Ver. Melior, 9. Attic. & in Pifo. Optimus, 2. Attic. Praesens, pro Cae. Priuatus, epist. ad Brut. Recentior, melior, 9. Attic. Religiosissimus, 1. de Orat. Summus, de Clar.

¶ *Syntaxis.* Autor grauis, idoneus. Autor sui pacis. Senatui autor, ut, &c. Autor est vehementer, valde, magnopere. Autor ad faciendum. Autor illius interficiendi. Inducatorius, Consiliarius, & autor. Autor socius, adiutor. Autor & magister. Autor luculentus, locuples, exploratus, certus: de scriptore. Autorem se praebere, ducem, principem, refore suaforem, a scriptore alicui. Nuncij certi, non optimi autoribus.

AVTORAMENTVM, obligatio & nexus. 1. Offic. 110. Est enim in mercenariis ipsa merces autoramentum seruitutis.

AVTORITAS, pondus, momentum, testimonium, existimatio, vis, fides. 6. V. 60. Existimatio atque autoritas nominis populi Romani imminuta. 1. de Diu. 62. Huc ergo antepones Platonij, qui ut rationem non redderet, autoritate tamen hos minutos Philosophos vinceret. 3. de Nat. 16. Tu autoritates omnes contemnis, ratione pugnas. 1. 10. Autoritas sine ratione plerumque obest. de Cla. 327. Id autoritas habet parum. 2. Offic. 34. Multitia sine prudentia facis habet autoritatis. de Senect. 62. Senectus honorata maximam habet autoritatem. 1. de Diu. 5. Pythagoras diuinationi magnam autoritatem tribuit. 1. Fam. 1. Nos in causa eo minorem autoritatem habemus, quod tibi debemus. 8. Attic. 1. Quam enim ille autoritatem habeat in hac causa. 1. de Diu. 113. Autoritatem vllam debemus nec fidem commentitiis rebus adiungere. 1. Fam. 7. Nostra defensio dignitatis tuae propter magnitudinem beneficij tui plerisque officij maiorem autoritatem habere videtur, quam sententiae. 3. de Nat. 51. Stoici poetis dederunt autoritatem. Ibid. 85. Inuita hoc loco versatur oratio: videtur enim autoritatem afferre peccandi. de Senect. 62. Non cani, non rugae repente autoritatem afferre possunt. pro Deior. 30. Si hoc a tanta autoritate fuerit approbatum, de Senect. 62. Apex senectutis est autoritas. 4. At. 12. Peducei autoritas multum apud me valet. 15. 13. Peducei autoritas magna quidem apud me, & in primis grauis. 8. A. 3. Quam igitur municipiis ad excludendum Antonium autoritatem damus. 1. Offic. 91. Hisque etiam maior quam ante tribuenda est autoritas. 3. A. 14. Ut praestantissimis ducibus a nobis derat autoritas. 2. de D. 139. Neminem cognoui qui maiore autoritate nihil diceret. 11. A. 25. Opus est nobis homine, qui habeat autoritatem, nomen, &c. de Senect. 3. Ut maiorem autoritatem haberet oratio. 12. A. 23. Lentonis Caesennij Septemvralis autoritas. pro Font. 12. Ne cupido testi autoritas attributa videatur. de Senect. 3. Ne parum honoris esset in fabula. 3. Off. 109. Vtilitatis species falsa ab honestatis autoritate superata est. de Senect. 37. Appius tenebat non modo autoritatem, sed etiam imperium in suos. 1. de Diu. 33. Graechus auspiciozum autoritatem confessione errati sui comprobauit. ibidem. Aruspicum disciplinae

disciplina magna accessit autoritas. *ibid.* 34. Sors contemnenda non est, si auctoritatem habet vetustatis. *pro Corn.* 3. 1. Auctoritate & exemplo alicuius facerem aliquid. 8. *At.* 9. Tua autem auctoritas vehementius mouet. *pro Corn.* 60. Si mea auctoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet. *de Ar.* 45. Et eo fecisse autore dicebat, cuius auctoritatis neminem posset peenitere. 1. *de Orat.* 195. Bibliothecas omnium Philosophorum vnus mihi videtur x 1. Tabularum libellus, & auctoritatis pondere, & vtilitatis vbertate superare. *ibidem.* 194. Auctoritate atque legum docemur coercere omnes cupiditates. *de Sen.* 61. Quorum non in sententia solum, sed etiam in nutu residebat auctoritas. *Orat.* 120. Hoc & auctoritatem orationi affert, & fidem. 2. *de Ora.* 156. Suspicio artificij imminuit & oratoris auctoritatem, & orationis fidem. *pro Flac.* 2. 1. Nunc vero quam habere auctoritatem, aut quam fidem possunt. *Ibid.* 6. 1. Habere auctoritatem apud aliquem. 10. *Attic.* 1. Eius igitur mihi viuit auctoritas, & filius eodem est apud me pondere. 8. 9. Quod plus in suadendo auctoritatis haberem. 16. 16. Non dubitabam quin consulum litera apud te plurimum auctoritatis haberent. *Orat.* 169. Habet autem ut in aetatibus auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas. *pro Syll.* 10. Nec testimonio fidem tribui conuenit, nec defensionis auctoritatem. *pro S.R.* 6. Non eandem vim & auctoritatem habent aduersaria, quam tabulae. *pro Flac.* 9. Huius rei quae sit vis, quae auctoritas, quod pondus, ignorant. *pro Pomp.* 5. 1. Tametsi cognoscitis auctoritates contrarias clarissimorum virorum, tamen omisissis auctoritatibus, ipsa re & ratione possumus exquirere veritatem. 4. *ad Her.* 4. Quod si illorum auctoritate remota res omnes volent cum te comparare, intelligent, & c. *ibidem.* 2. De auctoritate & vetustate auctorum. *pro Mur.* 67. Tolle mihi e causa nomen Catonis, remoue ac praefermitte auctoritatem, congregere mecum criminibus ipsis. *ibidem.* Si auctoritatibus hanc causam confirmandam, putatis, est vobis autor vir bellorum peritissimus, & c. *pro Pom.* 43. De quo homine vos, id quod maxime facit auctoritatem, tanta & tam praecleara iudicia fecistis.

¶ *pro Mur.* 90. Si quid habet aut momenti condemnatio, aut auctoritas confirmatio mea. *pro Flac.* 40. Quia de tabulis publicis recitat, quae in accusatoris potestate fuerunt, non debet habere auctoritatem. *pro Arch.* 9. Tabulae, quae sola obtinent publicarum tabularum auctoritatem. Antequam. 17. Nemo tam perditam auctoritatem, tam facinorosa vta inuenit est, qui, & c. *ibidem.* Qui neque tanta valetis auctoritate, neque, & c. *pro Dom.* 117. Posuerat enim auctoritatem in vno, quae in his omnibus. *Ibid.* 118. Auctoritas propter coniunctionem affinitatis minor est putanda. *pro S.R.* 2. Vir in quo summa auctoritas est & amplitudo. 1. *de Inu.* 101. Grauiissima auctoritas. 2. *de Orat.* 155. Vir auctoritate grauis, gloria clarus. 2. *con. Rull.* 44. Homines auctoritate tenui. 5. *Fa.* 12. Auctoritas testimonij tui. 7. *At.* 7. Tanta auctoritate dux, tanta audacia. 11. 6. Habere pondus, id est, auctoritatem. 1. *Fa.* 7. De auctoritate & sententia alicuius scribere aliquid: id est, ex auctoritate. 4. 9. Ex auctoritate alicuius gerere magistratum. 5. *A.* 37. Caesar nondum interposita auctoritate vestra, suo consilio atque iudicio Antonium ut hostem arcuit. 1. *Fa.* 7. Offensionem esse periculosam propter interpositam auctoritatem, religionemque video. *Ibid.* 2. De his rebus, pridie quam haec scripsi, Senatus auctoritas grauiissima intercesserat. 3. *Offic.* 109. Sine auctoritate Senatus facere aliquid. *pro Cecin.* 74. Rata auctoritas harum rerum a iure ciuili sumitur. 1. *Offic.* 37. Aduersus hostem aeterna auctoritas. 2. *V.* 7. Legationes, cum publicis auctoritatibus ac testimoniis venerunt. Item, In tabellis nihil erat auctoritatis in *Vat.* 24. In rostris, quod auctoritatis exquirenda causa caeteri Tribuni plebis principes ciuitatis ducere conueuerunt. *pro A. Cecin.* 54. Lex vsum & auctoritatem fundi iubet esse biennium. *Top.* 23. Vfus auctoritas fundi biennium est. Quae autem extrinsecus assumuntur, ea maxime ex auctoritate ducuntur. *Ibidem.* 73. Ad faciendam enim fidem auctoritas quaeritur. *de Aru.* 14. Multae sunt domus in hac vrbis iure optimo, sed tamen iure priuato, iure auctoritatis, iure mancipij, & c. 1. *Fam.* 7. Eaque quae de ea reductione scripta auctoritas, tantam vim habet, ut, & c. 8. Si quis huic Senatui consulto intercessisset, auctoritas perscriberetur. 3. *de Orat.* 5. Et eundem, id quod in auctoritatibus perscriptis extat, scribendo affuisse. 5. *Tuscul.* 34. Huius sententiae grauitas a Platonis auctoritate reperatur. *pro Cluen.* 124. Tum auctoritatem censorum amplexator. *I.P.* 4. Ego in C. Rabirio interpositam Senatus auctoritatem sustinui contra inuidiam, atque defendi. *pro M. Scaur.* Vos quoque de familia nobili cum auctoritate orbis terrarum sentire debetis, *Frag. ep.* Continebar doctissimorum hominum auctoritate. *I.P.* 5. Prouincia Senatus auctoritate, exercitu & pecunia instructa & ornata. *Ibid.* 64. Affictor & proditor dignitatis & auctoritatis.

† *ADIVNCTA.* Aeterna, summa, 1. *Offic.* Apex senectutis, maior, *de Sen. Cara.* 1. *Cat.* Censoria, permagna, *pro Clu.* Clara & stabilis, digna mutatione, honesta & digna verecundia, & cultu, & honore, 1. *de Inuent.* Clarissima, contraria, *pro Pomp.* Certa, 7. *Ver.* Consularis, diuina, inaudita, postquam ad *Quir.* Domestica, grauis, rata, *pro Cec.* Aequifris, 5. *Ver.* Excellentis, *pro Mur.* Grauis apud aliquem, 6. *Ver.* Grauiissi-

ma, minor, 1. *Fam.* Illustrior, immortalis, *pro Cor.* Legitima, perditam, Anteq. Leuior, *pro Qu. Ros.* Magna, 6. *Att.* Magna & imprimis grauis, 15. *Att.* Maxima, 2. *de Repub.* Mediocris, publica, *pro Mil.* Minima, 2. *de Fin.* Naturalis, 2. *de Diu. Patria* *pro Cal.* Perpetua, lenior, *de Clar.* Pontificalis, 2. *de Leg.* Pristina, 7. *Phil.* Senatoria, 3. *ad Qu. Frat.* Summa apud aliquem, *pro Selt.* Tanta religionis, 3. *Ver.* Tenuis, 2. *con. Rull.* Summa, priuata, 2. *Ver.* Verus, 5. *Ver.*

¶ *Syntaxis.* Auctoritas maxima, rata, aeterna, contraria, remota. Habere auctoritatem, dare, asserere, concedere. Auctoritate vincere, pugnare. Ab auctoritate approbati. Dicere auctoritate, superari, facere, doceri. Auctoritate tenui homo. Auctoritas ac fides. Exemplum & auctoritas. Valens auctoritas, & grauis. Nomen & auctoritas. Auctoritas & imperium. Auctoritatis potestas. Auctoritas & natus. Vis & auctoritas. Vis, auctoritas, pondus. Auctoritas & vetustas. Auctoritas & amplitudo. Auctoritas & audacia. Auctoritas & sententia. Interposita auctoritas. Intercedens auctoritas. Vfus & auctoritas summa. Auctoritas ad fidem faciendam. Domus iure auctoritatis. Auctoritas perscripta.

AVTOROR, militia sacramento obligor. 10. *Famil.* 32. Quia cum depressus in ludum bis gratis depugnasset, autorari sese nolebat, & ad populum confugerat. alias, & quidem melius, autorare.

AVTYMNALIS. in *Arat.* Autumnale lumen. (*Vernum.*)

AVTYMNVS. *Part.* 37. Ut hyems, ver, aestas, autumnus.

AVTYMO, opinor, censo, puto. *Orat.* 166. Bene quam meritam esse autumas, dicis male mereri. *Top.* 55.

AVNCLVS, matris mea frater. 2. *de Orat.* 341. P. Tubero Africanum auunculum laudauit. 3. *de Fin.* 6. *de Clar.* 222. Drusus tuus magnus auunculus. *pro C. Cornel.* 2.

† *ADIVNCTA.* Diuinus ac singularis, 3. *de Fin.* Magnus, *de Clar.*

AVVS, patris & matris pater. *pro Murena.* 15. Proauus L. Murena & auus Praetores fuerunt.

† *ADIVNCTA.* Disertissimus, 2. *Phil.* Nobilis, 3. *Phil.* Sapienissimus, 2. *Ver.*

AVXILIARIVS. 10. *Fam.* 32. Militem non modo legionarium, sed ne auxiliarium quidem vllum quocumque misit. *de Pro.* 15. Res in Sardinia a praetore vna cohorte auxiliaria gesta.

AVXILIOR, adiutor, suffragor, opitulator, opem auxiliumque, fero, auxilium sum, auxilio succuro, subsidio eo vel venio, praesidio sum, subuenio, subleuo, adsum, praesidium fero, adiumento, subsidio, praesidio sum, fidem dexteramque, porrigo subsidio proficiscor. 5. *Fa.* 4. Auxiliari cuiquam. 4. *ad Her.* 37. Nihil Numantinis vires corporis auxiliatae sunt.

AVXILIVM, subsidium, praesidium, adiumentum, opis adiumentum, numerus. 2. *de Orat.* 200. Nihil mihi ad existimationem turpius, quam si is, qui alienissimis a me saluti existimarer fuisse, sodali meo auxilium ferre non possim. *Orat.* 141. Petere auxilium ab aliquo. 2. *C.* 19. Deos immortales nobis contra tantam vim auxilium esse laturos. 4. *V.* 9. Ferre opem & auxilium alicui. *pro Dom.* 4. *Acad.* 89. Fer mi auxilium. *pro S.R.* 116. Auxilium sibi se putat adiunxisse, qui cum altero rem communicauit. *pro Corn.* 23. Qui nostros duces auxilio laboris, commeatu, periculo suo iuuerit. Antequam. 25. In meis miseris diuinum aliquod auxilium & numen ostendite. 11. *A.* 26. Non ut ex acie auxilium haberemus, sed ut ipsa acies subsidium haberet etiam transmarinum. 2. *ad Her.* 2. Esse auxilium alicui. 4. *Fam.* 13. In quo debeat esse, aut promissio auxilij alicuius, aut consolatio doloris tui. *pro Rab.* 5. *Dij* quorum ope & auxilio, haec respub. gubernatur. *pro Dom.* 27. Opem & auxilium tulisset.

¶ *Copia, pluratiuo tamen numero.* *Parad.* 6. Magna equitum ac pedum auxilia. *pro Deiot.* 22. Et imperatoribus nostris auxilia mitteret.

† *ADIVNCTA.* Aduentium, bona, praesens, 6. *Ver.* Barbara, 11. *Attic.* Certum, *pro Quin.* Diuinum, Anteq. Fidelissima & grauiissima, *pro Pont.* Fidelissima & maxima, *ep. ad Brut.* Firmum, 7. *Ver.* Imbecilla, voluntaria, 15. *Famil.* Magna, 6. *Attic.* Magna & varia, 13. *Phil.* *ibidem.* Multa, varia, mediocre, 10. *Fam.* Nefarium, noua, *pro Mur.* Nouissima, 11. *Fam.* Summa, 2. *Catil.*

¶ *Syntaxis.* Auxilium ferre, petere, adiungere sibi, ostendere. Ope & auxilio. Auxilium & numerum ostendere. Auxilia equitum & pedum.

AYEHEIΣ, id est, amplificatio. *Orat.* 125. Tum sunt maxime luminosa & quasi actiosa partes duae: quarum alteram in vniuersi generis quaestione pono, quam (ut supra dixi) Graeci appellat θεσις: alteram in augendis amplificandisque rebus, quae ab eisdem αὐξήσις est nominata.

AEZIA. *Leges.* ESTIMATIO.

AXILLA, castellum. *pro Cecin.* 20.

AXILLA, locus subter brachium concavus. *Or.* 153. Quomodo enim vester Axilla Ala factus est, nisi fuga litera vastioris.

AXIOMA. *de Fat.* 1. Enunciationes, quas Graeci ἀξιωματικὰ vocant. 1. *de Nat.* 70. Epicurus totum hoc, aut est, aut non, negauit esse necessarium. Nempe fundamentum dialecticae est, quicquid enuncietur, id autem appellatur ἀξιωμα, quod est quasi efferatum, aut verum esse, aut falsum. *Leges.* PRONVNCIATVM.

† *ADIVNCTA.* Falsum, verum, *de Fato.*

A X I S, linea quaedam per mundi centrum ducta, circum quam mundus ipse perpetuo conuertitur. de Vniuers. 32. Terra atrix nostra, quæ transecto axe sustinetur. 4. Acad. 123. Terram circum axem conuerti. in Arat.

Hocæ aquo spatio deuinctos sustinet axis. 1. de Nat. 53. Versari circum axem cæli admirabili celeritate.

B

Litera Latinorum secunda, muta: pro beta, Græcorum.

B A B Y L O N, urbs Chaldaea genti caput, in Syria.

1. de Diuin. 47. Alexander Babylone est mortuus. pro D. 60. Alteri Syriam, Babylonem, Persas tradidisti.

B A B Y L O N I V S. 1. de Diu. 36. & 2. 97. 4. Tusc. 5.

B A C C A, fructus arborum, quales sunt corni, oleæ. 2. de Diuin. 15.

Agricola cum florem oleæ videt, baccam quoque se videre putat. 1. Tusc. 31. Ergo arbores feret diligens agricola, quarum aspiciet baccam ipse nunquam. 1. de Leg. 25. Quæ frugibus atque baccis terræ fertu profunduntur. Ibid. 116. Nec fruges terræ, baccæve arborum didisset, nisi, &c. de Senect. 5. & 2. de Leg.

19. Baccæ arborum terræque fruges. || 2. de Nat. 127. Idque semen inclusum est in intima parte earum baccarum, quæ ex quaque stirpe funduntur.

† **A D I V N C.** Certæ, 1. de Leg.

B A C C H Æ, signa Thracum mulierum bacchantium, à quibus Orpheus discerptus legitur. 7. Fam. 23. Bacchis verò ubi est apud me locus? at pulchella sunt, noui optimè, &c. Ibid. Bacchas istas cum Musis Metelli comparas.

† **A D I V N C.** Pulchella, 7. Famil.

B A C C H A N A L I A, Bacchi sacra. 2. de Leg. 37. Senatus autoritas de Bacchanalibus, &c.

B A C C H A N S, qui bacchatur, furiosus. 4. C. 11. Versatur ante oculos aspectus Cethegi, & furor in vestra cæde bacchantis. * Acad. Quem incomptis vnguibus bacchantes asperòque ore discerpant.

B A C C H A T I O, bacchantium furor propriè, vel alia quavis insanendi ratio. 3. V. 33. Nocturnæ bacchationes & vigilæ.

B A C C H O R, furor, insanio. de Clar. 275. Eos quorum altior oratio actiòque esse ardentior, furere & bacchari arbitrabatur. 1. C. 26. Hic tu quibus gaudiis exultabis, quanta in voluptate

baechabere. || Orat. 99. Et quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur.

B A C C H V S, Liber. pro Flac. 60. Euchius, Bromius, Nyfius, Bacchus, Libet.

B A C I L L V M, baculus & virga. 1. de Diu. 30. Lituus, id est, incuruum & leuiter à summo inflexum bacillum. 2. de Fin. 33. Ut bacillum aliud est inflexum & incuruatum de industria, aliud ita natum.

11. At. 6. Quos ego cum bacillis in turbam conieci. 2. con. Rull. 92. Littores non cum bacillis, sed cum fascibus anteibant. 7. V. 141. Bacillo oculos alicuius tundere.

† **A D I V N C.** Incuruum, 4. Acad. & 1. de Diu. Inflexum & incuruatum, 2. de Finib.

B A C C H I S, Boeotius vates. 1. de Diu. 34.

B A I Æ, oppidum. pro Cæl. 27. Qui vnguenta sumpserit, qui Baias viderit. Ibid. 13. At. 50. Conuiuia Baiis acta, comestationes. || 9. Fa. 2. Ad Baias venire. Ibid. 11. Gratulor Baiis nostris.

B A I A N V S. 14. At. 8. Baiana negocia.

B A I V L V S, operarius, appositus ad ferenda onera. 2. de Orat. 40. Remigem aliquem aut baiulum nobis oratorem descriperas. 3. Tusc. 78. Nihil inter Alcibiadem summo loco natum, & quemuis baiulum interesset. de Cla. 157. Operarij autem aut baiuli deesse non possunt. Parad. 3. Operarij & baiuli.

B A L A N S, quod ouium vocem emittit. 1. de Diu. 42. Rex ipse Priamus, &c. ex sacrificabat hostiis balantibus. Ennij.

B A L B V S, lingua hystriana, cuius lingua inhaeret ita, ut agrè loqui possit. 1. de Orat. 260. Demosthenes ita balbus fuit, ut Rhetoricæ primam litteram non posset dicere. 2. Famil. 10. Balbus enim sum, quod non putaram. Ibidem. Sed balbi non sumus.

B A L B V T I E N S, ineptè tractans, differens. 4. Acad. 137. Sed ille noster est planè, ut supra dixi, Stoicus, perpauca balbutiens.

B A L B V T I O, lingua hystri, translatione, ineptè dissero, malè doceo, tracto, ago, vel obscure, ambiguè pronuncio, dico. 5. Tusc. 75. Academici balbutire desinant aliquando, apertèque & clara voce audeant dicere, &c. 1. de Diu. 5. Epicurus balbutiens de natura deorum.

B A L E A R E S, insula. 12. Attic. 2. De his Strabo & Plin.

B A L E A R I C V S. 1. de Diuin. 4.

B A L E A R I S, id est, Balearicus. pro S. R. 147.

B A L I S T A, arcus magnus, cum manubrio. 2. Tusc. 57. Balistæ lapidum & reliqua tormenta telorum eò grauiores ictus habent, quò sunt contenta & adducta vehementius.

B A L N Æ, erant bina aedificia coniuncta, alterum ubi viri, alterum

ubi mulieres publicè lauabantur. autor Varro. pro S. R. 18. Occiditur ad balneas Palatinas rediens à cæna Roscius. 4. ad Heren. 15. Nam ut fortè hic in balneas venit, coepit, postquam perfusus est, defricari. 2. de Orat. 229. Quam multa de balneis, quas nuper ille venderat, dixit. ibidem. Modò enim existit de balneis. pro Cæl. 61. Balneæ xenia. ibid. 62. Balneæ publica. Ibid. 63. In balneas contrudi.

† **A D I V N C.** Palatina, pro S. R. Publicæ, xenia, pro Cæl.

† **S Y N T A X I S.** Balneæ xenia, publica. In balneas venire.

B A L N E A R I A, locus balnearum. 3. Qu. Fr. 1. Nihil restabat præter balnearia, & ambulationem, & auiarium. ibidem. In balnearis assa in alterum apodyterij angulum promouit. 13. At. 29.

† **A D I V N C.** Hyberna, maiora, minora, 13. Att.

B A L N E A T O R, balnearum præfectus. pro Cæl. 62. Mulier familiaris facta erat balneatori. 13. A. 26. Balneator temperans.

† **A D I V N C.** Temperans, 13. Phil.

* **B A L N E O L Æ**. Hortens. Primus balneolas suspendit, inclusit pisces.

B A L N E V M, siue **B A L I N E V M**, locus ubi quisque privatim domus lauabatur. 2. Atti. 3. Balneum calefieri iubebo. 15. 13. Cum è balneo exissem, accepi literas tuas. pro Deiot. 17. Huc te è balneo, priusquam accumberes, ducere volebat. 13. Attic. 50. Cæsar inde ambulauit in littore, post hæc in balneum.

B A M B A L I O, contumeliosum cognomen. 3. P. 16. Tuæ coniugis bonæ formæ atque locupletis quidem certè Bambalio quidam pater, homo nullo numero: nihil illo contemptius, qui propter hæsitantiam linguæ stuporèque cordis, cognomen ex contumelia traxit. Locus est ex Notatione.

B A R B A, viri villus ad mentum. 5. Tusc. 58. Regiæ virgines ut tonstriculae tondebant barbam, & capillum patris. 3. de Nat. 83. Dionysius Æsculapij barbam auream demi iussit. 2. con. Rul. 13. Aliquis capillator quam antè, barbaque maiore. 3. de Finib. 18. Viris mammæ atque barba.

B A R B A R E, inquam. 2. Tusc. 12. Ut si Grammaticum se professus quispiam, barbarè loquatur.

B A R B A R I A, locus barbarus, vel fera gens. I. P. 17. Quod nulla in barbaria quisquam tyrannus fecit. 5. de Fin. 11. Omnes ciuitates non Græciæ solum, sed etiam barbariæ. 2. de Finib. 49. A quo non solum Italia & Græcia, sed etiam omnis barbaria comota est.

† **M o r e s d u r i, f e r i, v i t a b a r b a r a, c r u d e l i t a s, b a r b a r i e s.** pro Corn. 43. C. Cæsar inueteratam quandam barbariam ex Gaditanorum moribus disciplinamque deleuit. 1. de Or. 118. Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel vitiolissimis oratoribus. pro Font. 34. Illi immani ac intolerandæ barbariæ resistamus.

B A R B A R I C V S. 1. Tusc. 85. & 44. Poëta.

B A R B A R I E S, barbaria, populi, & regiones fera, aliena. 1. de Nat. 82. Egypti & Syri, & ferè cuncta barbaries.

† **V i t i o s a l o c u t i o, a l i e n a q u e à L a t i n i t a t e.** de Clar. 258. Omnes tum ferè, qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscauerat, rectè loquebantur.

† **A D I V N C.** Cuncta, 1. de Nat. Domestica, de Clar.

B A R B A R I S M V S, vitium in locutione. 4. ad Heren. 18. Barbarissimus est, cum verbum aliquod vitiosè effertur.

B A R B A R V S, immanus, incultus, agrestis, ferus, crudelis, atrox. (Humanus. pro Marc. 8. Gentes immanitate barbaræ. pro Fon. 21. Immanis ac barbaria consuetudo hominum immoladorum. pro Mil. 26. Serui agrestes & barbari. 4. de Fin. 62. Antiqui illi quasi barbari, ut nos de nostris solemus dicere. 6. V. 112. Neque tam barbari lingua & natione illi, quam tu natura & moribus. 11. At. 7. Auxiliis barbaris fallacissime gentis non esse Rempub. defendendam. 2. de Nat. 11. Vos Tuscici ac barbari. 3. C. 22. Allobroges barbari. 6. V. 112. Qui scelere barbaros vicerit.

† **I n c o m p t u s, i n e l e g a n s, i n e p t u s.** 2. Tusc. 67. 8. Contra barbaros Philosophos.

† **A D I V N C.** Vani, & Fallaces, 1. de Diu. Fidelis, 2. Offic.

† **S y n t a x i s.** Gens barbaria immanitate. Consuetudo, ferus, auxilia barbaria. Agrestis ac barbarus. Barbarus lingua, & natione, natura, & moribus.

B A R B A T V L V S, ferè imberbis, vel cum parua barba. 1. Attic. 13. Concurfabant barbatuli iuuenes. Parad. 5. Barbatulus mululus.

B A R B A T V S. 1. de Nat. 84. Iupiter barbatus, Apollo imberbis. pro Mur. 26. Hæc iam tum apud illos barbaros ridicula credo videbantur. pro Cæl. 33. Aliquis ex barbatis illis non hac barbula, qua ista delectatur, sed illa horrida, quam in statuis antiquis & imaginibus videmus. pro Sest. 19. Barbati illi veteres. 2. At. 1. Mulus barbatus.

B A R B V L A. pro Cæl. 33. Vnus ex barbatis illis non hac barbula, qua ista delectatur, sed, &c.

B A R D V S, stupidus, hebes, tardus. de Fat. 10. Zopyrus physionomon stupidum Socratem esse dixit & bardum.

B A R G I L Æ T Æ, populus. 13. Fam. 56.

B A R O, mulier Philosophia studiosa, autore Suida, ex qua interdum Cicero

Cicero Philosophos effeminatos & molles, Barones appellat. 9. Fa. 26. Ille Baro te putabat quaesitum, vnum caelum esse, an innumerabilia. *amo. legit. verò. aly. auct. varo. Videtur etiam stultum & stupidum significare.* 2. de Fin. 77. Hæc cum loqueris, non Barones stupemus: tu videlicet tecum ipse rides. 2. de Diu. 144. Huic equidem Antipho, Baro, inquit, victum te esse non vides. *id. verò.*

† *Princeps vir* 5. Att. 11. Apud Patroem & reliquos Barones te in maxima gratia posui.

BASILICA, *locus publicus, & magnifice ornatus.* 2. Att. 5. Paulus in medio foro basilicam texuit iisdem antiquis columnis. 6. V. 6. Qui forum & basilicas ornant. 7. V. 151. Forum plenum & basilicas videmus. pro Mur. 70. Si vno basilicæ spatio honestamur. 2. Attic. 14. Basilicam habeo non villam frequentia Formianorum.

† **ADIVNCT.** Magnificentissima, 4. Att.

BASIS, *radix, pes, vna pars, sustentamentum.* 4. V. 155. Videmus in basi statuarum maximis literis incisum à communi Sicilia datas. 9. A. 16. bis. Vtique consules eam basim statuamque faciendam locent. I. P. 92. Vt esset, quod in basi tropheorum incidi inscribique liceret. 4. V. 160. Statua ablata, basim tamen in foro manere voluerunt. 5. Tusc. 65. Quò cum patefactus esset aditus in aduersam basim, accessimus. 6. V. 74. Hæc statua erat posita Segeste, sanè excelsa in basi. 2. de Nat. 12. Basis trianguli quam græves efficiunt. 3. Q. Fr. 1. Edera conuectiuit basim ville.

† **ADIVNCT.** Aduersa, 5. Tusc. Altior, excelsa, inanis, index sui scelestis, 6. Ver.

BATVO. 9. Fam. 12. Batuit, inquit, impudenter: de pit multo impudentius.

BAVLIS, *locus in littore Neapolitano.* 8. 1. Ego qui scirem, Pompeium Baulis embaneticam facere. *id est, nauiculariam.* 4. Acad. 9. Hortensij villa, quæ est ad Baulos. Ibid. 125. Nos nunc sumus ad Baulos.

BEATE, *felicitate* in Parad. 1. Profecto nihil est aliud bene beatèq; viuere, nisi honestè & rectè viuere. *Beatè viuere, idem quod apud Græcos εὖ ζῆναι.* 1. Tusc. 29. Beatè viuere in vna virtute situm est, iuxta Stoicos. 42. Quid potest ad beatè viuendum deesse ei, què fortitudo ab ægritudine & à metu vindicet temperantiam tum à libidine auocet, tum insolenti alacritate gestire non sinat? 2. de Fin. 86. Quoniam igitur omnis summa Philosophiæ ad beatè viuendum refertur, &c.

BEATITAS, *beatitudo.* *leg. BEATITUDO.*

BEATITUDO, *beatitas.* 1. & Nat. 96. At ista siue beatitas, siue beatitudo dicenda sit (vt rumque omnino durum, sed vsu mollienda nobis verba sunt) verum ea, quæcunque est, cur in solem illum, aut in hunc mundum, aut in aliquam mentem æternam figura membrisque corporis vacuam cadere non potest? nihil aliud dicis, nisi nunquam vidi solem, aut mundum beatum, quòd, &c.

BEATVS, & **BEATISSIMVS**, *cui bene est, felix.* 2. de Fin. 92. Beatus, iuxta Metrodorum, est, cum corpus bene constitutum sit, & sic exploratum ita futurum. 1. 35. Beatus est nemo qui ea lege viuat, vt non modò impune, sed etiam cum summa interfectoris gloria interfici possit. 5. Tusc. 23. Nam qui beatus est, non intelligo, quid requirat vt sit beator: si est enim quod desit, ne beatus quidem est. 0. Att. 18. Opto vt beatus sis. *id est, Omnia tibi pr. sp. r. de eueniant.* 1. Tusc. 41. Volumus enim eum qui beatus sit, rutum esse, in expugnabilem, septum atq; munium, non vt paruo metu præditus sit, sed vt nullo. 2. de Fin. 86. Beatus esse in maximarum rerum timore nemo potest. 5. Tusc. 22. Mihi enim non videbatur quisquam esse beatus posse, cum in malis esset. 1. de Nat. 48. Beatus esse sine virtute nemo potest. Ibid. 86. Quod beatum & immortale est, id nec habet, nec exhibet cuiquam negocium. *picuri dictum.* 1. Tusc. 45. Quo (honesto) detracto, quid poterit beatum intelligi? Ibidem. 86. Nomen beati longè & latè patet. Ibid. 29. Nec vlla alia huic verbo, cum beatum dicimus, subiecta notio, est nisi secretis malis omnibus cumulata bonorum complexio. Ibidem. 43. His tam grauib; concitationibus, tamque ipsis inter se dissentientibus atque distractis (ægritudine videlicet, metu, lætitia gestiente, & libidine) quem vacuum, solum, liberum videris, huic dubitabis beatum dicere. 6. V. 126. Tam beati quam iste est non sumus, &c. pro Cæl. 67. Mulieres beatæ. 5. Tusc. 45. Beatum ex bonis, quæ sola honesta sunt, efficiendum. 1. de Nat. 13. Beatam vitam in animi securitate, & in omnium vacatione munerum ponimus. 2. de Fin. 4. Nos beatam vitam non depulsionem mali, sed adeptione boni iudicemus. 1. Acad. 35. Zeno in vna virtute positam beatam vitam putat. Quid Antiochus? Etiam, inquit, beatam, sed non beatissimam. Partic. 7. Ex beato miser, miserabile est. 6. Fam. 21. In libera & in beata ciuitate viximus. 5. Tusc. 28. Beati dicuntur, qui sunt in bonis, nullo adiuncto malo. 2. de Inu. 1. Crotoniata quondam quum florere omnibus copiis, & in Italia quum in primis beati nominarentur. Parad. 2. Qui te

† **beatum**, qui te florentem putant. || de Somn. 4. Vbi Beati auo sempiterno fruuntur. . Fam. 28. Non solum sapiens qui huic abis, sed etiam beatus. . Tusc. 16. Sic contra illi beati, quos nulli metus terrent, nullæ ægritudines exedunt, nullæ libidines incitant, nullæ futiles lætitiæ languidis liquefaciunt volubratibus. 1. de Leg. 32. Beati, qui honorati sunt, videntur, propter honestatis & gloriæ similitudinem, miseri, qui inglorij. Parad. 2. Nemo potest non beatissimus esse, qui est totus aptus ex sese, quique in se vno sua ponit omnia. 3. de Nat. 81. Duodequadraginta Dionysius tyrannus annos fuit opulentissimæ & beatissimæ ciuitatis. 1. Q. Fr. . Beatissimum aliquem velle: *h. est, vniuersum ex eius commo. detrah. re.* in Sallust. 19. Vnde tu, qui modò ne paternam quidem domum redimere potueris, repente tanquam somnio beatus, hortos preciosissimos, &c. paraueris? 8. Att. 1. Moderatori ciuitatis beata ciuium vita propolita est. de Amic. 23. Ex quo illorum beata mors videtur, & horum vita laudabilis. . de Fin. 86. Beatum, si modò sit aliquid esse beatum, id totum positum est in potestate sapientis. . Tusc. 39. Si omne beatum est, cui nihil deest, & quod in suo genere expletum atque cumulatam est, idq; virtutis est proprium, certè omnes virtutis compotes beati sunt. * Hortens. In beatorum insulis, vt Poëtæ ferunt. ibidem. Vnà effemus beati cognitione naturæ & scientia. 2. de Fin. 65. Non hilaritate, nec lasciuia, nec risu aut ioco, comite leuitatis, sed sæpe etiam tristes firmitate & constantia sunt beati.

† **ADVERB.** Absolutè, Ardentè, 4. Tusc. Perfeçtè, 2. Tusc. Summè, 4. de Fin.

† **Syntaxis.** *Beatus & beatissimus Coniunctim beata ciuitas, vita, mors. Beatum te volo. Beatus, munus, sepe, inexpugnabilis. Nihil beatum, honesto detracto. Floris, & beatus in primis beatus.*

BELGÆ, *Galli septentrionales.* pro Font. 16.

BELLATOR, *bellator.* || pro Corn. 14. An accusatori maiores nostri maiora præmia quàm bellatori esse voluerunt. de Cla. 268. Is minus vehemens orator quàm bellator fuit. 4. Tusc. 4. Nec verò de bellatoribus solum disputant. 8. Att. 6. Ecquæ pacifica periona desideretur, an in bellatore sint omnia. . Tusc. 12.

BELLATRIX, *bellatrix.* Ibid. 53. Ista bellatrix iracundia.

BELLE, & **BELLISSIME**, *bene, sp. r. de omni. è. aquo animo.* 1. Q. Fr. 1. Aqua non longè à villa bellè sanè fluens. . At. 1. Sumus enim ambo bellè curiosi. 1. 1. Hermathena tua posita ita bellè est, vt totum gymnasium eius *peribula* esse videatur. 3. de Orat. 99. Bene & præclare quamuis sæpe dicatur: belle & festiue nimium sæpe nolo. 2. de Diuin. 66. Hæc non tam admirabilia sunt quàm coniecta belle. 16. Fa. 9. Bellissime nauigauimus. 14. 14. Bellissime mecum esse poteritis. 1. At. 6. Hæc quo modo fers? Belle herculè. 13. 33. Horum ego vix attigi penulam, tamen remanserunt: cecidit bellè || 8. 24. Bellissime.

BELLICOSVS, *armis & bellica virtute valens.* 5. Fa. 11. Dalmatæ semper habitati sunt bellicosi. de Pro 33. Gentes bellicosa.

BELLICOSISSIMVS, *pro Pomp. 28. Bellicosissimæ nationes.* || II. Fam. . Cum omnium bellicosissimis bellum gessi.

BELLICVM, *canus ad arma vocans.* 7. A. 3. Atq; iidem bellicum me cecinisse dicunt. Or. 39. Thucydides incitator fertur, & de bellicis rebus, canit quodammodo bellicum pro Mur. 30. Simul atque motus aliquis nouus bellicum canere cepit.

BELLICVS, *mulier.* de Clar. 84. Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. 2. de Diu. 76. Rem bellicam administrare. 1. de Nat. 16. Vt exerceamur in venando ad similitudinem bellicæ disciplinæ. pro Mur. 22. Virtus bellica. 3. Offic. 107.

† **Ius bellicum** hosti seruandum. || 2. de Leg. 1. Tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus. ibid. 60. Excipit bellicam peregrinamque mortem.

† **Syntaxis.** *Lous, res, disciplina, virtus, ius bellicum.*

BELLIGERANDO, *vigando* pro Font. 26. C. Marius, qui isti par in belligerando esse possit.

BELLIGERANDVM, *bellum gerendum* Postquam ad Quir. 19. Quoniam nobis cum fortuna belligerandum fuit.

BELLIGERO, *bellum vel bella gero.* 4. ad Heren. 17. Belligerare cum hostibus.

BELLIGERANS, *bellum gerens.* 1. Offic. 38. *Nec cauponantes bellum sed belligerantes.* — *Vò, ne velis an me regnare hera, quidue ferat fors.* Poëtæ.

BELLIPOTENS, *bellator* 2. de Diu. 116. Eacida bellipotentis sunt magis, quàm sapientipotentis. En. ij.

BELLO, *belligero, bellum gero* pro Arch. 27. Fuluius, qui cum Ætolis bellauit. de Senect. 5. Gigantum more bellare cum diis. 6. V. 72. Cum illa ciuitas cum Pœnis suo nomine ac sua sponte bellaret. pro Pom. 32. Longè à domo bellare. || 1. Offic. 86. Ne id bellandi magis fuga quam vtilitatis ratione faciamus.

BELLOVACI, *populi in Belgis* 8. Fam. 1.

BELVA, *bestia.* 1. Acad. 108. Bellua fera & immanis. 4. Tusc. 44. Vt terra & immanis bellua, fugienda ægritudo. . de Diu. 49. Bellua vasta & immanis. 2. Tusc. . Bellua vastifica. . de Leg. 22. Belluæ impuræ furor multis infamatus furoribus. 3. Offic. 32.

Sic ista in figura hominis feritas, & immanitas belluæ, à com-
muni tamen humanitate corporis segreganda est. 7. Fam. 1. Est
quædam illi belluæ cum humano genere societas: id est, elephan-
to. 7. V. 108. Sed quid ego hospitij iura in hac tam immani bel-
lua commemoro? 7. V. 108. Cum homine enim crudeli nobis
res est, an cum fera atque immani bellua? 8. P. 13. Quinetiam de
illo homine queri solebas, quid te facturum de bellua putas? 2.
de Nat. 100. Belluæ ad saxa natiuis testis adherentes. Ibidem.
Belluarum disparia genera in mari partim submersarum, par-
tim fluitantium & innatantium. 1. 97. Ea genera belluarum, quæ
in rubro mari Indiæve gignantur. 3. 40. Belluarum nomine ap-
pellare singulas stellas, ut capram, ut lupam, ut taurum, et leo-
nem. 1. 98. Elephanto belluarum nulla prudentior: de bestiis lo-
quor. 3. 47. Belluas multas in numero deorum reponebant. Ba-
bari. 2. 122. Belluis sensum & appetitum natura cur dederit. * in
L. Pis. Quæ te belluum ex vtero, non hominem fudit. || pro Syll.
76. Belluæ ex portentis, immanes.

† ADIVNC. Alrix, 1. de Diu. Audax & nefaria, pro Mil. Fera, & im-
manis, 4. Acad. Immanis, 7. Ver. Immanis & tetra, de Pron. Importuna,
in Pis. Importunissima, 6. Phil. Impura, 3. de Leg. Prudens, fluitantes, 1.
de Nat. Immanes, 13. Phil. pro Flac. 2. de Nat. Tetra & pestifera, 7. Phil.
Terrorima, 3. Phil. Vastifica, 2. Tusc. Vasta & immanis, 1. de Diu. Fluitan-
tes, & innatantes, 2. de Nat.

✧ Syntaxis. *Bellua terra & immanis. Vasta & immanis, impura, fe-
ra. Bellua feritas & immanitas.*

BELLVM, duellum, Mars, belli contentio, certamen belli, tempus belli,
arma. Ora. 1. 53. Nam ut duellum bellum, & dvis bis: sic Duellum
cum, qui Pœnos classe devicit, Bellum nominaverunt: cum su-
periores appellati essent semper Duellij. 1. Offic. 80. Bellum ita
fufcipiatur, ut nihil aliud nisi pax quaesita videatur. Sic Plato de
Leg. 1. *ἄν' αὐ νομοθέτης ἀναβῆναι, ἐς μὴ χάριν ἐπιβῆναι τὰ πολέμων
νομοθετεῖ καὶ δὸν, ἐς τὴν πολυετικῶν ἕνεκα.* @. τ. ἐπιβῆναι. 8. P. 2. Bel-
lum aliquando sine tumultu: at sine bello tumultus nunquam.
5. V. 45. Nam cum quadriennio post in Siciliam venissem, sic
mihi effecta visa est, ut hæ terra solent, in quibus bellum acer-
bum, diuturnumque versatum est. pro Syl. 28. Cum omnibus
improbis æternum bellum esse susceptum. de Pro. 19. Bellum
affectum, & ut vera dicam, penè confectum videmus. 9. Atti. 12.
Bellum ἄσποδον. 9. Fa. 13. Quod bellum commotum à Scapula,
ita postea confirmatum à Pompeio, ut nulla ratione ab illa mi-
seria se eripere posset. 9. At. 4. Deinde bellum crudele & exitio-
sum suscipi à Pompeio intelligebam. 10. Fa. 24. Bellum detru-
sum in Hispaniam. 1. de Diu. 105. Bellum domesticum, triste, ac
turbulentum. pro Cor. Balbo. 5. Durissimum bellum. 8. Attic. 22.
Video enim quantum id bellum, & quam pestiferum futurum
sit. || 9. 14. Pestiferum bellum pararet. ad Brut. 14. Renatum bel-
lum. 2. C. 28. Bellum intestinum, pro domestico. in Catil. Bellum
iustum cum hoste. 1. Offic. 36. Ex quo intelligi potest, nullum
bellum esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut
denunciatum antè sit, & indictum. 9. At. 15. Bellum merum lo-
qui. 3. Tusc. 28. Bellum mortiferum. 1. Diu. Bellum nefarium. 8.
Fam. 12. Bellum occultum mihi indixit. 2. de Nat. 14. Bellum
Octavium. 10. Fa. 24. Bellum oppressum. 5. P. 26. Bellum, quod
ab opinione plerunque & fama gubernatur. 11. Fam. 14. Bellum
renatum. Ibidem 12. Bellum non restinctum, sed etiam inflam-
matum. 11. P. 18. Sertorianum bellum à Senatu piuvato datum
est. 2. Acad. Belli apparatus. *παροισλὴ τῆ πολέμου* Græci vo-
cant. pro Sest. 12. Communem Martem bellique casum ni-
mium timens. 5. P. 26. Belli celeritatem morabitur. 10. Fam.
24. Belli certamen. pro Sest. 58. Antiochum illum magnum,
maiores nostri magna belli contentione terra marique supe-
ratum intra montem Taurum regnare iusserunt. 10. A. 20. In-
certos exitus esse belli, Martemque communem. 8. At. Belli me
expertem fuisse. de Arusp. 49. Tum verò est ratus se posse, quo-
niam rogatum domestici belli extinctorem nefario scelere fœ-
dasset, illum etiam, illum externorum bellorum, hostiumque; vi-
ctorem affligere. 5. Fa. 12. Belli civilis historia à L. Luceio scrip-
ta. 4. 7. Belli civilis initia inuitù suscipere, extrema non liben-
ter persequi. 4. Aca. 3. Belli instrumenta. 2. de Leg. 34. Belli ius,
in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo ius ut pluri-
mum valet, & fides. 10. Fam. 25. Belli reliquæ extinguendæ. 10.
20. Qui reliquias huius belli oppresserit, eum totius confecto-
rem fore. 1. de Ora. 210. De reliquis rebus quæ essent propriæ
belli administrandi. 6. Fam. 12. Belli civilis turbam appellabant
Axium Balbum. 2. de N. 61. Bello Ligustico Q. Maximus dedi-
cavit templù Honoris & Virtutis. 2. Fa. 16. Quod nunquam bel-
lo civili interfuisset, gloriari solitus Q. Hortensius. || pro Corn.
47. Omnia iura belli perdiscere. 2. de Diu. 77. Ab iis qui auspicia
nulla habent bella administrantur. 12. Fa. 24. Ad bellum denun-
ciandum legatos miserat Senatù. 8. Fa. Vbi ad bellum & castra
ventum sit. pro Leg. Man. 60. Idem cù Theutonius bellum admini-
straret, &c. pro Pom. 61. Administrare bellum cum aliquo. *i.
gerere bellum contra aliquem.* 10. Fa. 23. Verebar ne cni obrecta-
torum viderer, & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea
patientia etiam alere bellum. 10. At. 4. Ferro, bellù terra & mari

comparat. I. P. 58. Bellum conficere. 7. Fam. 3. Deinde quia ab ea
sententia Pompeius valde abhorreret, suadere institui, ut bellum
duceret. 7. At. 16. Tum ad te scribam plura, si erit bellum. 10. Fa.
25. Bellum extinguere. 7. V. 18. Si fugitivi bellum in Sicilia fa-
cerent, pro Mil. 64. Bellum facere alicui. 12. Fa. Bellum gerimus,
sed non pari conditione, contra arma verbis. Lael. 79. Nihil tur-
pius, quam cum eo bellum gerere, quicum familiariter vixeris.
11. P. 18. Populus Romanus Crasso consuli bellum gerendù de-
dit. 2. Leg. Agr. 14. Bellum habet nescio quod susceptum, Con-
sulatus cum Tribunatu. 4. At. In bellum confugere. 2. de Or. 155.
Quos cum haberes authores Antoni, miror cur Philophilis, si-
cut Zetus ille Pacuvianus, propè bellù indixeris, pro Deiot. 30.
Indicere bellum nefarium. 3. V. 79. Nisi publicè satisfactum sit,
ei civitati bellum indici atque inferri solvere, pro Dom. sua. 60.
Sed quid ego vestram crudelitatem expromo, qua in ipsum me
ac meos adhibuistis, qui parietibus, qui testis, qui columnis ac
postibus meis horrificum quoddam & nefarium, omni imbutum
odio bellum intulistis. 2. A. 53. Inferre bellum contra patriam. 15.
Fa. Bellum in provinciam inferre. 2. Leg. Agrar. 76. Vrbs, quæ fa-
cere atq; instruere bellum possit. 8. P. 4. Inter bellum & pacem
medium nihil. 1. de N. 28. Bellum, discordiam, cupiditatem, ce-
teraque generis eiusdem, ad Deum reuocat Parmenides. 16. Fa.
✧ Bellum sustinere. || 9. 19. Bellù inferre. ibid. 18. Euolare non tam
ad belli quam ad pacis societatem. 6. At. 5. Bello arderet Syria. 2.
de Nat. 6. Bello Latinorum, &c. cum Octavio, Mamiliò. Tuscu-
lano praelio dimicare, &c. 7. Attic. 16. Bello flagratam totam
Italiam. 1. Offic. 36. In bello mouendo summa fuit apud priscos
Romanos obseruatio. 10. Fam. 23. In bello pudor est maximè
periculosus. 12. 10. In bello titubari solet. 10. 15. Persequi ali-
quem bello. 12. 8. Bello profligato ac penè sublato, renouatum
bellum gerere conamur. 2. de Diu. 21. Bello Punico secundo
exercitus pop. Rom. ad lacum Thrasimenum interiit. 1. Offic.
38. Bello gloriam quærere. 7. Att. Bello vri. 2. de N. 9. Bella, qui-
bus Reip. salus continetur. ad Brut. 2. Bella civilia nunquam
deerant, si elementes esse voluerimus. 1. Offic. 79. Itaque eorum
consilio sæpe aut non suscepta, aut confecta bella sunt, nonnun-
quam etiam illata. de Sen. 12. Bella domestica & externa. 1. Off.
38. Bella, quibus imperij gloria proposita est, minus acerbè ge-
renda sunt. 5. Fa. Bello hostilia & externa. 1. Offic. 34. Bella susci-
pienda sunt ob eam causam, ut sine iniuria in pace viuatur. 12.
Fa. 18. Bellorum civilium exitus quales. 6. 1. Bellorum omnium
exitus incerti. de Arusp. Bellorum victor. 2. de Natu. 9. Tum
enim nostri duces bella gerere incipiunt, &c. pro Corn. Balbo.
47. Si tanta bella legisset, quanta gessit & confecit, &c. omnia
iura belli perdiscere ac nosse potuisset. Or. 30. Thucydidis res
gestas & bella narrat & praelia. 2. de Nat. 70. Bellis præliisque
dij non caruerunt. 4. Famil. 6. In bellis civilibus nihil miserius
victoria * 2. de Nat. 125. Miluo est quoddam bellum quasi na-
turale cum coruo. 5. V. 107. Sustinere non vim, non arma, non
bellum. 6. V. 115. Verferre hanc pacem cum illo bello. cont. C.
Anton. Ex quibus ait se, cum velit, subito fugitiuorum bellum
excitaturum. Frag. ep. Quod videret nomine pacis bellum in-
uolutum fore. Ibidem. Bellum ex consensu civitatis confectum
iam haberemus.

† *Discordia naturarum.* 2. de Nat. 125. Quasi naturale bellum
est miluo cum coruo.

† ADIVNC. Acerbum diuturnumque, calamitosum, 5. Ver. & pro
Font. Acerbum intestinumque, horrificum ac nefarium, periculosissi-
ma, & maxima, pro Dom. Acerbissimù, dubium, necessarium, periculosissi-
mum, periculosissimum maximumque, tetrum miserumque, 5. Phil.
Acerbissimum & calamitosissimum, proximum, 12. Phil. Acerrium,
grauissimum, de Clar. Acerrium & maximum, acre & magnum, con-
tinuum, durissimum, pro Corn. Bal. *ἀσποδόν* 5. ad Atticum. *ἀσποδόν*,
crudele & exitiosum, crudelissimum & maximum, infinitum, iustum,
longum, merum, 9. Attic. Aeternum, 4. Catil. Calamitosum cuius-
bus & extriabile, non iniustum quidem, sed tum pium & necessarium,
10. Attic. Calamitosum, 6. Fam. Civile, 2. Famil. & 15. Attic. Com-
mune, 11. Fam. Crudelissimum, internecinum, 14. Phil. Diuturnum,
epist. ad Brut. Domesticum, pro Plan. Domestica. (Extrema, de Sen-
ect. Externa, maxima & periculosissima, inexpiabile, de Arusp. Exi-
tiosum, leniora, pestiferum, 8. Attic. Externum, 1. Fam. Maximum
& periculosum, fœdissimum, 4. Famil. Formidolosissimum, magnum,
nefarium & crudele, parua, I. P. Graue. 6. Phil. Graue & vehemens,
grauissima, maius tantum, tam luuosum, pro Mur. Graue & diu-
turnum, varia, pro Sest. Horribile ac nefarium, iniustum, 2. Cat.
Hostilia externaque, 5. Famil. Iniustum impiumque, triste & turbu-
lentum, 1. Ver. Impium ac nefarium, intestinum ac domesticum, tan-
tum, tam infidiosum, 1. Cat. Inutile, plurima, 1. de Inuent. Inutilia,
pro Flac. Iusta hostiliaque, pro Deiot. Magnum, graue, 1. de Orat.
Magnum & necessarium, plura, superius, pro Cæc. Magnum & ve-
hemens, maritimum, sacrilegum, impiumque, 7. Ver. Maiora, pro-
ximum, 13. Phil. maritima, terrestria, de Pro. Maximum, pristinum,
de Som. Maximum, crudelissimum, sceleratissimum, periculosissi-
mumque, 3. Cat. Maximum, difficillimumque, fœdissimum propè
omnium, 4. Verr. Miserum fatalique, pro Mar. Miserrimum, 13. Fam.
Mortiferum, 3. Tusc. Muliebri, in Var. Multa, 6. Ver. Naturale. 2. de Nat.
Naturale & maritimum, periculosum magnitudine, feruile terum pe-
riculosumque tantum, tam diuturnum, tam longè lateque disper-
sum, turpe, vetus, latè dispersum, diffusumque, pro Pomp. Ne-
farium, 2. Phil. Nouum, sociale, vetera, pro Font. Oculum,
8. Famil.

† ADIVNC. Acerbum diuturnumque, calamitosum, 5. Ver. & pro
Font. Acerbum intestinumque, horrificum ac nefarium, periculosissi-
ma, & maxima, pro Dom. Acerbissimù, dubium, necessarium, periculosissi-
mum, periculosissimum maximumque, tetrum miserumque, 5. Phil.
Acerbissimum & calamitosissimum, proximum, 12. Phil. Acerrium,
grauissimum, de Clar. Acerrium & maximum, acre & magnum, con-
tinuum, durissimum, pro Corn. Bal. *ἀσποδόν* 5. ad Atticum. *ἀσποδόν*,
crudele & exitiosum, crudelissimum & maximum, infinitum, iustum,
longum, merum, 9. Attic. Aeternum, 4. Catil. Calamitosum cuius-
bus & extriabile, non iniustum quidem, sed tum pium & necessarium,
10. Attic. Calamitosum, 6. Fam. Civile, 2. Famil. & 15. Attic. Com-
mune, 11. Fam. Crudelissimum, internecinum, 14. Phil. Diuturnum,
epist. ad Brut. Domesticum, pro Plan. Domestica. (Extrema, de Sen-
ect. Externa, maxima & periculosissima, inexpiabile, de Arusp. Exi-
tiosum, leniora, pestiferum, 8. Attic. Externum, 1. Fam. Maximum
& periculosum, fœdissimum, 4. Famil. Formidolosissimum, magnum,
nefarium & crudele, parua, I. P. Graue. 6. Phil. Graue & vehemens,
grauissima, maius tantum, tam luuosum, pro Mur. Graue & diu-
turnum, varia, pro Sest. Horribile ac nefarium, iniustum, 2. Cat.
Hostilia externaque, 5. Famil. Iniustum impiumque, triste & turbu-
lentum, 1. Ver. Impium ac nefarium, intestinum ac domesticum, tan-
tum, tam infidiosum, 1. Cat. Inutile, plurima, 1. de Inuent. Inutilia,
pro Flac. Iusta hostiliaque, pro Deiot. Magnum, graue, 1. de Orat.
Magnum & necessarium, plura, superius, pro Cæc. Magnum & ve-
hemens, maritimum, sacrilegum, impiumque, 7. Ver. Maiora, pro-
ximum, 13. Phil. maritima, terrestria, de Pro. Maximum, pristinum,
de Som. Maximum, crudelissimum, sceleratissimum, periculosissi-
mumque, 3. Cat. Maximum, difficillimumque, fœdissimum propè
omnium, 4. Verr. Miserum fatalique, pro Mar. Miserrimum, 13. Fam.
Mortiferum, 3. Tusc. Muliebri, in Var. Multa, 6. Ver. Naturale. 2. de Nat.
Naturale & maritimum, periculosum magnitudine, feruile terum pe-
riculosumque tantum, tam diuturnum, tam longè lateque disper-
sum, turpe, vetus, latè dispersum, diffusumque, pro Pomp. Ne-
farium, 2. Phil. Nouum, sociale, vetera, pro Font. Oculum,
8. Famil.

8. Famil. Periculosa, 9. Phil. Pestifera, 1. Offic. Propria, 1. de Nat. Superiora, 1. de Finib. Teterrimum, periculosissimumque, 10. Famil. Tantum, tam crudele, tam nefarium.

⚡ Syntaxis. *Bellum acerbum, aeternum, affectum, non confectum, commotum, confirmatum, perniciosum, exitiosum, crudele, domesticum, triste, turbulentum, durissimum, pestiferum, intestinum, iustum, denunciatum, indictum, merum, mortificum, nefarium, occultum, oppressum, renatum, restrictum, inflammatum, teterrimum, periculosum, externum, profugatum, hostile. Belli suscipere, indicere, facere, gerere comparare, conficere. Belli instrumenta, celeritas, reliquia. Si est bellum. In bellum confugere. Bello ardere provinciam.*

BELLVS, & BELLISSIMVS, aptus, conueniens. 5. Att. 17. Illum pueris locum bellissimum esse diximus.

⚡ *Lepidus*, 6. At. 4. Pylia & puella Cæcilia bellissima salutem dicas. 14. Fam. 7. Cicero bellissimus tibi salutem dicit. 13. Att. 20. Theatrum quidem sanè bellum habuisti. 1. de Leg. 6. Successors huic belli, Clodius, Asellio, &c. 4. ad Her. Belli montes. 15. Fam. Gratissima & bella litera.

⚡ *Tranquillus*, 4. Att. 15. Recordor quam bella paulisper nobis gubernantibus ciuitas fuerit.

⚡ *Hilaris*, 5. 16. Hæc ipsa fero equidem fronte ac vultu bellis, sed angor intims sensibus.

⚡ *Tutus, laudabilis*, 1. de Orat. 247. Quam sit bellum cauere malum, nemo ignorat.

⚡ *Prestans, bonus*, 9. Fam. 2. Mihi in mentem venit bellum esse, aliquod exire.

⚡ *Suavis, urbanus*, 1. Att. 1. Durius accipere hoc mihi visus est, quam vellem, & quam homines belli solent. 7. Fam. 16. Bellus homo est.

⚡ *Honestus*, 15. At. 11. Bella iuris licentia.

⚡ *Gratus*, 10. A. 15. Satis bella afferit: id est, que placent. 1. de Or. 255. Bellissimum subsidium. 16. Fa. 18. Bellus, pro bene habitus, & ex morbo confirmatus.

⚡ Syntaxis. *Bellus locus, puella, mons, litera, ciuitas, frons ac vultus, homo, pradium. Id agere bellum est: id est, optimum.*

BELLVS, id est, *Hercules, quinus, in India natus*, 3. de Nat. 42.

BENE, *probe, praelare, valde commodè, ratione, bona ratione*, (male. 4. ad Her. 60. 13. At. 6. Quod reliquos hæredes conuenisti, fecisti planè bene. Ibid. 33. Othonem quod speras posse vinci, sanè bene narras. 5. A. 40. Respublica bene & feliciter gesta. 3. Offi. 55. Domus bene & ratione ædificata. 1. Fa. 8. Rem te valdè bene gessisse rumor erat. pro *Quin*. 12. Res rusticas sanè bene culta. 7. At. 7. Hoc enim ipsum bene fecit, quod, &c. 12. 24. Bene fecit Silius, qui transegerit. 3. de Fin. 11. Bene facis, quod me adiuas. 7. At. 3. De animo meo erga rempublicam, bene facis quod non dubitas. 2. cont. Rull. 18. Adolefcens non minus bene nummatus, quam bene capillatus. de *Vniu*. Bene factus homo à Deo. de *Fat*. 34. Bene vestitus. 3. Offi. 55. Bene ædificatus. 2. Tul. 17. Bene constitutus. Cat. 57. Bene cultus. *ibid*. 5. Bene descriptus. Cat. 50.

⚡ Bene institutus. 116. Attic. 3. Sed bene acceptis ne in me stomachum erumpat. pro *Mil*. 94. Bene moratus. pro *Sest*. 23. Bene sanus. 2. de Or. 322. Bene existimans. 4. Acad. 2. 1. Bene olens. de *Am*. 44. Bene suadens. pro *Dom*. 37. Imberbis adolefcens, bene valens ac meritus. 2. de *Di*. 38. Quæ autem inconstantia deorum est, ut primis minentur extis, bene promittant scèdis. 6. A. 18. Itaque Senatium sua sponte bene firmum, firmiorem vestra autoritate fecistis. *Para*. 2. Improbo nemini bene esse potest. 2. de *Leg*. 28. Bene verò, quod fides consecratur manu. pro *Qu*. 79. Bene agis, quam longè est hinc in saltum vestrum Gallicanum. pro *Q. R*. 32. Tu tuum negotium gessisti bene. 5. V. 146. Bene agis Alba. pro *Mur*. 14. Bene habet, iacta sunt fundamenta defensionis. 6. At. 1. Bene audire, & male audire, *Lege*, A. V. D. I. O. 2. Offi. 88. Bene pascere, bene vestire.

⚡ *Valdè, satis*, 2. de Orat. 361. Habetis sermonem bene longum. de *Clar*. 8. 1. Fabius literarum & antiquitatis bene peritus. 14. At. 7. A Cicerone mihi literæ sanè *πεπρωμέναι*, & bene longæ. 6. 6. Puer bene sibi fidens. 4. V. 169. Is bene penitus in istius familiaritate se dedit. 10. Fam. 33. Antonius habet inermes bene multos. 5. 12. Qui semel verecundiæ fines tranferit, eum bene & nauiter oportet esse impudentem. 2. Tul. 44. Sed si est tantus dolor, quantus Philocteræ, bene planè magnus mihi quidem videtur. 1. V. 48. In clamando video eum esse bene robustum. 4. At. 9. Bene manè hæc scripsi. pro *Mur*. 69. Cum bene magna euerua. 9. Att. 19. Rectè auguraris de me: bene etiam cognitus sum.

⚡ Syntaxis. *Bene facere, narrare. Bene planè, planè bene. Sanè bene Bene & feliciter. Bene & ratione. Valdè bene. Bene factus, capillatus, nummatus, iratus, moratus, firmus. Bene verò. Bene habet, id est, res optimè habet. Bene audire, id est, in honore haberi, esse, honestè affici, laudari. Bene, pro valdè longus, peritus. Bene penitus. Bene & nauiter impudens. Bene magnus, bene manè.*

BENEDICO, de Opt. 13. Benedicere est Atticè dicere. 1. de Or. 21. Professio benedicendi. 2. 5. Benedicere, quod est scienter & peritè & ornate dicere.

⚡ *Bene precor, aut laudo*. pro *Sest*. 110. Cui benedixit vnquã bono.

BENEDICTVM, de Nat. 77. Benedicta malè interpretari. de Cl. 322. Philosophia mater omnium benefactorum, benèque dictorum.

BENEFACIO, *beneficio afficio, benignè facio, beneficium tribuo vel do, bene vel optimè mereor, orno, beneficij orno, bene promereor, beneficium confero, beneficio complector*. 1. de Inu. 109. Ab iis, quibus benefecerimus, malè tractari.

BENEFACTVM, *rectè factum, honestè factum, virtus*, de Senect. 9. Multorum benefactorum recordatio iucundissima est. *Parad*. 3. Benefacta rectè facta sunt. 2. Tul. 64. Omnia enim benefacta in luce se collocari volunt.

⚡ *Beneficium, meritum*. 2. Offi. 61. Benefacta malè locata, malè facta arbitror. *Enij*. ad Br. 16. Benefacta pro debitis exigimus.

BENEFICENTIA, *liberalitas, benignitas*. 1. de Nat. 122. Quid est melius aut prestatius bonitate & beneficentia. 2. de Ora. 343. Virtutes in quadam comitate & beneficentia positæ. 1. Offi. 20.

† **ADIVNCT**. Diuina, 2. de Diuin. Præstans, 1. de Diu.

BENEFICENTISSIMVS, 2. de Nat. 64. Iupiter optimus, id est, beneficentissimus.

BENEFICIUM, *benefactum, benignitas, liberalitas, meritum promeritum, officium, gratia, munus*. 10. Att. 8. Pompeius, qui tibi vt beneficium daret, prius iniuriam fecit. 8. 24. Cæsar maximum beneficium tibi sibi dedisse putabit, si te huc reiciis. Brut. 7. Nec coniunctiori dare beneficium potes. 14. At. 15. 13. Fam. 8. Dare beneficium alicui, & accipere beneficium ab aliquo. 9. At. 9. Pompeius, à quo tantum beneficium te accepisse prædicas. pro *Cornel*. 37. Tribuere beneficium. 1. A. 17. Multa beneficia alicui tributa & data. 1. Offi. 49. Dare beneficium, reddere beneficium, collocare beneficium, deferre beneficium. *Ibid*. 45. Conferre beneficium in aliquem. pro *Sest*. 49. Quod à me beneficium haberetis: cum pro vobis, ea quæ mihi vilia essent, reliquisset. 3. de Nat. 70. Eos beneficium à patribus nullum habere. ad Brut. 16. An hoc pro beneficio est habendum, quod se quam Antonium esse maluerit. 2. Offi. 70. Melius apud bonos quam apud fortunatos beneficium collocari puto. *Ibid*. 68. In collocandis beneficiis mores hominum, non fortunam sequi conuenit. 13. Fam. 28. Bene collocare beneficium. pro *Sylla*. 26. Ego tantis à me beneficiis in republica positus, si & de *Am*. 96. Ea lege cooperatio collegiorum ad populi beneficium transferebatur. pro *Mur*. 70. Homines tenues vnus habent in nostrum ordinem aut promerendi aut proferendi beneficij locum; 13. Fa. 26. Bene ponere beneficium apud aliquem. *Ibid*. 54. Ponere beneficium apud gratos homines. Postquam ad *Quir*. 22. Vlscendæ iniuriæ facilius ratio est, quam beneficij remunerandi. 1. cont. Rull. Non enim vnus afficitur beneficio, sed vnus priuatur iniuria. 10. Fam. 14. Et rempublicam diuino beneficio affeceris. || pro *Pomp*. 71. Ego me hoc honore præditum tantis vestris beneficiis affectum statui. *Ibidem*. 68. & 69. Postquam ad *Quir*. 1. Beneficio diuino immortalis vestro eius deuotionis sum conuictus. 2. A. 91. Ne qua post idus Marias immunitatis tabula, nèue cuiusquam beneficij figeretur. pro *Planc*. 82. Complecti aliquem beneficio: id est, afficere. pro *Cæl*. 7. Meum erga te beneficium tueri debeo. 6. Attic. 1. Ornarem ciuitatem beneficiis. Postquam ad *Quir*. 12. Quem ego maximis beneficiis ornaueram. 1. Fam. 9. Qui tuis maximis beneficiis ornatus in te potissimum fractam illam vim suam contulit. 4. V. 29. Hoc illis in beneficij loco deferendum est. 8. Fam. 8. Dare aliquid alicui pro beneficio. 5. V. 114. Atque hoc in beneficij loco petium est ab *Apronio*. *Ibid*. 191. Qui benignitate adducti per beneficium & gratiam ciuitatibus concesserunt, vt nummos pro frumento darent. *Ibidem*. 115. Hoc vix ab illo in summo beneficio impetratum. *Ibidem*. Beneficij gratiæque causa concedere aliquid. *Ibid*. 189. In beneficij & gratiæ loco petere aliquid. 7. 52. Beneficium, vt dicitur, trabali clano figere. 2. cont. Rull. 60. Beneficio isto legis & benignitate decemuirali nihil vtor. pro *Planc*. 2. Cui sum obstrictus memoria beneficij sempiterna. 4. C. 22. Hostes alienigenæ beneficio se obligatos putant. 13. Fam. 25. Hagasseretis magnis meis beneficiis ornatus & memor & gratus fuit. 2. cont. Rull. 21. Gratus ac memor beneficij. pro *Archia*. 11. Archias in beneficiis ad ærarium delatus est à *L. Lucullo* prætorè & consule. 3. de Nat. 70. Multi deorum beneficio peruersè vtuntur. 2. de *Fin*. 117. Si tuam ob causam cuiquam commodos, beneficium illud habendum non est, sed fœneratio. 2. Famil. 6. Neque enim sum veritus ne sustinere tua in me vel innumerabilia beneficia non possem, cum præsertim considerem, nullam esse gratiam, quam vel non capere animus meus accipiendo, vel remunerando cummulandoque illustrare possit. 4. 14. Quibus pro meis immortalibus beneficiis charissima mea salus esse debebat. 8. 12. Qui me odisse, quia magna mihi debebat beneficia, cepit: & cum homo avarus, vt ea solueret, sibi imperare non posset, occultum bellum mihi indixit. * Postquam ad *Quir*. 16. Qui vestris maximis beneficiis honoribusque sunt ornati. contra *C. Antonium*. Te meo maxime beneficio esse sublectum. *Fragment*.

gment. ep. Si me ad id beneficium arcesseres, quo me in libertatem vindicasset.

† **ADIVN C.** Aeternum, Parad. Amplissimum, vilia, post. Sest. Contumeliosum. 15. Attic. Clarissima & maxima, innumerabilia. 3. Famil. Celestia. 3. Offic. Complurima. 2. Offic. Diuina, immortalia, excellens, postquam ad Quir. Fructuosa, Antequam, Grata, 6. Phil. Immortalia. 4. Famil. Insigne & singulare, permagnam, 2. cont. Rull. Incundiora, 10. Fam. Leniora posteris, 1. de Inu. Magnum, 8. Arr. & 8. Fam. Maius, pro Flac. Magna, parua, facilia, singularia, vulgaria, vera. falsa, 2. de Fin. Magna & diuina, mutua, grata, 1. Offic. Maiora, 14. Phil. Maximum, pro Mur. 1. Fam. Minora, vera, pro Planc. Multa, plurima, 7. Ver. Paterna, 11. Phil. Proxima, de prouinc. Praclarum, pro Cael. Recens, summa, pro Dom. Singulare, maxima, 1. Fam. Vetera, 13. Fam.

⊕ **Syntaxis.** Beneficium alicui dare, accipere ab aliquo, tribuere, reddere, collocare, conferre, habere ab aliquo. Pro beneficio, & in beneficij loco habere. Per beneficium & gratiam concedere. In aliquo beneficium ponere. Beneficium tuo. Apud aliquem beneficia ponere. Beneficij gratia, causa concedere. Clauo figere beneficium. Beneficio affectus, ornatus, obstrictus, obligatus. Beneficium sustinere. Debere alicui beneficium.

BENEFICVS, benignè faciens, benignus. 1. de Nat. 123. Ne homines quidem censetis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse. 1. de Leg. 49. Beneficus est qui non sui, sed alterius causa benignè facit. 2. de Nat. 64. Iupiter optimus, id est, beneficentissimus. 1. Offic. 42. Qui gratificatur cuiquam, quod obfit, &c. non benefici, neque liberales, sed perniciosi assentatores iudicandi sunt. 2. Diu. 102. Dij sunt benefici, generique hominum amici. pro Milon. 20. Beneficus & salutaris ciuis. 2. Offic. 32. Benefica voluntate mouetur, etiam si res forte non suppetat.

BENEMERENDVM. de Amic. 32. Propensioresque ad bene merendum, quam ad reposcendum simus. Vide. MEREOR.

BENEMERENS, beneficus. Antequam iret. 5. Oportulari benemerentibus pro Planc. 80. Ciues de patria benemerentes. 1. Offic. 149. Bene de republica sentientes, ac benemeritos aut merentes colere debemus.

BENEMEREO R, beneficio officio, beneficium colloca. 10. Fam. 17. Libenterque ei sum testimonio, omnibusque ero, qui benemerentur. Ibid. 5. De rep. benemereri de Cl. 253. Bene de nomine ac dignitate pop. Rom. meritum esse existimare debemus.

BENEMERITVS, (malemeritus. Antequam. 16. Igitur ex ciuitate benemeritus de repub. ciuis exturbatur.

BENEVENTVM, vrbs. 3. V. 38.

BENEVENTANVS, ibidem.

BENEVOLE, amice, de Am. 90. Et haec accipienda amice, cum beneuolè sunt. 13. Fa. 21. Praesto esse alicui fideliter & beneuolè. 1. de Fin. 34. Amicè & beneuolè fecisti.

BENEVOLENTIA, gratia, bona gratia, studium, amor, charitas. (odum, offensus. 1. Offic. 47. De beneuolentia autem, quam quis habeat erga nos, primum illud est in officio, ut ei plurimum attribuamus, à quo plurimum diligimur. de Opt. 19. Atque ita predicaretur eum donari virtutis ergo beneuolentiaque, quam erga pop. Atheniensem haberet. Post. ad Quir. 2. 4. Mihi in vestris commodis augendis grata animi beneuolentia defutura non est. 1. Fa. 9. Mea in te pietas, quid enim dicam beneuolentiam? cum illud ipsum nomen pietatis leuius mihi meritis erga me tuis esse videatur. 1. At. 1. Omnem spem habeo in tua erga me mihi perspectissima beneuolentia, quam si his temporibus miseris & extremis praestiteris, haec pericula fortius feram. 4. Fa. 11. Praestare beneuolentiam alicui. 3. Offic. 63. Tribuere gratia alicui, id est, beneuolentiam. 2. 3. Malus custos diuitum mitis metus, contraque beneuolentia fidelis est, vel ad perpetuaret. 5. At. 18. Exercitus ad beneuolentiam erga nos consentiens. 1. ad Her. 8. A persona nostra beneuolentiam contrahemus, si, &c. 2. de Orat. 182. Multum valet ad vincendum animos eorum, apud quos agitur, conciliari quam maxime ad beneuolentiam. 2. Offic. 32. Beneuolentia beneficiis capitur maxime. Ibidem. 2. Benefica voluntate beneuolentia mouetur, etiam si res forte non suppetat. 1. Fam. 5. Ut meam & ceterorum erga te fidem & beneuolentiam absens experire. Ibid. 7. Meam erga te beneuolentiam facile perspicias. pro Sest. 6. Sed beneuolentiam & charitatem illius necessitudinis mors filiae non ademit. 16. Attic. 16. Hoc pro coniunctione & beneuolentia nostra mihi sumpsi. 2. Offic. 48. Oratio benigna multitudinis animos ad beneuolentiam allicere. 2. de Orat. 182. Haec omnia valde beneuolentiam conciliant. 3. Fam. 7. Suscipere & conferuare beneuolentiam 6. Attic. 1. Reportare beneuolentiam omnium ex prouincia. 3. Fam. 10. Nauare beneuolentiam suam in aliquem.

† **ADIVNCTA.** Aequalis aetati, 11. Phil. Bona, mutua, par & mutua, perpetua, & maxima, 13. Fam. Falsa, Part. Fidelis, 9. Fam. Firmissima, 2. Attic. Grata, sempiterna, praestans in aliquem, postquam ad Quir. Impar par. 6. Fam. Incredibilis, pro Clu. Insignis, pro Dom. sua Intemperata, necessaria, de Amic. Maior, 3. Fam. Mediocris, singularis, de Prou. Mirabilis, 15. Fam. Non obscura, 13. Fam. Perspectissima, 11. Att. Propensa, 11. Fam. Summa, 10. Fam. & 6. Fam.

⊕ **Syntaxis.** Perspectissima beneuolentia, fidelis. Beneuolentiam contrahere, praestare, reportare, conciliare, nauare in aliquem. Ad beneuolentiam alicuius consentire. Capit, mouet, beneuolentia. Animi beneuolentia. Beneuolentia & charitas. Coniunctio & beneuolentia.

BENEVOLENTIOR. 3. Fa. 60. Nam beneuolentior quam semper fui, esse non possum.

BENEVOLVVS, & **BENEVOLENTISSIMVS,** amans, inclinatione animi in aliquem propendens, amicus, studiosus. 2. de Or. 80. Iubent exordiri ira, ut eum qui audiat, beneuolum nobis faciamus, & docilem, & attentum. 1. de Inu. 20. Si eum beneuolum, docilem, & attentum fecerit. pro Cl. 176. Seruus domino beneuolus. 2. de Or. 321. Iudices beneuolos beneque existimantes efficere. Antequam. 30. Beneuolus huic ciuitati ab hoste proiectur in exilium. 2. de In. 161. Beneuolus patriae. 5. Fam. 16. Existimabant officio me esse factum beneuolentissimi atque amicissimi, quem me tibi & fuisse semper existimes velim, & futurum esse confidas. 1. ad Her. 7. Beneuolus auditor.

⊕ **Syntaxis.** Beneuolus vrbi. Auditor, iudex beneuolus. Beneuolentissimus & amicissimus. absoluta synonyma.

BENIGNE, & **BENIGNISSIME,** comiter, liberaliter. 13. A. 4. Salutare benignè, comiter appellare vnquemque. 1. V. 33. Quae cum Quaestore suo benignissime communicauit. 3. At. 3. Adhuc inuitamur benignè. pro Flac. 54. Ista ciuitas neque seuerè Flacum oppugnauit, neque benignè defendit. 1. Offic. 42. & 13. Fa. 67. Benignè facere alicui. 2. Offic. 52. Nam aut opera beneuolè fit indignitibus, aut pecunia. pro Cor. 36. Benignè, non grauatur, comiter quidem certè, non communiter conuenit. pro Cl. 8. Benignè attentèque audire. pro Deiot. 36. Deiotarus dicere est solitus, benignè sibi à populo Romano esse factum. 5. V. 196. Frumentum, inquit, abs te emere oportet, optime: modium denario, benignè ac liberaliter. 4. Fam. 13. Nunc P. Nigidio ne benignè quidem polliceri possum.

⊕ **Syntaxis.** Benignè salutare, communicare cum aliquo, inuitare, defendere, facere alicui. Benignè facta opera, & pecunia inopi. phrasim mira. Benignè factum alicui ab aliquo. Benignè ac liberaliter.

BENIGNITAS, clementia, comitas, humanitas. 5. de Fin. 65. Iustitiae adiunctae sunt pietas, bonitas, liberalitas, benignitas, comitas. pro Q. R. 33. Nunc deum immortalium benignitate omnium fortuna sunt certa. pro Cec. 91. Veruntamen nos vestra benignitati paremus: id est, vestra clementia. pro Domo sua. 32. Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. pro Sestio 31. Etsi me attentissimis animis summa cum benignitate auditis, tamen, &c.

⊕ **Liberalitas, beneficentia.** 4. Attic. 2. Amicorum benignitas exhausta est. 5. V. 191. Qui benignitate adducti per beneficium concesserunt, ut nummos pro frumento darent. 2. de Nat. 131. Sed illa quanta benignitas naturae? quae tam multa ad vescendum gignit?

† **ADIVNCTA.** Grata, de Pet. Conf. Honesta, iucunda aditu, propensa in calamitosos, vt ilis, 2. Offic. Incredibilis, pro Rab. Maior, 1. Offic. Nimia, pro Cec. priuata, pro Flac. Quae tuosa, 1. con. Rull. Summa, pro Clu.

BENIGNVS, blandus, comis. 6. V. 6. Benignus ad commodandum. 2. Offic. 48. Oratione benigna multitudinis animos allicere. pro Corn. Balb. 36. Comes, benigni, faciles, suauis homines. ad Brut. 15. Sed nescio quo modo facilius in honore benigni, quam in victoria grati reperimur. 1. de Nat. 123. Ne homines quidem censetis, nisi imbecilli essent, futuros beneficos & benignos fuisse. 2. Fam. 12. Quamquam omnia nec benigna, nec copiosa cognorant.

⊕ **Liberalis, beneficus, munificus.** 1. Offic. 44. Qui benigniores esse volunt, quam res patitur, peccant. 1. de Leg. 48. Benignus liberalisve qui dicitur, officium, non fructum sequitur.

BERO A. I. P. 89. In oppidum Beroam refugisti.

BES, vltio vincia. 4. Attic. 14. Fenus ex triente factum erat besibus.

BESSI, populi. I. P. 84. Cum ille ad te legatus in castra venisset, & tibi magna praesidia & auxilia à Bessis equitum, &c.

BESSICA, gens. Ibid.

BESTIA, bellua. Nomen bestia, etiam piscibus & conchylijs conuenit. Legè, **BELLVA,** & **BESTIO LA.** 2. Diu. 69. Bestia monstruissima. 7. Fam. 1. Sed quae potest homini esse polito delectatio, quam aut homo imbecillis à valentissima bestia laniatur, aut praecleara bestia venabulo transuerberatur? pro S. R. 56. Canes tamen si bestiae sunt, tamen, &c. 2. de N. 124. Bestiae aquatiles, vt crocodili, Aquatilesque testudines. 4. Tuf. 32. Bestiae in perturbationes non incidat. 1. de Fin. 71. Multae bestiae plene loquuntur magistra ac ducunt naturae. 5. Tuf. 38. Aliae bestiae sunt nantes, aliae volucres, serpentes quaedam, quaedam gradientes. Ibid. 79. Quid bestiae: non pro suo partu ita propugnant, ut vulnera excipiant? nullos impetus, nullos ictus reformident? 2. de Nat. 123. Bestiae, quae alius generis bestiis vescuntur. 5. Tuf. 98. Bestiae, vt quicquid obiectum est, quod modo à natura non sit alienum, eo contenta, non quaxrunt amplius. 9. Fam. 6. Ad bestiarum auxilium confugere. 5. Tuf. 38. Bestiarum quaeque suum tenens munus, quam in disparis animantis vitam transire

non possit, manet in lege. 2. de Nat. 99. Bestiarum varia genera, vel cicurum, vel ferarum. Ibid. 33. Bestiis sensum & motum dedit natura, & cum quodam appetitu accessum ad res salutares, & à pestiferis recessum. 10. Fam. 32. Bestiis obicere. I. P. 38. Quid, quod populari illi sacerdoti sexcentos ad bestias amicos sociosque misisti? 5. Tusc. 38. Namque alias bestias nantes, aquarum incolae esse voluit (natura,) alias volucres caelo frulibero, serpentes quasdam, quasdam esse gradientes: earum ipsarum partim foliagas, partim congregatas: immanes alias: quasdam autem cicures: nonnullas abditas, terraque tectas. 5. de Fin. 38. Bestias quasdam esse, in quibus insit aliquid simile virtutis. 1. de Nat. 82. De bestiis quibusdam firmiores videas esse apud Aegyptios ac Syros opiniones. de Amic. 83. Hoc apparere in bestiis volucris, agrestibus, natantibus, suis, cicuribus, feris. 2. de N. 128. In bestiis quanta ratio appareat ad perpetuam conseruationem earum generis.

† ADIVNCT. Abditæ, terraque tectæ, gradientes, immanes. (cicures, nantes, serpentes, foliagæ.) (congregatæ, volucres, 5. Tusc. Agrestes, cicures.) (feræ, natantes, de Ami. Ancipites, in vtraque sede viuentes, aquatiles, mutæ, nihil intelligentes, terrenæ, volatiles, volitantes, 1. de Nat. Immanis ac perniciofa, pro Clu. Liberæ, 5. de Fin. Monstruissima, 2. de D. Mutæ, præg, 1. de Fin. Præclara, valentissima, 7. Fam.

† Syntaxis. Bestia valentissima, præclara, aquatilis, nans, volucris, serpens, cicur, fera, immanis, foliagæ, abditæ, tectæ. Hic & species, & epitheta sunt. Bestiis obicere. Ad bestias mittere aliquem.

BESTIARIUS, qui cum bestiis pugnat in publicis ludis. 2. Q. Fr. 5. Nam ille vindex gladiatorum & bestiariorum, emerat de Cosconio bestiarios: nec sine iis armatis vnquam in publico fuerat. in Vat. 40. Gladiatoribus & bestiariis Remp. obsidere. pro Sest. 135. Primum do, inquit, bestiarios, lex est scripta de gladiatoribus. Festus.

BESTIOLA, minima bestia. 2. de N. 123. Dissimillimæ bestiolæ communiter cibum quarunt: id est, pinna & squilla.

† ADIVNCT. Minimæ, dissimillimæ, 1. de Nat.

BETA, olus. 7. Fam. 26. Beta & malua

BIAS, de Amic. 60. Bias, qui sapiens habitus est vnus è septem. Parad. 1.

BIBENDO, pro Flac. 92. Nam iste totam Asiam magnitudine poculorum, bibendoque superauit.

BIBITUR. 2. A. 104. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur. 3. V. 66. Fit sermo inter eos & inuitatio, vt Græco more biberetur.

BIBLIOTHECA, librorum multitudo. 13. Fam. 77. Dionysius seruus meus, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, quum multos libros furripisset, &c. 1. At. 8. Bibliothecam tuam caue cuiquam depondeas, quamuis acrem amatorem inueneris. 4. 9. Bibliotheca alicuius pacis. 3. Q. Fr. 4. De bibliotheca tua supplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, valde velim ista confici.

† Locus librorum. 9. Fam. 4. Si horum in bibliotheca habes, nihil deerit. 2. de Di. 8. Cum, &c. fatique ambulatum videretur, tum in bibliotheca, quæ in Lycæo est, assedimus. 1. de Ora. 196. Bibliothecas omnes duodecim tabulæ superant. 2. Tusc. 6. Ne bibliothecis quidem Græcis egebimus. 4. At. 4. Offendes designationem Tyrannionis, bibliothecam mirificam librorum meorum. Hic aduertas librorum bibliothecam. 7. Fam. 28. Abdo me in bibliothecam.

† ADIVNCTA. Mirifica, 4. Att.

BIBO, poto, perpoto, poculum exhaurio, potionem exhaurio, haurio, forbeo. 11. A. 10. Quid eum non forbere animo? quid non haurire cogitatione? cuius sanguinem non bibere cenctis. 5. Tusc. 97. Darius, cum aquam turbidam bibisset, negavit vnquam se bibisse iucundiùs. 118. Lex, quæ in Græcorum conuiujs obtinetur, Aut bibat, inquit, aut abeat. I. P. 22. Conuiuium, in quo nemo potest dicere, vtrum iste plus biberit, an vomuerit, an effuderit. 13. At. 50. Itaque & edit, & bibit à diis & iucundè. 5. Tusc. 97. Nunquam sticiens biberat, nec esuriens ederat.

† ADVERB. A diis & iucundè, 13. Attic. Iucundiùs, 5. Tusc. Plurimum, 16. Attic.

BICEPS. 1. de Diu. 121. Si puella nata biceps esset.

BICORPOR. 2. Tusc. 22. Hæc bicorporem afflixit manum. Poeta.

BIDIS, oppidum est tenue sanè, non longè à Syracusis, in Sicilia. 4. V. 53. 54. Hinc Bidini & Bidentis. Ibidem.

BIDVVM, duorum dierum spaciùm. 2. de Or. 96. Tantæ tenebræ quondam eruptione Aetnæorum ignium finitimas regiones obscurauisse dicuntur, vt per biduum nemo hominem homo agnosceret. 8. Att. 22. Romæ nihil auditur noui, nec in his locis, quæ à Brundisio absunt propius quàm tu? biduum aut triduum. 5. 16. Nos in castra propetabamus, quæ aberant bidui. 10. Fam. 17. Ventidius bidui ipatio abest ab eo.

BIENNIVM, spaciùm duorū annorum. pro Cec. 4. Lex vsus & autoritatem fundi iubet esse bienniū. 5. A. 7. Tribuni plebis tulerūt de prouinciis contra acta Cæsaris: ille bienniū, iste sexenniū.

BIFARIAM, bipartitè. de Vniu. 27. Aliqua bifariam contrariè simul procedentia. 3. Tusc. 24. Cùmque is mortuus aut boni aut mali opinione ceteris, bifariam quatuor perturbationes distributæ sunt.

BIFORMATUS. 2. Tusc. 20. Hos non biformato impetu centauros ictus corpori infixit meo. Poeta.

BILIS, duplex humor in sanguine. 2. de Na. 137. Ab eo cibo cùm est secreta bilis, hique humores, qui ex renibus profunduntur, reliqua se in sanguinem vertunt. 3. Tusc. 11. Quasi verò atra bili solùm mens, ac non sæpe vel iracundia grauiore, vel timore, vel dolore moueatur. 1. 5. 6. Sanguis, bilis, pituita, ossa, nerui, &c. 4. Tusc. 22. Cùm pituita redundat aut bilis in corpore. Ira. 2. At. 7. Si (vt scribis) bilem id commouet.

† ADIVNCT. Atra, 3. Tusc.

BIMESTRIS, duorum mensum, bimensis. 10. Fam. 24. Consultatus bimestrus.

BIMVS, duorum annorum. 3. Fam. 9. Hortensiumque roges, vt de hac quoque sententia bima decedat, qua mihi nihil potest esse inimicius. 10. 24. Legio bima.

BINVS, 4. V. 133. Describat censores binos in singulas ciuitates Timarchides. Ibid. 130. Vt dies xvi. inter binos ludos tollerentur. 5. 165. Binæ centesimæ. 2. de N. 48. Bis bina quid sint, Epicurus non didicit. 3. de Legib. 7. Bini censores sunt. 2. contra Ru. 84. Et vniciue vestrum, vbi consistat, bini pedes assignentur. de Clar. 333. Nonne cernimus vix singulis atatibus binos oratores laudabiles constitisse? Or. 2. 13. O M. Druse, patrem appello, hæc quidem duo binis pedibus incisim. 1. de Ora. 261. Demosthenes vna contentione verborum, binas contentiones & vocis remissiones continebat. 7. Fam. 1. Binæ venationes per dies quinque magnificæ. 6. Att. 1. Per binos tabellarios misi Romam literas. 10. Fam. 33. Binos tabellarios in duas naues imposui. 1. 2. 27. Cn. Pompeius cum P. Veetio inter bina castra collocatus est. 7. Att. 14. Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. 3. de Orat. 196. Terna aut bina, aut, singula etiam verba dicebant. 9. Fam. 22. Cùm loquimur terni, nihil flagitij dicimus: at cum bini, obscenum est: Græcis quidem, inquires.

BIPARTIOR, in duas partes distribuo, seu partior. 3. C. 5. Atque ibi omnes proximis villis ita bipartiti fuerunt, vt Tybris pons interesset.

BIPARTITO, dupliciter, bifariam. (singulari modo simpliciter. pro Flac. 32. Bipartitè classis distributa fuit, vt, &c. 10. A. 13. Equitatus, qui in Græciam ducebatur, bipartitè alter, &c. alterum, &c.

BIPEDALIS, duorum pedum longitudine. 4. Acad. 82. Sol mihi quidem bipedalis, Epicuro autem, &c.

BIPES, qui duos habet pedes. 1. de Nat. 96. Quid obstat quo minus sit beatus, si non sit bipes. pro Dom. 48. Omnium non bipedum solùm, sed etiam quadrupedum impurissimus.

BIREMIS, nauis, quæ remorum duos ordines continet. 7. V. 50. Ne hæc biremis ascriberetur, &c.

† ADIVNCT. Præclara, 5. Ver.

BIS, 7. V. 58. In vna ciuitate bis improbus fuisti, cùm, &c. 8. A. 12. In quo bis falleris, primum quod, &c. deinde quod, &c. 9. Fam. 16. De quo tu mihi antea scripseras bis eodem exemplo. 3. 8. Isque ludos apparat magnificentissimos, stultè bis tæque vel quia. 2. de Nat. 48. Bis bina quid sint, Epicurus non dicit. Orat. 153. Nam vt duellum bellum, & dicit bis: sic, &c.

BITHYNIA, regio. 7. V. 27. Bithyniæ reges lectica octophoro gestari soliti.

BITHYNICVS. 13. Fam. 9.

Βλάμυα. Lege, DETRIMENTVM.

BLANDE, Blandiùs, Blandissime, comiter, suauiter, mansuetè. 16. Att. 2. Amabò te, mi Attice, vidè sine quàm blandè? pro Clu. 72. Appellare aliquem blandissime. 1. de Orat. 112. Perere aliquid

† blandiùs. 11. pro Q. R. 49. Rogare blandè,

BLANDENIVS. I. Q. Frat. 2.

BLANDEMONA, oppidum. 2. Qu. Frat. 14.

BLANDILOQUENTIA. 3. de Nat. 66. Nam vt ego illis supplicarem tanta blandiloquentia? Poeta.

BLANDIMENTVM, blanditia. pro Cæl. 41. Multa nobis blandimenta natura ipsa genuit, quibus sopita virtus coniueretur. 5. Tusc. 87. Nec eam minimis blandimentis corrupta deseret.

† ADIVNCT. Minima, 5. Tusc. Multa, pro Cæl.

BLANDIOR, amplexor. 4. Acad. 139. Video quàm suauiter voluptas sensibus blandiatur. de Amic. 99. Quid aduersando assentatur, litigare se simulans blanditur. 1. de Orat. 90. Ita nati sumus, vt & blandiri, & suppliciter insinuare possimus. 2. Qu. Fr. 111. Mirificè mihi blāditur Appius. pro Flac. 92. Car matri blanditur: cur epistolis & fororis & matris imbecillitatè aucupatur?

† Syntaxis. Absolutè, blandior. Matri blandior.

BLANDITIA, assentatio, illecebra. (Mira. pro Pl. 29. Facilis est illa occuratio & blanditiâ popularis. Quin. de Per. 32. Ea desiderat blanditiam, assiduitatem, benignitatem. de Am. 62. Benevolentiam ciuium blanditijs & assentationibus colligere turpe est. pro